

Má Nó Dương Điền Phong

Contents

Má Nó Dương Điền Phong	2
1. Chương 1: Dương Đình Phong Là Một Gn!	2
2. Chương 2: Chủ Nhiệm Lớp Khó Tính	6
3. Chương 3: Khẩu Vị Của Thầy Có Cần Phải Nặng Như Vậy Hay Không?	8
4. Chương 4: Giáo Sư, Thầy Quá Cầm Thú Rồi!	12
5. Chương 5: Tâm Nguyên Của Giáo Sư	14
6. Chương 6: Một Tình Dịch	17
7. Chương 7: Điều Bội Chi Nắm Tay Kéo Đi.	19
8. Chương 8: Hai Người Đã Học Cấp 2 Rồi Sao?	21
9. Chương 9: A A A !	24
10. Chương 10: Dương Đán Đi Xem Mắt	26
11. Chương 11: Thầy Giáo Vô Sĩ	29
12. Chương 12: Có Muốn Hít Thuốc Phiện Hay Không?	31
13. Chương 13: Love Of My	33
14. Chương 14: Thiên Sơn Đồng Mỗ Yêu Đậu Nha Tử	36
15. Chương 15: Tiểu Thư Cow	38
16. Chương 16: Bạch Liên Hoa, Cô Đùng Mơ Có Ý Đồ Xấu	40
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	48
20. Chương 20	51
21. Chương 21: Pháp Hải, Ngài Không Biết Yêu	54
22. Chương 22: Tiềm Năng	58
23. Chương 23: Tòa Sáng	62
24. Chương 24: Tòa Sáng 2	65
25. Chương 25: Tòa Sáng 3	69
26. Chương 26: Ai Dám Động Đến Cúc Hoa Của Tôi!!!	72
27. Chương 27: Đồ Phá Hoại Phải Bị Đánh.	76
28. Chương 28: Ôm Hôn Nhiệt Tình	79
29. Chương 29: Đánh Cuộc Quả Dưa Chuột	83
30. Chương 30	87
31. Chương 31	90
32. Chương 32	94
33. Chương 33	98
34. Chương 34	101
35. Chương 35	105
36. Chương 36	109
37. Chương 37	113
38. Chương 38	116
39. Chương 39	120
40. Chương 40	123
41. Chương 41	127

42. Chương 42	131
43. Chương 43	134
44. Chương 44	138
45. Chương 45	141
46. Chương 46	145
47. Chương 47	149
48. Chương 48	153
49. Chương 49	157
50. Chương 50	161
51. Chương 51	164
52. Chương 52	168

Má Nó Dương Điền Phong

Giới thiệu

Bề ngoài của Dương Đình Phong không xấu, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt trong vắt như đèn lư ly,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-no-duong-dien-phong>

1. Chương 1: Dương Đình Phong Là Một Gn!

Bề ngoài của Dương Đình Phong không xấu, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt trong vắt như đèn lư ly, chiếc mũi nhỏ xinh xắn, đôi môi mỏng màu hồng nhạt, nhìn chung cũng có thể được coi là một mỹ nữ, nhưng bị kịch là. . . .khuôn mặt của cô rất tròn.

Lúc còn bé, những cô dì chú bác nào vừa trông thấy cô đã mở miệng nói: “Ồi, dáng dấp của cô bé này. . . .thật đúng là châu tròn ngọc sáng nha!”

Cô đã từng ngốc nghếch hỏi cha mình, châu tròn ngọc sáng là gì?

Dương Đán lại bày ra vẻ mặt trầm tư, mười phút sau, cuối cùng ông cũng đẩy gọng kính trên sống mũi, trả lời: “Chính là xinh đẹp như châu như ngọc.”

Dương Đình Phong nghe xong thì cười đến nỗi chả còn nhìn thấy hai con mắt đâu nữa.

Mãi đến vài năm sau đó, Dương Đình Phong mới hiểu rõ được ý nghĩa của câu nói này, cô tức giận trở về tìm Dương Đán để hỏi lại thì chỉ thấy ông nói bằng cái giọng như vừa mới bừng tỉnh ngộ: “Thì ra, châu tròn ngọc sáng lại có ý nghĩa như vậy.”

Lúc đó, Dương Đình Phong mới biết được, khi Dương Đán còn ở Mỹ, tiếng mẹ đẻ của ông cũng giống như môn thể dục, chưa bao giờ đạt đủ tiêu chuẩn.

Dương Đình Phong nhìn Dương Đán đang tập trung tinh thần, say mê đọc tiểu thuyết kiếm hiệp, cô trầm mặc không biết phải nói gì.

Cô thật sự rất muốn biết, nhiều năm như vậy, Dương Đán có thể xem hiểu được những cuốn tiểu thuyết kia nói gì hay sao?

Cô nhìn những quyển tiểu thuyết mà trong lòng cảm thấy, chúng nó thật sự rất đáng thương.

.....

Dương Đình Phong không có mẹ, lúc Dương Đán mười bảy tuổi thì đã lên giường với phụ nữ, sau đó mang thai cô, người phụ nữ kia sau khi sinh cô ra thì đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa, từ lúc cô bắt đầu có trí nhớ đến nay, cũng chỉ có Dương Đán và cô sống nương tựa lẫn nhau.

Cô không thể không thừa nhận rằng, mặc dù tiếng mẹ đẻ của Dương Đán rất kém cỏi, đầu óc so với cô còn ngây thơ hơn, nhưng ông ấy thật sự là một người cha tốt.

Giống như ——

Mỗi khi Dương Đình Phong thức khuya học bài đến gần sáng, Dương Đán vẫn luôn luôn nhắc nhở: “Đình Phong à, tắm rửa rồi đi ngủ một chút đi con, đừng thức khuya nhiều quá. Con nhìn mấy cô gái người Mỹ kia xem, vóc dáng của ai cũng đều tốt hơn con, con đừng để ỉn phải chịu thiệt thòi, về sau làm sao tranh giành đàn ông được với mấy cô gái đó được?”

Dương Đình Phong: “.”

Lại giống như ——

Sau mỗi lần Dương Đình Phong tan học về trễ, Dương Đán sẽ luôn xót xa lau nước mắt mà nói: “Đình Phong, con dẫn cậu ta về đây cho ba xem mặt, baba sẽ không phản đối hai đứa đâu.”

Dương Đình Phong không hiểu, hỏi lại: “Cái gì cơ?”

Bộ dạng của Dương Đán như kiểu con dùng hồng giấu nổi ba, “Đừng cho là ta không biết, trưa nay con về trễ như vậy, chắc chắn là đi hẹn hò với cậu nhóc đẹp trai nào rồi. Baba hiểu mà, lúc baba bằng tuổi con thì đã có bạn gái rồi, yên tâm, baba sẽ không chia rẽ hai người đâu.”

Dương Đình Phong trầm mặc một hồi, cuối cùng cũng lên tiếng: “Ba, con cảm thấy trí tưởng tượng của ba quả thật rất phong phú.”

Dương Đán: “.”

.....

Sáu giờ sáng.

Dương Đình Phong từ trên giường lồm cồm bò dậy, mơ mơ màng màng đi đến nhà vệ sinh, nhìn vào cô gái mười bảy tuổi đang đứng trước gương, tóc tai bù xù, hai má phúng phính, con ngươi trong trẻo, cái mũi nhỏ nhắn xinh xinh, cô hơi bĩu môi, cảm thấy mình cũng không thật sự quá khó coi, nhưng cũng không phải là rất đẹp.

Dương Đình Phong giơ tay xoa xoa khuôn mặt mình, bắt đầu làm vài động hóp mặt lại.

Trái trái phải phải, đằng trước đằng sau, trái trái phải phải, đằng trước đằng sau.

Dương Đán còn đang ngái ngủ bước vào toilet, nhìn vào trong gương, thấy Dương Đình Phong đang tự ôm mặt mình vắn vẹo, liền lập tức thanh tỉnh, giật mình nói: “Đình Phong, cho dù mặt con có tròn, nhưng cũng đừng vì vậy mà muốn tìm cách đem nó quăng xuống đất chứ!”

Dương Đình Phong: “.”

Cô quyết định xem như Dương Đán không tồn tại, cầm lấy lược, nhanh chóng cột lại mái tóc của mình thành đuôi ngựa, sau đó đánh răng rửa mặt, động tác nhanh nhẹn, lưu loát.

Lúc cô ra khỏi toilet, Dương Đán đeo tạp dề bước đến bên cạnh Đỉnh Phong, một tay cầm chiếc muôi, một tay bưng chén cháo đậu xanh, nói: “Đỉnh Phong, ăn sáng đi con!”

Dương Đỉnh Phong không chớp mắt, đem chén cháo đậu xanh từ từ uống, hai gò má phồng nộn bởi vì động tác nhắm nháp của cô mà càng trở nên mượt mà.

“Ba, con đến trường đây.”

Dương Đán cười tíu mắt, gật đầu nói: “Đỉnh Phong à, hãy nhớ rằng con mãi mãi là người mà ba yêu thương nhất, cho dù mặt con có tròn thế nào đi chăng nữa.”

Đỉnh Phong bị chọc đúng chỗ đau, cô xoay người lại, để lộ ra một nụ cười cực kỳ rạng rỡ, gần từng tiếng: “Ba, ba đã là một người đàn ông gần bốn mươi tuổi rồi, làm ơn đừng đeo tạp dề Hello Kitty để nấu ăn nữa.” Nói xong, cô xoay người đóng cửa lại.

Dương Đán thì thào lẩm bẩm: “Rõ ràng mình chỉ mới ba mươi bốn tuổi thôi, cách bốn mươi vẫn còn xa xôi mà.”

.....

Thành phố A hiện tại đang là mùa đông, Đỉnh Phong mặc một chiếc áo lông ngắn, trông thật mập mạp, bên trong mặc một chiếc áo len trắng cao cổ nhưng cô vẫn cảm thấy gió lạnh cứ ùa vào người mình.

Lúc đi qua ngã tư, Dương Đỉnh Phong liếc mắt, nhìn trái phải xung quanh một vòng, trông thấy không có ai, cô liền hô lên hai tiếng, bắt đầu tung tăng nhảy về phía trước, chòm tóc đuôi ngựa ở phía sau cũng vung vẩy theo từng nhịp chân của cô, tạo thành những đường cong thật đẹp.

Nhìn từ xa, trông cô linh động giống như một con thỏ nhỏ.

Cuối cùng trong cơ thể cũng dâng lên một tia ấm áp, cô không cảm thấy mệt mỏi, cứ như vậy mà nhảy qua vài cái ngã tư khác nữa.

Đột nhiên, bên cạnh truyền đến tiếng bước chân.

Đỉnh Phong muốn dừng lại động tác, lại không cẩn thận bước hụt chân, tiếp theo là cô oanh oanh liệt liệt ngã nằm trên đất, tư thế giống như một con chó nhỏ đang nằm bò.

Cô khóc không ra nước mắt, thậm chí, cái người trông thấy bộ dạng này của mình không phải là Tiêu Mộc đâu.

Đáng tiếc, hiện thực rất tàn khốc.

Một cánh tay dài trắng nõn kéo cô từ trên mặt đất đứng dậy, trên người của Tiêu Mộc thoang thoảng một mùi chanh thơm ngát khiến cô cảm thấy cực kỳ ấm áp.

Đưa mắt nhìn đến khuôn mặt gần như hoàn mỹ của anh, mái tóc được cắt ngắn gọn gàng, chiếc cằm toát lên một đường cong cương nghị, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng khép hờ, mắt phượng sắc bén như muốn hút hết tất cả mọi thứ vào bên trong. Trên người của Tiêu Mộc luôn có một loại khí chất lạnh lùng mà xa cách, khiến cho rất nhiều nữ sinh thầm mến anh phải chùn bước.

Đỉnh Phong lập tức ngẩng người, trong lòng thầm kêu lên một tiếng xong rồi, ông trời ơi, vì sao ông lại tạo ra một cái cực phẩm như Tiêu Mộc cơ chứ? Để ột người mặt tròn như cô phải chịu đựng nỗi đau này như thế nào đây?

Lúc cô còn đang miên man suy nghĩ, Tiêu Mộc nâng lên đôi mắt sắc bén, trong giọng nói mang theo nụ cười thản nhiên: “Muốn làm thỏ sao?”

Đỉnh Phong lắc đầu, con người trong vắt lóe lên tia sáng, cô vội vàng giải thích: “Tôi không muốn làm thỏ, tôi chỉ là đang làm nóng cơ thể mà thôi.”

Tiêu Mộc bắt đầu dĩ cười cười, “Lần sau chú ý một chút, chân có sao không?”

Đỉnh Phong gật đầu lia lịa, trong lòng mừng thầm, điều này có nghĩa là Tiêu Mộc quan tâm đến mình đúng không?

“Không có việc gì đâu, anh xem này, không phải là vẫn rất tốt sao?” Bởi vì để chứng minh mình không hề bị thương, Đỉnh Phong nhấc chân đá vào chiếc ô tô bên cạnh, “Xem đi, cực kỳ khỏe mạnh.”

Lại trông thấy ánh mắt của Tiêu Mộc vẫn còn nhìn đến chiếc ô tô kia.

Đỉnh Phong cúi đầu, thấy mình đang giẫm lên ống quần, khiến nó trở nên méo xệch.

Cô khóc không ra nước mắt.

Được rồi, hiện tại trong lòng của Tiêu Mộc, cô không những là một người thô tục mà còn là một đại lực sĩ nữa.

Đỉnh Phong đứng trước gió, gào thét trong lòng.

Cô bắt tri bắt giác đi theo sau lưng Tiêu Mộc, Đỉnh Phong cảm thấy cuộc đời của mình thật sự là con mẹ nó quá bị kịch, nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên gặp anh, so với vừa rồi còn bị kịch hơn gấp vạn lần.

Lúc ấy đang là mùa hè nóng bức, cô mặc một chiếc áo tay ngắn và một chiếc quần lửng dài qua gối, đang cùng Lý Gia Nhạc trở về nhà, lúc đi ngang qua một công trường đang thi công, Đỉnh Phong đột nhiên bị vấp phải một thanh thép đặt ở giữa đường, cô ngã nhoài trên mặt đất, bị kịch nhất chính là, cách đó không xa, còn có hai thùng sơn.

Có thể tưởng tượng được, cả nửa người phía trên, bao gồm cả đầu của cô đều bị nhuộm thành một màu xanh lá.

Lý Gia Nhạc vội vàng kéo cô đứng dậy, đang chuẩn bị đi tìm chủ thầu của công trường này để nói chuyện, lại không cẩn thận đâm đầu vào một người qua đường, người đó nhìn thấy cô, đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại cười ha ha nói: “Cô gái à, tuy tôi biết là trời rất nóng, nhưng tại sao cô lại đem đưa hấu đội lên trên đầu thế kia?”

Đỉnh Phong nhất thời hóa đá, chú à, chú có thể dùng đá thương người khác có được hay không?

Mặt tròn thì có lỗi gì cơ chứ!!!

Cũng vào lúc này, Đỉnh Phong trông thấy Tiêu Mộc, anh đang cười như không cười nhìn về phía cô, đôi mắt phượng sắc bén, trắng đen rõ ràng, trong mắt còn lóe lên tia sáng.

Đỉnh Phong cảm thấy mình giống như là bị thiên lôi đánh xuống.

Người qua đường bên cạnh vẫn còn chưa ngừng cười, nhưng tại giờ phút này, Đỉnh Phong cảm thấy cả thế giới đều trở nên yên tĩnh, trong mắt cô chỉ còn nhìn thấy người thiếu niên kia, nhìn thấy hai con ngươi thâm trầm mà xinh đẹp.

Mãi một lúc lâu, khi Tiêu Mộc lên tiếng, cô mới đột nhiên tỉnh lại, khuôn mặt trở nên nóng bừng.

“Cô làm sao vậy?” Lúc anh nói chuyện, toàn thân mang theo sự lạnh lùng xa cách, nhưng vẫn không vì thế mà khiến cho sức quyến rũ của anh bị giảm bớt.

Đỉnh Phong ngẩn người, nhìn bốn phía xung quanh, xác định là Tiêu Mộc đang nói chuyện với mình, mặt cô ửng đỏ: “Không sao.”

Mà Lý Gia Nhạc đang đứng sững sờ ở một bên, lúc này mới kịp thời phản ứng, thiếu niên xinh đẹp đang đứng trước mắt này, không phải là “Lãnh mỹ nhân” Tiêu Mộc đó sao?

Tiêu Mộc rất nổi tiếng, nhưng nữ sinh thổ lộ với anh lại cực kỳ ít, chủ yếu cũng bởi vì tính tình lạnh nhạt hờ hững, toàn thân luôn toát ra sự lạnh lùng, khiến cho những người muốn theo đuổi anh chùn bước.

Có thể nói, Tiêu Mộc chính là cái loại “Tiểu Liên Hoa” như lời của Chu Đôn Di nói, chỉ có thể đứng nhìn từ xa chứ không thể xem thường.(*)

Người qua đường đã rời đi.

Đỉnh Phong đột nhiên cảm thấy, tình huống lúc này mà cô còn có tâm tình để thưởng thức mỹ nam, thật sự là tội không thể tha.

Lý Gia Nhạc kéo tay của Đỉnh Phong, ánh mắt lại liếc về phía Tiêu Mộc, cười tươi như hoa nói: “Đi thôi, chúng ta đi tìm chủ thầu nói chuyện.”

Đúng lúc này, Tiêu Mộc lại không nhanh không chậm mở miệng, mắt phượng khép hờ, “Trước hết là nên giải quyết sạch sẽ vết sơn trên người, để sơn bám vào lâu sẽ rất khó tẩy được.”

Lý Gia Nhạc “A” lên một tiếng, tự gõ vào đầu mình, “Coi mình này, thật ngu ngốc.”

Nói xong, Lý Gia Nhạc giúp cô lau sạch sơn trên người, mà Tiêu Mộc cũng đã biến mất ở trong tầm nhìn của Đỉnh Phong.

Những chuyện sau đó, Đỉnh Phong đã không còn có thể nhớ rõ, cô chỉ nhớ lúc mình trở về nhà, Dương Đán nhìn thấy bộ dạng của cô như vậy, khuôn mặt vốn dĩ thanh tú liền trở nên trắng bệch, bước một bước dài đến bên cạnh cô, xót xa hỏi: “Đỉnh Phong, nói cho baba biết, có phải là con bị lãng nhệc rồi đúng không!!!!!!!!Baba sẽ báo thù cho con!!!!!!!!”

Đỉnh Phong không nói gì, “Ba, con chỉ là bị sơn đổ vào người thôi.”

2. Chương 2: Chủ Nhiệm Lớp Khó Tính

Dương Đán không tin, vẫn kích động như cũ nói: “Đỉnh Phong, ba biết, ba hiểu mà, giờ phút này tâm tình của con nhất định là không dễ chịu, đừng sợ, đến đây, để cho ba ôm con vào lòng, ba sẽ cho con sự ấm áp, ngày mai chúng ta sẽ đi báo cảnh sát, ba nhất định sẽ không để cho tên hỗn đản đó nhờn nhợt ngoài vòng pháp luật.”

Đáp lại Dương Đán là một quả đấm của Đỉnh Phong.

“Ba, con cảm thấy ba cần được yên tĩnh một chút.”

.....

Cũng từ cái lần đó về sau, Đỉnh Phong bắt đầu để ý đến Tiêu Mộc, cô biết, sau mỗi giờ học, Tiêu Mộc thích nhất là chơi bóng rổ, cô biết Tiêu Mộc thích uống trà xanh, cô cũng biết gia cảnh nhà Tiêu Mộc khiến cho rất nhiều người ao ước không thôi.

Tiêu Mộc giống như là một tia sáng rơi vào trong mắt cô, anh xâm nhập vào từng góc ngách trong cuộc sống của cô, chỉ là, đương sự lại không hề có chút cảm động nào.

Hôm nay cô chạm mặt anh, cũng không phải là ngoài ý muốn, mỗi ngày cô đều cố ý đi qua cái ngã tư này để chờ anh, nhìn thấy anh xuất hiện thì sẽ lặng lẽ đi theo ở phía sau.

Chỉ là, cô không ngờ tới, hôm nay Tiêu Mộc lại đi học sớm hơn bình thường.

Đến trường học, cô cũng không hề chào tạm biệt với Tiêu Mộc, nhanh như chớp chạy một mạch lên lớp mười lăm.

Trong lớp học vẫn chưa có nhiều người, Lý Gia Nhạc ngồi cùng bàn với cô thì lại đang hưởng thụ bữa sáng của chính mình, nhìn thấy Đỉnh Phong vào lớp, Lý Gia Nhạc đem sữa đậu nành và túi quẩy lớn đưa cho cô, trong mắt có vài phần ranh mãnh, “Long Đào đưa cho cậu này.”

Đỉnh Phong tiện tay, ném những thứ kia vào thùng rác, trong đôi mắt to tròn có chút tức giận, nhìn chằm chằm vào Gia Nhạc nói: “Lý! Gia! Nhạc! Cậu là cố ý muốn xem kịch hay có phải không? Đồ của Long Đào hoa tuyệt thế gì gì đó, cậu cũng dám nhận ư?”

Lý Gia Nhạc cười hô hô: “Đỉnh Phong, không phải tớ đã nói, Long Đào rất tốt đó sao?”

Đỉnh Phong trừng mắt: “Tốt cái em gái cậu, anh ta viết thư tình cho tớ, cậu cũng không phải là chưa đọc qua.”

Nói đến chuyện này, Lý Gia Nhạc cười càng thêm vui vẻ, “Đúng đúng, Long Đào thật TMD rất có tài, cái câu kia viết như thế nào nhĩ.Nghĩ tới lại thấy buồn cười, haha, anh ta nói anh ta trúng một loại độc được tên là mặt tròn, không có thuốc nào có thể cứu chữa được.”

Đỉnh Phong đen mặt, nguyên rửa nói: “Gia Nhạc, cậu mà còn nhắc đến anh ta một lần nữa, tớ sẽ khiến cho ngực cậu nhỏ thành cup A.”

Gia Nhạc lập tức lấy tay che ngực, nhe răng trợn mắt nói: “Đỉnh Phong, cậu là đồ phụ nữ độc ác, cậu biết rõ ràng tớ là cup A, vậy mà còn nói ra được.”

Đỉnh Phong khoát khoát tay, trên khuôn mặt tròn trịa có một chút bất đắc dĩ, “Đừng có khoa trương lên như vậy, tớ đang muốn nói chuyện nghiêm túc với cậu.”

“Nói đi, chị đây đang nghe.” Lý Gia Nhạc cầm ly Coca trên bàn, cầm ống hút vào, nâng mắt nhìn Đỉnh Phong.

Đỉnh Phong hơi nhú mày nói: “Tớ vừa mới gặp Tiêu Mộc, đã vậy, tớ còn tự làm mất mặt mình, trước mặt anh ấy, tớ đá vào ô tô, giẫm phải ống quần, bây giờ hình tượng của tớ trong lòng anh ấy chắc càng ngày càng thối nát rồi.”

Lý Gia Nhạc chống cằm, cắn cắn ống hút, nhìn cô nửa ngày mới hỏi: “Đỉnh Phong, cậu thích Tiêu Mộc à?”

Suy nghĩ của Đỉnh Phong liền trở nên hỗn loạn.

Thích sao.

Trước năm mười ba tuổi, cô và Dương Đán sống ở bên Mỹ, những người đàn ông ở bên đó có ngũ quan góc cạnh rất rõ ràng, thân thể to lớn, sức quyến rũ không cùng, đều là những soái ca cường tráng, nhưng tất cả đều không thể khiến cho cô có cái cảm giác này.

Cô nghĩ, chắc là mình đã thích Tiêu Mộc, thích cái dáng vẻ xinh đẹp lạnh lùng của anh.

Đỉnh Phong kiên định gật đầu với Gia Nhạc, đôi mắt trong veo lóe lên tia sáng xinh đẹp, “Gia Nhạc, hình như là tớ thích Tiêu Mộc rồi.”

Lý Gia Nhạc sững sốt một giây, lại đột nhiên bật lên, hưng phấn nói: “Đỉnh Phong, cậu quả thực là không hổ danh sống ở đất nước tư bản chủ nghĩa nhiều năm như vậy, nửa điểm cũng không cần che giấu.”

Khóe miệng của Đỉnh Phong co giật, “Cuối cùng là cậu đang khen hay là đang châm chọc tớ?”

Lý Gia Nhạc cười nói: “Đương nhiên là khen rồi.” Cô dừng lại một chút, chớp chớp mắt, “Đỉnh Phong, cậu quả thật là người cũng như tên, lúc nào cũng thích thử thách đỉnh cao.”

“Gia Nhạc, phải làm sao để Tiêu Mộc cũng có thể thích tớ?” khuôn mặt tròn trịa của cô mang theo một chút hoang mang.

Lý Gia Nhạc thần thần bí bí ghé sát vào tai cô, “Tớ nghe nói, Tiêu Mộc thích ăn dưa hấu, mỗi ngày cậu cứ cho anh ấy ăn dưa hấu, đến một lúc nào đó cậu muốn thổ lộ, Tiêu Mộc chắc chắn sẽ nhìn vào khuôn mặt của cậu, rồi sau đó sẽ gặm lên hai cái.” Nói xong, Lý Gia Nhạc vui vẻ gõ gõ xuống bàn học.

Đỉnh Phong xiết chặt nắm đấm, vẻ mặt âm u, “Lý Gia Nhạc, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày tớ sẽ đem cho cậu một trái đu đủ.”

Lý Gia Nhạc buồn bực, “Làm gì?”

Đỉnh Phong lạnh lùng nói: “Để cho ngực cậu càng ngày càng lớn, càng ngày càng lớn, càng ngày càng lớn.”

Trong đầu của Lý Gia Nhạc xuất hiện một hình ảnh vô cùng quái dị: Giữa ngày hè, cô mặc áo sát nách, bởi vì thời tiết quá oi bức, thế nên cô liền đem bộ ngực hất lên trên vai, sau đó cười hì hì nói: “Như vậy mát mẻ hơn rồi.”

Cả người Lý Gia Nhạc run lấy bầy, cô giơ ngón cái lên với Đỉnh Phong, nói: “Đủ độc ác!”

Khóe môi của Đỉnh Phong nhếch lên, “Cám ơn!”

Hai người chưa nói được mấy câu thì chủ nhiệm lớp có biệt danh là khuôn mặt co quắp, Trương Cường Quân đã tới rồi.

Trước tiên cũng cần phải nói rõ, Trương Cường Quân là một người phụ nữ, hơn nữa lại là một người phụ nữ đã ngoài ba mươi, quan trọng nhất, cô ấy là một người phụ nữ ngoài ba mươi nhưng vẫn còn độc thân.

Làm một người phụ nữ đã nhiều năm không được thỏa mãn dục vọng, Trương Cường Quân luôn dùng phương pháp biến thái để dạy học, khiến cho tất cả học sinh lớp mười lăm hận không thể lột da róc thịt của cô ta.

Sở dĩ Trương Cường Quân bị kêu là mặt co quắp, bởi vì khuôn mặt của cô ta vừa dài mà lại còn bị hóp vào nữa. Nói theo cách của Lý Gia Nhạc đó chính là: Bị người ta đập một cục gạch vào mặt, lại còn bị lừa đá thêm một đá cho nên mới có thể phát triển hoàn mỹ giống như bây giờ.

Đương nhiên cũng có người nói, cô ta phẫu thuật thẩm mỹ thất bại cho nên mới biến thành như vậy.

Tóm lại, khuôn mặt kia của Trương Cường Quân. đúng là co quắp thật.

Trương Cường Quân vừa mới tiến vào, lớp học ngay lập tức trở nên yên tĩnh, cô ta đảo mắt hai vòng xung quanh lớp, dùng âm thanh giống như vẹt đực nói: “Trên trường đưa ra thông báo, mỗi lớp cử hai người đi thi Olympic toán học, có bạn nào muốn tự đề cử mình hay không? Ừm?” Một tiếng “Ừm” rất có uy lực kia vừa vang lên, tất cả mọi người trong lớp đều không tránh khỏi run lấy lấy.

Đợi một lúc lâu mà không thấy ai giơ tay, từ trong lỗ mũi của Trương Cường Quân lại phát ra một tiếng “Ừm” thêm lần nữa.

Mọi người lại run lấy lấy.

Chỉ thấy, Đinh Phong run rẩy giơ tay.

Đôi mắt của Trương Cường Quân sáng lên, “Được, một người, Dương Đinh Phong!”

Đinh Phong tròn tròn mắt, nhỏ giọng nói: “Thưa cô, thật ra là em muốn. . . . “ đi WC

Chỉ thấy một cái liếc mắt của Trương Cường Quân phóng tới, thân thể Đinh Phong ngay lập tức cứng đờ, tóc đuôi ngựa vung lên, cô mở to mắt, lập tức chữa lại, lưu loát nói: “Làm một học sinh trung học năm lớp mười một, học sinh lớp mười lăm, em phải tin tưởng và có nghĩa vụ tham gia cuộc thi Olympic toán học, để có thể giành được giải thưởng và thành tích xuất sắc nhất.”

Lúc này, Trương Cường Quân mới hài lòng gật đầu, nói: “Mọi người nhìn bạn học Dương Đinh Phong xem, luôn luôn biết tự giác như thế, các em phải cố gắng học tập theo bạn ấy thật tốt.” Nói xong lại theo thói quen, gãi gãi lỗ mũi bị lôm vào của mình, “Còn một người nữa, em Diêu Bội Chi bổ sung đi, hai người hãy cố gắng thật tốt, làm vang danh cho lớp chúng ta.”

Đinh Phong ngồi xuống, cô khóc không ra nước mắt, nhìn đến Diêu Bội Chi cũng đang lộ ra vẻ mặt thống khổ giống như mình.

Gia Nhạc vỗ vỗ bả vai của cô, có cảm giác vui sướng khi người khác gặp họa, nói: “Đừng buồn nữa!”

Đinh Phong lập tức nhe răng.

3. Chương 3: Khẩu Vị Của Thầy Có Cần Phải Nặng Như Vậy Hay Không?

Sau giờ tự học, Đinh Phong định đi tìm Diêu Bội Chi, người đồng mệnh tương liên với mình, nhưng cô lại trông thấy một bóng dáng đang lén lút đứng ngoài cửa lớp, trên khuôn mặt tròn trịa lại lập tức xuất hiện sự sầu não, cô đẩy bả vai của Lý Gia Nhạc, bực mình nói: “Long Đào lại đến nữa kia.”

Lý Gia Nhạc vừa nhìn thấy lại vui vẻ bật cười: “Tìm cậu đấy.”

Đinh Phong lắc đầu: “Bây giờ tớ trông thấy anh ta thì sẽ cảm thấy buồn nôn.”

Lý Gia Nhạc chỉ chỉ vào trán Đỉnh Phong, lại tiếp tục cười nói: “Tớ chưa từng thấy người nào như cậu vậy, cho dù Long Đào không tốt, nhưng anh ta cũng có đầy đủ chân tay, cậu nói như vậy lỡ Long Đào nghe được thì trái tim nhỏ bé kia chắc sẽ tan vỡ mất.”

Đỉnh Phong trợn mắt nhìn Lý Gia Nhạc, mặt tròn lại càng tròn thêm, “Nếu cậu cảm thấy như vậy thì tớ tặng anh ta cho cậu đấy.”

Lý Gia Nhạc lắc đầu nói: “Loại mặt hàng cực phẩm như anh ta thì tớ đây không có phúc mà hưởng đâu.” Nói xong cô còn cố tình bĩu môi, trong đôi mắt hiện lên một tia gian xảo, “Đến rồi kia, cậu tự cầu phúc đi.”

Đỉnh Phong nhướn mi, bày ra dáng vẻ nghiêm túc, nhìn về nam sinh đang chậm rãi đi về phía mình.

Nói thật ra, Long Đào không xấu, vóc dáng trung bình, cũng không đến mức cực kỳ bi thảm, có lúc đứng nói chuyện với nữ sinh khác thì sẽ đỏ mặt, nhưng cái loại người hay ngượng ngùng như thế này lại đứng trước mặt mọi người thối lộ với cô, nếu như bình thường, người con gái nào gặp phải tình huống như vậy đều sẽ cảm thấy vui vẻ trong lòng, nhưng biểu hiện của Long Đào lại làm cho người ta cảm thấy phát điên.

Cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên được, Long Đào dùng ánh mắt thâm tình nhìn chằm chằm vào mình, cầm bức thư tình đọc từng câu từng chữ: “Kể từ ngày hôm đó, tôi gặp được cậu. . . .khôn mặt tròn của cậu đã khắc sâu vào trong tâm trí tôi.”

“Tôi đã trúng phải một loại độc có tên là mặt tròn, không có cách nào có thể cứu chữa, nhưng tôi xin cam tâm tình nguyện!”

“Dương Đỉnh Phong! Tôi thích cậu.”

.....

Từ khoảnh khắc đó Đỉnh Phong đã hiểu rõ, nếu như sau này đàn ông trên trái đất có chết hết, chỉ còn sót lại Long Đào, cô sẽ tình nguyện tự sát chứ không thể tưởng tượng đến cái cảnh cùng Long Đào sống đến hết cả cuộc đời.

.....

Nhìn thấy Đỉnh Phong không nói gì, Long Đào đưa mắt, mang theo tình cảm mãnh liệt nhìn về phía cô, ngượng ngùng cười, nói nhỏ với Đỉnh Phong: “Đỉnh Phong, bữa sáng tôi đem đến cho cậu, cậu đã ăn chưa?”

Đỉnh Phong ngẩng khuôn mặt tròn trĩnh lên, chỉ vào thùng rác nói: “Long Đào, tôi đã nói, tôi và cậu không có khả năng, sau này cậu không cần phải mang đồ ăn đến cho tôi nữa.”

Sắc mặt của Long Đào trong nháy mắt trở nên trắng bệch, lắc đầu nói: “Không! Đây không phải là sự thật! Tôi không tin!”

Đỉnh Phong trả lời: “Đây là sự thật!”

Long Đào lại lắc mạnh đầu, kịch liệt nói: “Không! Tôi không tin, tôi không tin! Đây không phải là sự thật, đây không phải là sự thật!”

Bởi vì từ nhỏ Đỉnh Phong đã sống ở nước ngoài, cho nên bây giờ cô vẫn còn chưa ý thức được, hiện tại Long Đào đã rơi vào trạng thái tự huỷ hoại hoặc bản thân mình, Đỉnh Phong vẫn như cũ tiếp tục cãi tay đôi với cậu ta: “Tất cả đều là sự thật, sự thật! Long Đào, cậu đừng có cố tình gây sự!”

Long Đào tiếp tục điên cuồng lắc đầu: “Tất cả không phải là sự thật, không phải! Tôi không tin! Cậu nói cho tôi biết, đây không phải là sự thật, không phải là sự thật!”

Đỉnh Phong sửng sốt: “Cậu không sao chứ?”

Lỗ mũi của Long Đào mở ra cực kỳ rộng, gào thét nói: “Cậu nói cho tôi biết, đây không phải là sự thật!”

Nước miếng phun như mưa khiến Đỉnh Phong sửng sốt lùi lại năm mươi mét.

Lúc Long Đào chuẩn bị gào thét, tiếng chuông rớt cuộc cũng vang lên, lần đầu tiên trong cuộc đời, Đỉnh Phong cảm thấy đi học là một chuyện vô cùng tốt đẹp.

Long Đào chỉ có thể dùng ánh mắt ai oán nhìn chằm chằm vào Đỉnh Phong, sau đó lại nhẹ nhàng quay trở về lớp học.

Đỉnh Phong thở dài một hơi, âm thầm mặc niệm mười giây cho chính mình, sau đó trở về bàn học ngồi xuống.

Tiết này là môn tiếng Anh, do lão râu răn chủ nhiệm lớp mười sáu phụ trách, Đỉnh Phong không ưa cái người này cho lắm, cô luôn cảm thấy ông ta rất giả tạo.

Mỗi lần, vì để chứng tỏ trình độ Anh ngữ của mình, ông ta luyện lấy âm điệu lên cả bảy tám phần.

Mấy lần Lý Gia Nhạc hỏi cô, lão râu răn đang nói gì vậy, cổ họng của Đỉnh Phong nửa ngày cũng không phát ra được một câu, cuối cùng, trước ánh mắt mong chờ của Lý Gia Nhạc, cô im lặng một hồi rồi nói: “Nghe ông ta phát âm tiếng Anh thật sự là khiến cho tớ cảm thấy vô cùng bị ai.”

Chỉ là lần này, lúc lão râu răn bước vào, ánh mắt của tất cả nữ sinh trong lớp đều trở nên sáng rỡ.

Lý Gia Nhạc nắm chặt tay của Đỉnh Phong, mừng đến nỗi nói cũng không được rõ ràng: “Mẹ nó! Trai đẹp phía sau lưng lão râu răn kia! Đẹp trai quá! Đỉnh Phong, tớ không hoa mắt đúng không?”

Đỉnh Phong ngơ ngơ ngác ngác, hai hàng lông mày xinh đẹp hơi nhíu lại.

Tóm lại, ngoài Đỉnh Phong ra, tất cả mọi người ở đây đều là một biểu hiện thật hưng phấn.

Lão râu răn nhìn một vòng xung quanh lớp học, nói: “Trật tự!” Nói xong, lão chỉ tay sang chàng trai có khí chất ôn hòa đang đứng bên cạnh: “Đây là thầy giáo Từ, thời gian này tôi không có ở đây, thầy Từ sẽ thay tôi hướng dẫn cho các em.”

Vừa dứt lời, lớp học lại nổ oanh.

Ai có thể nghĩ được rằng, cái người con trai mà xem ra tuổi tác cũng chỉ ngang tầm với bọn họ lại là một Thầy giáo dạy thay?

Từ Sinh bước lên trên bục giảng, bắt đầu tự giới thiệu bản thân, lúc anh ta cười lộ lên còn có hai lúm đồng tiền, khiến cho người khác có cảm giác ấm áp như gió xuân.

Mái tóc đen được cắt ngắn chỉnh tề, gọn gàng và sạch sẽ, đôi mắt đào hoa không mang loại khí chất giống như phụ nữ, chiếc mũi thẳng và đôi môi mỏng màu hồng nhạt, từng đường nét đều là một loại độc được trí mạng. Từ Sinh rất ít khi mặc tây trang, ngày hôm nay anh ta chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng kết hợp cùng với quần jeans, đứng ở trên bục giảng, trông rất đứng đắn, gọn gàng.

“Tôi là thầy giáo mới đến dạy thay, mọi người có thể trực tiếp gọi tên tôi, Từ Sinh!” Giọng nói của Từ Sinh cực kỳ mềm mại, cực kỳ nhẹ nhàng khiến cho người nghe cảm thấy vô cùng dễ chịu.

“Từ Sinh. thầy đã có bạn gái chưa?” Có một nữ sinh to gan hỏi.

Từ Sinh cười cười: “Hiện tại thì chưa có, nhưng mà.” Anh đột nhiên cười, từng lọn tóc rũ xuống mang theo một cảm giác tươi mát, “Sao mọi người không hỏi tôi đã kết hôn chưa?”

Tất cả nữ sinh vốn đang vui vẻ, lại chỉ vì một câu nói này của anh mà trong chớp mắt, ai nấy đều xụ mặt ra.

“Ôi, thầy đã kết hôn rồi sao?”

“Chúng ta hết cơ hội rồi, a

~~~~~”

Từ Sinh chỉ cười mà không nói gì.

Đỉnh Phong nhìn người con trai đang tươi cười vui vẻ đứng trên bục giảng, đôi mắt tròn vo xẹt qua một tia u mê.

Từ Sinh. . . .sao lại đến Trung Quốc rồi?

Đang miên man suy nghĩ, Lý Gia Nhạc chạm nhẹ vào Đỉnh Phong, bĩu môi nói: “Cậu bị đần à? Thầy giáo đáng yêu như vậy, sao cậu không biết phối hợp, lộ ra bản chất háo sắc một chút a?”

Đỉnh Phong lắc đầu, gần từng tiếng nói với Lý Gia Nhạc: “Gia Nhạc, có một số người, không thể nhìn ở bề ngoài.” Giống như cái người con trai ôn hòa, ấm áp như gió xuân đang đứng trước mắt này.

Lúc này, Từ Sinh đột nhiên nhẹ nhàng hỏi: “Ai là đại biểu của môn tiếng Anh?”

Đại biểu được hỏi đến có chút hưng phấn, đứng bật dậy, vẫy vẫy cánh tay, chỉ còn thiếu không nói với Từ Sinh, “Honey, baby, em ở đây.”

Đôi mắt hoa đào của Từ Sinh như có như không liếc qua Đỉnh Phong, mập mờ nói: “Được rồi, được rồi.”

Đại biểu nhất thời vui sướng.

Nhưng Đỉnh Phong lại cảm thấy những ngày tháng sau này của mình hẳn là sẽ không được yên ổn.

“Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu học thôi.” Ngón tay thon dài của Từ Sinh cầm lên viên phấn, viết từng nét lên trên bảng đen, chữ của anh ta rất đẹp và rõ ràng.

Tóm lại, Từ Sinh là một thầy giáo tốt, rất nhiều ánh mắt của học sinh nhìn anh ta giống như đang nhìn thấy thần linh vậy.

Chuông tan học vang lên, một số người oán hận rửa thềm vài tiếng, than thở: Sao hôm nay giờ học lại trôi qua nhanh vậy?

Từ Sinh lấy bảng danh sách lớp, nhìn một chút vào những cái tên, đôi mắt hoa đào quét một vòng xung quanh lớp học, lóe lên một chút tinh quang, “Sau này mỗi khi hết tiết, tôi sẽ gọi một bạn lên phòng làm việc để hỏi về nội dung bài giảng của ngày hôm đó. . . . Như vậy. . . . ngày hôm nay bắt đầu từ bạn Dương Đỉnh Phong nhé.” Nói xong liền chậm rãi bước ra khỏi lớp học.

Đỉnh Phong cũng biết, Từ Sinh là một gã đàn ông cận bã chết tiệt, nhất định là tìm cô gây phiền toái rồi!

Một vài ánh mắt ghen tị lướt qua người Đỉnh Phong, cô chỉ có thể mắt nhắm mắt mở đi theo Từ Sinh ra ngoài, vừa đi vừa không ngừng nguyền rủa cái người đàn ông cận bã không biết xấu hổ này.

Đỉnh Phong biết, Từ Sinh đẹp trai như vậy, đi đến đâu cũng trở thành tiêu điểm, chỉ cần là lớp học mà anh ta đi ngang qua, thì đương nhiên sẽ có không ít những nữ sinh táo bạo bước ra ngoài, giả vờ ngơ ngác lên lút nhìn trộm.

Mà Từ Sinh thì vẫn là một bộ dạng như không hề hay biết, thẳng một đường đi đến văn phòng của mình, Đỉnh Phong cũng đi theo ở phía sau, cô cẩn thận đánh giá một phen, bên trong coi vậy mà cũng chỉ có mỗi cái bàn làm việc.

Đỉnh Phong nhanh chóng đóng cửa lại, khuôn mặt tròn trịa bỗng trở nên nghiêm túc, nghiêm rằng nghiêm lợi nói với Từ Sinh: “Từ Sinh, đừng nói với tôi rằng, anh chỉ là tình cờ bị phân đến lớp của tôi.”

Đôi mắt của Từ Sinh hơi đỏ lên nhìn Đỉnh Phong, đôi mắt hoa đào phát ra một tia sáng trong như giọt nước, ủy khuất nói: “Đỉnh Phong, mấy năm rồi, chẳng lẽ em không hề nghĩ đến tôi sao?”

Khuôn mặt tròn vo của Đỉnh Phong co giật một phen, “Từ Sinh, đừng diễn trò, anh biết tôi sẽ không dễ dàng mắc bẫy mà.”

Khóe miệng của Từ Sinh giương ra một nụ cười rạng rỡ, mắt hoa đào lóe lên tia sáng bồn chồn, trong nháy mắt, từ một chàng trai dịu dàng ấm áp biến thành một người đàn ông tà mị, “Đỉnh Phong, vài năm không gặp, cô vẫn luôn giữ cái bộ dạng này, thật là. . . . một chút cũng không thể đùa giỡn, quả thật phụ nữ đều là những sinh vật phiền toái.”

Khóe mắt của Đỉnh Phong xẹt qua một tia chán ghét, “Từ Sinh, anh đến thành phố A, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Từ Sinh nhướn đôi mắt đào hoa, hỏi ngược lại: “Không phải là cô đã biết hay sao?”

Giờ phút này, Đinh Phong thật sự rất muốn đâm vào mặt của Từ Sinh một cái, vì sao trên đời lại có một gã đồng tính luyến ái vô sỉ như anh ta cơ chứ? Đã vậy, vì sao, vì sao cái tên đồng tính luyến ái vô sỉ đó lại thích Dương Đán!!!! Đến tột cùng là vì sao a?

4. Chương 4: Giáo Sư, Thầy Quá Cầm Thú Rồi!

Đinh Phong còn nhớ rất rõ lần đầu tiên nhìn thấy Từ Sinh, cô luôn cảm thấy người đàn ông này trông thật đẹp mắt, nho nhã, tuấn tú.

Cho đến khi, cô đang trên đường tan học về nhà, bị Từ Sinh ngăn lại, Đinh Phong nhìn thấy trong đôi mắt của người đàn ông này đầy vẻ ngông cuồng, toàn thân tỏa ra ánh sáng tà mi.

“Tôi thích Dương Đán, cha của cô!” Anh ta lại trực tiếp nói với cô như vậy.

Đinh Phong sẽ vĩnh viễn nhớ mãi phản ứng của mình khi đó.

Bên cạnh cô cũng có những người bạn đồng tính, cô vẫn cảm thấy tình yêu thì không cần phân biệt giới hạn, cũng không cần phân biệt giới tính, nhưng lúc Từ Sinh nói cho cô biết, anh ta thích Dương Đán, cô đột nhiên cảm thấy rất ghê tởm.

Vì vậy, cô liền đạp cho Từ Sinh một cái, sau đó quay đầu chạy thật nhanh.

Đêm hôm đó, cô liền nói với Dương Đán, cô muốn trở về Trung Quốc.

Dương Đán cũng không phát hiện điều gì khác thường, dù sao chỉ cần Đinh Phong nói ra yêu cầu gì, ông cũng đều thỏa mãn.

Chỉ là cô thật không ngờ, Từ Sinh lại từ bên kia Đại dương đuổi theo đến tận thành phố A này, chấp niệm của anh ta đối với Dương Đán so với trong tưởng tượng của cô xem ra còn sâu hơn nhiều.

Nhìn thấy Đinh Phong không nói gì, Từ Sinh khôi phục lại dáng vẻ khiêm tốn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ xuống bàn, tạo nên những tiếng vang, anh ta cười nhìn cô, vẫn như cũ nói với Đinh Phong một câu quen thuộc: “Tôi thích Dương Đán!” Đáy mắt của anh ta chỉ là sự cuồng vọng, tà mị, lại còn mang theo một khí thế bức người.

Khuôn mặt tròn của cô đành lại, tuy trong tiềm thức cô vẫn e ngại Từ Sinh, nhưng. . . . .

Cô vẫn nói từng câu từng chữ: “Từ Sinh, ba năm trước tôi để cho Dương Đán rời khỏi Mỹ đến thành phố A, anh cũng nên hiểu rõ, Dương Đán đối với tôi rất quan trọng, ba năm sau, tôi vẫn sẽ giữ nguyên thái độ này, không đồng ý cho anh và Dương Đán ở cùng một chỗ, ông ấy nên thuộc về phụ nữ, chứ không phải. . . .cùng với cái người đàn ông như anh chung sống cả đời!”

Từ Sinh nghe xong, ý cười trên mặt càng sâu hơn: “A. . . .?” Chỉ phát ra một âm, trong giọng điệu còn mơ hồ mang theo sự giễu cợt.

Đinh Phong nhú mày, nghĩ thầm trong lòng, người đàn ông như vậy thật đáng ghét.

“Nếu không có việc gì thì tôi đi trước. . . . .” Đinh Phong chán ghét xoay người lại, lúc chuẩn bị đóng cửa, cô quay đầu nhìn về phía Từ Sinh, nhẹ nhàng nói: “A, đúng rồi, thầy à, anh có biết là khuôn mặt của anh rất đáng ghét hay không?” Dứt lời, bộp một tiếng đóng sầm cửa lại.

Từ Sinh cười cười, đôi mắt hoa đào lóe lên tinh quang, lẩm bẩm nói: “Thật ngại quá, khuôn mặt của tôi đáng ghét như vậy, nhưng cũng nhất định phải làm. . . .cha dượng của cô.”

Hắn vươn ngón tay thon dài sạch sẽ, từ trong túi áo sơ mi lấy ra một tấm hình được bảo quản rất cẩn thận, trong hình có ba người, Từ Sinh mười bảy tuổi, Dương Đán ba mươi mốt tuổi, còn có một học trưởng học chung trường, Dương Đán giờ tay xoa đầu hắn, dáng vẻ như một người cha hiền lành.

Từ Sinh cúi người xuống, mắt phượng đào hoa mang theo một mảnh thâm tình, in lên bức hình chụp Dương Đán một dấu son môi.

. . . . .

Bên ngoài, Đỉnh Phong nổi giận đùng đùng từ trong phòng làm việc của Từ Sinh bước ra, mắt cũng không nhìn trước nhìn sau, “ầm” một phát, đụng phải người đang đi tới trước mặt, lão đảo ngã xuống.

Đỉnh Phong đau đến nổi khuôn mặt tròn kia cau có lại một chỗ, trong lòng cô cảm thấy cảm tức tên đầu sỏ gây nên.

Nhưng chỉ sau một giây, mặt tròn của Đỉnh Phong lập tức lộ ra nụ cười, con người trong veo như bột nước. Là Tiêu Mộc.

Tiêu Mộc đỡ cô đứng dậy, mặc dù trong đáy mắt không để lộ ra chút cảm xúc gì, nhưng trên khóe miệng vẫn còn treo một nụ cười nhàn nhạt rất khó để có thể nhận ra: “Lần nào gặp em. . . em cũng té ngã như vậy.”

Đỉnh Phong cười ngây ngô vài tiếng, trong lòng lại âm thầm rơi lệ, trời đánh, tôi thật sự không muốn như vậy mà.

Nhưng mà, đảo mắt suy nghĩ, vừa rồi Tiêu Mộc có khả năng đã nghe thấy mình nói cái câu kia hay không? “A, đúng rồi, thầy à, anh có biết là khuôn mặt của anh rất đáng ghét hay không?”

Chỉ mong Tiêu Mộc đừng nghe thấy, tránh cho cô ở trong lòng anh lại thêm một cái hình tượng không biết tôn trọng giáo viên, tuy rằng Từ Sinh nửa điểm làm gương sáng cho người khác cũng không có.

Tiêu Mộc gật gật đầu, cũng không tiếp tục nói gì nữa, anh vốn là một người lạnh lùng, cũng không quá hiểu rõ chuyện giao tiếp với phụ nữ.

Nhìn khuôn mặt tròn xoe của Đỉnh Phong khi thì giận dữ lúc thì buồn rầu, anh cảm thấy cô bé trước mặt mình thật đơn thuần giống như một Tiểu bạch thỏ.

“Vây. . . . .” Đỉnh Phong do dự lên tiếng: “Anh tìm. . . Từ. . . Sinh. . . thầy Từ, có việc à?”

Mắt phượng của Tiêu Mộc mang theo một chút ánh sáng mờ ảo, nhu hòa nhưng lại lộ ra một chút hồ hững: “Thầy Từ chọn tôi đi tham gia cuộc thi Anh ngữ.”

Đỉnh Phong ngây ngô bật cười khúc khích: “Đúng vậy, điểm Anh ngữ của anh cả năm lớp đều có tiếng rất tốt, ngay cả Từ Sinh. . . không. . . thầy Từ vừa tới cũng biết.”

Tiêu Mộc lắc đầu, mái tóc đen sạch sẽ nhẹ nhàng rơi xuống trán, khóe miệng mang theo nụ cười thần nhiên: “Thầy Từ là cậu của tôi, tiếng Anh của tôi là cậu ấy dạy.”

Đỉnh Phong ngay lập tức có cảm giác tất cả dũng khí của mình đều bị sét đánh thành năm bảy phần, thân thể lung lay sắp ngã.

Trời đánh thánh đâm, cái tên phúc hắc giả dối kia lại là cậu của Tiêu Mộc, lúc Thượng Đế tạo ra Từ Sinh, chắc chắn là đã đem gien của anh ta đi cải tạo rồi!

Cả người cô co giật, mở to con ngươi tròn vo sáng lấp lánh, cẩn thận hỏi lại lần nữa: “Như vậy. . . . Vừa rồi anh có nghe thấy em ở trong phòng làm việc của thầy Từ nói cái gì không?”

Đôi mắt phượng của Tiêu Mộc vẫn là một mảnh yên tĩnh và lạnh nhạt như trong quá khứ, môi mỏng nhẹ nhàng mở ra, nói: “Em đang nói cái câu kia: Thầy à, anh có biết là khuôn mặt của anh rất đáng ghét hay không sao?”

Đỉnh Phong hóa đá, khóc không ra nước mắt, quả nhiên là anh ấy nghe được!

Tiêu Mộc nhìn khuôn mặt tròn của Đỉnh Phong tràn ngập ai oán, khóe môi chậm rãi nhếch lên, mắt phượng cũng không giống như bình thường, tản ra một chút ánh sáng nhàn nhạt: “Tôi đi gặp thầy Từ đây!”

Đỉnh Phong buồn bã gật đầu, chuyển động bước chân, giống như Sadako lão đảo trở về lớp.

(Ai không biết Sadako thỉnh search google --)

. . . . .

“Đỉnh Phong. . . .Đỉnh Phong. . . .Đỉnh Phong!!!!” Sau vô số lần gọi tên mà vẫn bị Đỉnh Phong xem như không nghe thấy gì, Lý Gia Nhạc cuối cùng cũng bạo phát.

Cô vươn tay ôm chặt lấy khuôn mặt tròn của Đỉnh Phong, giầy vò tới lui, hung dữ nói: “Đỉnh Phong, lão nương gọi cậu nhiều lần như vậy, lỗ tai điếc của cậu không nghe được gì à?”

Đỉnh Phong bị đau, giơ tay ôm mặt, nhe răng nói: “Cậu điên à, nhéo đau thế?”

Lý Gia Nhạc gầm lên: “Từ sau khi cậu ra khỏi phòng làm việc của thầy Từ, suốt cả buổi sáng tớ đã gọi hơn mười lần, cậu đều bỏ ngoài tai.”

Đỉnh Phong sửng sốt: “Có sao?”

Lý Gia Nhạc lại nhéo nhéo mặt cô, thâm độc nói: “Tớ thật muốn đem cái mặt tròn của cậu cắt bỏ.”

Đỉnh Phong chụp được tay cô, giả vờ hoảng sợ, nói: “Bây giờ tớ mới biết được, cậu là người yêu thích mặt tròn đấy, tớ thật là đáng thương, trước giờ vẫn ngồi cùng bàn với cậu chứ!”

“Được lắm, đã thế tớ sẽ làm cậu thú, đem cậu tiền dâm hậu sát, sau đó lại cưỡng dâm rồi giết.”

Lý Gia Nhạc nhe răng, chuẩn bị nhào lên, tiếp tục nhéo mặt Đỉnh Phong.

Đỉnh Phong biết điều, quyết định ngưng chiến.

Nhìn nhìn xung quanh, trong lớp chỉ còn vài người, hình như đã tan học rồi.

Thì ra cô đã ngẩn ngơ phát ngốc lâu như vậy.

Hai ba lần, đem sách vở của mình thu dọn xong, Đỉnh Phong và Lý Gia Nhạc chuẩn bị về nhà.

“Đỉnh Phong. . . .” Một giọng nói của phụ nữ kéo Đỉnh Phong trở lại.

5. Chương 5: Tâm Nguyên Của Giáo Sư

Đỉnh Phong quay đầu lại thì nhìn thấy Diêu Bội Chi đang đi về phía mình.

Dáng dấp của Diêu Bội Chi không phải thuộc loại đẹp khuynh quốc khuynh thành, hay hồng nhan họa thủy, nhưng cô ấy là người biết cách trang điểm, thành tích không tệ, tính tình cũng khá tốt, không khác gì một đứa bé trai, các bạn cùng lớp đều tôn cô ấy là hoa hậu của lớp.

Hôm nay Diêu Bội Chi mặc một chiếc áo sơ mi sáng màu, bên ngoài khoác một cái áo da màu đen, quần jean lưng cao, đi boot, trên lưng đeo một cái balo màu đen, rất có phong cách.

Đáng tiếc ——

Cô vỗ một cái vào trên lưng Đỉnh Phong nói: “Xem ra hai chúng ta đồng bệnh tương liên nha! Bà cô Trương Cường Quân kia sợ mất mặt, nhất định sống chết bắt chúng ta phải giành được danh tiếng về ình .....”.

Khí chất này, tính tình này.....

Đúng là.....

Đỉnh Phong xoa xoa bả vai bị cô đánh, hơi nhăn mặt, hùa theo nói: “Đúng vậy!”.

Lý Gia Nhạc ở một bên nói: “Nhất định là gần đây cô ta nuôi một tên đàn ông bị bệnh liệt dương [1], không thỏa mãn được bản thân mình nên cô ta bị mất cân bằng nội tiết tố, dẫn đến tinh thần thất thường”.

[1] bệnh liệt dương: khụ khụ, bệnh này còn gọi là xuất tinh sớm *đỏ mặt*

Diêu Bội Chi và Đĩnh Phong đồng thời gật đầu đồng ý nói: “Rất có lý”.

Lý Gia Nhạc cười hì hì: “Hì hì, Bội Chi, cậu đến tìm Đĩnh Phong làm gì vậy?”.

Diêu Bội Chi gật đầu một cái: “Còn không phải là chuyện cùng nhau học thêm toán sao, mỗi một cái đề thi đều rất biến thái, nếu không học thêm, chẳng may thi rớt thì Trương Cường Quân kia sẽ trưng cái mặt thối ra cho tớ và Đĩnh Phong nhìn”.

Đĩnh Phong cảm thấy có chút sợ hãi khi nhớ tới dáng vẻ nổi giận của Trương Cường Quân, cô nuốt nuốt nước miếng gật đầu: “Này Bội Chi, cậu tính học thêm như thế nào?”.

Cặp mắt xinh đẹp đảo quanh, Diêu Bội Chi nở nụ cười rục rịch: “Chúng ta kiếm một học sinh của lớp chọn dạy mình, được không?”.

Đĩnh Phong tròn mắt nghi ngờ: “Có người sẵn sàng dạy chúng ta sao?”.

Diêu Bội Chi vỗ vỗ vai Đĩnh Phong, chớp chớp mắt: “Tiêu Mộc, nếu như tên tiểu tử Tiêu Mộc này không đồng ý thì tớ cũng có cách để cho hắn phải đồng ý”.

Đĩnh Phong ngẩn người, tròn mắt nhìn về phía Bội Chi: “Có thể không?”.

Diêu Bội Chi cười cười: “Sao lại không được, nhà chúng tớ là hàng xóm, tớ vẫn còn nhớ rõ bộ dạng lúc Tiêu Mộc cưỡi trường chạy trên mặt đất”.

Đĩnh Phong cảm thấy trong lòng có chút ê ẩm, kỳ lạ.

Diêu Bội Chi cũng không phát hiện ra điều gì khác thường, tùy tiện vỗ vai cô nói: “Nếu không có vấn đề gì thì về sau cứ chủ nhật cậu hãy đến nhà tớ, tớ sẽ nói trước với Tiêu Mộc, đến lúc đó cậu ấy sẽ đến dạy toán cho chúng ta”.

Đĩnh Phong gật đầu một cái, trong đôi mắt tròn lóe lên một tia mong đợi.

“Được rồi, vậy tớ đi trước, chủ nhật nhớ gọi cho tớ, tớ sẽ đến đón cậu”. Diêu Bội Chi khoác balo đen đi ra khỏi phòng học.

Lý Gia Nhạc nhìn theo bóng lưng xinh xắn của Diêu Bội Chi, hứng khởi nói: “Hoa hậu lớp chúng ta tính tình khá tốt, chỉ là hơi giống nam sinh”.

Đĩnh Phong gật đầu, xoa xoa vai mình, cảm thấy trong lòng mình có một chút nhói đau.

“Đúng rồi, vừa rồi cô ấy nói cô ấy và Tiêu Mộc đã biết nhau từ lâu rồi, hơn nữa còn giống như là thanh mai trúc mã. Không phải là Tiêu Mộc còn có một thanh mai trúc mã tên là Trình Ngự, là hoa khôi giảng đường trường C sao? Bảo sao thường ngày anh ta lạnh nhạt với nữ sinh như vậy, nếu như có hoa hậu của lớp với hoa khôi của trường là thanh mai trúc mã thì nữ sinh như nào mà lọt vào mắt anh ta được cơ chứ?”. Lý Gia Nhạc tiếp tục nói một tràng, cũng không ý thức được lời nói của mình đã chọt vào nỗi đau của Đĩnh Phong.

Khuôn mặt của Đĩnh Phong lộ vẻ ai oán.

Nàng nghĩ, nếu như Tiêu Mộc thích mặt tròn thì nàng toàn thắng rồi.

Đĩnh Phong cảm thấy bị ai cho bản thân mình.

... ..

Về đến nhà Đĩnh Phong thấy Dương Đán đang cố gắng làm món cơm rang trứng.

Cô nhìn thấy Dương Đán đã 34 tuổi, nhưng làn da vẫn nhẵn mịn, bề ngoài ôn hòa, cao cao gầy gầy, hoàn toàn không giống người cha đã có một đứa con mười bảy tuổi.

Dương Đán là loại trẻ lâu lại thêm cái tính dở hơi, cho nên bình thường mọi người vẫn hay lầm tưởng rằng ông ấy là anh trai của cô.

Cũng khó trách đã khiến cho Từ Sinh nhìn trúng.

Đang suy nghĩ, Dương Đán nghiêng đầu, lộ ra hai hàm răng trắng, nói với Đỉnh Phong: “Đỉnh Phong, chờ một chút, ba làm xong ngay đây”.

Đỉnh Phong gật đầu ngồi trên ghế cạnh bàn cơm, miên man suy nghĩ.

Dương Đán cầm đĩa cơm rang trứng, cẩn thận như vật quý đem đặt trước mặt Đỉnh Phong, ánh mắt như cún con chờ mong nhìn Đỉnh Phong nói: “Con nếm thử xem”.

Đỉnh Phong cầm cái thìa xúc một miếng cơm đưa vào trong miệng.

Một lúc sau, cô bỏ cái thìa trong tay xuống, cầm cốc nước uống vài ngụm, sau đó mới nhìn qua.

Khuôn mặt tròn hơi nhăn lại: “Mặn rồi”.

Dương Đán ủ rũ nằm bò trên giường, bộ dạng buồn bực không vui.

Đỉnh Phong an ủi: “Thật ra cho thêm vào một chút nước thì có thể ăn được”.

Con người của Dương Đán trong nháy mắt lại sáng lên: “Để baba thêm nước vào cho con”.

Nhìn Dương Đán bận rộn, đột nhiên Đỉnh Phong hỏi: “Ba, ba có muốn kết hôn hay không?”.

Động tác trên tay Dương Đán hơi khựng lại, lật đật chạy tới trước mặt của Đỉnh Phong, hai mắt ánh lên nước mắt: “Đỉnh Phong, chẳng lẽ con không cần baba nữa sao?”.

Đỉnh Phong buồn bực: “Không có”.

Dương Đán gật lệ: “Con có, con muốn baba kết hôn là muốn đẩy baba ra xa”.

Đỉnh Phong bất đắc dĩ lắc đầu: “Ba, ba đừng nghĩ lung tung, con chỉ cảm thấy ba lớn tuổi rồi nên có một người bạn...”. Cô dừng một chút: “Hơn nữa con cũng muốn có một người mẹ”. Đúng vậy, là một người mẹ, tuyệt đối không phải là cha ghê!!!

Dương Đán suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Nếu Đỉnh Phong muốn mẹ thì mấy ngày tới baba sẽ đi xem mắt”.

Đỉnh Phong nhìn người đàn ông trước mắt, tất cả đều đem cô làm trung tâm, đột nhiên lại không mở miệng được.

Yên lặng thật lâu, cuối cùng Đỉnh Phong mới nói: “Đừng tùy tiện tìm một người phụ nữ, quan trọng là....ba thích”.

Dương Đán gật đầu: “Cũng cần con phải thích nữa mới được”.

Đỉnh Phong thở dài, bất đắc dĩ nhìn Dương Đán nói: “Ba, ba thật là”.

Dương Đán trả lời: “Đúng, ba thật là”.

Đỉnh Phong: “... ..”.

Sự ôn nhu dịu dàng vừa rồi tuyệt đối là ảo giác của cô, ảo giác! Khốn kiếp!

... ..

Quả nhiên, Dương Đán cũng thật sự nghe theo lời của Đỉnh Phong, bắt đầu đi xem mắt, nhưng điều kiện đầu tiên của ông là nhà gái phải thích Đỉnh Phong, hơn nữa Đỉnh Phong cũng phải chấp nhận nhà gái mới được.

Điều kiện của Dương Đán cũng không tệ, xuất thân trong sạch, diện mạo không tồi, khuôn mặt trẻ con, tính tình quyết đoán thận trọng nhưng cũng rất đáng yêu, lại còn là một giáo sư trường đại học, cũng có thể xem như là một Kim cương vương lão ngũ [2].

[2] Kim cương vương lão ngũ: là người đạt đủ 5 tiêu chuẩn: nhiều tiền, đẹp trai, thành đạt, có thực lực nhưng khiêm tốn.

Nhưng mà có nhiều người phụ nữ nghe thấy ông có một người con gái mười bảy tuổi thì lại không còn hứng thú đối với ông nữa.

Dương Đán cũng không đau lòng, theo cái cách của ông mà nói: “Không thích con gái tôi? Vậy thì tôi cũng không thích họ!”.

Tóm lại Dương Đán là một người cha hiền, hiền từ một cách quá mức.

... ..

Một tuần lễ trôi qua rất nhanh, kể từ ngày đó, Long Đào cũng không tới tìm cô nữa, ngoại trừ mỗi ngày đều phải nhìn thấy cái bộ mặt muốn ăn đấm của Từ Sinh thì tất cả đều rất tốt.

Lý Gia Nhạc không biết tại sao Đỉnh Phong lại có thái độ thù địch với Từ Sinh, thường xuyên hỏi cô: “Thầy giáo Từ đẹp trai như vậy, hơn nữa tính cách cũng được, tại sao mỗi lần cậu trông thấy thầy ấy thì đều lạnh lùng liếc ngang liếc dọc như vậy?”.

Đỉnh Phong chu mỏ, trả lời: “Thầy giáo Từ là báu vật, chúng ta làm sao có thể muốn là có được? Thầy ấy nên nằm ở dưới thân của một người đàn ông cường tráng, ừm ừm a a, kêu to nhanh một chút, chậm một chút”.

6. Chương 6: Một Tình Địch

Lý Gia Nhạc nhìn Từ Sinh đang đứng trên bục giảng giảng bài, nuốt một ngụm nước bọt, vẻ mặt hưng phấn nói với Đỉnh Phong: “Đỉnh Phong à, thật ra thì tớ cũng cảm thấy thầy Từ nhất định là thụ. Cậu xem này, cái cổ trắng nõn cao ngạo giống thiên nga, những nữ sinh như chúng ta làm sao có thể với cao được, chỉ có những người đàn ông cường tráng mới có thể cho thầy cảm thấy tính phúc chân chính!”.

Đỉnh Phong nheo mắt lại nghe Lý Gia Nhạc nói, cảm thấy tâm tình thật tốt.

Từ Sinh, thái độ thật ngông cuồng, dám nói với học sinh của mình là mình thích phụ huynh của học sinh.

Được, đã báo nhục, bộ dáng của người này từ lâu đã bị nhóm hủ nữ YY thành tiểu thụ bị đè ở trên giường ừm ừm a a, kêu ngừng lại đi ngừng lại đi thích thú.

Trên mặt tròn của Đỉnh Phong thoáng hiện nụ cười, tâm trạng tốt ngâm nga một bài hát.

Chuông tan học vừa vang lên một số học sinh vội vã đeo cặp sách chạy đi. Đỉnh Phong và Lý Gia Nhạc chậm rãi dọn dẹp sách vở.

Đang chuẩn bị về nhà thì Diêu Bội Chi chạy đến, trên mặt cô ấy trang điểm nhẹ nhàng nhìn người càng thêm xinh xắn, đôi mắt hạnh phúc đẹp đẽ quanh, bất luận ...

“Đỉnh Phong, đừng quên chủ nhật này đến nhà tớ nhé, Tiêu Mộc đã đồng ý dạy kèm cho chúng ta rồi”. Bội Chi nháy nháy mắt đưa cho Đỉnh Phong một tờ giấy: “Đây là địa chỉ nhà tớ, khi nào cậu đến đường XX thì gọi điện cho tớ, tớ sẽ ra đón cậu”.

Đỉnh Phong gật đầu, để tờ giấy vào trong ví tiền, mặt tròn hơi nhợt nhạt. dù sao thì trước mặt mỹ nhân cô vẫn có chút xấu hổ: “Bội Chi, lúc đó tớ có thể tự tìm nhà được mà”.

Diêu Bội Chi lắc đầu, khuôn mặt xinh đẹp hơi mất hứng: “Đáng nhẽ tớ còn phải đi đón cậu nhưng mà ba tớ nói là ông cần dùng xe, để cậu tự đi đến tớ đã cảm thấy áy náy rồi, sao cậu phải khách khí như vậy, bọn mình không phải là bạn bè sao?”. Lời nói này nếu được nói ra bởi một người khác thì có ý khoe khoang nhưng từ trong miệng Bội Chi thì Đỉnh Phong thấy rất chân thành.

Đỉnh Phong khẽ mỉm cười: “Vậy thì được, đến lúc đó tớ sẽ gọi điện cho cậu”.

Diêu Bội Chi cười tươi: “Được, tớ đi tìm Tiêu Mộc”.

Đỉnh Phong ngăn người gật đầu, không nói gì thêm.

Thân hình mềm mại tinh tế của Diêu Bội Chi biến mất sau cửa lớp, Lý Gia Nhạc tiếp tục dọn dẹp sách vở trên tay Đỉnh Phong, trên khuôn mặt thanh tú thoáng hiện nụ cười là lạ: “Diêu Bội Chi, tại sao cậu lại có vẻ thân với cô ấy, cậu và cô ấy trở thành bạn bè à?”. Cảm giác trong giọng nói có chút chua xót.

Đỉnh Phong sững sờ, khuôn mặt tròn nở một nụ cười: “Tớ cũng không biết, chẳng qua là tớ cảm thấy Bội Chi là người tốt, làm bạn bè cũng rất tốt”.

Lý Gia Nhạc nghe vậy sắc mặt có chút không tốt.

Đỉnh Phong bật cười nói với Lý Gia Nhạc: “Làm sao tớ lại nghĩ thấy mùi dấm thề? Chẳng lẽ Gia Nhạc, cậu ăn dấm của Bội Chi à?”. Nói xong còn làm vẻ trịnh trọng xoa xoa cằm, tổng kết lại nói: “Chẳng lẽ rốt cuộc cậu phát hiện ra cậu vẫn thầm mến người ngồi cùng bàn là tớ, bây giờ đang ra ám hiệu cho tớ biết?”.

Lý Gia Nhạc nôn một tiếng, đập “bốp” một phát vào gáy của Đỉnh Phong: “Cút sang một bên, chị đây thích cậu? Chị đây chỉ thích tiểu chính thái [1] mềm mại!”.

[1] tiểu chính thái: từ gốc là: (tiểu chính thái) = từ tiếng Nhật: Shotaro/Shota: Bé trai. Chỉ những cậu bé/thiếu niên/ những chàng trai trẻ tuổi, ngây thơ.

Đỉnh Phong xoa đầu, nhe răng cười với Lý Gia Nhạc: “Gia Nhạc, bây giờ không phải là rất tốt sao? Cho dù về sau chúng ta có làm bạn thêm với nhiều người nữa nhưng đối với nhau mà nói thì đối phương vẫn là quan trọng nhất. Cậu, Lý Gia Nhạc vĩnh viễn là người bạn là tớ quan tâm nhất, ai cũng không thể thay thế được”.

Lý Gia Nhạc nghe vậy hốc mắt ửng đỏ, lại đánh một cái vào gáy Đỉnh Phong, nói lại: “Chị đây cho cậu mùi lòng à, cho cậu mùi lòng à! Cậu thấy chị đây ghen lúc nào hả, tránh qua một bên!”.

Đỉnh Phong nâng trán, hô to: “Bạo lực nữ, không ai thích”.

Hai người đùa giỡn hi hi ha ha, học sinh trong phòng đã đi gần hết.

Hai người phản ứng kịp, vội vàng khoác ba lô đi về phía cổng trường.

Đi được mấy bước, đột nhiên Lý Gia Nhạc chỉ vào phía trước nói: “Đỉnh Phong... Là Bội Chi! Đã trễ thế này tại sao cậu ấy còn chưa về?”.

Ánh mắt Đỉnh Phong dời đến trên người Diêu Bội Chi dường như đang đợi ai, nhớ tới vừa rồi cô ấy nói, hình như là đang đợi Tiêu Mộc.

Tiêu Mộc ở lớp số 5, là lớp khác biệt hẳn với lớp số 15, một là lớp bồi dưỡng trọng điểm, một là lớp bình thường. Thường là mấy tiếng sau khi lớp 15 về thì những tinh anh lớp 5 mới từ từ vác đồng sách về nhà.

Đôi mắt tròn tròn của Đỉnh Phong tối sầm, vẻ mặt như đưa đám.

Lý Gia Nhạc cũng không phải là người không tim không phổi rất nhiên là chú ý đến tâm trạng đột nhiên thay đổi của Đỉnh Phong.

“Đỉnh Phong, cậu có biết không, khi lần đầu tiên tớ nhìn thấy cậu thì tớ đã nghĩ tại sao trên đời lại có người đáng yêu như vậy, mặt tròn trịa, cả cái miệng cũng tròn trịa, lúc ấu tớ chỉ muốn kết bạn với cậu”. Lý Gia Nhạc nói, đột nhiên giọng của cô thay đổi: “Cho nên Đỉnh Phong, đừng tự ti, có lẽ hoàng tử cũng không thích công chúa mà thích dưa hấu đấy!”.

Vừa dứt lời, Đỉnh Phong liền cười, con mắt trong trẻo chứa vài phần cảm động vài phần vui sướng.

“Gia Nhạc, cậu thật không biết an ủi người, cuối cùng còn phải chê tớ một câu!”.

Lý Gia Nhạc cười nói: “Bởi vì mặt của cậu tròn chứ sao!”.

Đỉnh Phong nhìn Lý Gia Nhạc, cho dù vài năm sau chúng ta vì đủ loại nguyên nhân mà không được gần nhau thì tớ vẫn sẽ nhớ cậu là người đã cùng tớ trải qua tuổi thanh xuân.

Cô nhìn ánh trời chiều ấm áp, trong lòng kêu lên, tình hữu nghị muôn năm!

....

Chủ nhật, Đỉnh Phong không ngủ nhưng tự nhiên tỉnh, chuông báo thức vừa vang lên cô đã dậy, chỉnh đốn quần áo thật tốt, chuẩn bị đi.

Dương Đán rời giường, ông dụi mắt kinh ngạc hỏi: “Đỉnh Phong, con đi đâu sớm vậy?”.

Đỉnh Phong nói: “Con đến nhà bạn học thêm”.

Dương Đán nghe xong nước mắt lưng tròng: “Đỉnh Phong của cha thật đáng thương, chủ nhật cũng ra ngoài học thêm, chế độ giáo dục của Trung Quốc thật thất bại, cha hối hận khi để cho con về nước”.

Đỉnh Phong nói với Dương Đán: “Được rồi cha, chế độ giáo dục của Trung Quốc đã như thế trước khi con đến. Không sao cả, con đi trước, bạn đang chờ con”.

Dương Đán gật đầu một cái: “Buổi chiều con về sớm một chút, gần đây cha có xem mắt một người phụ nữ khá tốt, cha muốn con và cô ấy gặp nhau một lần”.

Đỉnh Phong đồng ý, nếu như Dương Đán kết hôn sớm một chút thì Từ Sinh cận bã âm hiểm sẽ không có cơ hội quần lấy ông mà cô cũng sẽ không có “Cha ghê”, cô cầu còn không được.

Dương Đán khoát tay với Đỉnh Phong, kích động nói: “Nếu như bạn học trong lời nói của con là nam sinh thì cha sẽ không ngại nếu như con dẫn nó về cho cha nhìn một chút. Có lời nói thế nào nhỉ, con dâu xấu sớm muộn cũng phải gặp cha mẹ chồng! Đúng, đúng, chính là câu đó! A, Đỉnh Phong, con có đang nghe hay không?”.

7. Chương 7: Điều Bội Chi Nắm Tay Kéo Đi.

Đỉnh Phong không trả lời Dương Đán, cô chỉ dùng động tác để thể hiện thái độ của bản thân.

“Phanh —— ” Cửa bị đóng sầm một cách không thương tiếc.

. . . . .

Dựa vào địa chỉ mà Điều Bội Chi đã đưa ình, sau nửa giờ tìm kiếm, Đỉnh Phong đã đi đến một tiểu khu mới toanh, trông rất đẹp.

Khoan hãy nói đến điều này, nơi đây so với khu nhà mình thì tốt hơn nhiều lắm, phòng ốc xem ra vừa mới được tu sửa không lâu, tất cả đều hiện ra trước mắt Đỉnh Phong.

Vừa mới chuẩn bị tiến vào, bảo vệ đột nhiên chặn cô lại.

Trời rất nóng, anh chàng bảo vệ này mặc một chiếc áo sơ mi trắng, trông rất bảnh bao, đồ Tây đen, thắt caravat, đeo kính đen, cộng thêm đôi giày da sáng loáng, mái tóc bóng mượt giống như là bôi mỡ heo, nhìn từ xa có cảm giác như mấy anh chàng đóng vai vệ sĩ trong phim của Hollywood vậy.

Nhưng, anh ta vừa mở miệng thì tất cả đều trở thành phù vân.

Bởi vì khi anh ta mở miệng, đều là giọng nói tiêu chuẩn của những người nhà quê ở Trung Quốc: “Ai ôi, mẹ của ta, em gái nhỏ, em ở đâu ra vậy? Tiểu khu này của chúng tôi không phải là nơi tùy tiện muốn vào là vào đâu!”

Đỉnh Phong giống như bị sét đánh, nửa ngày mới hoàn hồn, phun ra mấy chữ: “Anh nói cái gì?”

“Sao?” Bảo vệ đẩy đẩy gọng kính màu đen đặt tại sống mũi: “Em gái à, em còn trẻ như vậy, tại sao lại nghe không hiểu người khác nói gì, em chưa từng đọc qua sách vở sao?”

Đỉnh Phong sưng sờ, không trả lời.

Chỉ thấy anh chàng bảo vệ lại tiếp tục nói: “Nhìn dáng vẻ của em dường như là đang rất vui vẻ, em từ dưới quê mới lên sao? Không phải là đồng hương chứ? Đồng hương gặp đồng hương, nước mắt lưng tròng a~”

Đỉnh Phong trợn mắt há mồm: “Tôi. . . . .”

Anh chàng bảo vệ vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Em gái à, chắc em tới đây làm bảo mẫu phải không? Hắc hắc, anh nói cho em biết, nơi này rất nhiều người có tiền, anh ở đây đã nửa năm rồi, em xem, người

kia tên là Triển Triển! Bộ âu phục này là của Hồ tiên sinh ở tầng 16 cho, giày da là của Trương lão bản ở lầu hai, còn có. . . . Em xem, mắt kính này của anh cũng bằng cả tháng tiền cơm của em rồi đấy!”

Đỉnh Phong nhân lúc hần dừng lại để thở, cô chen vào nói: “Thật ra tôi đến để tìm người!”

Anh chàng bảo vệ sững sốt, hỏi: “Tìm ai?”

“Diêu Bội Chi. . . .” Đỉnh Phong trả lời.

Anh chàng bảo vệ mở to mắt: “Ồi mẹ ơi, không nghĩ tới em thật đúng là giỏi, hóa ra là bảo mẫu của nhà Diêu lão bản.”

Cho dù tính khí của Đỉnh Phong có tốt cỡ nào, cũng không kìm nén được cơn tức giận, cô im lặng chửi tục ở trong lòng, TMD, đã bảo là đến tìm người, con mẹ nó, anh mới là bảo mẫu, cả nhà anh đều là bảo mẫu!

“Được rồi, em gái, em vào đi, đợi tí nữa đi ra, chúng ta lại tiếp tục tán gẫu!” Bảo vệ rốt cục cũng cho Đỉnh Phong vào.

Đỉnh Phong vội vàng chạy vào, nhưng mới đi được một khoảng không xa, tiếng rống vĩ đại, không hề nhụt chí nản lòng của anh chàng bảo vệ lại vang lên: “Em gái, anh luôn ở phía sau chống lưng cho em!”

Đỉnh Phong toát mồ hôi lạnh, vội vàng co cẳng chạy, chạy đến khi không còn trông thấy bóng dáng của anh chàng bảo vệ ở phía sau nữa.

Cô quan sát hết những nhà lầu xung quanh, hết nhà này đến nhà khác, nhìn một hồi cũng không tìm thấy nơi nào giống như địa chỉ mà Diêu Bội Chi đã đưa ình.

Vốn dĩ không muốn làm phiền cô ấy, nhưng chuyện đã như vậy, Đỉnh Phong cũng chỉ có thể cầm điện thoại lên để gọi cho Diêu Bội Chi, miêu tả một chút vị trí mà mình đang đứng.

Không tới năm phút, Diêu Bội Chi đã tới.

“Đỉnh Phong!” Lúc Diêu Bội Chi tới nơi, hơi thở có chút không ổn định, dường như là đã chạy tới đây.

Đỉnh Phong xoa xoa khuôn mặt tròn trịa, nói: “Tiểu khu chỗ các cậu thật lớn, tớ tìm nửa ngày cũng không tìm thấy địa chỉ nào ở trên lầu, Bội Chi, thật là ngại quá!”

Diêu Bội Chi cười cười nói: “Không có gì, thật ra lúc gia đình tớ vừa dọn tới đây, tớ cũng thường xuyên bị lạc đường.”

Đỉnh Phong gật gật đầu, cùng Diêu Bội Chi sóng vai bước đi.

“Đỉnh Phong, hôm nay chờ Tiêu Mộc dạy cho chúng ta xong, cậu ở lại ăn cơm trưa với tớ nhé?” Bội Chi nghiêng đầu, đôi mắt hạnh mang theo một chút chờ mong nhìn Đỉnh Phong.

Đỉnh Phong cảm thấy quan hệ của mình và Diêu Bội Chi cũng không thân lắm, suy nghĩ đến chuyện ở lại dùng cơm trưa với Diêu Bội Chi, cô lại muốn mở miệng từ chối.

“Chờ chút —— tớ có điện thoại!” Không đợi Đỉnh Phong trả lời, tiếng chuông điện thoại di động của Diêu Bội Chi đã vang lên.

“Tiêu Mộc? Anh đến nhà em rồi à? Được, anh nói bác Trương mở cửa cho nhé, anh đợi một chút, em và Đỉnh Phong lập tức trở về ngay!” Diêu Bội Chi trả lời điện thoại.

Đôi mắt to tròn của Đỉnh Phong khi nghe đến tên Tiêu Mộc chợt lóe sáng.

Diêu Bội Chi cúp điện thoại, nói với Đỉnh Phong: “Chúng ta đi nhanh chút đi, Tiêu Mộc đến rồi, thật là, không biết phải nói với anh ấy như thế nào nữa, lúc nào cũng đến sớm như vậy, khiến cho chúng ta trở thành người đến trễ!”

Ngón tay ấm áp, bàn tay mũm mĩm của Đỉnh Phong nắm lấy bàn tay của Diêu Bội Chi, tay của cô mềm mại yếu ớt, hoàn toàn không giống với đôi tay thon dài tinh tế của Diêu Bội Chi.

Đỉnh Phong mặc kệ Diêu Bội Chi tùy ý kéo mình đi.

Trong lòng bỗng dưng có một chút mất mát.

Diêu Bội Chi là một nữ sinh hoàn mỹ như vậy, không chỉ có khuôn mặt hoàn hảo, hơn nữa tính tình lại ngay thẳng, là nữ thần trong mắt của rất nhiều nam sinh, Tiêu Mộc sao có thể không thích, ngay cả bản thân mình cũng bị sự nhiệt tình của cô ấy ảnh hưởng.

Đúng vậy, Tiêu Mộc làm sao có thể không thích cô ấy. . . .

“Đỉnh Phong, sao lại ngăn người như vậy? Tới nhà của tớ rồi!” Diêu Bội Chi quơ quơ tay trước mặt cô, mắt hạnh mang theo sự nghi hoặc.

Đỉnh Phong lấy lại tinh thần, cười ngây ngô một chút: “Không có gì, tớ chỉ đang suy nghĩ một chút việc thôi.”

Nhìn hết bốn phía xung quanh, mắt tròn mở to, Đỉnh Phong phát hiện, những khu chung cư trước kia mình từng thấy đều không là gì cả, nếu đem so với nhà của Diêu Bội Chi, quả thực chỉ là một khu nhà bình dân.

Biệt thự này ít nhất cũng phải rộng từ năm đến sáu trăm mét vuông, biết bao nhiêu người dốc sức làm cả đời cũng không xây nổi.

Cũng khó trách anh chàng bảo vệ kia vừa nghe thấy mình đến tìm Diêu Bội Chi thì lại có phản ứng như vậy.

Nếu những người giàu có tụ tập lại nơi này, thì nhà của Diêu Bội Chi nhất định sẽ nằm trong giai cấp quý tộc.

Đỉnh Phong cảm thấy ánh mắt của mình nhìn Diêu Bội Chi lúc này, tuyệt đối là giống như đang nhìn một cái kim khố. (kho bạc)

Diêu Bội Chi trông thấy Đỉnh Phong đang nhìn mình, ánh mắt to tròn sáng ngời, ngay lập tức hiểu được suy nghĩ của Đỉnh Phong, trên khuôn mặt cô lộ ra một nụ cười, nói: “Nơi này có phải rất giống chỗ ở của nhà giàu mới nổi không?”

Đỉnh Phong theo bản năng gật gật đầu.

Diêu Bội Chi chớp chớp mắt, cười nói: “Nhà này là do ba của tớ mua, ông ấy sĩ diện lắm, tiếc là nhà này còn chưa có trả tiền xong, mẹ tớ là người mẫu, suốt ngày đều thích dạo phố, bà ấy thường xuyên mua một ít đồ dùng mang về, nhà của tớ nhìn bề ngoài thì đẹp như vậy thôi, trên thực tế thì ngay cả mức thường thường bậc trung cũng không bằng.”

Đôi mắt của Đỉnh Phong căn bản đang từ nhìn một “Tiểu Kim khố”, lại lập tức biến thành “Đồng tình”, giống như muốn nói rằng “Có cha mẹ như cậu, tớ cảm thấy thật bi ai!”

Diêu Bội Chi nhìn Đỉnh Phong, đem biểu tình trên khuôn mặt của cô thu hết vào trong mắt, đôi mắt hạnh nhất thời sáng lên, vọt tới trước mặt Đỉnh Phong, nhéo nhéo khuôn mặt tròn trĩnh của cô, nói thẳng: “Cậu thật là một kẻ đáng chết!”

Đỉnh Phong cười hắc hắc, có chút giật mình, ngậy ngốc để cho Diêu Bội Chi tùy ý sờ soạng trên khuôn mặt mình.

“Trời ạ, tớ đã luôn muốn nựng khuôn mặt của cậu, thật mềm nha, giống như viên kẹo đường vậy!” Diêu Bội Chi vừa nói vừa xoa xoa nắn nắn khắp nơi trên khuôn mặt cô.

Khuôn mặt của Đỉnh Phong phẳng phất lộ ra một mảnh hồng nhạt.

8. Chương 8: Hai Người Đã Học Cấp 2 Rồi Sao?

“Oa, mềm quá, sao lại đáng yêu thế chứ?”. Diêu Bội Chi càng khen da của Đỉnh Phong.

Mặt của Đỉnh Phong càng đỏ hơn.

Lúc Bội Chi đang véo má rất hăng say thì cửa nhà đột nhiên mở ra, một thiếu niên có dáng người thon dài hoàn mỹ đang dựa vào cửa, áo sơ mi màu sắc đơn giản cùng quần jean, mắt phượng hờ hững, giọng nói lạnh nhạt: “Diêu Bội Chi, tôi cho cậu trong vòng một phút phải đi vào, tôi không có thời gian”.

Mặt tròn của Đỉnh Phong càng đỏ hơn lúc Tiêu Mộc xuất hiện.

Rốt cuộc thì Diêu Bội Chi không véo má Đỉnh Phong nữa, không thoải mái nhìn về phía Tiêu Mộc, nói: “Không gặp một thời gian tiểu tử càng ngày càng hư, đừng quên trước mặt chú Tiêu, cậu còn phải gọi tôi là chị Diêu đấy!”.

Ánh mắt Tiêu Mộc rơi vào trên người Diêu Bội Chi giọng nói không nóng không lạnh: “Mười hai giờ là tôi phải về”.

Diêu Bội Chi hừ lạnh một tiếng, kéo Đỉnh Phong vào trong biệt thự.

Lúc Đỉnh Phong đi bên cạnh Tiêu Mộc, đỏ mặt nói: “Thật xin lỗi, vừa rồi em lạc đường. Vì Bội Chi đến đón em nên mới muộn một lát”.

Tiêu Mộc nở nụ cười nhạt, vẻ mặt lạnh nhạt như cũ: “Không có việc gì”.

Giọng nói của cậu vừa dứt thì Diêu Bội Chi nổi giận.

“Đỉnh Phong, cậu xin lỗi làm gì, rõ ràng là do cậu ta đến sớm, cậu cũng bảo là cậu đến sớm mà, còn đến sớm cả tiếng nữa, đúng là muốn ăn đánh mà”. Diêu Bội Chi trừng mắt đẹp nói.

Tiêu Mộc không đáp lời, mắt nhìn chỗ khác.

“Cậu...”. Diêu Bội Chi tức giận cắn răng.

Lúc này giọng nói của Đỉnh Phong vang lên: “Bội Chi, các cậu đừng cãi nhau nữa, không phải là nói muốn học thêm sao?”.

Diêu Bội Chi nghe vậy, liếc mắt nhìn Tiêu Mộc một lần nữa, kéo Đỉnh Phong ngồi vào ghế salon, vẻ mặt bất mãn nói với Tiêu Mộc: “Hôm nay nể mặt mũi Đỉnh Phong nên tôi tha cho cậu một lần. Nếu như lần thi số học này tôi và Đỉnh Phong không được điểm cao thì tôi sẽ đem cái vật kia ra!”.

Đỉnh Phong nghi ngờ nhìn Diêu Bội Chi không hiểu rốt cuộc “Đồ” trong miệng cô ấy là cái gì?

Tiêu Mộc vẫn nghiêm mặt lạnh nhạt, ngồi trên ghế salon đối diện với họ, lấy trong ba lô tập photo kiến thức và đề luyện tập, đưa cho Bội Chi và Đỉnh Phong.

“Đề thi số học sẽ không quá khó, đây đều là đề thi số học của cả nước, các cậu cứ làm, có gì không hiểu thì hỏi tôi”. Tiêu Mộc bình tĩnh nói, khí chất lạnh nhạt.

Giờ phút này, trong mắt Đỉnh Phong và Diêu Bội Chi, cậu ta đã hóa thân thành địa chủ, khuôn mặt dễ nhìn lại có vẻ giống Trương Cường Quân trong trường.

Đỉnh Phong và Diêu Bội Chi liếc nhìn nhau một cái, đồng thời cầm đề thi trên bàn, nhìn vào.

Một lúc sau, hai người cùng ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn Tiêu Mộc.

Diêu Bội Chi nói: “Nhìn qua một chút, có thể hiểu một ít”.

Đỉnh Phong nói: “Nhìn kỹ một chút, chẳng biết gì”.

Tiêu Mộc: “...”.

Đỉnh Phong thề, cô nhìn thấy Tiêu Mộc luôn bình tĩnh, lông mày nhếch lên một cái.

Tiêu Mộc trầm mặc một lúc, lấy sách số học mở ra.

Trong mắt là bất đắc dĩ, nói: “Hai người không biết những cái gì? Tôi sẽ dạy thêm cho”.

Hai người nhìn chằm chằm sách giáo khoa một lát, đồng thời duỗi ngón tay ra chỉ vào chương “Tần số”.

Tiêu Mộc ngẩn người: “Không hiểu cái này”.

Đỉnh Phong và Diêu Bội Chi đồng thời lắc đầu một cái, nói: “Trừ cái này ra thì chả biết cái gì”.

Tiêu Mộc: “Tôi đồng ý là nên để hai người học cấp hai một lần nữa? Hay là phải hỏi chủ nhiệm lớp của hai người, làm sao mà lại chọn hai người đi thi”.

Diêu Bội Chi và Đỉnh Phong liếc nhìn nhau một cái, nói: “Thực ra thì chúng tôi cũng muốn biết”.

Ánh mắt của Tiêu Mộc nóng bỏng quá mức làm hai “học sinh khối tự nhiên” cảm thấy chuyện các cô làm là chuyện trời cao không thể thứ, trên thực tế thì các cô chỉ không giỏi về số học thôi.

Cuối cùng, sau khi ba người mắt to trừng mắt nhỏ, Tiêu Mộc mở miệng.

“Như vậy thì hôm nay xem qua toàn bộ kiến thức của học kỳ 1 lớp mười”. Tiêu Mộc vươn tay, đặt sách vào giữa ba người.

Hai người nghe lệnh, lấy vở và bút ra, chuẩn bị bắt đầu ghi chép.

Thật ra thì khi ở Mỹ, số học của Đỉnh Phong thuộc dạng số một số hai của lớp nhưng sau khi về nước thì cô bị số học đả kích.

Bạn có thể tưởng tượng ở nước Mỹ mỗi ngày đều làm “ $X+3 = Y$, $Y = 10$ ”, học sinh viết “ $(m+1)x+mx+x=23$ ”, m tương đương bằng bao nhiêu?”.

Cho nên Đỉnh Phong thừa nhận, số học của cô thật tệ hại.

Nhưng Trương Cường Quân cũng thật lợi hại, chọn cô tham gia cuộc thi Olympic toán học.

Về phần Diêu Bội Chi cũng không tốt hơn Đỉnh Phong bao nhiêu, cô đứng thứ nhất trong cuộc thi số học cũng là chuyện của tám trăm năm trước rồi. Bây giờ kiến thức tổng hợp một đồng, thành tích của cô rất thê thảm, làm cho cô có cảm giác mình không vào tiết.

Tiêu Mộc nói rất nhanh, nhưng rất ngắn gọn súc tích.

Trong sách của cậu tổng hợp rất nhiều phương pháp làm bài mà Diêu Bội Chi và Đỉnh Phong chưa thấy qua, có rất nhiều hình đặc biệt làm hai người không khỏi bội phục cậu.

Lúc Tiêu Mộc giảng bài sẽ quan sát vẻ mặt của hai người, nếu như một trong hai lộ vẻ nghi hoặc thì sẽ dừng lại, đổi phương pháp giảng.

Sau hai giờ quẩy vở nhỏ của Đỉnh Phong chẳng chịt mười mấy tờ kiến thức.

Cũng đến mười một rưỡi, Tiêu Mộc cho hai người khoảng hơn hai mươi bài, lại có mấy đề thi, yêu cầu các cô phải hoàn thành trước chủ nhật tuần sau.

Trên mặt Diêu Bội Chi thoáng vẻ buồn bực: “Tê hết rồi, Trương Cường Quân đúng là hành hạ người”.

Oán niệm của Đỉnh Phong cũng sinh ra, bật thốt lên: “Đây chính là do mất cân đối nội tiết tố do thiếu đàn ông”.

Vừa dứt lời, Tiêu Mộc và Diêu Bội Chi đồng thời nhìn về phía cô.

Đỉnh Phong đỏ mặt, ngậm bực chính mình, sao lại nói ra những lời thường nói với Lý Gia Nhạc!

Không ngờ Diêu Bội Chi lại cười lớn lên, nói phụ họa: “Đúng, Đỉnh Phong, cậu nói quá đúng, Trương Cường quân là lão nữ nhân mất cân đối nội tiết tố”.

Đôi mắt trắng đen rõ ràng của Tiêu Mộc như đang nhìn chính mình, khóe miệng là nụ cười rất nhỏ không dễ nhận ra.

Diêu Bội Chi vỗ vai Tiêu Mộc và Đỉnh Phong, nói: “Cùng ăn trưa nhé. Hôm nay tớ đã nói bác Trương nấu cơm của hai người, không cho phép từ chối”.

Đỉnh Phong thấy thái độ kiên quyết của Bội Chi thì cũng không tiện từ chối, gật đầu một cái.

Vừa rồi Đỉnh Phong không chú ý, trong phòng khách vẫn có một người, gương mặt hòa ái, chắc là bác Trương mà Diêu Bội Chi nói.

Có lẽ bác Trương rất hòa ái nhân hậu, sau khi thấy Đỉnh Phong quan sát ông, ông còn cười một cái với cô.

Đi theo Diêu Bội Chi đến phòng ăn nhà cô ấy, trên bàn đã bày thức ăn phong phú làm Đỉnh Phong nuốt nước bọt.

Cảm giác giống như măn hán toàn tịch.

[1] măn hán toàn tịch: Măn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa (theo wikipedia)

Gà vịt thịt cá không thiếu thứ gì, còn có một vài món mà Đỉnh Phong chưa thấy qua bao giờ.

9. Chương 9: A A A !

Tiêu Mộc và Diêu Bội Chi đối với chuyện này giống như đã thành thói quen, lập tức ngồi xuống.

Bác Trương đã chuẩn bị một bàn thức ăn thịnh soạn, sắp ra trước mặt ba người.

Đỉnh Phong nghĩ, mấy người nhà giàu hình như đều có thói quen “Ăn không nói chuyện, ngủ không nói chuyện”, vì vậy cô đành ngậm ngốc gắp món ăn trước mặt mình, chăm chú ăn cơm, một câu cũng không nói.

Thấy trong chén bỗng nhiên có nhiều hơn một miếng cá, Đỉnh Phong nhìn về phía Diêu Bội Chi.

Bội Chi cười cười với cô, mắt hạnh mang theo tia sáng xinh đẹp: “Cá um tương này ăn rất ngon, tớ thích nhất món này đấy, cậu cũng nếm thử một chút đi!”

Đỉnh Phong gắp miếng cá bỏ vào trong miệng, cảm giác thịt cá đang dần dần tan ra, còn có vị thơm của nước sốt tương, khiến cho đôi mắt to tròn của cô sáng lên, Đỉnh Phong giờ ngón tay cái nói: “Ngon tuyệt!”

Giống như là bị vẽ mặt của Đỉnh Phong lây nhiễm, mắt hạnh của Diêu Bội Chi cũng nheo lại, trông rất vui vẻ.

Không bị cấm nói chuyện, Đỉnh Phong cũng không còn băn khoăn gì nữa, vui vẻ gắp thức ăn, ăn đến vô cùng sung sướng.

Tiêu Mộc còn chưa ăn được vài miếng đã đặt đũa xuống, ánh mắt dừng ở trên người của Đỉnh Phong đang vui vẻ gắp thức ăn, mắt phượng tinh xảo ánh lên một tia đậm mạc không giống mọi ngày.

Đỉnh Phong ngẩng đầu, liền chạm phải con ngươi tối đen như mực của Tiêu Mộc.

Thịch —— Thịch ——

Cô giống như là nghe thấy tiếng trái tim mình đang nảy lên một cách kịch liệt, trong lòng như có giọng nói đang gào thét: a a a a ! Tiêu Mộc đang nhìn mình! Tiêu Mộc đang nhìn mình nha!

Chỉ thấy, khóe miệng của Tiêu Mộc đột nhiên giương lên, môi mỏng khẽ mở, nói: “Đỉnh Phong, kẻ rằng của em bị dính rau kia!”

Đỉnh Phong lại nghe được âm thanh cõi lòng mình tan vỡ.

Hình tượng của mình, hình tượng của mình a, con mẹ nó, một chút cũng không còn tồn tại!

Cô vội vàng chạy vào toilet, súc miệng rửa sạch kẽ răng, sau đó mới đỏ mặt đi ra ngoài.

Kỳ thực, nếu đổi lại là một nữ sinh khác, có lẽ sau khi bước ra từ trong toilet sẽ không còn tâm trạng nào mà ăn nữa, nhưng Đỉnh Phong cảm thấy hình tượng của mình ở trong lòng Tiêu Mộc đã trở nên kinh khủng

đến mức tận cùng rồi, còn giả bộ thực nữ làm gì nữa, hưởng hồ, nhìn đến những món ăn trước mặt, đều là những món mà khó khăn lắm cô mới có cơ hội được ăn.

Vì thế, cô nói với bác Trương: “Cho cháu xin một chén cơm nữa!”

Diêu Bội Chi trông rất vui vẻ, nhiệt tình nói thẳng: “Cứ ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút!”

Đĩnh Phong cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, sau khi ăn hết ba chén cơm, cô mới thỏa mãn buông đũa xuống.

Ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, đã hơn mười hai giờ, cô nghi hoặc nhìn về phía Tiêu Mộc, không phải là mười hai giờ anh ấy sẽ trở về sao? Tại sao vẫn còn ở đây?

Thôi, quan tâm anh ta làm gì, cô cảm thấy, việc quan trọng nhất bây giờ, chính là phải tiêu hóa hết số thức ăn mình đã ăn vào.

Đĩnh Phong cảm giác mình sắp bị no chết rồi.

Diêu Bội Chi cười vui vẻ nói: “Đĩnh Phong, cậu thích thức ăn của bác Trương như vậy, hay là ở lại ăn bữa chiều nữa đi, nhà mình từ lâu đã không có nhiều người tới như vậy rồi!”

Đĩnh Phong lắc đầu: “Bội Chi, tớ cũng muốn ở lại, nhưng mà chiều nay ba của tớ có chút việc, bảo tớ về sớm một chút, cho nên. . . thật xin lỗi!”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Diêu Bội Chi thoáng qua một tia thất vọng, nhưng vẫn nói: “Không sao, không sao đâu!”

Đĩnh Phong đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, mình đến đây lâu như vậy, hôm nay còn là ngày nghỉ, tại sao lại không thấy cha mẹ của Diêu Bội Chi?

Nhưng cô không đem điều này hỏi ra khỏi miệng.

Diêu Bội Chi để cho Tiêu Mộc dẫn Đĩnh Phong về, Đĩnh Phong vốn muốn cự tuyệt, nhưng lại thấy Tiêu Mộc hình như không có ý định phản đối, tự nhiên cũng hăng hái vui vẻ đi theo sau anh.

Cũng không biết Tiêu Mộc vừa rồi nhìn thấy mình làm trò cười thì nghĩ như thế nào, Đĩnh Phong cảm thấy bản thân mình bây giờ, đối mặt với Tiêu Mộc cũng không còn khấn trương như lúc trước.

Nhớ tới vấn đề vừa rồi, Đĩnh Phong liền mở miệng hỏi: “Tiêu Mộc, cha mẹ của Bội Chi làm gì? Sao chủ nhật cũng không ở nhà?”

Đôi mắt của Tiêu Mộc vẫn nhìn về phía trước, vẻ mặt hờ hững trả lời: “Công việc của chú Diêu lúc nào cũng bận rộn, ngay cả chủ nhật cũng ít khi trở về.”

“Vậy còn cô Diêu?”

“Không chơi mạt chược thì cũng dạo phố.” Lúc Tiêu Mộc trả lời, lông mày hơi nhíu lại, ánh mặt trời chiếu lên gò má trắng nõn của anh, trong mắt lại phản phát có một tia hoảng hốt.

Đĩnh Phong sững sốt, nhớ lại lời nói lúc nãy của Diêu Bội Chi.

“Trong nhà đã thật lâu không có nhiều người như vậy.” Và thời điểm lúc mình từ chối ở lại, ánh mắt của cô ấy trông rất buồn.

Đĩnh Phong trầm mặc nửa ngày, đưa ra một cái quyết định, đôi mắt to tròn từ từ sáng lên: “Lần sau em sẽ ở lại đến chiều!”

Bước chân của Tiêu Mộc hơi dừng lại một chút, nghiêng người nhìn Đĩnh Phong, mắt phượng xinh đẹp đen láy mang theo thấp thoáng ý cười, môi mỏng nhàn nhạt cong lên, khẽ gật đầu: “Ừ!”

Đĩnh Phong vừa nhìn thấy nụ cười của Tiêu Mộc, mắt tròn càng trở nên sáng rực, cố gắng tìm đề tài nói tiếp: “Tiêu Mộc, lớp 5 của anh hình như là có rất nhiều nhân tài phải không? Top 10 trường mình đều nằm trong lớp của anh hết, thật sự là biến thái mà!” Vừa dứt lời, Đĩnh Phong đã muốn tự tặng mình một cái tát, sao cô có thể ở trước mặt Tiêu Mộc mà nói tất cả học sinh trong lớp 5 đều là biến thái chứ!

Ánh mắt của Tiêu Mộc nhẹ nhàng đảo qua Đỉnh Phong, nhàn nhạt nói: “Học sinh ở lớp 5 đều có tâm lý tranh đua rất cao, nhưng mà, tôi có thể hiểu. . .em đang gián tiếp mắng tôi là biến thái hay không?”

Mặt của Đỉnh Phong đột nhiên đỏ lên, vội vàng xua tay: “Không không, em không có ý này. . . .”

Khóe miệng của Tiêu Mộc nhếch lên, tâm tình có vẻ không tệ lắm, môi mỏng phun ra ba chữ: “Đùa em thôi!”

Đỉnh Phong vừa nghe, trong lòng đang dày đặc mây đen liền trở nên quang đãng.

“Vậy học sinh bên lớp 15 của em thì thế nào?” Tiêu Mộc nhàn nhạt hỏi.

Đỉnh Phong ngẫm nghĩ, khuôn mặt tròn ngược lên, trả lời: “Thành tích của học sinh lớp 15 lúc nào cũng đứng chót trong bảng xếp hạng, nhưng em rất vui vì đã được phân vào lớp này.”

Tiêu Mộc nhíu mày: “Vì sao?”

Đỉnh Phong nở nụ cười nói: “Các bạn ở lớp 15 sẽ không vì thành tích mà xa lánh người khác, bọn họ tự do tự tại, lúc nào cũng vui vẻ, tuy rằng thành tích của bọn họ không bằng những người ở lớp 5, nhưng em tin rằng, ở những phương diện khác, bọn họ sẽ không thua kém những học sinh xuất sắc ở lớp 5 đâu!”

Mắt phượng của Tiêu Mộc xẹt qua một tia gợn sóng, vẻ mặt nhu hòa, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn: “Thật sao?”

“Đương nhiên rồi!” Đỉnh Phong gật gù đầu, từ chối cho ý kiến.

Cô sống ở Mỹ cũng được vài năm, người Mỹ có những tính cách, quả thật là tốt hơn rất nhiều những người Trung Quốc ưu tú, ví như, nhìn một người từ cấp quản lý trở lên, cách đối nhân xử thế của bọn họ, hầu như là những người Trung Quốc cùng lứa tuổi khó có thể làm được.

Ở lớp 15, rất nhiều người bởi vì học lực không cao, nên đã cố gắng nghĩ đến con đường phía trước của chính mình, xung quanh cô có một số người, thậm chí đã bắt đầu kiếm tiền dựa vào năng lực của bản thân rồi.

Đỉnh Phong không tin, thành tích học tập có thể đại biểu cho tất cả.

Cô tin tưởng một ngày nào đó, học sinh ở lớp 15 sẽ đạt được thành tựu so với những học sinh ở lớp khác còn vượt xa hơn nhiều.

. . . . .

Tiêu Mộc dừng bước, Đỉnh Phong nhất thời không chú ý, đụng vào lưng anh.

Trên người của chàng thanh niên này có một hương thơm nhàn nhạt, cùng với cảm giác rắn chắc của cơ bắp, khiến cho sắc đỏ trên khuôn mặt của Đỉnh Phong phải mất nửa ngày mới chậm rãi tiêu tan.

“Thật xin lỗi!” Cô cảm thấy đầu lưỡi của mình cũng muốn thất lại rồi.

10. Chương 10: Dương Đán Đi Xem Mắt

Tiêu Mộc cao hơn Đỉnh Phong nửa cái đầu, cô nâng khuôn mặt tròn trĩnh lên, cảm thấy cổ của mình cũng có chút ê ẩm.

Nhìn nhìn bốn phía xung quanh, thì ra bất tri bất giác đã tới trước cửa của tiểu khu rồi.

Đỉnh Phong có chút buồn bực, lúc mới tới đây, cô cảm thấy con đường này dài muốn chết, sao bây giờ lại cảm thấy chỉ mới vài giây đã tới nơi rồi?

Giọng nói của Tiêu Mộc từ đỉnh đầu truyền tới: “Nhà em ở đâu? Tôi đưa em về!”

Đỉnh Phong vừa nghe, mắt tròn lại lóe sáng, nhưng cũng chỉ trong giây lát, cô nhìn đồng hồ treo trong phòng bảo vệ, kim đồng hồ bây giờ đang là 12:50.

Cô nhớ lúc đầu Tiêu Mộc có nói là 12 giờ phải trở về, bản thân mình cũng không cần phải làm phiền đến anh, dù sao quãng đường còn lại ngồi taxi cũng có thể đến nơi.

Đỉnh Phong lắc lắc đầu: “Tiêu Mộc, tự em về được rồi, không phải anh còn có việc sao?”

Nghe cô nói xong, Tiêu Mộc nhủ mảy may thật chặt, như là nhớ tới cái gì, mắt phượng đen láy nhìn Đỉnh Phong nói: “Vậy em đi đường cẩn thận!”

Đỉnh Phong gật đầu.

Tiêu Mộc cũng rời đi.

Dõi theo bóng lưng thon dài từ từ khuất xa, dần dần biến thành một cái đốm nhỏ không thể nhìn thấy được nữa.

Đỉnh Phong nheo nheo đôi mắt tròn, cười đến ngọt ngào.

Thật tốt, cô có cảm giác bản thân mình lại gần Tiêu Mộc thêm một chút rồi!

“A, em gái, đang cười cái gì vậy?” Ngữ điệu khoa trương từ phía sau lưng Đỉnh Phong truyền đến.

Thân thể của Đỉnh Phong trở nên cứng đờ, sao cô lại quên mất nơi này còn có một gã bảo vệ “ba hoa” chứ?

Anh chàng bảo vệ cầm một cái hộp đựng thứ gì đó, đưa tay lấy ra một đồng mỡ màu trắng, bôi lên đầu mình, sau đó dùng ánh mắt tò mò quan sát Đỉnh Phong,

Lực chú ý của Đỉnh Phong bị cái hộp này thu hút, cô mở miệng hỏi: “Đây là cái gì?”

Anh chàng bảo vệ cười hắc hắc, mang theo hơi thở đặc trưng của vùng nông thôn: “Đây là mỡ heo nha! Em gái à, em không biết chứ, những người có tiền đều thích bôi mỡ heo lên đầu mình, thoát nhìn thật bóng loáng, cảm giác thật hãnh diện. Em đã xem phim chưa? Đó đó! Là Hứa Tiểu Cường, không phải anh ta cũng rất thích bôi mỡ heo lên đầu mình sao? Em thấy có đúng không, em gái?”

Đỉnh Phong như bị sét đánh bất động, ở trong lòng không ngừng rít gào!

Đại ca à, là Hứa Văn Cường, Hứa Văn Cường nha!

Không phải là Hứa Tiểu Cường, anh nghĩ người ta là con gián sao?

Anh chàng bảo vệ sau khi bôi mỡ heo xong, còn cảm thấy hình như chưa chắc chắn, ánh mắt lóe sáng đột nhiên nhìn chằm chằm Đỉnh Phong.

Đỉnh Phong nhìn thấy hai tay của anh chàng bảo vệ gắt gao giơ ra trước ngực mình, khuôn mặt tròn của cô bỗng trở nên tái nhợt, giọng nói run run: “Này, anh. . . .anh. . . .muốn làm gì?”

Anh chàng bảo vệ từng bước, từng bước đến gần, đáy mắt lộ ra một tia tham lam: “Em gái à

~”

Đỉnh Phong nuốt từng ngụm nước bọt, chẳng lẽ cô sắp bị người ta phi lễ rồi sao...

Anh chàng bảo vệ lấy mỡ heo từ trong hộp, nhìn Đỉnh Phong cười hắc hắc nói: “Em gái

~ em có muốn giống người thành phố không

~ để anh bôi cho em một chút ! Em đứng ở trong đám đông, chắc chắn so với đám con gái thành phố kia sẽ đẹp hơn nhiều lắm!”

Đỉnh Phong sống chết lắc đầu, cô nghiêng người, co chân chạy thục mạng.

Mẹ nó, cô mới không cần đầu của mình bị dính đầy mỡ heo!

Phía sau lưng, giọng nói của anh chàng bảo vệ vẫn như cũ, vang vọng khắp ba dãy nhà: “Em gái, em đang có chuyện gấp à? Không sao, lần sau đến đây, anh nhất định sẽ bôi giúp em!”

Bôi cái em gái anh!

Đỉnh Phong thề, nếu bây giờ đang là cuộc thi thể dục môn chạy một trăm mét, cô nhất định sẽ là người vô địch!

. . . . .

Cho đến khi đã ngồi trên xe taxi, Đỉnh Phong mới có thể bình tĩnh lại, đọc địa chỉ cho tài xế, thuận tiện vờn vai một cái.

Vừa mới không chú ý một tý, mới phát hiện, Dương Đán đã gọi đến ba cuộc gọi nhỡ rồi.

Bấm bàn phím, trong điện thoại truyền đến một bài hát với cảm xúc mênh mông mãnh liệt: “Người là đám mây đẹp nhất trong lòng ta, khiến cho ta rất muốn giữ người ở bên cạnh, hát lên một khúc ca đẹp nhất của dân tộc mình

~~”

(Thỉnh nghe bài mp3.zing /bai-hat/-liuqianru/IW9AUB86.html =)))

Mỗi lần Đỉnh Phong gọi điện thoại cho Dương Đán, đều sẽ hỏi ông có dám đổi nhạc chờ hay không?

Mỗi lần như vậy, Dương Đán sẽ vô cùng đau đớn trả lời cô rằng: “Đỉnh Phong à, là một người Trung Quốc, con phải có lòng yêu nước, chúng ta phải hiểu được cái đẹp của dân tộc mình nha!!!”

Đỉnh Phong: “. . . . .” Chuyện đó với chuyện cô là người Trung Quốc thì có quan hệ gì?

Cuối cùng, Đỉnh Phong cũng không khuyên Dương Đán đổi nhạc chờ nữa, bởi vì cô biết, mỗi một lần cô mở miệng, Dương Đán sẽ đem vấn đề điện thoại chuyển thành vấn đề cô có phải là người Trung Quốc hay không.

Tiếng nhạc đã im bật, giọng nói của Dương Đán từ bên kia truyền đến, rõ ràng là của một người đã ba mươi mấy tuổi, cảm giác chừng chạc hơn so với giọng nói của một người trẻ tuổi như cô.

“Đỉnh Phong, bây giờ con đang ở đâu? Còn đang học thêm sao?”

Đỉnh Phong: “Học xong rồi, con đang ngồi trên taxi!”

“Ừ ừ, Đỉnh Phong, bây giờ ba đã đến tiểu khu bên cạnh Starbucks, cô Trịnh cũng đã đến rồi, tí nữa con cứ trực tiếp đến đây, cô ấy rất muốn gặp con!”

Đỉnh Phong ngẫm nghĩ trong đầu một chút, lại cảm thấy không có ấn tượng nào với cái người gọi là cô Trịnh kia, chắc là cái người mà sáng nay Dương Đán nói với cô là ông đã hẹn với đối tượng mà ông cảm thấy hài lòng rồi.

“Được, đợi một chút con qua liền!” Đỉnh Phong trả lời.

“Ừ ừ, vậy con cúp điện thoại đi.” Dương Đán có một thói quen, sau khi nghe điện thoại sẽ để cho người khác cúp máy trước rồi mình mới cúp sau.

Đỉnh Phong nhấn nút tắt, sau đó lại nhìn chằm chằm điện thoại vài giây.

Nói thật, nếu Từ Sinh không xuất hiện, chắc là cả đời này cô sẽ không để cho Dương Đán đi xem mắt.

Cô thừa nhận mình rất ích kỷ, cô không muốn phải chia sẻ tình cảm của Dương Đán cho bất kỳ người nào khác.

Dương Đán từ nhỏ đã phải vừa làm cha làm mẹ, mười mấy tuổi đầu, người khác đều ôm ấp bạn gái để yêu thương, còn ông thì lại phải chăm sóc một đứa con nít như mình.

Cô đã từng nghĩ, nếu lúc trước Dương Đán không quan đến chuyện tâm sống chết thì sẽ còn có mình bây giờ sao?

Mặc dù ông ấy vẫn thường làm ra những chuyện so với cô còn ngây thơ hơn, nhưng trong nội tâm của Đỉnh Phong, địa vị của Dương Đán so với bất luận kẻ nào cũng không hề thua kém.

Nhìn vào đôi mắt của Từ Sinh, Đỉnh Phong chỉ thấy tất cả đều là sự ham muốn chiếm hữu cùng với sự tự tin vô cùng đáng sợ.

Đỉnh Phong không thích Từ Sinh, vô cùng không thích, cái loại ánh mắt này khiến cho cô cảm thấy Dương Đán sẽ bị anh ta cướp đi.

Cho nên, cô tình nguyện để cho Dương Đán ở bên cạnh một người phụ nữ mà ông không yêu, chứ không muốn để cho ông và Từ Sinh yêu nhau.

. . . . .

“Cô bé, đến nơi rồi!” Giọng nói của tài xế cắt ngang dòng suy nghĩ của Đỉnh Phong.

Đỉnh Phong vội vàng thanh toán, sau đó bước xuống xe, đi về phía Starbucks cách đó không xa.

Cô còn chưa đi được vài bước, đã nghe thấy giọng nói của Dương Đán: “Ồ đây, ở đây, Đỉnh Phong!”

Đỉnh Phong quay đầu, nhìn sang phía phát ra tiếng nói.

Dương Đán mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, bên dưới là một chiếc quần tây, mái tóc mềm mại, nụ cười ôn hòa, nhìn thế nào cũng không cảm thấy ông đã là một người hơn ba mươi tuổi.

11. Chương 11: Thầy Giáo Vô Sĩ

Mà người ngồi đối diện với Dương Đán là một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, mặc dù nhìn qua thì có vẻ hơi già nhưng vẫn thướt tha thùy mị, trên người mặc bộ đồ công sở màu hồng nhìn khá vừa mắt.

Đỉnh Phong đi tới, không ngờ người phụ nữ kia đứng dậy, trên mặt trang điểm trang nhã, khóe môi nở nụ cười thật to, nói với Đỉnh Phong: “Cháu chính là Đỉnh Phong sao, cô là cô Trịnh, Đỉnh Phong thật xinh đẹp”.

Đỉnh Phong gật đầu một cái, nói: “Xin chào, cô Trịnh”.

Dương Đán kéo Đỉnh Phong ngồi xuống cạnh mình, gọi nhân viên phục vụ đến, nói: “Một ly Latte, nhiều sữa, nhiều đường”. Ngay sau đó, cười với Đỉnh Phong một tiếng, nói: “Ba nói không sai chứ?”.

Đỉnh Phong gật đầu một cái.

Trịnh Mẫn ngồi bên cười một tiếng: “Dương tiên sinh rất thích con gái của mình”.

Dương Đán gãi đầu, hơi trẻ con nói: “Tôi rất yêu con bé, con gái của mình sao lại không thương được”.

Đỉnh Phong liếc nhìn Dương Đán một cái, bất đắc dĩ nói: “Ba”.

Dương Đán nhe răng cười một tiếng, không nói gì.

Ngược lại, Trịnh Mẫn luôn tìm đề tài nói chuyện.

Đỉnh Phong vừa uống Latte, vừa nghe hai người nói chuyện.

Nhưng mà đề tài lại bị Trịnh Mẫn chuyển sang người Đỉnh Phong: “Dáng dấp của Đỉnh Phong cũng rất tốt, mặt tròn là có phúc khí”.

Đỉnh Phong giương mắt, trong lòng lại nghĩ, tại sao cô chưa từng nghe thấy câu mặt tròn thì có phúc khí?

Nhưng ngoài miệng vẫn trả lời: “Đâu có đâu có, dung mạo cô Trịnh mới đáng nói! Nói không chừng chúng ta đi trên đường, người khác còn tưởng rằng cô là chị của cháu”.

Trịnh Mẫn nhếch miệng lên: “Miệng Đỉnh Phong thật ngọt, Dương tiên sinh, tôi cũng muốn có một cô con gái đáng yêu thế này”.

Dương Đán vội vàng gật đầu, vuốt đầu Đỉnh Phong nói: “Từ nhỏ Đỉnh Phong đã đặc biệt đáng yêu, lúc ba tuổi rất mềm mại, như một viên cầu nhỏ, mặt tròn, người tròn. Lúc ấy rất đáng yêu!”.

Trịnh Mẫn hiểu, muốn chiếm được Dương Đán thì Đỉnh Phong là trạm kiểm soát quan trọng nhất.

Cho nên cô ta vội vàng nói: “Hình dáng đứa nhỏ như thế lớn lên nhất định rất có bản lĩnh. Nếu ai là ba mẹ của bé chắc sẽ rất vui vẻ”.

Đỉnh Phong tròn mắt nhìn Trịnh Mẫn, quan sát người phụ nữ này.

Dương Đán nghe vậy, tự hào nói: “Tất nhiên, Đỉnh Phong nhà tôi luôn rất ruyệt”.

Nói xong, Đỉnh Phong nhận thấy khoe miệng của Trịnh Mẫn kéo nhẹ rất khó nhận.

“Nếu như lúc đầu tôi có thể sớm gặp Dương tiên sinh thì sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều”. Ánh mắt Trịnh Mẫn mang chút bi thương, giống như đang nhớ lại những việc không tốt.

Dương Đán thần kinh thô, buồn bực hỏi: “Tại sao lại muốn gặp tôi sớm? Mặc dù cô muốn nhưng mấy năm trước tôi và Đỉnh Phong vẫn đang ở nước Mỹ”.

Không khí bi thương mà Trịnh Mẫn tạo ra bị một câu nói của Dương Đán phá vỡ.

Em gái người, trọng điểm không phải là gặp nhau sớm.

Bình thường thì người đàn ông phải đau lòng nhìn cô hỏi, rồi cuộc trước đó đã xảy ra chuyện gì mới đúng.

Nhưng Trịnh Mẫn đã quên một chuyện, Dương Đán không có duyên phận với từ “bình thường”.

Trầm mặc một lúc, Trịnh Mẫn tiếp tục nói: “Dương tiên sinh, chắc anh cũng biết tôi từng trải qua ba cuộc hôn nhân?”.

Dương Đán gật đầu nói: “Trong tài liệu xem mắt có nói”.

Trịnh Mẫn lại dừng lại, không tìm được lý do để tiếp tục nói.

Không phải là người bình thường sẽ hỏi, ba cuộc hôn nhân của cô như thế nào sao?

Không khí lại trầm xuống mấy giây, Trịnh Mẫn quyết định, mặc kệ Dương Đán nói gì, cô cứ mặc kệ là được.

“Cuộc hôn nhân thứ nhất của tôi, chồng tôi thường xuyên uống rượu say sau đó về nhà đánh đập tôi, rồi cuộc tôi không nhận được mà ly hôn với hắn. Cuộc hôn nhân thứ hai, ở bên ngoài hắn ta có người phụ nữ khác, cuối cùng cũng ly hôn với tôi. Lần thứ ba, càng buồn cười hơn, hắn ta ở bên ngoài nuôi một người đàn ông. Lúc tôi bắt gian tại trận, người đàn ông đó còn ôm lấy chồng tôi hỏi, muốn tôi hay muốn hắn ta”. Giọng nói của Trịnh Mẫn càng lúc càng bi thương, hốc mắt cũng bắt đầu ướt át.

Khó có được một lần câu nói của Dương Đán không làm mất hứng: “Trịnh tiểu thư, không sao, những người đàn ông kia không biết quý trọng cô”.

Trịnh Mẫn lau nước mắt nói: “Dương tiên sinh, nhìn thấy anh đối với con gái của mình như vậy, tôi biết anh không phải là người nóng nảy. Mười mấy năm qua, một mình nuôi dạy Đỉnh Phong, không một câu oán trách, sự trách nhiệm của anh làm tôi rất cảm động. Về phần Đỉnh Phong, tôi sẽ đối đãi với cô bé như là con gái ruột của mình”.

Dương Đán nhìn Trịnh Mẫn, trầm mặc một lúc, đột nhiên nói lời kinh người: “Nếu hai người chúng ta đều cần một mái nhà, không bằng, chúng ta kết hôn trong tháng này luôn đi”.

Đỉnh Phong và Trịnh Mẫn sửng sốt.

Trịnh Mẫn vui vẻ, vội vàng nói: “Được”.

Cùng lúc đó, Đỉnh Phong và một người đàn ông ngồi bàn bên cạnh đồng thời đứng dậy nói: “Con/ Tôi không đồng ý”.

Ánh mắt Đỉnh Phong nhìn sang bàn bên cạnh, kinh hãi rồi.

Mặt trắng không còn giọt máu.

Tại sao Từ Sinh lại ở chỗ này! Khốn khiếp!

Từ Sinh mặc âu phục, phong cách tà mị hấp dẫn những người khác phái xung quanh, đôi mắt đào hoa, khoe miệng mím chặt, khuôn mặt nghiêm nghị, nhìn cũng có thể thấy hắn ta đang mất hứng.

Dương Đán sửng sốt, vui vẻ nói: “SUN, tại sao em lại ở đây?”.

Từ Sinh đang nhìn Trịnh Mẫn với ánh mắt chán ghét thì khi nhìn vào Dương Đán, ánh mắt đó chuyển thành dịu dàng, “Thầy Dương, bây giờ em là thầy giáo tiếng Anh trong trường của Đỉnh Phong...”. Ánh mắt nhìn vào Đỉnh Phong: “Chẳng lẽ Đỉnh Phong không nói cho thầy biết sao?”.

Dương Đán buồn bực nói: “Đỉnh Phong chưa nói, có thể là con bé quên”.

Từ khi Đỉnh Phong thấy Từ Sinh, trong lòng nảy sinh một suy nghĩ, chẳng lẽ Từ Sinh vẫn luôn phái người theo dõi Dương Đán.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Đỉnh Phong cảm thấy Từ Sinh quá đáng sợ.

Hắn ta có thể biết rõ nhất cử nhất động của Dương Đán.

Cho nên, những trò vặt của mình ở trong mắt Từ Sinh chỉ phí công mà thôi?

Đỉnh Phong cắn môi dưới, mặt tròn mang theo một tia u buồn.

Trịnh Mẫn nhìn có vẻ rất tốt nhưng Đỉnh Phong cảm thấy người này dường như làm quá, biểu hiện giống như... giống như đang diễn trò.

Cho nên khi Dương Đán nói muốn kết hôn với Trịnh Mẫn, Đỉnh Phong là con gái của Dương Đán nên tất nhiên phải ngăn cản.

Còn về phần Từ Sinh....

Bây giờ hắn ta sẽ dùng lý do gì để giải thích cho hành động của hắn?

Ánh mắt của ba người Dương Đán, Đỉnh Phong và Trịnh Mẫn cùng rơi vào trên người Từ Sinh.

Từ Sinh nhướn đôi mắt đào hoa, khóe môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười dịu dàng, khóe mắt tà mị nhìn Trịnh Mẫn nói: “Vị tiểu thư này, à không, cô này, tôi nhớ lúc nãy cô có nói là cô đã cưới ba lần nhưng mà lý do ly hôn có phóng đại quá không?”.

12. Chương 12: Có Muốn Hít Thuốc Phiện Hay Không?

Sắc mặt Trịnh Mẫn lập tức cứng đờ, nhưng rất nhanh sau đó hồi phục lại vẻ mặt đoan trang, nở nụ cười, hỏi ngược lại: “Vị tiên sinh này, tôi nghĩ là có hiểu lầm gì đó trong này”.

Từ Sinh nhẹ nhàng cười một tiếng, đôi mắt đào hoa như có ngàn vạn tia tà mị xẹt qua, ánh mắt nhìn thẳng vào Trịnh Mẫn, lạnh nhạt nói: “Xem ra cô chưa thấy quan tài chưa rơi lệ”.

Trịnh Mẫn nhướn mày, dường như là nổi giận, khuôn mặt hóa trang tinh xảo như bị rạn nứt: “Tiên sinh, tôi không biết rốt cuộc anh muốn làm gì nhưng nể tình anh là bạn của Dương tiên sinh nên tôi mới nhẫn nhịn anh lâu như vậy, nếu như anh còn nói chuyện kỳ quái như vậy...”. Cô quay đầu nhìn gương mặt mang đầy dấu chấm hỏi của Dương Đán, nói: “Dương tiên sinh, hẹn gặp lại lần sau”. Nói xong, chuẩn bị giờ túi xách rời đi.

Đúng lúc này Từ Sinh mở miệng: “Người chồng đầu tiên của cô tên là Trương Đức Chí, cũng là nhân viên trong công ty cha tôi. Tôi nhớ rằng anh ấy không phải là người say rượu như cô nói. Lúc đó bởi vì cô không chịu được cô đơn nên mới cùng người chồng thứ hai của cô ở cùng một chỗ, sau đó bị anh ấy phát hiện, anh ấy mới đưa ra đề nghị ly hôn”.

Cả người Trịnh Mẫn cứng đờ, chỉ vào mặt Từ Sinh, cả giận nói: “Anh! Nói vớ nói vẩn!”.

Từ Sinh không nhanh không chậm tiếp tục nói: “Còn về người chồng thứ hai của cô, hình như cũng bởi vì cô thường có quan hệ mập mờ với người khác mà ly hôn... A, còn người chồng thứ ba.....”.

Không đợi Từ Sinh nói xong Trịnh Mẫn đã nhào về phía anh, sắc mặt tái nhợt dọa người: “Cái đồ cặn bã! Không được đổ oan cho tôi”.

Từ Sinh nhẹ nhàng tránh một chút, Trịnh Mẫn mất trọng tâm, ngã nhào xuống đất.

Bởi vì động tác của Trịnh Mẫn nên hầu như ánh mắt của tất cả mọi người trong Starbucks đều chuyển về phía này.

Người phụ nữ nhìn về phía Dương Đán và Đỉnh Phong, trong nháy mắt đôi mắt chứa đầy nước mắt, nức nở nói: “Dương tiên sinh, rốt cuộc thì tại sao bạn của anh lại muốn vu hãm tôi? Dương tiên sinh, nếu như có gì bất mãn với tôi thì cứ nói thẳng là được, tại sao lại mặc kệ bạn của anh như vậy?”.

Dương Đán khẽ cau mày, nói với Trịnh Mẫn: “SUN là học trò mà tôi dạy, nên tôi tin rằng không vô duyên vô cớ mà em ấy nói Trịnh tiểu thư như vậy”.

Trịnh Mẫn khóc lớn hơn, giống như hệ thống cấp nước, khóc như nữ chính khổ vì tình trên TV, hu hu nói: “Dương tiên sinh, tôi nhìn lầm anh rồi! A! Còn lý lẽ hay không! Tôi muốn kiện anh, kiện anh tội vu hãm, tội phỉ báng!”.

Tổng giám đốc của Starbucks vội vàng chạy tới, vịn Trịnh Mẫn nói: “Vị phu nhân này, xin bà đừng như vậy”.

Vậy mà, Trịnh Mẫn càng khóc hăng hơn, cô ta thấy Từ Sinh không nói tiếp, nghĩ rằng anh chỉ biết những việc này nên quyết định phải ôm sòm!

“Không! Tôi muốn vị tiên sinh này phải nói lời xin lỗi với tôi! Anh ta vừa mới phỉ báng tôi! Mọi người đang ngồi chắc cũng nghe thấy chứ!”. Trịnh Mẫn nói mang theo tiếng nức nở.

Có vị khách nhìn không đành, nói với Từ Sinh: “Tiên sinh, tôi không biết là cô ấy có đúng như lời mà anh nói hay không nhưng đây là nơi công cộng, là một gentleman, tôi nghĩ là anh nên xin lỗi cô ấy”.

Từ Sinh không vội mà nói ra một câu: “Nếu như anh cho rằng sẽ dùng thái độ thân sĩ với một kẻ nghiện thuốc, như vậy...”. Hắn ta nhẹ nhàng duỗi ngón tay chỉ vào huyệt thái dương, đôi mắt đào hoa lóe tia sáng sắc bén, nói: “Tôi nghĩ là đầu của anh không phải có vấn đề chứ?”. Cuối cùng hắn ta còn bồi thêm một câu: “Tiếng Anh của anh thật kém, cách đọc còn mang theo hơi thở của quê cha đất tổ, để tự đáy lòng tôi cảm thấy đã trở lại vòng tay của Trung Quốc”.

Từ Sinh vừa dứt lời, cả Starbucks nổ tung.

Mặt Trịnh Mẫn không còn nhìn ra được nét mặt, cô ta không ngờ, Từ Sinh còn biết là cô ta hít thuốc phiện?

Còn vị khách hàng “gentleman” nghẹn đỏ mặt, lại không phản bác được gì.

Ánh mặt Từ Sinh mang theo châm chọc: “Tôi cũng không định nói trước nhiều người như vậy nhưng một lần nữa cô lại khiêu chiến với ranh giới cuối cùng của tôi, hy vọng cô có thể tha thứ. Tôi không muốn để cho trái tim của thầy giáo mình “lầm đường lỡ bước””.

Một vở kịch hài, lấy sự ra đi của Trịnh Mẫn làm cái kết.

Mọi người tản đi.

Đỉnh Phong nhìn Từ Sinh, trên khuôn mặt tròn không nhìn ra sắc mặt.

Mặc dù cô rất cảm kích những gì Từ Sinh vừa mới làm, nhưng nếu như hắn ta không dùng ánh mắt dịu dàng đó nhìn Dương Đán thì có lẽ ấn tượng của cô với hắn ta sẽ tốt một chút.

Dương Đán còn chưa trở lại bình thường từ sự kiện kia, bộ mặt nghi ngờ hỏi: “SUN, làm sao em biết chuyện Trịnh Mẫn hít thuốc phiện?”.

Từ Sinh bưng cà phê lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, môi mỏng có vẻ trơn bóng, “Lần trước em nhìn thấy thầy Dương và cô ấy đi chung, lại nhớ đến nhân viên của cha em, cho nên mới phái người đi điều tra cô ta, hôm nay mới xuất hiện tại chỗ này....”. Hắn ta dừng một chút, đôi mắt đào hoa xinh đẹp nhìn Dương Đán, dịu dàng nói: “Em không hy vọng thầy bị loại phụ nữ này lừa gạt”.

Dương Đỉnh Phong ở bên cạnh run lên.

Dương Đán hồn nhiên không biết đã dề vào miệng cọp, khẽ cau mày: “Cảm ơn em... Tôi thật sự không ngờ rằng cô ấy sẽ là người như thế, cô ấy nhìn rất hiền thực, tôi cảm thấy cô ấy sẽ là một người mẹ tốt, có thể cùng tôi chăm sóc cho Đỉnh Phong”. Giọng nói mang chút suy sụp.

Từ Sinh an ủi: “Thầy, cô ta che giấu rất tốt, không hoàn toàn do thầy. Hơn nữa, em cũng hy vọng thầy hiểu, kết hôn là phải với người mình yêu”. Ánh mắt của hắn ta nhìn về phía Dương Đình Phong, nở nụ cười tà mị, giống như là châm chọc.

Dương Đán lắc đầu một cái: “Thầy muốn tìm cho Đình Phong một người mẹ tốt, chỉ cần Đình Phong thích là được”.

Từ Sinh ngăn người, lại cười nói: “Thầy vẫn quan tâm Đình Phong như vậy. Lúc trước còn ở Mỹ, thầy cũng thường xin nghỉ vì chuyện của Đình Phong”.

Dương Đán ôm bả vai của Đình Phong, khuôn mặt thanh tú hạnh phúc: “Ai bảo Đình Phong là người quan trọng nhất!”.

Đình Phong nhìn về phía Từ Sinh, nhìn thấy trong đáy mắt hắn ta xẹt qua tia bi thương. Rõ ràng cô phải rất cao hứng, thế nhưng, bây giờ cô không thể nào cười nổi.

Đúng là chuyện gì Dương Đán cũng lấy cô làm trung tâm.

Nếu như không phải cô thúc giục ông kết hôn thì ông cũng không vội vàng xem mắt như vậy. Nếu không phải nghĩ cho cô thì ông sẽ không biết người như Trịnh Mẫn. Nếu vừa rồi Từ Sinh không ngăn cản.....

Chuyện sau này, Đình Phong không dám nghĩ tiếp.

Tâm tình của cô như đưa đám, ngay cả tinh thần đấu tranh với Từ Sinh cũng biến mất, chỉ yên lặng ngồi cạnh Dương Đán, nghe hai người tán gẫu những chuyện trước kia bên Mỹ.

Nói tới nói lui lại nói đến Đình Phong.

Từ Sinh nói: “Mấy năm rồi, Đình Phong đáng yêu lên rất nhiều”. Rõ ràng nói là muốn Dương Đán vui.

Dương Đán cười híp mắt, người nào không thích người khác khích lệ con mình!

13. Chương 13: Love Of My

Đình Phong run lấy bầy, cả người nổi hết da gà, khuôn mặt tròn trĩnh có chút vặn vẹo, nói: “Giáo sư Từ, thầy quá khen rồi!”

Đôi mắt đào hoa của Từ Sinh hơi nheo lại, từ trong khóe mắt, mơ hồ có thể nhìn thấy, dường như có một tia sáng ánh lên, anh ta khẽ mỉm cười, có khí chất đặc biệt của một người đàn ông, anh không thừa nhận vì biết rằng mình sẽ không đấu lại một đứa bé vẫn còn đang học lớp 11, chỉ cười nói: “Xem kia, em khiếm tốn quá, thật là một cô bé đáng yêu!”

Đình Phong vô cùng căm ghét cái bản mặt hồ ly mang theo đầy vẻ tính toán của Từ Sinh, huống chi, trong lời nói này lại có ý đồ khác, khiến cho cô cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Dương Đán ngồi bên cạnh đột nhiên nói một câu: “Đình Phong từ bé đến giờ đều rất đáng yêu!”

Đình Phong: “. . . .” Ba à, ba có thể khiếm tốn một chút được không?!?!
. . . . .

Không biết hai người đã nói chuyện bao lâu, sắc trời cũng dần dần trở nên sẫm tối, chân trời đỏ rực giống như bị thiêu đốt, phát ra những tia sáng vô cùng ấm áp.

Dương Đán nhìn ra ngoài, nói với Từ Sinh: “Sun, đã muộn rồi, có muốn đến nhà thầy ăn cơm không?”

Đình Phong chu miệng.

Từ Sinh lại lắc đầu nói: “Không cần đâu, em còn có một số việc cần phải hoàn thành, lần sau có thời gian rảnh, em sẽ mời thầy ăn cơm.”

Dương Đán cũng không miễn cưỡng, lúc đứng dậy chuẩn bị trả tiền, Từ Sinh đã rút ra một tấm thẻ từ trong cặp đưa cho người phục vụ.

Cô phục vụ nhìn thấy tấm thẻ, ánh mắt đột nhiên sáng ngời.

Dương Đán có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Sun, cái này. . . .”

Từ Sinh cười cười: “Thầy, giữa em với thầy còn khách sáo làm gì!”

Dương Đán gật gật đầu, trên khuôn mặt thanh tú mang theo một nụ cười nhàn nhạt, rất ôn hòa, mắt một mí vô cùng cân xứng với hai tròng mắt trắng đen rõ ràng, có một loại cảm giác trong lành mới mẻ.

Từ Sinh còn nhớ, lúc trước, chính vì nụ cười này, khiến cho anh cảm thấy mình đã rơi vào tay giặc rồi.

Khi cô phục vụ đem tấm thẻ trả lại, bàn tay khê run run, khuôn mặt xinh đẹp có chút ửng hồng.

Lúc đưa tới tay Từ Sinh, Đinh Phong nhìn thấy trên đó còn kèm theo một tờ giấy.

Trên tờ giấy là một dãy số điện thoại được viết một cách nắn nót.

Mà Từ Sinh đến liếc cũng không thèm liếc một cái, tùy tiện đem tờ giấy ném vào thùng rác bên cạnh.

Khuôn mặt ửng hồng của cô gái kia ngay lập tức tối sầm lại, khóe mắt có thứ gì đó trong suốt tựa như nước mắt ánh lên, rất nhanh đã quay lưng chạy đi.

Mà ánh mắt của Từ Sinh, tên đầu sỏ gây nên chuyện này vẫn còn đang dừng ở trên người Dương Đán.

Đinh Phong thầm mắng ở trong lòng, đúng là cầm thú đội lốt người!

Rời khỏi Starbucks, sau khi tạm biệt Dương Đán và Đinh Phong, Từ Sinh leo lên chiếc Land Rover của mình, nhanh như chớp đã không còn thấy bóng dáng.

Chóp mũi của Đinh Phong còn tràn ngập “rắc rị” của Land Rover, cô hừ lạnh một tiếng, xoa xoa chóp mũi.

Tâm tình của Dương Đán có vẻ như rất tốt: “Đinh Phong, Sun càng ngày càng ưu tú, đột nhiên ba có một loại cảm giác. . . . ừm, phải nói thế nào nhỉ. . . . cảm giác giống như trong nhà có con gái mới lớn ấy!”

Đinh Phong mở to cặp mắt trắng dã: “Ba! Thôi đi, Sun là đàn ông!”

Dương Đán gõ gõ đầu Đinh Phong, trên gương mặt thanh tú có nét giống trẻ con mang theo một nụ cười, nhìn thế nào cũng không giống như một người đã làm cha của một đứa trẻ: “Cái này chỉ là so sánh, có hiểu không?”

Đinh Phong bĩu môi, đôi mắt to tròn có chút tức giận nhìn Dương Đán.

Trong đầu nghĩ, ba coi người ta là “con gái”, người ta lại coi ba là “bà xã”, hai người đúng là trời sinh một đôi.

. . . . .

“Ba!”

Dương Đán “Ừ” một tiếng: “Sao vậy?”

Đinh Phong ngẩng mặt lên, trong ánh mắt có chút do dự, môi mỏng hồng nhạt khê mở ra, nói: “Ba, sau này, ba có thể đừng quá gần gũi. . . . với giáo sư Từ được không?”

Dương Đán sững sốt, nằng chiểu êm dịu nhẹ nhàng chiếu lên khuôn mặt của ông, giống như là dát lên một tầng ánh sáng màu vàng óng, ông hỏi: “Đinh Phong đang nói Sun à? Đinh Phong, Con ghét Sun sao?”

Đinh Phong chung quy vẫn chỉ là một học sinh trung học, cô vẫn chưa biết cách đối nhân xử thế một cách thập toàn thập mỹ.

Đôi mắt to tròn chớp chớp, có chút sốt ruột hỏi ngược lại ông: “Ba, ba thích Từ Sinh sao?”

Dương Đán không nghĩ tới Đỉnh Phong lại đột nhiên hỏi như vậy, đôi mắt mang theo ánh sáng nhu hòa, vuốt ve chòm tóc đuôi ngựa của Đỉnh Phong, không có chút do dự trả lời: “Lúc Sun ở bên Mỹ quả thật là rất ưu tú, là một người thầy, làm sao ba có thể không thích cậu ấy? . . .” Ông dừng lại một chút, nhìn thấy ánh mắt âm đạm của Đỉnh Phong, lại tiếp tục nói: “Nếu Đỉnh Phong không thích Sun như vậy, ba đồng ý với con, sẽ không gần gũi quá mức với Sun nữa!”

Ánh mắt của Đỉnh Phong bỗng chốc sáng lên, đôi mắt của cô vốn đã to tròn, trong suốt giống như quả bồ đào, giờ phút này lại càng trở nên xinh đẹp, giống như một hòn ngọc quý.

“Thật sao?”

Dương Đán gật gật đầu.

Tâm tình của Đỉnh Phong lẽ ra phải trở nên vui vẻ. Nhưng giờ phút này cô lại không có cảm giác vui sướng như vậy.

Cô khoắc cánh tay của Dương Đán, nâng lên khuôn mặt tròn vo, nhẹ nhàng nói: “Ba, nếu có một ngày, con chỉ nói là nếu như có một ngày. . . .Ba có người yêu, thì còn có thể giống như bây giờ. . . .” Yêu cô như vậy, thương cô như vậy, vĩnh viễn đều coi cô là trung tâm không?

Lúc Dương Đán cười rộ lên, đuôi lông mày đã có chút nếp nhăn, ông không đợi Đỉnh Phong nói xong, đã tự nhiên nói: “Đỉnh Phong, ba còn nhớ rõ lần đầu tiên khi nghe con gọi hai tiếng “ba ba”, ba đã nghĩ, cả đời này của ba, có lẽ chỉ có thể yêu duy nhất một mình bé con này rồi.”

Đỉnh Phong không nói gì, chỉ ôm chặt lấy cánh tay của Dương Đán.

Trên đường về nhà, dường như toàn bộ thế giới xung quanh đều trở nên ngọt ngào.

Rất nhiều năm về sau, Đỉnh Phong vẫn còn nhớ rõ buổi chiều ngày hôm ấy, những lời mà Dương Đán đã nói, nụ cười của Dương Đán, cùng với tình thương âm thầm và lặng lẽ của một người cha như ông.

Cô nghĩ, bất kỳ một ai trên thế giới này, kể cả Tiêu Mộc, cũng không thể nào làm được như Dương Đán, toàn tâm toàn ý yêu thương cô, không oán không hối.

[I believe you are the love of my.] ———— Dương Đỉnh Phong năm mười bảy tuổi.

. . . . .

*****

Lý Gia Nhạc phát hiện, thời gian gần đây Đỉnh Phong thật sự rất kỳ lạ, cả ngày cầm sách ôn bài, đuôi lông mày xinh đẹp khẽ nhíu lại, môi mỏng hồng nhạt khẽ mấp máy, vùi đầu khổ luyện.

Phải biết rằng, ở một cái lớp bình thường như vậy, vùi đầu khổ luyện, “luyện” có nghĩa là tự học.

Nếu Đỉnh Phong như vậy một ngày, Lý Gia Nhạc sẽ cho rằng cô thật vô vị, nếu Đỉnh Phong như vậy ba ngày, Lý Gia Nhạc sẽ cảm thấy cô vô cùng nhàm chán, nếu Đỉnh Phong như vậy một tuần, Lý Gia Nhạc cảm thấy cô bị đột biến gen rồi!

Tiết ngữ văn, phần lớn các học sinh ban khoa học tự nhiên đều đến đây để hỏi những vấn đề liên quan.

Lý Gia Nhạc đẩy đẩy khuỷu tay Đỉnh Phong đang chăm chú giải đề số học, dùng một loại ánh mắt giống như đang nhìn quái vật, lấy sách che miệng nói: “Đỉnh Phong, tớ thấy cả tuần nay cậu không được bình thường, trước kia cậu vừa nhìn thấy đề số học là đã đau đầu, bây giờ tại sao cả ngày đều ôm quyển số học mà gặm vậy? Cậu đổi tính rồi à? Hay là bị biến chất hả?”

Đỉnh Phong day day hàng chân mày, khuôn mặt tròn mang theo một tia bất đắc dĩ, cô buông quyển sách đang cầm trong tay, chỉ vào Diêu Bội Chi nói: “Cậu nhìn Bội Chi thì sẽ biết tại sao tớ lại như vậy!”

Tầm mắt của Lý Gia Nhạc chuyển sang Diêu Bội Chi cũng đang đồng dạng vùi đầu vào sách, buồn bực hỏi: “Chẳng lẽ Trương Cường Quân lại tạo áp lực lớn như vậy với hai cậu sao?”

14. Chương 14: Thiên Sơn Đồng Mỗ Yêu Đậu Nha Tử

Đĩnh Phong lắc lắc đầu, thành thật nói: “Đột nhiên tớ cảm thấy Trương Cường Quân là một người tốt.”

Lý Gia Nhạc dùng ánh mắt “cậu điên rồi” nhìn Đĩnh Phong, chỉ kém không đưa tay vỗ đầu cô xem có phải cô bị đần độn rồi hay không?

Đĩnh Phong cảm đề ôn tập của Tiêu Mộc đưa cho Lý Gia Nhạc, thở dài một hơi nói: “Cậu tự xem rồi sẽ rõ tại sao tớ và Bội Chi lại như vậy!”

Lý Gia Nhạc cầm tờ đề cương lên, nhìn chăm chú nửa ngày.

Cuối cùng, cô buông tờ đề cương xuống, vỗ vỗ vào bả vai của Đĩnh Phong, nước mắt lưng tròng, bắt chước chủ tịch Mao khi an ủi tầng lớp nhân dân cực khổ, nói những lời thấm thía: “Vất vả cho cậu rồi!! Tớ thay mặt Đảng và nhà nước cảm ơn sự hy sinh và công lao to lớn của cậu!”

Không biết lời nói của Lý Gia Nhạc nghe mũi lòng như thế nào. . . . .

Đĩnh Phong có chút ghen ngào.

Dựa theo đề cương “rất đơn giản” mà Tiêu Mộc đã đưa cho cô, Đĩnh Phong cảm thấy kỳ thi tốt nghiệp như đang nói với chính mình: “You are a loser!”

Đĩnh Phong vốn vẫn cảm thấy, ở trong lớp này mà có thể đứng top 10, đối với cô mà nói đã là tương đối khá, nhưng cô lại quên mất rằng, thi tốt nghiệp là sẽ tính trên cả nước, sẽ không bởi vì tôi chỉ là học sinh của lớp trung bình mà nương tay, cũng như sẽ không vì cậu là học sinh của lớp chuyên mà ra đề quá mức cao siêu.

Đĩnh Phong đột nhiên ý thức được bản thân mình so với Tiêu Mộc quả thực là chênh lệch.

Đĩnh Phong hạng ba, thì Tiêu Mộc tuyệt đối là hạng nhất.

Cô không cam lòng, cô biết bản thân mình cho tới bây giờ cũng không phải là người dễ dàng thỏa mãn, kể từ ngày đầu tiên quen biết Tiêu Mộc, lần đầu tiên nói chuyện với anh, có thể quan sát anh, mắt phượng trắng đen rõ ràng, khoe miệng thấp thoáng hai lúm đồng tiền như có như không.

Cô biết, chỉ đứng nhìn anh từ xa đối với cô mà nói rõ ràng là không đủ.

Đời người có rất nhiều thứ cần phải phấn đấu, vì đủ loại nguyên nhân.

Đĩnh Phong lần này quả thật là không có khí phách, vì một người con trai, cô muốn liêu một chút, muốn đuổi theo bước chân của anh, có thể đứng bên cạnh anh, cùng nhau mỉm cười.

Cúi thấp đầu, Đĩnh Phong cầm cây bút bi màu đen, vô cùng chăm chú tập trung vào đề cương ôn tập.

Lý Gia Nhạc nhìn một bên khuôn mặt của Đĩnh Phong, tinh thần dao động, dường như cũng bị cái ý chí này lây nhiễm, cũng lấy ra cuốn bài tập Vật lý, bắt đầu học.

. . . . .

Buổi học hôm nay cũng không tệ, chiều còn có một tiết thể dục, cũng là môn mà Đĩnh Phong thích nhất.

Bởi vì tiết này là tiết cuối cùng của buổi học, giờ phút này Tiêu Mộc nhất định là đang ở trên sân bóng rổ.

Đĩnh Phong từ trên chỗ ngồi đứng dậy, vận động khuỷu tay bởi vì viết bài nhiều quá mà run lên, kéo tay của Lý Gia Nhạc, hai người nói nói cười cười đi đến sân thể dục.

Lúc Đĩnh Phong rời khỏi lớp, Diêu Bội Chi đang nằm bò trên bàn học khẽ chớp mắt một chút, ánh mắt trời chiếu xuống khuôn mặt của cô, tạo nên vẻ hài hòa khác thường.

Đĩnh Phong lại nhớ tới lời nói của Tiêu Mộc.

Cho dù trong mắt chúng ta, ai đó có thể vinh quang rực rỡ đến đâu, nhưng làm sao biết, ở sau lưng, mỗi ngày họ sẽ nằm trong chăn, lấy nước mắt rửa mặt, hay ở trong một góc tối nào đó ôm lấy đầu gối tự mình bi thương.

Đột nhiên cô cảm thấy mình rất muốn đến gần Diêu Bội Chi, muốn hiểu cô ấy đang nghĩ gì.

Vì thế, cô dừng bước, để Lý Gia Nhạc đứng ngoài cửa chờ một chút, lại vươn tay đẩy đẩy cánh tay của Diêu Bội Chi.

Diêu Bội Chi mở mắt ngược lên nhìn Đỉnh Phong, mắt hạnh xinh đẹp có một tia dao động, lúc nhìn rõ khuôn mặt của Đỉnh Phong, khóe miệng chậm rãi giương lên, vô cùng xinh đẹp.

“Đỉnh Phong, có chuyện gì vậy?” Cô hỏi.

Đôi mắt to tròn của Đỉnh Phong sáng rực, giống như là đang hấp thu ánh sáng mặt trời, cô nhẹ nhàng cười, nói với Bội Chi: “Bây giờ là tiết thể dục, đã học suốt một tuần rồi, bây giờ cùng tớ đi ra ngoài vận động đi, giống như lời ba tớ đã nói, không thể để mình chịu thiệt thòi, sau này làm sao có thể tranh đàn ông với mấy cô nàng bốc lửa người Mỹ?”

Đôi mắt của Diêu Bội Chi dạt lên một tầng ánh sáng nhu hòa, chậm rãi tản ra, môi mỏng xinh đẹp nhẹ nhàng hé mở, cô gật đầu, nở nụ cười hoàn mỹ: “Được thôi!”

Rất nhiều năm về sau, Diêu Bội Chi vẫn không thể nào quên, buổi chiều ngày hôm ấy, bầu trời thật tươi đẹp, cô giống như là đang trông thấy một thiên sứ vươn tay về phía mình, cô ấy nói, cùng tớ đi ra ngoài đi, không phải là một người, mà là cùng nhau.

.....

Đông đến, rõ ràng là có những tia nắng dịu dàng lan tỏa, nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo như băng.

Thầy thể dục đang lạnh thấu xương, mấy sợi tóc dựng đứng, sừng sững trong gió rét, phát phơ, một chút ánh nắng mặt trời trong trường học như là một dấu hiệu đẹp nhất, ông quản lý học sinh cũng không nghiêm khắc lắm, lại thường hay trò chuyện với học sinh, thỉnh thoảng từ trong miệng ông ấy lại hay phát ra một số từ ngữ tương đối phổ biến như ‘Cắt bánh ngọt a~’ ‘Nguyễn Phương a~’, cho nên ở trường học, ông ấy là một thầy giáo có tính cách không tệ.

Hôm nay cũng giống như mọi ngày, ông ấy vẫn tập hợp tất cả học sinh, điểm danh một cách qua loa, để cho lớp trưởng kiểm tra xem những ai còn vắng mặt, sau đó liền ọi người giải tán.

Có một vài học sinh không chịu được gió lạnh, ngay lập tức chạy như bay về lớp học.

Còn một số học sinh cá biệt thì vẫn như cũ, kiên trì đứng vững giữa những cơn gió rét ngổn ngang, trong số đó có Đỉnh Phong, Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi.

Ánh mắt của Đỉnh Phong luôn dừng trên một cái bóng lưng màu xám nhạt ở cột bóng rổ.

Vì để cho thuận tiện, Tiêu Mộc chỉ mặc đơn độc một chiếc áo T-shirt dài tay màu xám nhạt, bên dưới mặc một chiếc quần jeans bình thường, phía sau lưng chiếc áo T-shirt được in một hàng chữ tiếng Anh ngắn gọn ‘I DON’T CARE’, thân hình thon dài, bắp vai bằng phẳng, những người có vóc dáng như vậy rất thường hay được nhiều người nhắc đến.

Ở góc độ này, Đỉnh Phong có thể thấy được từ phía sau gáy trơn bóng trắng nõn của anh cùng với một vài sợi tóc đang bay phát phơ.

Đường cong bên sườn mặt, cô thậm chí còn có thể thấy được anh đang nhướng lên đôi hàng mi, ánh mắt khiêu khích, lông mày hơi nhíu lại, chiếc mũi cao thẳng như ngọc, khóe môi nhẹ nhàng giương lên.

Anh giống như là ánh hào quang chói lọi chiếu sáng khắp sân bóng rổ.

Từng động tác của anh đều dẫn đến sự chú ý của tất cả mọi người.

Mỗi cuối tuần Đỉnh Phong đều sẽ đến đây, để nhìn anh.

Thói quen này đã được nửa năm, đối với cô mà nói, dường như đã trở thành một chuyện bình thường không thể thiếu.

.....

Lúc còn ở Mỹ, Đinh Phong đã từng đọc một quyển sách, tác giả là người Pháp, từng câu từng câu được viết ra, đem đến cho người đọc một loại cảm giác vô cùng lãng mạn, bên trong có một câu nói kinh điển.

Nữ chính nhón mũi chân, hôn lên khóe mắt của nam chính, dưới ánh nắng ban mai thật đẹp, cô nói với anh: “You are my beliefs.”

Anh là niềm tin của em.

Khi đó, Đinh Phong còn chưa rõ cái gì gọi là niềm tin.

Vì thế, cô hỏi Dương Đán.

“Ba, vì sao trong quyển sách này, nữ chính lại nói với nam chính, anh là niềm tin của em?”

Lúc đó, Dương Đán đang xem Thiên Long Bát Bộ tái bản, đọc đến đoạn ‘tứ giác tình yêu giữa Vô Nhai Tử, Thiên Sơn Đồng Mộc, Lý Thu Thủy và Đinh Xuân Thu’, liền thuận miệng trả lời: “Đinh Phong, con phải hiểu rằng, hầu như trong mỗi cuốn sách ba đọc đều có câu này, đây là những mảnh khoe tuyệt hảo mà tác giả hay dùng, con xem này. . .” Ông lấy tay chỉ chỉ vào quyển sách tái bản bìa cứng nói: “Ví như ở đây, thật ra Kim Dung có thể viết, Thiên Sơn Đồng Mộc bưng ghế đến gần, sau đó trèo lên, hôn lên khóe mắt của Đậu Nha Tử, sau đó Đồng Mộc nói với Đậu Nha Tử - Đậu Nha Tử, I LOVE YOU!”

Đinh Phong hóa đá ngay tại chỗ, cô có thể sâu sắc hiểu được rằng, Dương Đán là nội thương lớn nhất trong cuộc đời cô!!

Vô Nhai Tử = Đậu Nha Tử ???!

Con mẹ nó!!!

Nhưng mà, cô nhớ rằng, lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Mộc, bên tai cô dường như phảng phất có người đang nói rằng: “I see belief.”

Đã tìm thấy rồi.

MY BELIEF.

15. Chương 15: Tiểu Thư Cow

Phục hồi lại tinh thần, ánh mắt Đinh Phong lại rơi trên người Tiêu Mộc.

Bóng dáng thon dài thoắt thoắt trên sân bóng, anh hơi ngửa cổ như bạch ngọc, nửa mặt với độ cong hoàn mỹ khiến Đinh Phong phải nuốt một ngụm nước bọt.

Giữa một đám con trai tiểu tụy vì “cả ngày tuốt ống quần quá mức”, gương mặt của Tiêu Mộc còn xinh đẹp hoàn mỹ hơn cả các bạn nữ, làm mù mắt Đinh Phong.

(*tuốt ống quần = tắm du)

Diêu Bội Chi đứng cạnh nhìn người trong sân bóng rõ, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Mộc, bĩu môi nói: “Hóa ra Tiêu Mộc cũng ở đây”.

Đinh Phong nhìn về phía Bội Chi, nhìn thấy ánh mắt của cô ấy di chuyển theo Tiêu Mộc, trong lòng thấy căng thẳng.

Khuôn mặt tròn trịa căng thẳng, kéo cánh tay Diêu Bội Chi, hỏi: “Bội Chi, cậu thích Tiêu Mộc sao?”. Đinh Phong đem tâm ý của cô phơi bày trước mặt Bội Chi, dùng khí này cô cũng không biết đến từ đâu.

Gương mặt xinh đẹp của Diêu Bội Chi đối mặt với cô, mắt hạnh nhìn thẳng cô.

Đinh Phong không biết nói gì, đầu hơi cúi xuống.

“Đinh Phong, cậu thích anh ta sao?”. Mắt hạnh mỉm cười nhìn Đinh Phong.

Đỉnh Phong không trốn tránh, ánh mắt kiên định, gật đầu.

Diêu Bội Chi nhe răng cười, vỗ vỗ bả vai Đỉnh Phong, vẻ mặt “tớ đã biết từ lâu”, nói: “Nhìn này, từ lâu tớ đã biết cậu có hứng thú với tiểu tử kia mà”.

Đỉnh Phong nhìn thẳng vào Bội Chi, “Bội Chi, chẳng lẽ không phải là cậu thích Tiêu Mộc sao?”.

Bội Chi nhe răng, gương mặt xinh đẹp tối sầm lại, nói: “Đỉnh Phong, cậu nhìn thấy tớ thích cái tên biến thái đó ở chỗ nào hả?”.

Đỉnh Phong sững sờ: “Không thích?”.

Bội Chi gật đầu thật mạnh, nghiêm túc nói: “Cậu phải biết, lúc Tiêu Mộc bốn tuổi có thói quen thích cưỡi chuồng chạy, thường thường chạy giữa đường cái, dắt chim đi dạo là chuyện bình thường như cơm bữa. Nói thật, bây giờ tớ nhìn thấy anh ta là trong đầu tớ lại hiện lên hình ảnh lúc anh ta dắt chim đi dạo. Đỉnh Phong, cậu cảm thấy tớ có thể thích một đồ điên sao?”.

Trong đầu Đỉnh Phong xuất hiện hình ảnh, thân hình thon dài của Tiêu Mộc xuất hiện, mắt tròn mở lớn, môi hồng mấp máy, nuốt một ngụm nước bọt, da mặt dày nói: “Tớ thích”.

Bội Chi nhìn trời nói: “Cậu không cứu được nữa”.

“Nhưng mà, cậu đã nói thích thì đương nhiên chị đây sẽ giúp cậu thu vào tay.... Nhưng mà...”. Bội Chi nhìn Đỉnh Phong, như đang nghĩ cái gì, lúc đang muốn nói tiếp.

Đột nhiên Lý Gia Nhạc chột hai người, vẻ mặt kích động, chỉ vào Tiêu Mộc nói: “Đừng nói chuyện nữa, gái hồng lâu Trương Hân Nhất lớp 20 đang quần lấy Tiêu Mộc kia”.

Đỉnh Phong nhìn, vừa vặn nhìn thấy Trương Hân Nhất đưa Cô ca cho Tiêu Mộc, ánh mắt câu hồn.

Giữa mùa đông, Trương Hân Nhất mặc một chiếc áo khoác màu vàng mỏng có viền tơ lụa, bên trong là một cái áo cổ chữ V, bộ ngực đầy đặn, mặc một cái quần hợp bộ, chân đi đôi giày cao ít nhất là bảy phân.

Nhắc đến Trương Hân Nhất cũng là một đóa hoa hiếm thấy, xuất thân trong gia đình quân nhân, cha là bộ trưởng quân sự, theo lý thuyết thì nên là một người có tri thức hiểu lễ nghĩa. Nhưng kỳ lạ là từ nhỏ đến lớn cô gái này đều thích gây chuyện cho cha mẹ. Lúc học cấp hai đã gây ra chuyện mang thai, vừa lên cấp ba đã bị gán cái mác gái hồng lâu.

Những chuyện tương tự như thế, ở nước ngoài Đỉnh Phong đã gặp không ít.

Trước kia, khi ở Mỹ cô có một người bạn là Belinda từ lâu đã “thân chính bách chiến”. Thậm chí có lúc đang dạo phố cùng với Đỉnh Phong, lấy tiền ra mua quần áo, thỉnh thoảng còn rơi vài cái jissbon từ trong ví. Mà Belinda vẫn bình tĩnh như cũ, tiếp tục nói chuyện quần áo đẹp xấu với Đỉnh Phong.

(*jissbon= bao cao su)

Lúc trước khi nghe thấy những tin đồn về Trương Hân Nhất, Đỉnh Phong cũng chỉ cảm thán một câu: “Tại sao không làm tốt các biện pháp đề phòng? Jissbon dùng cũng rất tốt mà”.

Trừ lần đó ra, cô không có cảm giác gì với Trương Hân Nhất.

Nhưng bây giờ nhìn thấy Trương Hân Nhất quần lấy Tiêu Mộc, đột nhiên Đỉnh Phong cảm thấy cô gái xinh đẹp trước mắt, chương mắt quá!

Tiêu Mộc vẫn lạnh nhạt như thế, dường như không nhìn ra tâm tình của anh, hơi thở anh tản ra trong không khí.

Trương Hân Nhất đưa cô ca trong tay, miệng khẽ nở nụ cười, giống như sợ người khác không biết cô ta có hứng thú với Tiêu Mộc vậy.

Thỉnh thoảng Tiêu Mộc sẽ đáp vài câu với cô ta.

Đỉnh Phong chỉ hận mình không có đôi tai thính để nghe hai người bọn họ nói chuyện.

Lý Gia Nhạc xoa xoa tay hưng phấn: “Trương Hân Nhất đúng là không biết xấu hổ, Tiêu Mộc đã không cho cô ta sắc mặt tốt rồi mà còn xán vào, đúng là gái hồng lâu”.

Diêu Bội Chi phụ họa: “Nhân phẩm của Trương Hân Nhất này rất không tốt, không phải thời gian trước còn qua lại với người của trường kỹ thuật sao?”. Quay đầu lại nhìn Đinh Phong nói. “Mau! Đến đoạt lại Tiêu Mộc!”.

Đinh Phong: “.....”.

Lý Gia Nhạc cũng nói: “Lấy mặt tròn của cậu, thân hình to lớn, đuổi yêu nữ Trương Hân Nhất đi!”.

Đinh Phong: “...”. Cậu nghĩ tới là Kính chiếu yêu à?

Sau mấy lần bị hai người giật dây, Đinh Phong cầm chai nước suối, bước về phía sân tập.

Càng giảm dần khoảng cách, Đinh Phong cũng nghe được đối thoại của hai người.

Trương Hân Nhất: “Tiêu Mộc, đừng lạnh nhạt như vậy, dù gì chúng ta cũng học chung tiểu học mà”.

Đinh Phong cười nhạo trong lòng: tiểu học đã tính là gì, chui ra từ trong bụng mẹ mới đáng kiêu ngạo
Tiêu Mộc: “Ừ”.

Trương Hân Nhất vẫn không ngại, đưa Cô ca nói: “Tiêu Mộc, cậu uống đi, tớ mua cho cậu, cậu đừng ngại”.

Đinh Phong cười nhạo trong lòng: FUCK, mẹ nói không thể tùy tiện nhận đồ của người xa lạ

Tiêu Mộc nhàn nhạt nhìn Trương Hân Nhất, khóe mắt khẽ nhếch lên, con ngươi đen như bóng đêm, lạnh nhạt nói: “Tôi không khát”.

Nghe vậy, Đinh Phong dừng lại, nhìn chai nước suối trong tay, lông mày nhíu lại, rồi rầm.

Trương Hân Nhất vẫn kiên trì, người của cô ta hơi nghiêng về phía trước. Từ góc độ của Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi có thể thấy, bộ ngực của cô ta sắp áp vào cánh tay của Tiêu Mộc.

Diêu Bội Chi và Lý Gia Nhạc nhìn nhau một cái, ánh mắt đạt thành nhận thức chung.

Hai người chạy đến bên cạnh Đinh Phong, cùng đưa tay ra, đẩy mạnh.

Đinh Phong chưa hiểu gì, bước chân lảo đảo, không khống chế được mà ngã về phía trước.

Nhưng mà lúc sắp ngã xuống đất, cánh tay được một bàn tay trắng nõn kéo lại.

Đinh Phong sợ hãi ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi vào trên môi Tiêu Mộc, khóe môi hơi mím, vì trong mùa đông nên hơi trắng và khô.

“Xin lỗi, xin lỗi...”. Đinh Phong áy náy nói.

Tiêu Mộc chưa nói gì, Trương Hân Nhất đã lên tiếng.

Ánh mắt của cô ta nhìn Đinh Phong, ánh mắt chuyển chuyển nói: “Không biết đi bộ à? Đi loạn gì thế, mùa đông đâu phải thời điểm phát động tình chứ?”

16. Chương 16: Bạch Liên Hoa, Cô Đùng Mơ Có Ý Đồ Xấu

(*Bạch liên hoa = hoa sen trắng)

Đinh Phong ngẩng mặt tròn, không yếu thế nói: “Bạn học Cow [bạn học bò sữa], phát xuân sao? Thật xin lỗi, tớ chỉ không cẩn thận”.

Trương Hân Nhất sững sờ, từ trước đến nay tiếng Anh đều là điểm yếu của cô ta, cô ta hoàn toàn không hiểu cow có nghĩa là gì. Ánh mắt của cô ta rơi vào chai nước suối trong tay Đinh Phong, khóe môi

nở nụ cười châm chọc nói: “Chẳng lẽ cô cũng đến đưa nước cho Tiêu Mộc sao? Nhưng mà Tiêu Mộc thích nhất là Cô ca, điều này cũng không biết còn dám tới đây?”.

Cô nhìn cô gái gương mặt tròn trước mặt, nhìn thế nào cũng giống như cố ý bắt chẹt.

Lại không ngờ, Đỉnh Phong lại nói: “Thật ra thì tớ định đưa nước này cho bạn học Cow”.

Trương Hân Nhất mở to mắt: “Đưa tôi?”.

Đỉnh Phong nhăn mặt tròn, đôi mắt nhỏ rất thành khẩn: “Đương nhiên là đưa cho bạn học Cow rồi. Tớ nghe nói mỗi ngày Cow dùng một lượng nước rất lớn, thầy giáo đã nói là chúng ta phải biết thương yêu bạn học của mình, tớ sợ bộ ngực của bạn học Cow sẽ teo lại cho nên... bạn học Cow mau uống nước đi!”.

“Phụt ——”, sau lưng cô, Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi đồng thời cười một tiếng.

Trương Hân Nhất cũng không ngu, nghe được sự châm chọc trong lời nói của Đỉnh Phong, trên mặt lúc trắng lúc đỏ.

Khóe mắt Đỉnh Phong khẽ Tiêu Mộc một cái, lại thấy khóe miệng của anh gợn lên, tâm tình cảm thấy happy.

Trương Hân Nhất nén giận, khoác cánh tay Tiêu Mộc nói: “Tiêu Mộc, đừng nói chuyện với đũa hẩu, buổi chiều chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé”.

Đỉnh Phong hít hít lỗ mũi, mặc dù Trương Hân Nhất vừa nói cô là đũa hẩu, cô cảm thấy không thoải mái nhưng mà cô ta nói là sự thật.

Giọng nói lạnh nhạt của thiếu niên vang lên như thanh tuyến rơi xuống nước.

“Xin lỗi, bạn học Cow này, tôi nghĩ là chúng ta không quen thuộc đến mức tôi sẽ đi ăn cơm với bạn, còn nữa...”. Đôi mắt khẽ liếc, mũi cao hợp với đôi môi mỏng, nhìn thế nào cũng rất mê người. “Chưa bao giờ tôi nói là tôi thích Cô ca cả. Nếu như bạn học Cow không thích uống nước suối, vậy thì, Đỉnh Phong không ngại cho tôi chứ?”. Anh nở nụ cười nhàn nhạt, lúm đồng tiền bên khóe miệng rất nhỏ nhưng mà lại có cảm giác như ánh mặt trời tỏa trên người.

Mắt Đỉnh Phong sáng lên, lập tức nở nụ cười, đưa nước suối cho Tiêu Mộc, nhìn anh mở nắp bình, ngửa cần cổ hấp dẫn, hầu kết lên xuống.

Trương Hân Nhất bị Tiêu Mộc nói như thế, nước mắt treo trong hốc mắt, đáng thương, nói: “Tiêu Mộc...”.

Diêu Bội Chi nhìn những ngón tay của mình, mắt liếc xéo, ngữ điệu không tốt: “Không biết là có vài người, đầu không tốt hay là bị lừa đá hồng? Rõ ràng người ta đã nói không muốn gặp... còn cố tình dây dưa không dứt, cậy chính mình là Cow, muốn làm gì thì làm?”.

Trương Hân Nhất nghe nói vậy thì nước mắt ào ào rơi xuống, tay che mắt, chạy đi.

Diêu Bội Chi “xì” một tiếng, đối với loại bên ngoài hoa sen trắng, bên trong là tiện nữ, cô không có “lòng thương tiếc”.

Quay đầu lại thấy Đỉnh Phong nhìn chằm chằm vào Tiêu Mộc.

Rất nhanh Tiêu Mộc đã uống xong bình nước.

Anh nhếch môi, nở nụ cười nhàn nhạt, nói: “Xin lỗi, tôi uống hết nước mất rồi”.

Đỉnh Phong vội vàng khoát tay: “Không sao, anh uống bao nhiêu cũng được... Nhưng mà, anh có thể đưa cái bình cho em được không?”.

Tiêu Mộc gõ gõ lên cái bình, đôi mắt hơi cười, nói: “Muốn cái này?”.

Đỉnh Phong gật đầu mấy cái thật mạnh, mặt tròn mong mỏi nhìn Tiêu Mộc, nói: “Mọi người không biết, em rất thích thu thập bình nước suối!”.

Khóe miệng Diêu Bội Chi và Lý Gia Nhạc cùng run rẩy vài cái.

Tiêu Mộc ngăn người, sau đó trả bình lại cho Đỉnh Phong.

“Sở thích của em đúng là đặc biệt”.

Đỉnh Phong nhận lấy cái bình, trong lòng lệ rơi đầy mặt, không phải là muốn đầu cái bình mà anh đã uống thôi! Làm sao lại nghĩ ra cái lý do bỉ ổi như vậy!

“A, Tiêu Mộc, đừng nói chuyện với em gái mặt tròn nữa, phải đánh tiếp kìa”. Một nam sinh mặt đầy mụn chạy tới, vỗ vỗ vai Tiêu Mộc, chế giễu nói.

Tiêu Mộc gật đầu một cái, nói với Đỉnh Phong: “Lần sau nói chuyện tiếp”.

“Được...”. Đỉnh Phong gật đầu, hơi mắt mắt nói.

“Được rồi, người đi xa rồi, đừng nhìn nữa”. Diêu Bội Chi véo mặt tròn của Đỉnh Phong, giọng nói trêu tức.

“Đỉnh Phong, tớ phục cậu rồi, lý do nát như vậy mà cậu cũng nói được! Nếu như cậu nói sớm là cậu thích bình nước suối, mỗi ngày lão nương sẽ đưa cho cậu một cái, ha ha ha”. Lý Gia Nhạc ôm bụng cười ha ha, ngũ quan thanh tú cũng vắn vẹo.

Diêu Bội Chi cũng phụ họa: “Nói, có phải lúc về cậu định liếm cái miệng bình không, ai da, chỉ cần nghĩ đến là tớ không tưởng tượng nổi nữa!”.

Đỉnh Phong nhìn chằm chằm hai người đang cười run rẩy cả người, nói: “FUCK, tại sao tớ lại có hai người bạn xấu này?”.

Lý Gia Nhạc cười vui vẻ: “Còn FUCK, cậu FUCK ai vậy? Cậu có tiểu ** không?”.

Diêu Bội Chi cũng nói: “Về sau nếu như có chuyện khó làm thì cứ cầm cái bình Tiêu Mộc đã uống để có động lực. Nếu lúc nhớ Tiêu Mộc, liếm liếm bình, ha ha...”.

Đỉnh Phong xù lông: “Hai người các cậu, chịu chết đi! Cầm vú long trảo thủ!”.

“Bạo trướng liên hoàn thôi!”. Diêu Bội Chi trả lại.

“Trả ta trôi trôi quỳên!”. Lý Gia Nhạc cũng giơ quả đấm.

Đỉnh Phong “... ..”.

... ..

Còn việc đem đồ về nhà Đỉnh Phong có liếm miệng bình hay không, cũng chỉ có cô biết.

Dù sao thì, thanh xuân của ai cũng không có lần thứ hai?

... ..

Theo thường lệ, đến Chủ Nhật, Đỉnh Phong bắt xe đến nhà Diêu Bội Chi.

Dĩ nhiên, trên đường không thể không gặp một người.

Không sai! Anh ta chính là anh chàng bảo vệ.

Đỉnh Phong đứng cách cổng khu biệt thự mới mười mét, nhanh như mèo núp sau một khóm hoa, híp đôi mắt tròn nhìn chằm chằm anh chàng bảo vệ đứng cách đó không xa, trong lòng tính toán biện pháp đi vào chung cư mà không làm cho anh chàng bảo vệ nhìn thấy!

“Bíp ——”, tiếng còi xe chói tai vang lên từ phía sau.

Đỉnh Phong quay đầu nhìn thấy một chiếc BMW dừng phía sau cô, lớp sơn đen xa hoa đến mức tận cùng, cửa kính xe cũng đen, hoàn toàn không thấy rõ bên trong, giống như một con hắc báo.

Đỉnh Phong nghĩ là mình chặn đường người ta nên xê dịch bước chân, lùi về phía sau.

Lại xoay người, nhanh như mèo, giống như kẻ trộm nhìn anh chàng bảo vệ.

“Bíp —— bíp ——”, chiếc xe sau lưng vẫn tiếp tục ầm còi.

Đỉnh Phong nhú mày quay đầu, trừng mắt nhìn vị trí ghế lái, người lại lùi về phía sau.

“Bíp — bíp — bíp —”.

Đỉnh Phong thấy ánh mắt anh chàng bảo vệ nhìn về phía mình, trong lòng ảo não.

FUCK, cô núp ở đây một lúc lâu, không phải là muốn trốn số mệnh bị anh chàng bảo vệ bôi dầu heo nhìn thấy sao?

FUCK!

17. Chương 17

Đỉnh Phong mím môi, đi đến gần chiếc BMW, gõ gõ lên cửa xe.

Cửa sổ bên phía tay lái chậm rãi hạ xuống, để lộ ra khuôn mặt của một người đàn ông, hoàn toàn giống như những người qua đường bình thường khác.

Trong lòng Đỉnh Phong lặng lẽ chiêm chọc một câu, bộ dạng bình thường giống như người qua đường vậy cũng không cần phải ngồi BMW chứ, quả nhiên là BMW đã bị xuống giá rồi!

“Vị tiên sinh này, ngài có biết rằng, ở bên Mỹ, nếu cư dân bấm còi trái phép trong tiểu khu sẽ là hành vi vi phạm pháp luật không? Được rồi, nếu ngài không biết, tôi đây sẽ nói cho ngài biết. Có lẽ hiện tại ở Trung Quốc vẫn chưa đem điều này quy vào hành vi phạm pháp, nhưng trong tương lai không xa, tôi tin tưởng sớm muộn gì cũng có ngày này. . . . vả lại, lần sau nếu có người ngăn không cho ngài nói, tôi mong rằng tiên sinh không dừng nên giả câm, ngài cũng có thể đáp lại một tiếng mà.” Về mặt của Đỉnh Phong nghiêm túc nhìn người qua đường đang ngồi ở ghế lái, lên tiếng giáo dục nói.

Sắc mặt của người qua đường khi nghe những lời nói Đỉnh Phong lại có phần trở nên tím tái.

“Cô bé nói không sai.” Giọng nói chất phác mang theo chút từ tính của người đàn ông từ bên cạnh truyền đến.

Đỉnh Phong nghe vậy liền quay đầu lại, lại trông thấy một người khoảng tầm bốn mươi tuổi, trên người ông mặc một bộ tây trang trông có vẻ rất đứng đắn chỉnh tề, trong tay còn xách theo túi lớn túi nhỏ, mà tất cả đều là. . . .rau dưa?

Khuôn mặt của ông vô cùng ôn hòa, thoạt nhìn còn có cảm giác là một người hiền lành tử tế.

“Cục trưởng. . . .” Người qua đường đang ngồi trên chiếc BMW bỗng run giọng hô lên.

Tầm mắt của người đàn ông dừng ở trên người qua đường, ánh mắt ôn hòa lại trở nên nghiêm túc, trầm ổn nói: “Tiểu Lưu, lát nữa đậu xe xong, quay trở về viết kiểm điểm, ngày mai nộp cho tôi. Cậu lớn như vậy rồi mà còn không bằng cả một cô bé.”

Người qua đường tên là Tiểu Lưu kia vô cùng không tình nguyện mà gạt đầu, khởi động chiếc BMW, nhanh như chớp đã chạy vào trong khuôn viên của tiểu khu.

Ánh mắt của người đàn ông lại nhìn sang Đỉnh Phong, lập tức lại trở nên ôn hòa, giọng nói mang theo từ tính mà ở độ tuổi này ít thấy người nào có được: “Ngại quá, để cháu chề cười rồi. Tiểu Lưu vừa mới tốt nghiệp, con người cậu ấy cũng khá nôm nống, cháu đừng để ý nhé.”

Đỉnh Phong vội vàng lắc đầu: “Chú đừng nói vậy, vừa rồi cũng là do cháu đã quá xúc động.”

Người đàn ông trung niên khẽ cười, khen ngợi nói: “Cô bé, những điều cháu nói khi nãy nghe có vẻ rất hay, thật ra thì trước đây không lâu, chú đã từng đề cập đến vấn đề cư dân không được phép bấm còi ở những nơi như thế này, chẳng qua là. . . .” Ánh mắt của người đàn ông có chút ảm đạm, thở dài một hơi.

“Thôi, không nói chuyện này nữa, cô bé, cháu tên gì?”

Đỉnh Phong nhướng mày, trời mới biết, thời điểm quần bách nhất của cô là khi có người khác hỏi đến tên mình, khoe miệng cô giật giật: “Chú cứ gọi cháu là Đỉnh Phong được rồi.”

“Đỉnh Phong?” Người đàn ông trung niên lặp lại một lần nữa, chau mày giống như đang nhớ lại cái gì.

Đột nhiên, ông ta lại lắc lắc đầu, đôi mắt ôn hòa trở nên sáng rực, nói: “Chú nhớ rồi, cháu chính là bạn học của Tiêu Mộc và Diêu Diêu phải không? Chú nhớ Mộc Mộc đã từng nói Chủ nhật sẽ dạy kèm cho cháu và Diêu Diêu!”

Đôi mắt của Đỉnh Phong cũng sáng lên: “Chẳng lẽ chú là ba của anh Tiêu Mộc?”

Người đàn ông cười nói: “Cháu gọi ta là chú Tiêu được rồi, nếu cháu nguyện ý thì có thể gọi ta là Tiêu soái ca cũng được!”

Đỉnh Phong: “. . . .”

Chú Tiêu vỗ vỗ bả vai Đỉnh Phong, cười haha nói: “Đùa thôi!”

Đỉnh Phong: “. . . .” cô một chút cũng không cười được, một chút cũng không thể cười nổi.

Xem ra tính tình của chú Tiêu cũng rất cởi mở, dứt khoát mời Đỉnh Phong tới thẳng nhà của bọn họ, rồi lại nói muốn tự mình xuống làm bếp, để cho Đỉnh Phong ném thử tay nghề của mình.

Trong lòng Đỉnh Phong vô cùng vui vẻ, có thể được bố chồng tương lai thích, làm sao có thể mất hứng nha?

Chẳng qua, cô cũng hiểu chuyện học mới là quan trọng nhất, vậy thì cứ tiếp tục học xong rồi tính tiếp thôi.

Đỉnh Phong giúp chú Tiêu xách một số giỏ đựng đồ ăn, sau đó cùng nhau đi vào trong khu nhà.

Lúc đi ngang qua cửa lớn, anh chàng bảo vệ cũng không quấy rầy cô, dường như chú Tiêu đứng bên cạnh mình có lực uy hiếp rất lớn, nhưng Đỉnh Phong vẫn cảm thấy được dòng điện mười vạn Vôn mà anh chàng bảo vệ đang phóng tới.

Cô quay đầu lại thì thấy anh chàng rõ ràng đang dùng ánh mắt ‘Cái người này trình độ cũng quá cao rồi, vậy mà lại câu được cục trưởng’ để nhìn mình.

Đỉnh Phong cảm thấy mình bị nội thương, đại ca à, ánh mắt của anh không cần phải ‘thâm ý’ như vậy có được không?

Tiêu Hoa điềm đạm nói: “Đỉnh Phong, sao vậy?”

“Dạ không. . . không có gì!”

Tiêu Hoa tiếp tục nói: “Trưa nay, chú sẽ cho cháu ném thử món gà xào cay, lần nào Diêu Diêu cũng nói món gà xào cay của chú rất ngon! Chú nghe Diêu Diêu nói lúc trước cháu ở với ba mình bên Mỹ, thức ăn nhanh ở bên đó sao có thể so sánh được với mỹ thực của Trung Quốc, hôm nay chú sẽ trở tài cho cháu xem, nhất định là ngon chết người luôn!”

Đỉnh Phong gật gật đầu, ánh mắt to tròn xinh đẹp như hai quả anh đào khê chớp, nói: “Cám ơn chú Tiêu, vừa nhìn thấy chú thì cũng biết, chính là thâm tàng bất lộ nha*!”

(* không để lộ tài năng.)

“Haha —— miệng cháu ngọt thế!”

Trong lòng Đỉnh Phong âm thầm giương lên hình chữ V!

Tiêu Hoa đưa Đỉnh Phong đến nhà của Bội Chi, dặn dò một hai câu: “Lát nữa cháu theo Tiêu Mộc đến nhà chú ăn cơm, nhớ nhé, không là sau này chú sẽ không làm cơm cho cháu ăn nữa đâu!”

“Dạ! Chú Tiêu, cháu nhất định sẽ đến!”

Sau khi Đỉnh Phong nhìn Tiêu Hoa rời đi, cô âm thầm trêu chọc một câu, thì ra cục trưởng cũng rất vui tính nha.

. . . . .

Diêu Bội Chi đã thức dậy từ rất sớm, lúc Đĩnh Phong tới đã thấy cô đang xem đề cương ôn tập rồi.

Cô ngẩng đầu trông thấy Đĩnh Phong, đột nhiên giống như là đang nhìn thấy vị cứu tinh, ngay lập tức nhào tới.

“Đĩnh Phong, Tiêu Mộc thật hèn hạ, lại dám cho đề khó như vậy, tớ sắp bị cái đồng bài tập này quay mòng mòng rồi.” Bội Chi tự cào tóc mình, phần nộ nói.

Đĩnh Phong cũng đồng tình nói: “Tớ cũng bị quay đến chết đi sống lại đây này.”

“Tớ mặc kệ, mẹ nó chứ, thật khốn kiếp, chúng ta cũng không phải là cái đám học sinh giỏi ở trong lớp năm của bọn họ nha!” Diêu Bội Chi cầm cuốn đề cương, vẻ mặt như kiểu hận không thể nào đem nó xé rách.

Đĩnh Phong lôi cuốn đề cương của mình ra, đưa cho Diêu Bội Chi nói: “Mấy ngày nay tớ ôn đi ôn lại môn số học lớp mười đã mấy lần rồi, mặc dù làm cũng được, nhưng tớ cảm thấy vẫn còn nhiều chỗ sai sót, nếu không ngại thì cậu cầm xem thử một chút đi.”

Diêu Bội Chi phóng tầm mắt nhìn về phía Đĩnh Phong, trong mắt đều trở nên sáng rực: “Đĩnh Phong, cậu là thần tượng của tớ.” Cầm lấy cuốn sách của Đĩnh Phong, cô liền vùi đầu vào nhìn chăm chú.

Bác Trương từ phòng bếp đi ra, đưa cho Đĩnh Phong một ly trà sữa mới pha, mang theo mùi hương thoang thoang của lúa mạch, mùi vị so với những loại trà sữa bán trên đường hoàn toàn khác nhau.

“Trà sữa này, là phương thức bí truyền của bác Trương đấy.” Diêu Bội Chi nhẹ nhàng cười rộ lên.

“Ừm, ngon lắm, cảm ơn bác Trương!” Đĩnh Phong gật gật đầu, thỏa mãn nhe răng cười với bác Trương.

Bác Trương cũng mỉm cười, tỏ vẻ cảm ơn, rồi lại quay trở về phòng bếp tiếp tục công việc.

“Cảm ơn cậu, Đĩnh Phong, nói thật chứ, nhìn cách giải toán của cậu, tớ cảm thấy mình giống như đã để tâm vào chuyện vụn vặt rồi.” Diêu Bội Chi tròn to mắt, nhìn vào cuốn vở, cảm thán nói.

Đĩnh Phong ngượng ngùng đáp: “Nào có, tớ cũng chỉ dùng cách tính cơ bản để làm thôi, chắc cậu cũng biết môn toán học bên Mỹ so với Trung Quốc, quả thật là thuyền nhỏ mà đem so với chiến hạm không quân mà.”

Bội Chi gật gật đầu, giải thích: “Ba tớ đã từng cho tớ xem qua sách vở cấp ba ở bên Mỹ, cậu có biết suy nghĩ duy nhất của tớ lúc đó là gì không?”

Đĩnh Phong hỏi: “Là gì?”

Bội Chi ngẩng đầu, vẻ mặt khao khát nói: “Tớ thật là muốn sang bên đó để thi đại học, nói không chừng tớ sẽ đứng nhất cũng nên.”

Đĩnh Phong giật giật khóe miệng, đả kích nói: “Học Đại học bên Mỹ sẽ khiến cậu ăn không tiêu đâu.”

Bội Chi nháy mắt mấy cái, ngồi xuống, khoát khoát tay, bắt đắc dĩ nói: “Được rồi, vậy hạng nhất đó cứ để lại ấy đũa nhóc tóc vàng đi.”

Đĩnh Phong: “. . . . .”

18. Chương 18

“Tiêu Mộc sao vẫn còn chưa đến? Người này không phải mọi ngày vẫn luôn thích đến sớm sao? Chẳng lẽ hôm nay lại đến đúng giờ? Chuyện này cũng quá kinh khủng rồi!” Bội Chi nhìn đồng hồ treo tường, cảm thán nói.

“Đúng rồi, Bội Chi, tớ vừa mới gặp chú Tiêu, chú ấy còn mời tớ với cậu sau khi học xong thì qua nhà chú ấy ăn cơm nữa.”

Bội Chi nghe vậy, kinh ngạc nói: “Nhanh như vậy mà đã thu phục được bố chồng rồi sao?”

Đĩnh Phong: “. . . . .” Mình có cần phải giả bộ ngượng ngùng một chút hay không?

Bội Chi thấy cô không trả lời, vỗ vai cô một cái, nói: “Thôi đi, đừng có mà giả bộ ngượng ngùng, trong lòng cậu cũng đã sớm gọi người ta là bố chồng rồi còn gì!”

Đỉnh Phong chột dạ nói: “Làm gì có.”

Bội Chi dùng ánh mắt ‘Cậu đừng hòng gạt tớ’ nhìn Đỉnh Phong, tiếp tục nói: “Đỉnh Phong, cho dù như thế nào, chị đây cũng sẽ giúp cậu giám sát Tiêu Mộc, sớm hay muộn thì Tiêu Mộc cũng nằm trong lòng bàn tay của cậu thôi!” Vừa nói vừa giơ bàn tay có da có thịt, nắm chặt thành quả đấm, giống như là đang nắm chặt vật gì đó trong tay.

Đỉnh Phong gật gật đầu nói: “Cám ơn cậu, Bội Chi!”

Bội Chi cười hắc hắc: “Cám ơn cái gì, vô nghĩa, giữa bạn bè với nhau không cần thiết phải cảm ơn!”

Đỉnh Phong cũng nhe răng cười thật tươi.

Đúng mười giờ, chuông cửa vang lên.

Lúc bác Trương ra mở cửa, Đỉnh Phong liền trông thấy bóng dáng của Tiêu Mộc.

Hôm nay anh mặc một bộ quần áo thể thao Adidas màu xanh nhạt, vô cùng sáng sủa.

Mái tóc sạch sẽ tươi mát khẽ tóc lên trong gió, làn da trắng nõn, đôi mắt phượng đen lầy luôn mang theo một tia lạnh lùng mà trong trẻo, môi mỏng khẽ giương lên, khiến cho cả người anh thoát nhìn như có một tầng băng vô hình bao bọc lấy, trên tay cũng xách theo một chiếc balo màu xanh nhạt.

Đỉnh Phong đã từng đọc một cuốn sách, trên đó có miêu tả nhiều hình dạng của môi, nếu môi trên có độ dày bình thường, môi dưới cũng vô cùng mỏng, nó được gọi là đôi môi bạc tình.

Tiêu Mộc có một đôi môi như vậy, cho nên nhất định anh sẽ khiến cho rất nhiều cô gái phải đau lòng rơi nước mắt.

Anh đi về phía các cô, hơi thở có chút dồn dập, giống như là mới vừa từ nơi khác chạy tới đây vậy.

Tiêu Mộc vô cùng tự nhiên ngồi xuống đối diện với Đỉnh Phong và Diêu Bội Chi, anh nhìn nhìn đồng hồ, khước miệng hơi cong lên, nói với hai người: “Hoàn hảo, đến đúng giờ!”

Khuôn mặt của Đỉnh Phong bắt giác nóng lên.

Bội Chi hừ lạnh một tiếng: “Tôi còn đang muốn nhìn thấy cậu đến trễ, sao cậu không đến muộn thêm chút nữa?”

Tiêu Mộc lạnh nhạt nói: “Để cậu phải thất vọng rồi, lần sau tôi sẽ cố tình đến trễ mười tiếng.”

“Phụt ——” Đỉnh Phong đang uống trà sữa, nghe thấy Tiêu Mộc nói câu này liền phun hết ra.

Mẹ nó, cô chưa bao giờ biết một người luôn lạnh lùng như Tiêu Mộc cũng sẽ nói những câu như vậy, thật con mẹ nó quá chấn động rồi!

Diêu Bội Chi đương nhiên biết rõ nguyên nhân Đỉnh Phong phun trà sữa, bình tĩnh nhét mấy tờ khăn giấy vào tay Đỉnh Phong, mắt hạnh chớp chớp, khước miệng lộ ra một nụ cười gian xảo.

Chỉ là, Đỉnh Phong cảm thấy khăn giấy không đủ dùng, đang chuẩn bị giơ tay để lấy thêm.

Bỗng nhiên, trước mặt cô xuất hiện một bàn tay thon dài xinh đẹp đang cầm theo một xấp khăn giấy trắng tinh.

Ngẩng đầu lên nhìn, lại trông thấy đôi con ngươi thâm thúy của Tiêu Mộc.

Đỉnh Phong lập tức lên tiếng cảm ơn, cầm lấy xấp khăn giấy, cúi đầu lau quần áo, tránh không cho Tiêu Mộc nhìn thấy khuôn mặt đang ửng đỏ của mình.

“Cho tôi xem bài tập của hai người.” Tiêu Mộc đi thẳng vào vấn đề.

“Hừ, xem đi!” Bội Chi đem tập của mình ném lên sofa chỗ Tiêu Mộc đang ngồi.

Tiêu Mộc cầm lấy, cẩn thận lật ra xem.

Sau khi xem xong một lượt, anh đem cuốn tập đặt ở trước mặt của Bội Chi, lấy ra cây bút, chỉ vào mấy đề mục được cô khoanh vòng, nói: “Mấy cái đề kiểu này, tôi nhớ tuần trước đã giảng cho cậu rồi mà, còn đưa ra ví dụ nữa?”

Bội Chi chớp chớp mắt hạnh, nói: “Có sao?”

Tiêu Mộc: “. . . . .”

“Ở đây, cậu phải dùng phương pháp đại số, còn chỗ này, cậu không phát hiện con số thứ tư luôn luôn đứng trước ba con số tổng sao? Còn bài này. . . .” Tiêu Mộc hơi nhú mày, nói.

Bội Chi gật gật đầu, nói: “Thật ra, tôi vừa mới biết rồi.”

Tiêu Mộc xoi mới hỏi: “Biết sao còn không làm?”

Bội Chi khoát khoát tay: “Đỉnh Phong vừa mới đem bài tập của cô ấy đưa cho tôi nhìn, cũng giống như cách mà cậu đã nói.”

Bị gọi tên, Đỉnh Phong vội vàng hai tay dâng lên quyển bài tập của mình, trong lòng cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng có nhiều chỗ sai sót nha.

Tiêu Mộc nhận lấy, sau đó mở ra, ngón tay thon dài nhẹ nhàng cử động.

Những sợi tóc yếu ớt rũ xuống, sống mũi cao thẳng, môi mỏng hơi giương lên, ánh mắt vô cùng tập trung.

Đỉnh Phong đột nhiên muốn nhìn thấy dáng vẻ của Tiêu Mộc lúc anh đeo kính, có phải là sẽ có một loại cảm giác nho nhâ và thanh cao hay không?

“Đỉnh Phong.” Tiêu Mộc ngẩng đầu, nói.

Đỉnh Phong gật gật đầu: “Sao vậy, có phải là đã làm sai rất nhiều hay không?”

Tiêu Mộc lắc đầu, mắt phượng không còn vẻ hờ hững thường ngày, thậm chí còn có chút kinh ngạc nói: “Em làm đúng hết tất cả rồi.”

“Hả?” Đỉnh Phong ngơ ngẩn.

Bội Chi lập tức cười haha nói: “Nhìn không ra nha, Đỉnh Phong quả thật là một thất hắc mã*.”

*thất hắc mã: ngựa ô

Đỉnh Phong: “. . . . .”

“Nhưng mà. . . .” Tiêu Mộc lại đột nhiên lên tiếng, cầm bút khoanh vào một số câu, nói: “Mấy bài này, nếu giải theo một cách khác, có lẽ sẽ dễ dàng hơn.”

“Nói nghe thử xem nào!” Bội Chi ngồi bên cạnh nói.

“Vấn đề đây là một bài toán quy hoạch tuyến tính, cậu có thể trực tiếp vẽ ra một bảng, ví dụ như câu này. . . .”

-- bạn thề môn toán là môn bạn ngu nhất ... edit mấy chỗ này cảm giác thật ba chấm ... đau hết cả đầu ==”=

. . . . .

Hai tiếng đồng hồ, Tiêu Mộc giảng tổng cộng ba bài tập hình học.

Sau khi kết thúc, mỗi người không chỉ được giao cho 15 bài tập về nhà, Tiêu Mộc còn yêu cầu hai người ôn lại những đề toán hình mà sở giáo dục thường hay đề cập tới, tổng cộng mười lần, cuối tuần sẽ kiểm tra.

Trong lòng Đỉnh Phong âm thầm mắng Tiêu Mộc quả thật là không có tính người mà.

Còn Bội Chi lại trực tiếp biểu đạt sự bất mãn của mình.

Đáng tiếc, khiếu nại không có hiệu quả.

Dù sao, nghĩ tới khuôn mặt co quắp của Trương Cường Quân, cả hai đều phải nuốt nuốt nước miếng, liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng mặc niệm mười giây.

Bác Trương vui vẻ mang nước ép lên.

Còn chưa kịp uống đã nghe thấy hương thơm vô cùng hấp dẫn rồi, uống vào một ngụm, chấp lỏng mát lạnh cùng với vị ngon của trái cây thật khiến cho người ta cảm thấy khoan khoái, chỉ một ly nước ép trái cây nho nhỏ mà bác Trương cũng làm ra được một hương vị thật khác biệt.

Đỉnh Phong uống liên tục ba ly, đến nỗi cái bụng căng tròn như muốn vỡ ra.

Diêu Bội Chi cười tủm tỉm nhìn Đỉnh Phong, nói: “Không hiểu sao, mỗi lần nhìn Đỉnh Phong đều cảm thấy rất vui vẻ.”

Đỉnh Phong rầu rĩ nói: “Bởi vì tớ có một khuôn mặt rất buồn cười sao?”

Diêu Bội Chi vỗ vỗ đùi nói: “Khoan hãy nói đến chuyện này, nhìn đến khuôn mặt của cậu là tớ đã cảm thấy muốn cười rồi!”

Đỉnh Phong: “. . . . .”

“Aizz, Tiêu Mộc, có phải Đỉnh Phong trông rất đáng yêu hay không?” Diêu Bội Chi nheo nheo đôi mắt hạnh, giọng nói mang theo chút trêu chọc.

Ngón tay thon dài của Tiêu Mộc đang đặt trên ly thủy tinh, lỏng lách trong suốt, mang theo một màu hồng nhạt.

Đỉnh Phong cảm thấy hô hấp của mình như ngừng lại, có chút chờ mong đáp án từ phía anh.

Anh khẽ gật gật đầu, tóc mái không dài không ngắn phất qua trán, mắt phượng nhìn về phía cô, môi mỏng hồng nhạt khẽ cong lên, nói: “Đỉnh Phong, đùa rất vui.”

Đỉnh Phong: “. . . . .” Anh xác định mình không phải là đang hạ thấp em đấy chứ?

Diêu Bội Chi nhìn Đỉnh Phong, để lộ ra vẻ mặt ‘Có hy vọng rồi’, tiếp tục thử dò xét Tiêu Mộc nói: “Tiêu Mộc, tôi cảm thấy sau này, nếu ai có thể làm bạn trai của Đỉnh Phong hẳn là sẽ rất hạnh phúc, khuôn mặt tròn tròn, lại đáng yêu như vậy, cậu thấy đúng không?”

Đỉnh Phong lại tiếp tục nín thở chờ mong.

19. Chương 19

Tiêu Mộc khẽ giương mắt, đôi mắt thâm thúy lạnh nhạt như bình thường, âm thanh nhẹ nhàng truyền ra từ khoang mũi: “Ừ”.

Đỉnh Phong lệ đầy mắt, đây là cái đáp án gì thế!

Bội Chi còn muốn nói tiếp.

Đột nhiên Tiêu Mộc đứng lên, cơ thể thon dài với sức lực của thiếu niên, nói với Đỉnh Phong và Bội Chi, “Đi thôi”.

Bội Chi và Đỉnh Phong sững sờ, hỏi: “Đi đâu?”.

Tiêu Mộc không nóng không lạnh nói: “Nhà tôi, ba tôi ở nhà đã làm hơn mười món ăn, nếu như các cậu không đi thì tôi sợ tôi sẽ phải ăn liên tục mấy ngày”.

Bội Chi bất đắc dĩ nói: “Chú Tiêu vẫn hiếu khách như xưa, mỗi lần đến nhà cậu tôi đều thấy ngượng”.

Tiêu Mộc nhẹ nhàng nhìn lướt qua Bội Chi, nói: “Thì ra là cũng có lúc cậu thấy ngượng”. Dứt lời, xoay người đi giày.

Bội Chi nhìn lưng Tiêu Mộc, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Đỉnh Phong: “Cái đồ khó chịu, Đỉnh Phong, làm sao cậu lại thích loại mặt hàng này?”.

Đỉnh Phong bắt đắc dĩ khoát tay, nói: “Cupid nói, cô ấy cũng không biết”.

Điều Bội Chi hít một hơi, nói: “Mẹ nó Cupid”.

Lại quay đầu nói với bác Trương: “Bác Trương, cơm trưa bác cứ nấu ăn, cháu với Đỉnh Phong đi ăn chực nhà Tiêu Mộc, bây giờ cháu không châm chọc Tiêu Mộc với chú Tiêu, cháu không mang họ Diêu!”.

Về mặt kia giống hệt như muốn thay trời hành đạo!

.....

Nhà Tiêu Mộc cách đây không xa, chỉ đi vài bước là đến.

Cũng ngôi nhà như thế, cũng kết cấu như thế, nếu như nói nhà Bội Chi là tòa nhà tráng lệ thì nhà Tiêu Mộc lại đơn giản như nhà dòng dõi thư hương.

Xung quanh nhà trồng ít hoa cỏ hơn nữa mỗi cây đều được chăm sóc rất đẹp, có thể thấy là chủ nhân rất yêu quý chúng.

Mở cửa là một người phụ nữ.

Dung mạo người phụ nữ rất xinh đẹp, ngũ quan thanh lệ, có đôi mắt giống như cửa Tiêu Mộc, làm cho cô càng có vẻ đẹp lạnh lùng. Quần áo không hoa lệ nhưng rất thoải mái tự nhiên.

“Là bạn học của Tiêu Mộc, mau vào ngồi đi!”.

Đỉnh Phong vừa cởi giày vừa nói với Tiêu Mộc: “Thì ra là anh có chị gái!”.

Tiêu Mộc khẽ nhếch môi, mắt phượng nhướn lên, bình tĩnh nói: “Mẹ anh!”.

“Phụt ——”. Đỉnh Phong sững sờ, vội vàng chào: “Cháu chào cô!”.

Hà Trân cười tự nhiên nói: “Đừng nghe tiểu tử này nói lung tung, chị là chị của nó”.

“A, em chào chị Tiêu!”.

Đỉnh Phong nghe vậy, vội vàng nói lại.

Tiêu Mộc nhìn Hà Trân, bắt đắc dĩ nói: “Mẹ, trò đùa này không buồn cười chút nào”.

Hà Trân bắt đắc dĩ nói: “Được rồi”.

Đỉnh Phong: “... ..”. Cho nên, vừa rồi là cô đùa cháu sao?

Bội Chi cũng ở bên cạnh, hăm mộ nói: “Dì, tại sao người khác càng ngày càng già? Nhưng mỗi lần cháu thấy dì lại cảm thấy dì càng ngày càng trẻ ra”.

Đỉnh Phong cũng nói: “Lần đầu cháu nhìn thấy cô còn tưởng cô là chị của Tiêu Mộc, cô nhìn rất trẻ!”.

Hà Trân che miệng cười, nói: “Thật không? Có lúc dì cũng cảm thấy thật ra dì là chị của Tiêu Mộc”.

Khóe miệng Tiêu Mộc giật giật, thật sự không muốn đứng đây một giây nào nữa.

Điều Bội Chi cười ha ha: “Dì, dì thật biết đùa”.

Đỉnh Phong còn đang trầm tĩnh suy nghĩ xem tại sao một phụ nữ đoan trang xinh đẹp lại

“Đây là Đỉnh Phong, đúng không?”. Hà Trân nhìn Dương Đỉnh Phong, dùng đôi mắt đẹp tinh xảo nhìn thẳng vào cô.

Đỉnh Phong lập tức đứng thẳng người, nói với Hà Trân: “Chào cô, cháu là Dương Đỉnh Phong, bạn học của Tiêu Mộc”.

Hà Trân nhìn gương mặt tròn trịa, vui vẻ nói: “Cô bé này thật đáng yêu, rất giống.... rất giống một mình tình mà cô thích”.

Đỉnh Phong mừng thầm, hỏi: “Cô, là mình tình nào?”.

Hà Trân sờ cằm, nhớ lại.

Một lúc sau, vỗ tay một cái, nói: “Chính là người trên tiết mục cuối năm đó!”.

Bội Chi tò mò: “Dì, rốt cuộc là ai vậy?”.

Đĩnh Phong cũng nói: “đúng vậy, cô đừng ngập ngừng nữa!”.

Hà Trân vỗ tay, nói: “Đúng, đúng là cái đó, đúng đúng, là Bạch Khải Nam trong tiết mục “Nắm giữ hài hước”!”.

Đĩnh Phong, Bội Chi: “... ..”.

Đĩnh Phong gào thét trong lòng, cô, người ta không những không phải mặt tròn, mà là một người mặt ngựa, trọng điểm chính là người đó là một người đàn ông!

Bội Chi chiêm chọc trong lòng, dì à, càng ngày dì càng hai!

“Trân Trân, Đĩnh Phong, Bội Chi, tiểu tử, mau vào ăn cơm!!!”. Chú Tiêu đi ra từ phòng bếp, gương mặt hưng phấn, bưng ra hơn mười món ăn.

Đĩnh Phong bị câu “Trân Trân” dọa sợ, nhìn bộ dạng chú Tiêu tây trang trắng thơm, cô ghen ngào, thì ra đây chính là bộ dạng bí mật của cán bộ quốc gia.

Bội Chi đã quen, vỗ vỗ Đĩnh Phong, nhỏ giọng nói: “Xem đi, bố chồng và mẹ chồng của cậu cũng rất hòa ái dễ gần mà!”.

Đĩnh Phong gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Thật ra thì tớ nghi ngờ bọn họ là họ hàng với cha của tớ!”.

Bội Chi “phụt” cười, nói: “Vậy không phải rất tốt sao, về sau không sợ bố mẹ chồng không hợp với cha cậu”.

Đĩnh Phong đỏ mặt, nói: “Bội Chi, tớ cảm thấy nói những lời này còn quá sớm!”.

Bội Chi lắc đầu, mặt hưng phấn nói: “Cái rắc, với sự công kích của tớ và ám hiệu của cậu, Tiêu Mộc sớm muộn cũng là vật trong túi cậu! Sau đó tớ sẽ nghiền ép Tiêu Mộc!”.

Đĩnh Phong nhìn Bội Chi, trang nghiêm gật đầu một cái.

“Đĩnh Phong, Bội Chi, mau tới ăn cơm, hôm nay chú làm rất nhiều món!”. Tiêu Hoa nói.

Bội Chi vội vàng trả lời: “Vâng, chú”. Quay đầu nói với Đĩnh Phong: “Tốt nhất là cậu ăn ít một chút”.

Không đợi Đĩnh Phong hỏi tại sao, Bội Chi đã chạy đến phòng ăn.

Thấy đồ ăn trên bàn, Đĩnh Phong cảm thấy hai mắt tỏa sáng, không tính các loại nguyên liệu nấu ăn, nhưng màu sắc tươi sáng nhìn rất ngon miệng, cầm đũa nếm thử một chút, mùi vị không kém bác Trương.

Đĩnh Phong khen: “Chú, chú làm ngon quá!”.

Tiêu Hoa cười ha ha: “Thật sao? Ha ha ha!”.

Hà Trân múc ổi người một chén canh, lúc đưa đến tay Đĩnh Phong, nói: “Cô bé, uống nhiều một chút, cô vừa nhìn đã cảm thấy thích cháu!”.

Đĩnh Phong vui vẻ, nói: “Cảm ơn cô”.

Bội Chi lo lắng nhìn Đĩnh Phong, không biết là cô ấy lo lắng cái gì nhưng mà so với Đĩnh Phong thì cô ấy ăn rất ít.

Tiêu Mộc cũng ăn rất ít, thỉnh thoảng giương mắt nhìn Đĩnh Phong, đôi mắt thâm thúy ngoài lạnh nhạt, còn lóe lên một tia lo lắng.

Đĩnh Phong vẫn không phát hiện, vẫn vui vẻ ăn tiếp.

Chú Tiêu càng vui vẻ, gấp thức ăn cho Đĩnh Phong, cười không khép miệng.

Kết quả cuối cùng là, khi Đĩnh Phong về, phải nhờ Bội Chi dìu. Trước khi đi, cô còn nói với Tiêu Hoa và Hà Trân: “Cảm ơn cô chú đã khoản đãi”.

Tiêu Hoa vui vẻ nói: “Cô bé về sau thường xuyên đến nhé, chú rất thích cháu!”.

20. Chương 20

Hà Trân cũng nói: “Cô bé, về sau nhìn thấy cô nhất định phải gọi chị, chị sẽ càng thích em!”.

Tiêu Mộc ở bên, bất đắc dĩ nói: “Ba, mẹ”.

Hà Trân cười cười: “Được rồi, Tiêu Mộc tiễn Đỉnh Phong, Bội Chi cháu về sớm đi, để Tiêu Mộc đưa Đỉnh Phong đi là được rồi”.

Bội Chi gật đầu một cái, nói khê với Đỉnh Phong: “Nắm lấy cơ hội, gần gũi với Tiêu Mộc nhiều vào”.

Đỉnh Phong ra dấu “OK”.

“Chú, cô, gặp lại sau!”. Đỉnh Phong đi sau Tiêu Mộc, quay đầu lại chào chào.

Đi được khoảng mười mét, Đỉnh Phong muốn nâng bụng như phụ nữ có thai, nguyên nhân là hôm nay cô đã ăn bốn bát cơm.

Chú Tiêu vẫn gấp thêm thức ăn, với lại cô không quản được cái miệng, ăn rất nhiều.

Nếu như ngày mai mình chết, nhất định trên TV sẽ đưa tin, một nữ sinh vì ăn uống quá độ nên bất đắc kỳ tử, cha của nữ sinh rất đau lòng. Trên TV còn nhắc nhở, một bữa không nên ăn quá nhiều.

Thấy Tiêu Mộc cách mình càng ngày càng xa, Đỉnh Phong bỏ qua suy nghĩ muốn đi cùng một hàng với anh, yên lặng đi đằng sau anh với tốc độ nhanh như rùa.

Có lẽ, cô chỉ có thể yên lặng nhìn anh mà thôi.

Từ cổ chí kim, mỹ nam và mỹ nữ mới là trời sinh một đôi, còn cô chỉ là một hạt thông.

Ai.

Đột nhiên cánh tay bị người kéo, Đỉnh Phong ngẩng đầu lên, giật mình, tròn mắt nhìn Tiêu Mộc.

Đôi mắt Tiêu Mộc vẫn mang theo sự lạnh nhạt, anh nói: “Vừa rồi em vẫn được Bội Chi dìu, ăn quá nhiều đúng không? Ba anh chỉ cần nghe thấy người khác khen ông nấu ngon, sẽ thường xuyên gấp thức ăn cho người đó. Để anh đỡ em đi, hình như là em không được thoải mái”.

Trái tim Đỉnh Phong cảm thấy ảm áp, cúi mặt, gật đầu một cái.

“Ngại quá”. Tiêu Mộc nói.

“Hả? Cái gì?”. Đỉnh Phong ngây ngô hỏi.

“Vừa rồi mẹ anh nói em...”. Tiêu Mộc dừng một chút, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Bà ấy là người như vậy, có lúc tính tình hơi trẻ con”.

Mắt Đỉnh Phong chứa ý cười: “Em lại cảm thấy rất tốt, chú Tiêu và cô rất hòa thuận. Ba em cũng rất trẻ con nhưng em rất thích ông”.

Tiêu Mộc nhìn Đỉnh Phong, khóe miệng khê nâng lên, nhẹ nhàng nói: “Ba anh rất thích em, sáng sớm hôm nay ông về nhà nói là đã gặp em, cảm thấy em có thể trở thành bạn vong niên”.

“Phụt —— Chú Tiêu nói như vậy sao? Vậy là em có phúc rồi”. Đỉnh Phong cười, cảm giác mình ăn nhiều thức ăn như vậy cũng đáng!

Tiêu Mộc liếc nhìn Đỉnh Phong, lạnh nhạt nói: “Mẹ anh chỉ cần người khác khen bà ấy trẻ là sẽ rất vui vẻ nhưng mà ba anh rất ít khi thấy thích một người như vậy”.

Đỉnh Phong vui vẻ nói: “Thật sao? Vậy thì anh nói với chú giúp em, em cũng rất thích chú, em giao định là bạn vong niên với chú rồi”.

Tiêu Mộc mấp máy khóe môi, tóc khê rơi trên má: “Ừ”.

Đỉnh Phong nhìn một bên mặt của Tiêu Mộc, trên mặt nở nụ cười sáng lạn.

Đi đến cửa chung cư, anh chàng bảo vệ vẫn đứng ở đó.

Đỉnh Phong rất muốn rống mấy câu ——

Anh ta có thể dừng dừng ánh mắt kinh hãi đó để nhìn bụng của cô không?

Anh ta có thể dừng dừng ánh mắt bội phục để nhìn Tiêu Mộc không?

Anh ta có thể dừng dừng ánh mắt cực kì bi thảm để nhìn cô và Tiêu Mộc hay không?

Khốn kiếp!

Tiêu Mộc nhìn anh chàng bảo vệ, khê nhú mày.

Anh chàng bảo vệ lập tức dời ánh mắt, ra vẻ là người vô sự, ngâm nga khúc ca, lại lấy cái hộp chứa dầu heo của mình, soi gương nhìn chính mình.

Đỉnh Phong: “... .....”. Rất tốt, được chưa?

Cách chung cư khoảng mười mấy bước, Tiêu Mộc bắt một chiếc xe taxi, đỡ Đỉnh Phong ăn no quá ngồi xuống.

Khuôn mặt người lái xe rất hiền, có vẻ là người hay nói, cười híp mắt nhìn Đỉnh Phong và Tiêu Mộc.

Tiêu Mộc và Đỉnh Phong còn chưa nói là đi đâu, người lái xe nói: “Đi bệnh viện trung tâm đúng không? Bụng lớn thế này cũng phải năm tháng rồi. Có phải vợ chồng son mới kết hôn không, nhìn rất hạnh phúc”.

Mặt Đỉnh Phong đỏ lên, cúi thấp đầu nhìn cái bụng nhô ra của mình, mặt càng nóng.

Ngược lại Tiêu Mộc vẫn rất bình tĩnh nói: “Đến chung cư XX”.

Người lái xe giật mình nhìn Đỉnh Phong, nói: “Bụng cô ấy lớn như vậy, không đến bệnh viện kiểm tra một chút?”.

Đỉnh Phong ngẩng đầu nhìn người lái xe, xấu hổ nói: “Chú à, cháu chỉ ăn hơi nhiều thôi”.

Người lái xe nhìn bụng Đỉnh Phong, yên lặng mười giây, sau đó nói: “Cô bé, lần sau đừng ăn quá nhiều, cũng phải nhớ đến cái mạng của mình nữa!”.

Đỉnh Phong xấu hổ: “Lần sau cháu sẽ cố gắng ăn ít hơn”.

Người lái xe gật đầu, đạp chân ga.

Đỉnh Phong lén nhìn Tiêu Mộc, thấy anh nhìn chăm chăm vào phía trước, cảm thấy hơi thất vọng.

Trong đầu đang suy nghĩ đề tài để nói thì thấy ngón tay thon dài cầm thuốc tiêu hóa đưa ình.

Đỉnh Phong ngẩng đầu lên, Tiêu Mộc vẫn nhìn chăm chăm vào phía trước, thản nhiên nói: “Trở về uống chút thuốc tiêu hóa, sẽ dễ chịu hơn”.

Đỉnh Phong gật đầu, cầm thuốc tiêu hóa trong lòng bàn tay.

“Tiêu Mộc, lần sau rảnh em sẽ mời anh ăn cơm”. Đỉnh Phong lấy dũng khí nói.

Tiêu Mộc nhìn Đỉnh Phong, lạnh nhạt hỏi: “Tại sao đột nhiên muốn mời anh ăn cơm?”.

Đỉnh Phong mân môi, nuốt nước bọt nói: “Ba mẹ anh mời em ăn cơm, anh lại còn giúp em học thêm, nếu như lần thi này em có giải, nhất định em phải mời anh ăn cơm...”.

Cô dừng một chút, cứng rắn nói: “Anh có đồng ý hay không?”.

Đôi mắt Tiêu Mộc bình thường nhìn như không có tiêu cự, giờ đây, đôi mắt anh khẽ mỉm cười giống như là ngưng tụ nhiều sao, khóe miệng lộ ra lúm đồng tiền nhỏ, nói: “Cảm giác giống như, nếu anh không đồng ý thì em sẽ cho anh biết mặt vậy?”.

Đỉnh Phong xấu hổ: “Anh đừng để ý”.

“Ừ, với năng lực của em nếu nỗ lực thì sẽ có thành tích tốt”. Ánh mắt Tiêu Mộc nhìn ra ngoài đường phố, nhàn nhạt nói.

Đỉnh Phong hưng phấn nhìn Tiêu Mộc, nói: “Vậy anh đồng ý?”.

Tiêu Mộc gật nhẹ đầu.

Trên mặt Đỉnh Phong nở nụ cười rực rỡ, bắt đầu nhiều lời, nói: “Tiêu Mộc, anh nói xem, cô bảo dưỡng như thế nào, sao lại trẻ như vậy?”.

Tiêu Mộc nói: “Mỗi ngày bà đều xoa mặt nạ dưỡng da mà ba anh mang từ Mỹ về”.

Đỉnh Phong gật đầu một cái: “Dì nhìn rất trẻ, nếu như mà em có ba mẹ như vậy, nhất định sẽ rất vui vẻ”.

Tiêu Mộc nâng trán, bất đắc dĩ nói: “Em sẽ rất khổ”.

Đỉnh Phong buồn bực, nói: “Chú Tiêu biết làm cơm, lại ăn ngon như vậy, cũng rất dễ gần; cô thì không cần phải nói. Nếu như không biết cô là mẹ anh thì em cảm thấy cô và chúng ta cùng vai vế”.

Tiêu Mộc bất đắc dĩ nói: “Nếu như, mỗi ngày em đều nghe được những câu buồn nôn, ví dụ như, Trần Trần, anh rất yêu em... Em cảm thấy như thế nào?”.

Đầu Đỉnh Phong đầy mồ hôi: “Chú rất cởi mở”.

Ánh mắt Tiêu Mộc dừng lại trên bụng Đỉnh Phong: “Lúc về, nếu như đau bụng thì em uống một chút thuốc tiêu chảy”.

Đỉnh Phong lại buồn bực, hỏi: “Tại sao?”.

Tiêu Mộc lạnh nhạt nói: “Nếu ăn đồ ăn ba anh nấu, ăn ít sẽ không đau bụng”.

Mặt Đỉnh Phong kinh hãi, che bụng mình.

Tiêu Mộc nhìn vẻ mặt của Đỉnh Phong, khóe miệng nở nụ cười.

Đỉnh Phong kinh hãi, nói: “Anh đừng có giỡn”.

Ánh mắt Tiêu Mộc chứa nụ cười thần nhiên, không nói gì.

“Cô bé, đừng nói chuyện nữa, đến chung cư XX rồi”. Người lái xe chen miệng nói.

Mặt Đỉnh Phong tái xám nhìn người lái xe.

Người lái xe bị dọa, hỏi: “Cô bé, tại sao đột nhiên sắc mặt kém vậy? Vừa rồi còn rất tốt mà?”.

Đỉnh Phong cảm thấy trong bụng mình đang đảo loạn, khoát tay, bước xuống xe taxi, nói với Tiêu Mộc: “Nếu như ngày mai em không đến, đừng nghi ngờ, chắc chắn là em bị một lả. Anh đừng tiễn, một mình em có thể đi về”.

Đỉnh Phong nặng nề bước đi.

Tiêu Mộc ngồi trên xe taxi nhìn bóng lưng Đỉnh Phong, đôi mắt trắng đen rõ ràng, giống như có một lớp sương, nhẹ nhàng bao lấy con người xinh đẹp.

.....

Lúc Dương Đán mở cửa, Đỉnh Phong vọt chạy vào toilet, bắt đầu phóng thích đồ bên trong.

Dương Đán nắm lỗ mũi, hỏi: “Đỉnh Phong, sao hôm nay vội vàng vậy?!”.

Đỉnh Phong mặt lả, nói: “Ba, ba đừng hỏi, để cho con đi nhà cầu!”.

Dương Đán gật đầu, nói: “Được, để ba lấy cho con mười cuộn giấy, không đủ thì kêu ba”.

Đỉnh Phong: “.....”. Ba cho con ăn giấy à!

Lúc nhận được điện thoại của Bội Chi, Đỉnh Phong vô lực ngã xuống giường, giọng nói yếu ớt: “Bội Chi, đáng ra tớ nên nghe lời của cậu”.

Bội Chi thở dài, nói: “Ngã một lần sẽ khôn hơn một chút, lần sau nếu chú Tiêu có nhiệt tình nữa thì cậu cũng đừng ăn nhiều, tớ về nhà đã vào nhà cầu hai lần”.

Đỉnh Phong vô lực nói: “Hai lần đã là gì... Tớ đã mười lăm lần”.

Bội Chi cười, nói: “Hậu môn mở”.

Đỉnh Phong vẫn yếu ớt nói: “Tớ đoán vài lần nữa là sẽ mở”.

Bội Chi an ủi: “Được rồi, tớ không làm phiền cậu nữa, cậu nghỉ đi”.

Đỉnh Phong: “Tớ muốn lưu di ngôn, nếu sau này người khác hỏi, tớ chết như thế nào thì nhất định câu phải nói chết vì sắc đẹp, như vậy không tính là kinh khủng”.

Bội Chi: “.....Được, tớ nhớ kỹ rồi”.

Đỉnh Phong: “Bai”.

Bội Chi: “Ngủ ngon”.

... ..

Nửa đêm, Đỉnh Phong ôm bụng chạy ra từ phòng, vào nhà xí, lại tiếp tục thải đồ bên trong.

Lúc giải quyết xong, Đỉnh Phong vất vả vịn tường đi vào phòng khách, thấy trên khay trà để một túi bánh mì, dưới túi bánh mì còn có một tờ giấy.

Nhờ ánh trăng, Đỉnh Phong nhìn rõ chữ phía trên tờ giấy là của Dương Đán.

[Đỉnh Phong, nếu buổi tối cảm thấy đói bụng thì ăn chút bánh mì. Về sau đừng ăn đồ lung tung ở bên ngoài, ba sẽ gắng tập nấu ăn”.

—— Ba yêu của con.

Đỉnh Phong nhìn tờ giấy, nở nụ cười, cầm túi bánh mì, cô cảm thấy như đang ăn vị ngon nhất.

Thật tốt, người tốt như vậy là ba của cô.

Thật tốt.

21. Chương 21: Pháp Hải, Ngài Không Biết Yêu

Ngày hôm sau, mặt trời còn chưa ló dạng, màn đêm còn chưa tan biến hết, Đỉnh Phong đã vô cùng hưng phấn đi đến trường học.

Nhờ phúc của Dương Đán, nửa đêm được ăn bánh mì cho nên thể lực của cô đã khôi phục lại không ít, thân thể cũng không còn cảm thấy khó chịu nữa, cho dù đang phải nhìn đến cái bộ mặt than Trương Cường Quân thì cô cũng cảm thấy vô cùng thuận mắt.

“Tuần sau trường chúng ta sẽ tổ chức buổi biểu diễn văn nghệ, bạn học nào muốn tham gia thì có thể đến chỗ bí thư chi bộ để đăng ký, nhà trường yêu cầu mỗi lớp phải biểu diễn ba tiết mục, mọi người hãy tham gia nhiệt tình nhé.” Trương Cường Quân cầm bản danh sách trong tay, mặt không biểu cảm đọc, từng câu từng chữ rõ ràng là vô cùng mạnh mẽ sục sôi, qua miệng của bà ta thì lại chẳng còn âm điệu khí thế gì nữa.

“Thưa cô!” Trương Giai Mẫn – một nữ sinh được mọi người tương đối yêu mến, giơ tay nói.

Trương Cường Quân gật đầu hỏi: “Sao vậy?”

Lúc Trương Giai Mẫn nói chuyện, chùm tóc đuôi ngựa cột đằng sau khẽ vung lên, dáng vẻ vô cùng hoạt bát, cô cười nói: “Thưa cô, em xin đăng ký hát bài ‘Nothing’s Gonna Change My Love For You’ được không ạ?”

Trương Cường Quân sững sốt, không hiểu hỏi: “Cái gì gọi là Náo Sinh Thần?”

Trong lớp, một số học sinh nghe thấy vậy, liền cười ‘xì’ một cái.

Trương Giai Mẫn hào phóng trả lời: “Là một ca khúc tiếng Anh, nó có nghĩa là ‘không gì có thể thay thế tình yêu của anh dành cho em’.”

Trương Cường Quân gật gật đầu, bình tĩnh nói: “Ừ, em chắc chắn mình có thể hát được chứ?”

Tóc đuôi ngựa của Trương Giai Mẫn hươ hươ, có chút không chắc ăn nói: “Thưa cô, em cũng không biết nữa, nhưng em xin hứa là sẽ cố gắng.”

Trương Cường Quân gật gật đầu: “Được, quyết định vậy đi, trong lớp còn ai muốn tham gia biểu diễn tiết mục của mình thì cứ đến chỗ bí thư chi bộ để đăng ký nhé.”

“Vâng, thưa cô!” Mọi người đồng thanh trả lời.

Đỉnh Phong suy nghĩ, có phải là Tiêu Mộc cũng sẽ tham gia hay không, tuy rằng chắc chắn là anh sẽ không chủ động đăng ký, nhưng thầy cô ban văn nghệ lần nào cũng sẽ tới tìm anh, yêu cầu anh phải biểu diễn một tiết mục nào đó.

Bởi vì, cô nghe nói từ rất lâu trước đây, Tiêu Mộc bị chú Tiêu giả dạng thành một cô bé để đi tham gia tiết mục tuyển chọn nào đấy, còn có một lần vinh dự được nhận giải thưởng ngôi sao ca nhạc nhỏ tuổi nhất của thành phố A, cho đến mãi sau này, khi chú Tiêu đem giới tính thật của Tiêu Mộc ra công bố, đã khiến cho vô số trái tim của những cậu nhóc bị tổn thương nghiêm trọng, vậy nên đứng ở trình độ nào đó mà nói, Tiêu Mộc còn là một ngôi sao nhí.

Lý Gia Nhạc đẩy đẩy cánh tay của Đỉnh Phong, nháy nháy mắt hỏi: “Cậu thấy thế nào?”

Đỉnh Phong nhìn vào mắt cô: “Cậu lấy gì mắt ra đi đã!”

Lý Gia Nhạc vội vàng dụi dụi mắt, lại trông thấy bộ dạng Đỉnh Phong đang buồn cười nhìn mình, biết bản thân đang bị trêu chọc, cô tức giận nói: “Cái con bé này, lại dám trêu đùa đại vương ta, người chán sống rồi sao?”

Đỉnh Phong giả vờ đáng thương: “Đại vương, xin tha cho tiểu nhân không biết tốt xấu, xin đại vương đừng so đo với tiểu nhân, nếu như ngài vẫn còn muốn mạng của tiểu nhân. . . .” Cô đảo mắt nhìn về Lý Gia Nhạc nói: “Vậy thì tiểu nhân sẽ kéo theo đại vương Đồng! Quy! Vu! Tận!”

Lý Gia Nhạc bị nhéo có chút đau, vội vàng khoát tay nói: “Được rồi, không lấy mạng nữa vậy!”

Lông mày của Đỉnh Phong run lên lẩy bẩy, nhất thời buông tay ra.

Lý Gia Nhạc sờ sờ lên cổ, tiếp tục nói: “Tớ cảm thấy buổi biểu diễn văn nghệ lần này, chắc chắn là Tiêu Mộc sẽ tham gia, cậu có ý tưởng gì không?”

Đỉnh Phong nhíu mày nói: “Tớ cũng không biết nữa, lần trước, tớ nhớ hình như Tiêu Mộc hát chung với Kiều Kiều nào ở ban văn nghệ ấy, lúc đó tớ ngồi ở bên dưới, tức giận đến phát điên.”

Lý Gia Nhạc chau mày: “Cậu xem cậu đi, lúc nào cũng ngồi một chỗ chờ chết như vậy. Không phải chỉ có mỗi một người để ý đến Tiêu Mộc đâu, chúng ta phải đem lũ ong bướm này đuổi đi hết, dựa vào năng lực của cậu, hoàn toàn có thể nắm được Tiêu Mộc.”

Đỉnh Phong rầu rĩ nói: “Vậy cậu bảo tớ nên làm thế nào đây?”

Lý Gia Nhạc liếc nhìn về phía Trương Giai Mẫn, nói: “Chẳng lẽ cậu không để ý thấy bây giờ đa phần nữ sinh đều là đăng ký ca hát hay sao?”

Đỉnh Phong nghi hoặc hỏi: “Tại sao?”

Lý Gia Nhạc dùng ánh mắt ‘trẻ con khó dạy’ nhìn Đỉnh Phong, nói: “Cậu không biết nhà trường đang chuẩn bị tuyển chọn một nữ sinh hát hay nhất trong số đám nữ sinh đăng ký ca hát đó để biểu diễn cùng với Tiêu Mộc à?”

Ánh mắt của Đỉnh Phong đột nhiên sáng ngời, hỏi: “Cậu đang nói thật sao?”

Lý Gia Nhạc dương dương tự đắc nói: “Tin tức của bản tiểu thư luôn luôn mới nhất và đáng tin cậy nhất!”

Trong nháy mắt, đầu của Đỉnh Phong lại cúi xuống, buồn bã ỉu xìu nói: “Nhưng mà tớ không biết ca hát, làm sao bây giờ?”

Lý Gia Nhạc sờ sờ cằm, nói: “Nếu nói cậu không biết ca hát, thà rằng nói căn bản là cậu không hề ca hát, trước hết thì cậu cứ hát cho chị đây nghe thử một chút, nói không chừng cậu lại là một con chim hoàng anh đấy!”

Đỉnh Phong ngẫm nghĩ một hồi, bắt đầu hát: “Pháp Hải, ngài không biết yêu, tháp Lôi Phong sắp sửa rơi xuống, chúng ta sẽ ở cùng nhau, vĩnh viễn không chia lìa. Pháp Hải, ngài thật sự không biết yêu

~~” hát xong, cô ngẩng đầu, vẻ mặt chờ mong nhìn Lý Gia Nhạc, hưng phấn hỏi: “Thế nào?”

Lại thấy Lý Gia Nhạc dùng ánh mắt không thể tin nhìn Đỉnh Phong, trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Thành thật mà nói, bài hát này, Cung Lệ Na sáng tác hẳn là để dành riêng cho cậu!”

v.youku /v_show/id_XNTEwNTA3MjQw.html

Đỉnh Phong hưng phấn nói: “Nói vậy là tớ hát rất tốt sao?”

Lý Gia Nhạc lắc đầu, nghiêm túc nói: “Nếu như cậu lại tiếp tục hát, thì bài hát này tuyệt đối sẽ trở thành ‘thần khúc thể thâm siêu việt’ nhất, bởi vì không một ai hát mà có biểu cảm tốt hơn so với cậu.”

Đỉnh Phong ghen ngào, ghen ngào!

Lý Gia Nhạc xoa đầu Đỉnh Phong, an ủi: “Thôi, chúng ta không hát nữa, hay chúng ta đăng ký diễn một vở ‘Dưa hấu kỳ ngộ’, tuyệt đối sẽ gây chấn động một phương.”

Đỉnh Phong trợn mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lý Gia Nhạc, cậu rút ra xa một chút cho tớ!”

Lý Gia Nhạc bắt đắc dĩ khoát khoát tay, đột nhiên giật mình nói: “Đỉnh Phong, tớ quên nói cho cậu biết, mấy hôm trước, tớ gặp Long Đào ở trên đường.”

Đỉnh Phong sửng sốt, nếu Lý Gia Nhạc không nhắc đến người này thì có lẽ là cô đã sớm quên mất sự tồn tại của cậu ta.

“Cậu ta thế nào?”

Lý Gia Nhạc cười nói: “Rất tốt, nghe nói là bỏ học rồi, mẹ của cậu ta sắp xếp cho cậu ta một công việc cũng không tệ lắm.”

Đỉnh Phong có chút áy náy: “Cậu ấy có khỏe không? Lần trước quả thật là tớ hơi nặng lời.”

Lý Gia Nhạc cười nói: “Không có việc gì, tớ thấy cậu ta vẫn còn tốt chán, còn hỏi tớ dạo này cậu thế nào, nhân tiện cũng nhờ tớ xin lỗi cậu, lúc trước là do cậu ta không biết xấu hổ, cứ suốt ngày quẩn luyến cậu.”

Đỉnh Phong càng thêm áy náy: “Cậu đừng nói vậy, cũng là tại tớ không tốt, sau này, nếu cậu gặp lại, nhất định phải giúp tớ chuyển lời rằng tớ cũng có lỗi với cậu ấy.”

Lý Gia Nhạc khoát tay, nói: “Được rồi, các cậu cứ nói xin lỗi hoài, về sau nếu gặp mặt cứ vui vẻ là được rồi, tớ nói chuyện với cậu ấy suốt từ sáng tới trưa, cảm thấy con người này quả thật cũng không tệ, là một người tốt.”

Đỉnh Phong gật gật đầu: “Ừ!”

Lý Gia Nhạc nhìn đồng hồ, nói: “Cậu làm bài đi, chuyện của cậu và Tiêu Mộc, để tớ bàn bạc lại với Bội Chi một chút đã.”

Trên mặt Đỉnh Phong lộ ra một nụ cười.

. . . . .

Buổi trưa tan học, ba người Lý Gia Nhạc, Đỉnh Phong và Diêu Bội Chi tụ tập lại một chỗ, bàn bạc chuyện biểu diễn văn nghệ.

Bội Chi đề nghị: “Tớ cảm thấy chất giọng của Trương Giai Mẫn quả thực không tồi, so với mấy nữ sinh ở đội văn nghệ, tỷ lệ cô ấy được biểu diễn cùng với Tiêu Mộc là rất lớn, nếu không thì để Đỉnh Phong múa phụ họa cho cô ấy cũng được.”

Lý Gia Nhạc dùng ánh mắt dò xét nhìn Đỉnh Phong, nói: “Không phải là tớ đã nói, cậu chắc chắn Đỉnh Phong biết múa sao?”

Đỉnh Phong yếu ớt giơ tay lên: “Tớ sẽ múa. . . . hồ thiên nga.”

Lý Gia Nhạc ôm trán không biết phải nói gì: “Tin tớ đi, không ai muốn xem đâu!”

Bội Chi chống cằm, mắt hạnh xinh đẹp nhìn tới nhìn lui trên người Đỉnh Phong.

Một lúc lâu sau, cô mới nói: “Vẫn là nên để cho Đỉnh Phong nhảy đi, Trương Giai Mẫn này cũng coi như là một người dễ nói chuyện, chắc là có thể thuyết phục được, đến lúc đó Đỉnh Phong cũng coi như là được đứng cùng trên sân khấu với Tiêu Mộc, Đỉnh Phong, cậu cảm thấy thế nào?”

Đỉnh Phong gật gật đầu: “Tớ thấy cũng được.”

“Được, quyết định như vậy đi, chiều nay chúng ta sẽ nói với Trương Giai Mẫn một tiếng.”

Đỉnh Phong vỗ trán, yên lặng nói: “Đơn giản như vậy là xong rồi đó hả?”

Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi đều đồng loạt gật đầu.

Đỉnh Phong không nói gì: “Sớm biết thế thì tớ đã trực tiếp nói với Bội Chi, đỡ mất công phải đau đầu như vậy.”

Bội Chi đáng thương nói: “Đối với người mà dung lượng của bộ não chỉ bằng một cái móng tay như cậu mà nói thì như vậy đã là không tệ rồi.”

Đỉnh Phong nhe răng, giả vờ bỏ nhào về phía hai người đang châm chọc bạn bè kia.

“Dưa hấu giết người!”

“Dưa hấu muốn làm phản rồi!”

Hai người hô to.

Đỉnh Phong im lặng không nói gì.

. . . . .

Bên kia, vấn đề Trương Giai Mẫn đã được thông qua một cách dễ dàng.

Chỉ là bên này, Đỉnh Phong lại đang rất bận rộn, thứ nhất là phải chuẩn bị cho kỳ thi toán học, thứ hai là mỗi cuối tuần cô đều phải đến nhà của Diêu Bội Chi để học thêm, thời gian quả thật này quả thật là vô cùng gian nan. Nhưng mà cũng may là có hai người làm bạn, Đỉnh Phong cảm thấy tất cả mọi khó khăn đều có thể hóa giải.

đây là một bản tình ca, cho nên người múa phụ họa cần phải lấy sự dịu dàng làm chủ đạo.

Dây chằng của Đỉnh Phong co giãn không được tốt lắm, cho nên mấy ngày nay cô đều phải luyện tập co giãn gân cốt.

Thông thường buổi chiều, cô sẽ tranh thủ khoảng thời gian nghỉ ngơi sau giờ tự học, nâng chân lên lan can ở bên ngoài lớp để luyện tập.

Hôm nay cũng như mọi ngày, một tay cô cầm bánh rán, tay kia cầm cuốn sách toán học, một chân thì lại nâng lên lan can, sau đó áp mặt vào chân.

“Định lý nhị thức chỉ $(a+b)^n$ vì n là số nguyên khi triển khai. . . .” Đỉnh Phong vừa ăn bánh rán, vừa lẩm bẩm mấy câu trong sách toán.

“Xem ra em thật là chăm chỉ.” Đột nhiên, một giọng nam từ bên cạnh truyền tới.

Đỉnh Phong sửng sốt, suýt chút nữa dọa đến mấy chú chim, vội vàng thu chân từ lan can xuống.

Khuôn mặt của cô nóng như lửa đốt, cúi xuống vuốt vuốt nếp nhăn trên quần, có chút xấu hổ nhìn về phía Tiêu Mộc đang đứng cách mình không xa, lại còn muốn bịt tai trộm chuông* đem bánh rán giấu ở sau lưng, hỏi: “Đã trễ thế này, sao anh còn ở đây?”

(Bịt tai trộm chuông: có thể hiểu nôm na là tự lừa dối bản thân chứ không lừa được người khác.)

Anh mặc một chiếc áo khoác màu xanh da trời, vô cùng hài hòa với chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt ở bên trong, chiếc quần tây đen phò ra đôi chân thon dài hoàn mỹ. Những cơn gió mùa đông khẽ lướt qua khiến mái tóc của anh hơi rối, để lộ ra cái trán cao rộng và hoàn mỹ, thậm chí đến cả mụn cũng không có một cái.

Mắt phượng thâm thúy luôn mang một vẻ đậm mạc như sương, cái cổ trắng nõn, khóe môi nhẹ nhàng mấp máy khiến cho đường cong lưu loát của chiếc cằm càng trở nên tinh tế.

“Vừa mới ngủ dậy.” Anh nhàn nhạt đáp.

Đỉnh Phong sửng sốt, cẩn thận nhìn Tiêu Mộc, trên trán của anh quả thực là có một vài dấu vết màu hồng nhạt, chắc là do lúc ngủ vô tình để lại.

Nhưng mà điều khiến cho cô ngạc nhiên chính là, một học sinh xuất sắc như anh, thế mà cũng có thể ngủ ở trên lớp học.

22. Chương 22: Tiềm Năng

Tiêu Mộc nhìn Đỉnh Phong, khóe môi khẽ giương lên, như thể là anh biết rõ cô đang nghĩ gì vậy, anh lên tiếng: “Tiết cuối cùng là tiết ngữ văn.”

Đỉnh Phong càng ngạc nhiên hơn: “Anh không thích môn ngữ văn sao?”

Tiêu Mộc nhàn nhạt trả lời: “Không phải là không thích, chỉ là anh cảm thấy buồn ngủ thôi.”

Đỉnh Phong nói: “À đúng rồi, vậy bây giờ anh định về nhà ăn cơm sao?”

Tiêu Mộc lắc đầu: “Không đủ thời gian.”

Đỉnh Phong nhìn Tiêu Mộc hỏi: “Vậy anh có ăn không?”

Tiêu Mộc lại tiếp tục lắc đầu.

Trong lòng Đỉnh Phong ‘hoan hô’ một tiếng, nói với Tiêu Mộc: “Anh đợi em một chút nhé!” Không đợi Tiêu Mộc trả lời, cô liền chạy một mạch về lớp.

Sau mười mấy giây, Đỉnh Phong ôm theo hộp này hộp kia chạy ra.

Cô đưa cho Tiêu Mộc giống như là đang đưa một thứ vô cùng quý giá: “Nếu anh không ngại thì hãy ăn đi, đây là đồ ăn em tự làm ở nhà, vốn định để lại đến tối mới ăn, nhưng nếu anh đói thì cứ ăn đi.”

Tiêu Mộc vẫn không nhận lấy.

Đỉnh Phong sốt ruột: “Anh đừng chê nó xấu, thật ra. . . em đã nếm thử rồi, cũng không quá khó ăn đâu.”

Tiêu Mộc bị vẻ mặt của cô chọc cười, khóe miệng vui vẻ nhếch lên, hỏi: “Anh ăn rồi, vậy buổi tối em làm thế nào?”

Đỉnh Phong vội vàng trả lời: “Buổi tối em về nhà, baba chắc chắn sẽ làm đồ ăn cho em, ông ấy luôn thích trở tằm nấu nướng của mình, anh cứ ăn đi!”

Tiêu Mộc nghe vậy, rốt cuộc cũng nhận hộp cơm.

Đỉnh Phong đưa đôi đũa của mình cho anh, ánh mắt chờ mong nhìn Tiêu Mộc.

Dưới ánh mắt chờ mong của cô, Tiêu Mộc nâng đũa, gắp một miếng thức ăn thoạt nhìn có vẻ giống như nấm hương, sau đó đưa vào trong miệng.

Đỉnh Phong mở to mắt nhìn Tiêu Mộc.

Nửa ngày trôi qua.

Mắt phượng của Tiêu Mộc cuối cùng cũng nhìn sang Đỉnh Phong, nhàn nhạt nói: “Ngon lắm!”

Đỉnh Phong kích động tới nỗi suýt chút nữa rơi nước mắt, khuôn mặt tròn hừng phấn ửng đỏ, nói: “Thật sao?”

Tiêu Mộc gật gật đầu, dùng hành động chứng minh cho lời nói của mình.

Anh ăn rất nhanh, tốc độ nhai nằm ngoài dự kiến của Đỉnh Phong, chỉ sau vài phút, một nửa số cơm trong hộp đã nằm trong bụng Tiêu Mộc rồi.

Đỉnh Phong nuốt một ngụm nước bọt, hỏi: “Buổi trưa anh vẫn chưa ăn cơm sao?”

Tiêu Mộc ngừng lại một chút, trả lời: “Trưa nay anh chơi bóng rổ với bạn.”

Đỉnh Phong nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc: “Ba em nói, bây giờ còn trẻ đừng tưởng rằng sức khỏe của mình rất tốt, đợi đến khi về già chỉ sợ cũng không bằng những thế hệ đi trước, bây giờ còn trẻ mà không biết chăm sóc thân thể mình cho tốt thì sau này đừng nói đến chơi bóng rổ mà ngay cả ăn cơm cũng không nổi đâu.”

Mắt phượng của Tiêu Mộc nhìn Đỉnh Phong vài giây, sau đó gật gật đầu, tiếp tục không chú ý đến hình tượng của mình, ra sức và cơm.

Đỉnh Phong ngồi bên cạnh Tiêu Mộc, nhìn một bên sườn mặt của anh, bởi vì ngược nắng cho nên từng đường cong trên khuôn mặt anh càng trở nên thật hoàn mỹ.

Cô hít sâu một hơi, cầm sách toán lên, tiếp tục học.

.....

Rất nhiều năm về sau, mỗi khi Đỉnh Phong nhớ lại thời trung học này, cô đều sẽ nhớ tới buổi chiều hôm ấy, cô nghĩ rằng, cũng bắt đầu từ ngày đó, Tiêu Mộc và cô mới được xem như là chân chính bước trên con đường của nhau.

.....

Thời gian cách buổi biểu diễn văn nghệ chỉ còn ba ngày, mọi người vẫn đang tiếp tục luyện tập.

Giữa trưa, Trương Giai Mẫn bỗng nhiên bị mất giọng.

Tình huống này, khiến cho rất nhiều người cảm thấy vui sướng khi người khác gặp họa. Nếu như đối thủ là Trương Giai Mẫn này biến mất, không thể nghi ngờ đối với rất nhiều nữ sinh mà nói, chính là một sự uy hiếp lớn nhất đã biến mất.

Trương Hân Nhất đứng bên cạnh giễu cợt nói: “Em gái Giai Mẫn à, cổ họng của con gái cần phải bảo vệ thật tốt, không cần thật sau này giọng nói lại giống như vịt cồ đấy.”

Sắc mặt của Trương Giai Mẫn cứng đờ, tóc đuôi ngựa buộc trên đầu rớt xuống vai, dáng vẻ có chút lười nhác, không còn khí thế như trước nữa.

Đỉnh Phong nhìn nhìn Trương Giai Mẫn, rồi lại nhìn nhìn Trương Hân Nhất, cô cảm thấy bộ dạng kiêu ngạo của Trương Hân Nhất này vô cùng chướng mắt, khề ngược khuôn mặt tròn lên, cô đứng dậy, đi đến trước mặt Trương Hân Nhất, cười thật tươi, nói: “Bạn học Cow, cô còn nhớ tôi không?”

Đôi mắt được chải mấy tầng mascara của Trương Hân Nhất quét qua người Đinh Phong như muốn xuyên thủng cô, lại đột nhiên giống như là nhớ tới cái gì, cô ta gơ tay chỉ vào Đinh Phong nói: “Là cô à, em gái dứa hẩu!”

Đinh Phong giận quá hóa cười nói: “Trí nhớ của bạn học Cow cũng tốt thật, đúng rồi, bạn học Cow, gần đây có vẻ như cô đã uống không ít nước, bộ ngực đầy đặn hơn rất nhiều.”

Sắc mặt của Trương Hân Nhất cứng đờ, giậm giậm đôi giày cao gót bảy tám phân dưới chân, chỉ thẳng vào mũi Đinh Phong nói: “Cái con nhỏ quái dị này, cô dám nhục mạ tôi à, cô không muốn học ở trường này nữa rồi đúng không?”

Đinh Phong tiếp tục cười nói: “Bạn học Cow, thật ra tôi vẫn luôn muốn hỏi trường mình một câu, tại sao có thể để ột con bò cái đến trường học được cơ chứ? Nếu bạn học Cow muốn đuổi học tôi, thì tôi cũng chỉ có thể nói trường học này quả thực là nơi chăn nuôi bò rồi.”

“Cò!” Khuôn mặt của Trương Hân Nhất đỏ bừng, cho đến bây giờ cô ta cũng chưa bao giờ nghĩ rằng, một người thoát nhìn dễ bắt nạt như vậy, thế mà lại là người đầu tiên dám đứng lên chống đối với mình. Cảm giác như là có một luồng khí nóng bốc lên đỉnh đầu, cô ta gơ tay lên, chuẩn bị tát cô gái trước mặt mình một cái bạt tai.

“Bốp ——” Không chờ cô ta ra tay đánh người, Đinh Phong đã nhanh chóng cho cô ta một cái bạt tai trước.

Một cái tát này dùng lực rất mạnh, sau khi Đinh Phong tát xong cũng cảm thấy tay mình có chút đau nhói.

Trương Hân Nhất dùng ánh mắt khó tin nhìn Đinh Phong, giống như cảm thấy không thể nào tin được, đứa con gái trước mặt này vừa ình một cái tát.

Đinh Phong chỉ mỉm cười nói: “Thật ngại quá, bạn học Cow, ba của tôi đã dạy, trước khi người khác ra tay với mình thì mình nhất định phải ra tay trước.”

Trương Hân Nhất nhìn cô gái trước mặt cười đến rục rịch, đầu nóng lên, gơ tay định tát trở lại.

“Trương Hân Nhất, đủ rồi!” Một giáo viên đi đến bên cạnh, thấy vậy, vội vàng kéo Trương Hân Nhất ra khỏi đám đông đang đứng vây quanh.

“Buông tôi ra, hôm nay tôi nhất định phải khiến cho cái đồ dê tiện này nhìn xem, cô ta nghĩ cô ta là ai mà lại dám đánh tôi!” Trương Hân Nhất quơ tay quơ chân tán loạn, nói.

Lúc giáo viên kéo Trương Hân Nhất đi, cô ta luôn dùng ánh mắt phẫn hận nhìn chằm chằm Đinh Phong.

Đinh Phong cũng mở to đôi mắt tròn nhìn lại, không hề tỏ ra yếu thế.

Tầm mắt vô tình nhìn đến Trương Giai Mẫn đang đứng bên cạnh, sắc mặt của cô uể oải, lúc nào cũng cúi đầu.

Đinh Phong chạy đến bên cạnh cô, vỗ vỗ bả vai cô.

Trương Giai Mẫn ngẩng đầu lên, một người tính cách trước giờ vẫn luôn luôn hoạt bát, giờ phút này lại rưng rưng nước mắt, giọng nói bởi vì gần đây luôn phải luyện tập thường xuyên mà trở nên khàn khàn.

Đinh Phong ngồi xuống bên cạnh cô, nói: “Giai Mẫn, nếu lần này không được thì lần sau nhất định thành công.”

Trương Giai Mẫn sững sốt, cô và Đinh Phong không chơi thân với nhau, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ rằng, khi bản thân mình bị Trương Hân Nhất sỉ nhục, Đinh Phong sẽ là người đứng ra bảo vệ mình, giọng điệu của Đinh Phong đậm đặc, nhưng từng câu từng chữ đều khắc sâu vào trong lòng cô.

Trương Giai Mẫn cất giọng khàn khàn: “Tớ chờ cơ hội này đã lâu, sang năm cấp ba tớ sẽ qua Mỹ học thanh nhạc, tớ biết, sau này có lẽ sẽ không còn cơ hội gặp lại anh ấy, cho nên tớ chỉ hy vọng lần này có thể được cùng anh ấy đứng trên sân khấu, cho dù chỉ có thể lưu lại khoảnh khắc đó bằng một tấm hình, nhưng như vậy cũng quá đủ rồi.”

Đinh Phong yên lặng nhìn nét mặt của Trương Giai Nhất, lại vươn tay vuốt nhẹ khuôn mặt của cô, giống như đang đồng tình, Đinh Phong ngẩng đầu nói: “Đúng vậy, nhất định phải nắm chắc cơ hội này!”

Trương Giai Mẫn cúi đầu nói: “Nhưng mà. . . đã không còn cơ hội nữa rồi. . . . bây giờ tớ không thể hát được nữa, căn bản là không có cách nào để được lên sân khấu.”

Đĩnh Phong khẽ mím môi, trầm mặc nửa ngày, đột nhiên cô kéo tay Trương Giai Mẫn hỏi: “Cậu có muốn nhảy phụ họa không?”

Trương Giai Mẫn sửng sốt, nhìn Đĩnh Phong, gật gật đầu: “Cho dù tớ có muốn đi chẳng nữa thì thời gian luyện tập cũng chỉ còn hơn một ngày, lại không có ai hát bài này, tiết mục này không có khả năng được biểu diễn rồi.”

Đĩnh Phong lắc lắc đầu, nhìn thẳng vào Trương Giai Mẫn, nói từng câu từng chữ: “Tớ có thể hát thay cậu, hơn nữa, cậu không muốn bắt lấy cơ hội này sao? Nhảy phụ họa cũng không khó, hôm nay cậu bắt đầu thử luyện tập vài lần, mấy động tác cơ bản cũng có thể học được đại khái mà.”

Đôi mắt của Trương Giai Mẫn sáng lên, hỏi: “Cậu biết hát sao?”

Đĩnh Phong gật gật đầu, kỳ thực, cô vẫn không nói cho Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi biết, lúc ở Mỹ, cô đã từng tham gia cuộc thi ca hát của trường, cô hát ca khúc của Beyoncé , lại trở thành á quân, tuy cô hát tiếng Trung hay bị lạc nhịp, nhưng nếu hát tiếng Anh thì cô có thể nắm chắc được mười phần.

Trương Giai Mẫn có chút nghi ngờ hỏi: “Đĩnh Phong, vì sao cậu lại muốn giúp tớ như vậy?”

Đĩnh Phong cười cười: “Tớ cũng không biết nữa, có lẽ bởi vì chúng ta đều mang theo chấp niệm giống nhau.”

Trương Giai Mẫn sửng sốt: “Cậu. . . . .”

Đĩnh Phong nháy nháy mắt: “Đừng nói nữa, trước tiên cậu phải chăm sóc cổ họng của mình, đi theo các cô ấy học vũ đạo, bài hát đó cứ để tớ hát thay cậu là được rồi.”

Trương Giai Mẫn gật đầu.

Rất nhiều năm về sau, khi đã trở thành một ca sĩ nổi tiếng ở Mỹ, mỗi lần nhớ lại thời trung học, Trương Giai Mẫn vẫn sẽ luôn nhớ về một cô gái đã từng giúp mình có được hồi ức tốt đẹp nhất của tuổi thanh xuân.

Luôn có một người như thế, một người khiến cho ta phải khắc ghi đến suốt cuộc đời này.

. . . . .

Buổi tập luyện ngày hôm đó có rất nhiều nữ sinh trang điểm lòe loẹt bước lên sân khấu, càng có những người ví như Trương Hân Nhất, chỉ mặc một bộ đồ thiếu vải đi qua đi lại, bạn nhảy của cô ta cũng ăn mặc vô cùng ‘táo bạo’, khiến cho vô số nữ sinh chuẩn bị lên sân khấu đều cảm thấy khiếp sợ.

Nhóm của Đĩnh Phong thì chỉ mặc trang phục mùa đông bình thường, trước mặt một đám mỹ nữ ‘chỉ cần phong độ’ này, các cô đều trở nên lạc loài.

Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi cũng trốn học đến xem, vừa xem vừa nói: “Tớ thấy cô gái này ngực rất lớn, trời lạnh như vậy, lại ăn mặc hở hang thế này, chắc là đầu óc không được bình thường rồi!”

Lý Gia Nhạc trông thấy Đĩnh Phong, lập tức vẫy vẫy tay: “Đĩnh Phong, ở đây này!!!”

Đĩnh Phong ngẩng đầu, giả vờ như không nhìn thấy bọn họ.

Dựa theo trình tự biểu diễn thì còn rất lâu mới đến lượt Đĩnh Phong lên sân khấu.

Những người khác an vị ở một bên, nhìn mọi người lần lượt biểu diễn, đến lượt Trương Hân Nhất lên sân khấu, cô ta cố tình đi lướt qua người Đĩnh Phong, cao ngạo liếc nhìn Trương Giai Mẫn đang đứng bên cạnh: “Em gái Giai Mẫn à, chị biết bây giờ chị đang cảm thấy mình chắc chắn không đấu lại chị, cứng cứ trực tiếp nhận thua là được rồi, không cần thiết phải lôi kéo người khác tới đây, à, không đúng, không phải là người khác, mà là một quả dưa hấu.” Khẽ liếc mắt nhìn về phía Đĩnh Phong, Trương Hân Nhất hừ một tiếng, sau đó kéo theo một đàn ‘chim Khổng Tước’ lên sân khấu.

Đĩnh Phong nhìn cái váy ngắn ngủn của cô ta, tự hỏi rằng có nên nói cho cô ta biết ‘cái quần chip màu hồng của cô lộ ra rồi’ hay không?

Diêu Bội Chi và Lý Gia Nhạc đứng bên cạnh cảm thán nói: “Này cô, nhìn cô như vậy mà còn mặc quần lót hình dâu tây cơ đấy, quả thực là rất ngây thơ rồi!”

Trương Hân Nhất thất thần, vội vàng kìm chế cơn tức giận, chỉnh lại váy của mình.

Giáo sư thanh nhạc của trường khẽ ho lên hai tiếng: “Trương Hân Nhất, đến lượt em biểu diễn rồi!”

Trương Hân Nhất cầm microphone, trong chớp mắt, cô ta cười thật tươi, nếu như khuôn mặt kia không bôi nhiều phấn như vậy thì nhìn sẽ thuận mắt hơn rất nhiều.

Trương Hân Nhất hát bài , một bài hát so với khí chất của cô ta thì quả thực là có một sự khác biệt vô cùng lớn.

Nhưng không thể không thừa nhận, giọng hát của cô ta quả thực là không tệ, so với những nữ sinh đã từng hát bài này trước đó, giọng hát của cô ta dường như là vô cùng xuất sắc.

23. Chương 23: Tỏa Sáng

Thầy giáo dạy nhạc cũng rất kinh ngạc, không ngờ Trương Hân Nhất lại là một hạt giống tốt, trong lòng thấy vui mừng. Mặc dù ngoài mặt vẫn là khuôn mặt cứng nhắc như cũ nhưng khi cho điểm, lần đầu tiên cho điểm số 70.

Trương Giai Mẫn lo lắng nhìn Đinh Phong.

Khóe miệng Đinh Phong nâng lên, vẫn bình tĩnh.

Diêu Bội Chi đứng ở bên hồ to với Trương Hân Nhất: “Ồ, cô em này hát được đấy, có hứng đến làm công chúa ở YJ [khách sạn lớn nhất thành phố A] không?”.

Trương Hân Nhất nắm chặt quả đấm, trừng mắt lườm Diêu Bội Chi.

Cô ta biết rõ gia đình nhà Diêu Bội Chi, cha là giám đốc một công ty nổi tiếng, tiền nhiều lực lớn, là anh em thân thiết của cha Tiêu Mộc.

Người như vậy, cô ta không chọc được.

Lúc đi ngang qua Đinh Phong, Trương Hân nhất lạnh lẽo hừ một tiếng, nói: “Dưa hấu, nếu như cô sợ thì mau bỏ cuộc, chỉ còn cô vẫn muốn lên biểu diễn tiết mục, không nằm mơ đấy chứ?”.

Đinh Phong ngẩng mặt, nói lại: “Nếu như thế, không phải là tiết mục biểu diễn của COW sẽ rất kỳ quái à?”.

Trương Hân cắn răng, cúi người nói vào tai Đinh Phong: “Cô cứ chờ đấy!”.

Đinh Phong nghiêng mặt sang một bên, nói với cô ta: “OK, tôi chờ, nghe nói gần đây có một bộ phim sắp lên sóng, hình như là “bò sữa điên”, bạn học COW, cô chắc chắn không phải do cô đóng vai chính chứ?”.

Trương Hân tức giận nhưng toàn bộ lãnh đạo trong trường đều ở đây nên cô ta không làm động thủ.

“Lớp 15”. Thầy giáo dạy nhạc vẫy vẫy tay với Đinh Phong, ý nói bọn họ có thể lên diễn.

Đinh Phong nở nụ cười với Trương Giai Mẫn, ngẩng mặt từ từ đi đến ghế tròn ở trung tâm.

Âm nhạc vang lên, Trương Giai Mẫn và mọi người bắt đầu nhảy, động tác không phức tạp nhưng mỗi người đều tạo ra một mỹ cảm không thể diễn tả.

Đinh Phong nhìn về phía Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi đang hô hào cổ vũ ở cách đó không xa, môi nhẹ nhàng hát: “If I had to live my life without your near me.....”.

Lưng thẳng, trong nháy mắt âm nhạc vang lên, gương mặt không mấy xuất sắc cũng tản ra sự tự tin.

“The days would all be empty....”, Cô nhẹ nhàng hát, giọng hát không to ngay từ đầu

“The night would seem so long.....”. Giọng hát lớn dần.

Đến thời điểm, toàn bộ năng lượng cũng phát ra.

“Hold me now, Touch me now, I don’t want to live with—out you, Noth—ing’s gonna change my love for you, You ought to know by now how much I love you, One thing you can be sure of, I’ll nev—er ask for more than your love, Noth—ing’s gonna change my love for you, You ought to know by now how much I love you. . . . .”.

Đột nhiên, cả người Đinh Phong tỏa ra ánh sáng làm bất kỳ người nào nhìn thấy cũng kinh ngạc,.

Khi bài hát chuẩn bị đến hồi kết, cô nhẹ nhàng hạ giọng kết thúc bài hát.

“But nothing’s gonna change my love for you.... ..... for you~~”.

Đinh Phong mở mắt ra, nở nụ cười, rồi lại khôi phục thành cô gái nhỏ e dè.

Lý Gia Nhạc không thể tin được nói với Diêu Bội Chi kinh ngạc: “Cậu mau nhéo nhéo tớ, xem tớ nghe nhầm hay là tớ đang mộng du vậy?”.

Vậy mà Diêu Bội Chi ra tay thật, nhéo Lý Gia Nhạc một cái thật đau, đau đến nỗi Lý Gia Nhạc lệ nóng quanh tròng.

“Bội Chi, cậu. Tớ có nói cậu nhéo mạnh như vậy à?”.

Diêu Bội Chi hỏi: “Đau không?”.

Đáy mắt Lý Gia Nhạc đọng đầy lệ, nói: “Cậu cứ nói xem?”.

Diêu Bội Chi vỗ vỗ bả vai của cô ấy nói: “Với trí thông minh của chúng ta thì không hề nghe nhầm, giọng hát đó chính là của Đinh Phong”.

Lý Gia Nhạc gạt đầu một cái: “Tớ thật sự không thể tin được, nhưng mà nó thật sự đã xảy ra!”.

Diêu Bội Chi ho to với Đinh Phong: “Hay quá! Đinh Phong, thế này mà chỉ biết hát thôi sao! Cậu hát hay quá!”.

Đinh Phong sững sờ, quay đầu lại cười với Bội Chi, trên gương mặt tròn trịa phỉếm hồng.

Giọng nói của Bội Chi làm những người khác tỉnh lại.

Mọi người đều không dám tin, cô gái đang ngượng ngùng trước mặt lại là người có giọng hát khiến người ta rung động như thế!

Trong cơ thể của cô ấy đang cất giữ một vũ trụ nhỏ sao? Làm sao lại có thể làm được như thế?

Trương Giai Mẫn nhìn Đinh Phong, khước miệng từ từ gương lên.

Trong cơ thể của cô ấy có giữ một vũ trụ nhỏ, lúc đó tin tưởng Đinh Phong là quyết định tốt nhất của cô.

Cô gái như vậy, có cùng chấp niệm với cô.

Không, có lẽ cô ấy còn dững cảm hơn rất nhiều.

Có lẽ, người như vậy mới xứng đáng đứng bên cạnh Tiêu Mộc.

... ..

Thầy giáo dạy nhạc vẫn trong trạng thái cứng đờ, ông dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Đinh Phong, từng tế bào trong cơ thể ông đang kêu gào, đang reo hò.

Đây là cảm giác gì? Cảm giác này giống như được một gậy đánh thức.

Giọng hát đó nếu như được tập luyện, nhất định có thể trở thành một ca sĩ ưu tú.

Không, là một siêu sao.

“Em.....”. Giọng nói của ông run rẩy, kích động, nói cũng không thành câu, “Trước kia em đã học thanh nhạc rồi à?”.

Đĩnh Phong sờ sờ đầu, nói: “Lúc trước khi còn ở Mỹ, em đã từng tham gia cuộc thi hát, lúc đó, có một thầy giáo đã dạy em mấy ngày”.

“Mấy ngày thôi sao?”. Thầy giáo dạy nhạc mắt sáng lên, tiếp tục hỏi, “Chỉ học có mấy ngày mà có thể đạt được hiệu quả này...”, ngay cả ông cũng không làm được.

Đĩnh Phong được thầy giáo dạy nhạc nói vậy thì ngượng ngùng, vội vàng nói, “Thầy, đừng khen em như vậy, em còn rất kém”.

Thầy giáo dạy nhạc nhìn Đĩnh Phong, rồi nói nhỏ với mấy người bên cạnh.

Lúc sau, ông nghiêm nghị nói với Đĩnh Phong: “Em hát rất tốt, nếu như em có hứng thú, em không chỉ có thể hát cùng Tiêu Mộc lớp 5 ở buổi biểu diễn tiết mục nghệ thuật mà em còn có thể đại biểu cho thành phố A tham gia cuộc thi ca sĩ thanh thiếu niên toàn quốc”.

Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi nghe vậy, đáy lòng vui mừng.

Cuộc thi mà lão sư nói là cuộc so tài số một số hai ở cả nước, nếu như có thể lấy được thứ hạng thì sau này tiền đồ sẽ không thể nói trước.

Khi người khác nghĩ rằng Đĩnh Phong sẽ đáp ứng thì cô lại kiên định nói: “Thầy giáo, em chỉ muốn tham gia biểu diễn tiết mục lần này, em không hứng thú với những cuộc thi”.

Thầy giáo dạy nhạc không cam lòng, tiếp tục nói: “Em chắc chắn chứ? Nếu như em có thể tham gia cuộc thi lần này, thầy có thể đảm bảo thầy giáo giỏi nhất nhì trong nước sẽ đến dạy em, hơn nữa đảm bảo em sẽ đạt được thứ hạng”.

Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi nói với vào: “Đồ ngốc, Đĩnh Phong, mau đồng ý đi”.

Đĩnh Phong lộ ra một nụ cười yên tâm với Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi, kiên định nói với thầy giáo “Cảm ơn thầy, nhưng mà em không muốn tham gia thi đấu, em chỉ muốn tham gia biểu diễn tiết mục nghệ thuật thôi”.

Thầy giáo dạy nhạc bất đắc dĩ nhưng cũng không tiếp tục nói gì.

Lần này ông không hề chấm điểm, gọi mọi người lên biểu diễn.

Nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ, lần biểu diễn này bọn họ không thể đùa giỡn được.

Sắc mặt của Trương Hân không tốt, cả gương mặt xinh đẹp và đôi lông mày đều có ý hận. Cô ta nhìn nụ cười rạng rỡ của Đĩnh Phong, tức giận muốn xé nát gương mặt của cô.

Dương Diên Phong, thật sao? Cô đã nhiều lần động vào ranh giới cuối cùng của cô ta, nếu như cô ta bỏ qua vậy thì cô ta không phải là Trương Hân rồi!

... ..

Đĩnh Phong đi đến bên cạnh Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi, nở nụ cười hỏi: “Sao?”.

Lý Gia Nhạc tiến lên, kéo lỗ tai của Đĩnh Phong, nói: “Có phải cậu bị Trương Cường Quân giày xéo nhiều quá không? Cơ hội tốt như vậy mà còn từ chối! Đúng là bệnh, phải trị!”.

Diêu Bội Chi nhéo cánh tay của Đĩnh Phong, trừng mắt, nói: “Cái đồ ngốc này, đầu ngu ngốc không phải vào lúc này chứ? Cuộc thi đó không phải là người bình thường có thể tham gia được? Sao cậu lại không nghĩ kỹ chứ?”.

Đĩnh Phong đau quá kêu lên: “Có phải hai cậu muốn mưu sát mình không vậy? Ra tay nặng thế?”.

Diêu Bội Chi và Lý Gia Nhạc đồng thời nói: “Chúng tớ đang muốn bóp chết cậu”.

Đĩnh Phong thừa lúc bọn họ không chú ý, cứu lỗ tai và cánh tay của mình, nhảy ra cách xa họ cả trăm mét, nhìn bọn họ giải thích: “Các cậu nghe tớ nói đã, tớ đâu có bị ngốc đâu?”.

“Đĩnh Phong, cậu có nghe người tâm thân nói mình là người bình thường không?”.

“Được rồi mà, tớ chỉ theo suy nghĩ của mình thôi. Tớ không thích hát, lúc trước khi ở Mĩ, là do bạn học đăng kí tham gia, tớ mới miễn cưỡng đi thi. Tớ nghĩ sau này sẽ không hát nữa. Nhưng mà từ việc của Trương Giai Mẫn, tớ hiểu được rằng nếu như tớ không tranh thủ thì vĩnh viễn sẽ không có cơ hội. Tớ không muốn giống như Trương Giai Mẫn, nhiều năm về sau khi nghĩ về lúc còn trẻ sẽ thở dài. Tớ muốn cùng anh ấy đứng một chỗ, nên tớ mới hát”. Đỉnh Phong chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nói nhiều như vậy, chỉ vì một người, chỉ vì anh.

Diêu Bội Chi và Lý Gia Nhạc trầm mặc.

Đỉnh Phong vươn tay ra trước mặt các cô ấy quơ quơ, buồn bực nói: “Ngây người?”.

Diêu Bội Chi đẩy tay Đỉnh Phong ra, trừng mắt liếc: “ Cậu mới ngây người?”.

“Vậy các cậu sao rồi?”. Đỉnh Phong hỏi.

Lý Gia Nhạc nhìn Đỉnh Phong, lắc đầu một cái, nói: “Không có gì, chỉ là tớ không nghĩ sẽ có một ngày cậu nói ra suy nghĩ của mình”.

Trán Đỉnh Phong lộ ra ba vạch đen, “Các cậu có ý gì?”.

Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi khoát khoát tay, “Chính là có ý này”.

“Hai người các cậu!”.

Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi thấy tình hình không đúng, hai người vội vàng chạy theo hai hướng khác nhau.

Trước đây họ vẫn cảm thấy cái thích của Đỉnh Phong mà bình thường họ vẫn thấy không hề như thế này. Nhưng mà, có lẽ, bọn họ vẫn không hiểu rõ cô ấy.

Cô ấy còn dũng cảm hơn các cô rất nhiều, cô dùng hành động của mình để biểu thị tâm ý của mình.

Người như vậy, sao lại không xứng với Tiêu Mộc?

... ..

Chuyện sau này, không cần phải bàn, tất nhiên là Đỉnh Phong thông qua, cuối cùng biểu diễn cùng Tiêu Mộc bài hát “Nothing’s gonna change my love for you”.

Còn vì sao không đổi ca khúc thì Tiêu Mộc rất bình tĩnh nói: “Rất phiền”.

Trong lòng Đỉnh Phong lặng lẽ nói: COOL.

Trong lòng Diêu Bội Chi châm chọc: bảnh chọe

24. Chương 24: Tỏa Sáng 2

Tiết mục biểu diễn nghệ thuật rất vội, sau đó Đỉnh Phong lại phát hiện ra một chuyện rất nghiêm trọng, cô không có lễ phục!

Tiêu Mộc cũng có một bộ âu phục màu trắng, nhưng ngay cả một bộ lễ phục nhỏ cô cũng không có, đây là lý gì?

Tập hát nhiều làm cô quên mất chuyện quan trọng như vậy, cô đúng là đầu heo, đúng là đầu heo, đúng là đầu heo!

Lúc Tiêu Mộc đi nhà vệ sinh, Đỉnh Phong mặt như đưa đám ngồi chồm hổm trên đất. Bây giờ cô không có tâm trạng tập hát với Tiêu Mộc, nhìn anh đi đâu cũng đều tỏa sáng, nhìn lại mình, Đỉnh Phong cảm giác mình đã chạm đến cảnh giới của sự đáng sợ.

“Ah.... Đỉnh Phong!”. Sau giờ học, Diêu Bội Chi và Lý Gia Nhạc chạy đến phòng âm nhạc để xem hai người luyện tập, không ngờ bọn họ lại thấy Đỉnh Phong mặt mũi phờ phạc rũ rượi.

Bọn họ nghĩ Đinh Phong sẽ nhân cơ hội này để phát triển tình cảm với Tiêu Mộc.

Lý Gia Nhạc đưa chân đá Đinh Phong, hỏi: “Sao vậy?”.

Đinh Phong thở dài một cái, khoát tay: “Đừng hỏi tớ”.

Diêu Bội Chi cúi người xuống, néo mặt của Đinh Phong nói: “Có chuyện gì nói với chị đây xem nào, các chị sẽ giúp em giải quyết”.

Đinh Phong run rẩy lông mày, nói vào tai Diêu Bội Chi: “Tớ quên chuẩn bị lễ phục rồi, ngày mai ra sân biểu diễn làm sao?”.

Diêu Bội Chi chẹp chẹp miệng, bất đắc dĩ nói: “Hóa ra là chuyện này!”.

Đinh Phong nóng nảy: “Chuyện này không phải là chuyện nhỏ!”.

Diêu Bội Chi cười nói: “Được rồi, tớ cho cậu một cái là được mà!”.

Đinh Phong nhú mày: “Không cần, tớ không cần cậu cho tớ”.

Diêu Bội Chi cũng nhú mày: “Thế cậu muốn làm sao?”.

Nháy mắt, sau lưng Đinh Phong như có một cái đuôi, ve vẩy nói: “Cậu lấy một bộ trước kia của cậu cho tớ mượn là được”.

Diêu Bội Chi nâng trán: “Được rồi, cậu không muốn tớ cho cậu đúng không?”.

Đinh Phong gật đầu một cái.

Lý Gia Nhạc cười nói: “Không ngờ lòng tự ái của mặt tròn rất lớn!”.

Đinh Phong nói: “Tất nhiên rồi”.

Lý Gia Nhạc cười nói: “Nếu Bội Chi chuẩn bị lễ phục cho cậu, vậy thì tớ cũng không thể chơi không rồi, trang điểm ngày mai của cậu sẽ do tớ xử lý”.

Đinh Phong nuốt một ngụm nước bọt hỏi: “Cậu chắc chứ?”.

Lý Gia Nhạc gần từng chữ nói: “Tớ chắc chắn, cậu đừng có mà xem thường chị đây, cậu giấu vụ ca hát thì chị cũng không lộ vụ trang điểm ra ngoài, bảo đảm ngày mai cậu sẽ vô cùng tỏa sáng”.

Mắt Đinh Phong sáng lên: “Có thể đạt được cảm giác như Cô bé lọ lem làm công chúa không?”.

Lý Gia Nhạc dùng ánh mắt không tin được nhìn Đinh Phong, trịnh trọng nói: “Với kỹ thuật trình độ cao của tớ... không làm được...”. Cô ấy dừng một chút, “Tớ thật sự không thể biến một quả dưa hấu thành công chúa? Bội Chi, cậu thấy thế nào?”.

Diêu Bội Chi cười nói: “Công chúa dưa hấu?”.

“Phụt —”, Lý Gia Nhạc cười, giơ ngón tay cái lên, “Cậu được lắm”.

Đinh Phong nắm quyền: “Hai người các cậu!”.

Diêu Bội Chi và Lý Gia Nhạc cười lăn cười bò trên đất, lúc thấy Đinh Phong sắp đánh các cô, Bội Chi chỉ vào cửa phòng học nói: “Tớ nghe thấy tiếng chân của Tiêu Mộc”.

Đinh Phong vội vàng khôi phục lại nguyên dạng, nhưng chờ một lúc vẫn không thấy Tiêu Mộc đi vào.

Quay đầu lại, hai người kia đã không thấy bóng dáng đâu.

Đinh Phong cắn răng, giận dữ hét lớn: “Hai người các cậu chờ đấy!”.

“Có người vừa đến à?”. Tiêu Mộc đi vào, quần áo thể thao màu xám nhạt càng làm nổi bật thân hình hoàn mỹ của anh, sợi tóc đen đưa theo bước chân, gương mặt trắng nõn trong suốt, có cảm giác như nhìn bức tranh thủy mặc. Mắt phượng nhẹ nhàng nâng lên, khóe môi khẽ mỉm.

Đinh Phong sững sờ, vậy mà đến.

“Vừa rồi Bội Chi và Gia Nhạc đến thăm em, cho nên...”. Đỉnh Phong dừng một chút, chắc là anh có nghe được giọng cô rống lúc này.

Phong cách thực nữ cái gì, thiếu nữ diễm tĩnh cái gì, mẹ kiếp, tất cả không có một chút liên quan nào đến cô cả.

Tiêu Mộc nhìn đồng hồ trên tay, nói với Đỉnh Phong: “Đi ăn cơm thôi, trễ rồi, luyện tập cũng khá tốt rồi, ngày mai chúng ta có thể lên biểu diễn”.

Đỉnh Phong gật đầu một cái, cầm áo khoác lên mặc vào, rồi đi theo sau lưng Tiêu Mộc.

Ở cửa trường học thường có một vài quán ăn vặt, bán nhiều món ăn vặt, mặc dù nhìn không được vệ sinh nhưng không phải có người nói, ăn đồ không sạch chưa chắc đã bệnh.

Lúc Đỉnh Phong đi ngang cửa hàng mít quả, hít mũi một cái thì một mùi ngọt ngào thơm chui vào trong mũi.

Sau khi ngửi thấy thì thấy một bà cụ khoảng năm sáu chục tuổi đang kéo một hòm thủy tinh, bên trong bày rất nhiều loại mít quả.

Đỉnh Phong nhìn thấy mít quả dâu tây, nuốt một ngụm nước bọt, chuẩn bị lấy tiền ra mua.

Giọng nói của Tiêu Mộc lại vang lên: “Bà ơi, cho con hai xiên mít này”. Ngón tay anh chỉ vào hòm thủy tinh, bên trong có hai xiên mít dâu.

Đỉnh Phong nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Tiêu Mộc, hỏi: “Anh thích ăn dâu tây à?”.

Mắt Tiêu Mộc nâng lên, nói: “Không”.

Trong lòng Đỉnh Phong nói mớ: không thích thì anh mua làm gì? Mặc dù em thích anh nhưng anh không thể mua hết chứ, ít nhất cũng phải để lại một cái chứ.

Bà cụ dùng giấy bọc kỹ mít quả, đưa vào tay Tiêu Mộc.

Tiêu Mộc đưa một cái vào tay Đỉnh Phong.

Đỉnh Phong nhìn mít quả trong tay, sững sờ nhìn Tiêu Mộc, hỏi: “Cho em à?”.

Tiêu Mộc gật đầu một cái.

Mắt Đỉnh Phong hí lại thành một đường, cười không khép miệng, há miệng ăn một miếng dâu tây.

Dây tây bây giờ cũng không được lớn nhưng màu sắc cũng rất tươi, ăn cũng rất tốt.

Mắt Tiêu Mộc khê liếc gương mặt Đỉnh Phong, khóe miệng chậm rãi giương lên.

Đúng là một đứa nhỏ.

... ..

Thật lâu về sau, khi Đỉnh Phong nhớ lại lúc đó, nếu như cô cẩn thận một chút, có lẽ có thể phát hiện, Tiêu Mộc không hề đưa mít quả còn lại cho cô.

... ..

Ngày biểu diễn tiết mục nghệ thuật.

Sáng sớm Đỉnh Phong đã chạy đến nhà Bội Chi, xem lễ phục tốt nhất trong miệng Bội Chi.

“Ta ta ta tàn!”. Bội Chi mở một hộp giấy màu trắng ra.

Đôi mắt Đỉnh Phong mở lớn, váy thuần trắng, không hề có cảm giác nặng nề mà chỉ dài đến đầu gối, nhìn vừa dí dỏm vừa đáng yêu, trên váy điểm lấm chấm, thiết kế thu eo làm nổi bật cả người.

Đỉnh Phong hứng phấn chạy đến phòng vệ sinh thay đồ, cô quan sát mình trong gương. Mặc dù không đạt đến hiệu quả Ma Tước hóa Phượng Hoàng nhưng mà cũng dễ nhìn hơn rất nhiều.

“Nhưng... Bội Chi, có phải là cậu mới mua không, sao lại vừa với tớ như vậy!”. Đỉnh Phong nhú mày.

“Ai da, nếu là y phục của tớ thì không hợp với cậu, bộ y phục này coi như là tớ cho cậu mượn, đừng câu nệ”. Bội Chi vỗ vỗ vai Đỉnh Phong.

Đỉnh Phong lắc đầu: “Bội Chi, không phải là lòng tự ái của tớ mạnh mà là tớ cảm thấy cậu đã giúp tớ quá nhiều, tớ rất ngại”.

Bội Chi nhéo nhéo mặt Đỉnh Phong, hỏi: “Chúng ta có phải là bạn bè không?”.

Đỉnh Phong gật mạnh đầu: “Tất nhiên”.

Khóe môi Bội Chi hơi nâng lên: “Bạn bè với nhau, không có giúp hay không giúp mà chỉ có quan tâm hay không quan tâm mà thôi. Những cái này là việc tớ phải làm”.

Khóe miệng Đỉnh Phong nhếch lên, gật đầu một cái.

“Bội Chi, mau mở cửa cho tớ”. Giọng nói Lý Gia Nhạc vang lên ở ngoài cửa, gõ cửa ầm ầm.

Cửa vừa mở ra, Lý Gia Nhạc chạy thẳng vào ghế salon, ngã xuống trên ghế, vô lực nói: “Bội Chi, nhà của cậu thật không dễ tìm, không chỉ có vậy, tớ còn gặp một người vô cùng đặc biệt”.

Đỉnh Phong nghe thế, thì hỏi: “Có phải là người gác cổng đó không?”.

Lý Gia Nhạc vội vàng gật đầu: “Đúng là người đó, lúc tớ mới đến, sống chết không cho tớ vào, tớ mới nói tớ là bạn học của Bội Chi, anh ta còn nghi ngờ, hỏi tớ có phải là đồng hương của cô bé mặt tròn hay không?”.

Đỉnh Phong vỗ trán: “Anh gác cổng thật hao tâm tổn trí”.

Bội Chi nói: “Tớ đã quen rồi”.

Lúc này Lý Gia Nhạc mới nhìn rõ trang phục của Đỉnh Phong, cũng kinh hãi: “Đỉnh Phong, không ngờ cậu mặc lễ phục nhìn rất đẹp”.

Đỉnh Phong cười hì hì: “Có thật không?”.

Lý Gia Nhạc cầm hộp trang điểm của mình: “Có tớ giúp cậu, không mê chết Tiêu Mộc, tớ không mang họ Lý!”.

Đỉnh Phong cổ vũ, nói với Lý Gia Nhạc: “Đến đây, tớ chuẩn bị tốt lắm”.

Bội Chi bị đuổi đến phòng vệ sinh. Lý do là muốn cho cô thấy cái gì là biến thân.

Trán Bội Chi hiện vạch đen, đây là nhà của cô cơ mà!

Nửa tiếng sau, Bội Chi nghe thấy Lý Gia Nhạc tự tin nói: “Tớ làm xong rồi, Bội Chi, mau đến xem!”.

Điều Bội Chi đi ra, lúc nhìn thấy Đỉnh Phong, cô chỉ muốn chửi tục.

Mẹ.

Trang điểm thế này mà cũng mất nửa giờ.

Lý Gia Nhạc tự tin nói: “Sao? Đây chính là cách trang điểm mới nhất của Hàn Quốc, nhìn như không trang điểm vậy!”.

Điều Bội Chi bày tỏ: “Đúng là tớ cảm thấy như chả làm gì vậy”.

Lý Gia Nhạc nghe vậy, chán nản: “Ý của cậu là tớ thất bại?”.

Điều Bội Chi gật đầu nói: “Để tớ làm cho”.

Lý Gia Nhạc như đưa đám, quay đầu về phía Đỉnh Phong, nói: “Sau này tớ sẽ theo họ cậu, Dương Gia Nhạc”.

Đỉnh Phong cười một tiếng, bị Lý gia Nhạc chọc cười.

Sau đó, Lý Gia Nhạc bị Điều Bội Chi đuổi đến nhà vệ sinh để “đạt được hiệu quả kinh ngạc”.

Tất nhiên, Diêu Bội Chi không để cho Lý Gia Nhạc đợi quá lâu. Không đến mười lăm phút, Bội chi đã trang điểm xong.

Lúc Đỉnh Phong đi ra, Lý Gia Nhạc sững sờ.

25. Chương 25: Tỏa Sáng 3

Mặc dù cô thường đả kích cô ấy nhưng cô hiểu Đỉnh Phong không hề xấu, đôi mắt to tròn của cô ấy được Bội Chi dồn hết tâm trí, cô nhìn có cảm giác rất dịu dàng, làn da thì không cần làm gì nhiều, làn da của cô ấy vẫn rất tốt, đôi môi được đánh son có màu sắc rất hợp. Nhìn cả người cô ấy, có một cảm giác đẹp đến nỗi kinh sợ.

“Nhìn cậu rất đẹp”. Lý Gia Nhạc nhìn Đỉnh Phong, trịnh trọng nói.

Đỉnh Phong nhìn Bội Chi và Lý Gia Nhạc, nở nụ cười, nói: “Cảm ơn các cậu, những người bạn tốt nhất của mình”.

Lý Gia Nhạc đẩy đầu Đỉnh Phong một cái: “Dưa hấu, cậu đừng có hý hửng đắc ý”.

Bội Chi nắm cánh tay Đỉnh Phong nói: “Có Tiêu Mộc nhưng cậu cũng không được quên hai bọn tớ đâu đấy”.

Đỉnh Phong gật đầu một cái.

“Chỉ còn 30 phút nữa là đến chương trình biểu diễn nghệ thuật, nếu chúng ta cứ đứng đây nói chuyện, tớ nghĩ rằng.... Trương Giai Mẫn sẽ giết cậu đấy”. Diêu Bội Chi nhìn đồng hồ treo tường nói.

“Sao cậu không nói sớm?”.

Ba người vội vàng bắt taxi về trường học.

Lúc các cô vừa đến trường thì gặp được Trương Cường Quân.

Về mặt cứng rắn ngàn năm không đổi của Trương Cường Quân nhìn Đỉnh Phong và hỏi. “Làm sao em lại đến muộn thế? Em phải đến đây sớm để chuẩn bị chứ?”.

Đỉnh Phong nuốt một ngụm nước bọt, mỗi lần đối mặt với Trương Cường Quân khuôn mặt mọi người đều cúi xuống, ai cũng cảm thấy mình không thể nói được gì cả. “Em thưa cô, vừa rồi bọn em đi thay quần áo, lên biểu diễn tiết mục mà quần áo không chỉnh chu sẽ làm mất mặt lớp chúng ta”.

Trương Cường Quân im lặng mấy giây, đồng lý với lý do này của Đỉnh Phong, nói: “Lần này e phải cố gắng lên, mang lại chút hào quang cho lớp chúng ta”.

“Vâng thưa cô, em sẽ nỗ lực”. Suýt nữa thì Đỉnh Phong cúi chào 90 độ với Trương Cường Quân rồi.

“Các em nhanh vào bên trong đi, cô thấy Tiêu Mộc đã đến từ lâu rồi”. Trương Cường Quân nói.

“Vâng thưa cô”. Ba người trăm miệng một lời, thật ra thì các cô đang nói móc trong lòng: “Đừng có gặp lại cô là được”.

Nói xong, cả ba người vội chạy nhanh như làn khói.

Lúc Đỉnh Phong đi ngang qua một bạn học cùng lớp, người đó kinh hãi nói: “Đây không phải là Đỉnh Phong lớp mình sao? Cậu ấy xinh quá!”.

Đỉnh Phong vừa chạy vừa nói: “Cảm ơn cậu, tớ đi chuẩn bị tiết mục biểu diễn”. Thật ra thì, cô rất muốn nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Mộc khi nhìn thấy mình, có phải anh cũng sẽ cảm thấy kinh diễm như họ không.

Bên dưới đã chật ních học sinh các năm học ở trường, trường cô xử lý ánh sáng trên sân khấu rất tốt, nhìn sân khấu nổi bật màu sắc rực rỡ đa dạng. Đang biểu diễn trên sân khấu là tiểu phẩm kịch của lớp 10, học sinh dưới sân khấu xem tiết mục đều cười lăn cười bò, không ai để ý đến Đỉnh Phong đang lặng lẽ đi vào.

Cô vừa đi vừa tìm kiếm Tiêu Mộc.

Ánh đèn sáng lên, trên sân khấu có hai người đang múa, ánh mắt của cô lại nhìn về phía sau sân khấu, chỗ cách cô không xa.

Đỉnh Phong không xem qua nhiều sách nhưng vào giờ phút này, khi cô nhìn thấy Tiêu Mộc, đột nhiên cô rất muốn dùng những từ ngữ đẹp nhất mà cả đời cô biết để hình dung về anh lúc này.

Anh mặc bộ âu phục màu trắng, cả người tỏa ánh sáng rực rỡ, mái tóc không dài không ngắn được ánh sáng rọi vào tản ra màu vàng nhạt, gương mặt trắng nõn như ngọc thạch, đường cong khuôn mặt nghiêng nghiêng, khóe môi nở nụ cười nhàn nhạt.

Nhìn anh giống như là vị thần hóa thân thành thiếu niên vậy.

Đột nhiên Đỉnh Phong không muốn đi qua đó, cô nghĩ nếu như thế giới có thể dừng lại vào lúc này thì tốt. Cho dù cả đời nhìn anh như thế này cô cũng cảm thấy đủ rồi.

Ánh đèn trên cao làm cô hơi chói mắt, Đỉnh Phong vươn nhẹ tay, chạm đến người đó trong không khí.

Mắt của anh, mũi của anh, môi của anh.... (Ồ: giống biến thái quá)

“Đỉnh Phong, cậu làm gì thế?”. Trương Giai Mẫn vỗ vỗ bả vai của Đỉnh Phong, hỏi một cách kỳ quái.

Toàn thân Đỉnh Phong cứng đờ, vội vàng nói, “Ánh sáng chói mắt quá nên tớ lấy tay che bớt cho đỡ chói”.

Trương Giai Mẫn gật đầu một cái, hôm nay cô mặc một bộ váy dài màu vàng, khuôn mặt xinh đẹp xứng với bím tóc đuôi ngựa cao cao, nhìn cô có vẻ rất nhẹ nhàng.

“Đỉnh Phong, nhìn cậu không tệ”. Trương Giai Mẫn khen.

Đỉnh Phong ngượng ngùng nói. “Đây đều là thành quả của Diêu Bội Chi và Lý Gia Nhạc, cậu nhìn rất xinh đẹp!”.

Ánh mắt Trương Giai Mẫn chuyển về phía Tiêu Mộc đang đứng phía trước, nói: “Cảm ơn cậu, rất cuộc tớ cũng có cơ hội đứng cùng một chỗ với anh ấy”.

Đỉnh Phong không nói gì, những lời nói của cô ấy cũng là tiếng lòng mà cô muốn nói.

Gò má của thiếu niên được chiếu sáng trông như trong suốt, mái tóc khẽ lay động, anh từ từ quay đầu lại nhìn Đỉnh Phong và Trương Giai Mẫn.

Trong đôi mắt của anh vẫn là sự lạnh nhạt, trên mặt không lộ ra cái gì, không kinh ngạc và cũng không tỏ vẻ vui mừng.

Anh nói: “Em đến rồi à?”.

Đỉnh Phong gật đầu một cái, nở nụ cười: “Vâng”.

Khi anh đến cạnh cô, trong không khí dường như có một mùi thơm thoang thoảng, làm cho Đỉnh Phong bị lạc trong đó.

“Chuẩn bị tâm lý một chút, sắp đến lượt chúng ta rồi”. Anh thản nhiên nói, trên người anh luôn có một mùi thơm nhàn nhạt, giống như là hương chanh nhưng cũng giống hương bồ kết.

Rõ ràng là một con người lạnh lùng như vậy nhưng trong mắt của Đỉnh Phong, anh vẫn giống như ánh mặt trời.

“Ừ”. Đỉnh Phong trả lời.

Một lát sau thầy giáo dạy nhạc đến, ông là người chủ trì các tiết mục nghệ thuật hôm nay. Khi ông nhìn thấy bọn họ thì nói: “Các em nhanh lên một chút, chờ ở hai bên cánh gà, sau tiết mục này là đến tiết mục biểu diễn của các em rồi”. Quay đầu lại, ông nói với Đỉnh Phong và Tiêu Mộc. “Hai em biểu hiện tốt vào nhé”.

“Em sẽ cố gắng”. Đỉnh Phong gật đầu với thầy giáo.

“Lên thôi, em đừng khần trương”. Tiêu Mộc thản nhiên nói, rất tự nhiên nắm lấy tay trái của Đỉnh Phong, dường như anh đang trấn an cô.

Đột nhiên Đinh Phong cảm thấy như có một luồng khí nóng từ chân xông lên hai gò má, mặc dù tay của Tiêu Mộc hơi lạnh lạnh nhưng tay cô lại có cảm giác như đang đặt trong nước sôi.

Ngay cả việc cô bước lên sân khấu như thế nào cô cũng không nhớ, cả người quay cuồng.

Cho đến khi âm nhạc vang lên, Đinh Phong mới phát hiện mình đã lên sân khấu, phía dưới toàn người là người.

Không thể không nói đây là lần đầu tiên Đinh Phong cảm thấy khẩn trương từ khi chào đời đến nay.

Không phải cô khẩn trương vì có nhiều người mà do cô đang đứng chung một chỗ với Tiêu Mộc.

Ở bên dưới, tiếng hoan hô và tiếng huýt sáo không ngừng vang lên, có vài người ồn ào khi thấy bọn họ dắt tay nhau đi vào, có một vài bạn nữ thấy khó chịu với nữ sinh đi bên cạnh Tiêu Mộc.

Trương Giai Mẫn và một vài bạn nữ khác xoay người nhảy theo nhạc, khoát tay, nhảy lên, xoay người, các động tác đều vô cùng chuẩn xác.

Giọng hát Tiêu Mộc truyền ra từ Microphone, âm thanh thanh nhã có cả sự lạnh nhạt thường ngày và thêm phần khí chất. “If I had to live my life without you near me. The days would be empty. The nights would seem to long...”.

Bàn tay Đinh Phong nắm lấy tay Tiêu Mộc hơi run, cô sợ mình sẽ hát sai.

Nhưng cô cảm thấy bàn tay được siết nhẹ lấy, dường như anh đang muốn nói cho cô biết, không sao, đừng khẩn trương.

Lửa nóng ở bàn tay cũng dần bình thường.

Cô là Đinh Phong. Theo như Dương Đán đã nói, cô chính là một người cực kỳ can đảm, mỗi khi cô cất tiếng hát thì sự tự tin của cô sẽ tỏa ra.

Cô ngẩng mặt lên, đôi mắt tròn trịa khôi phục sự tự tin thường ngày, cô khẽ nở nụ cười, thoải mái hát tiếp lời hát. “Hold me now, Touch me now, I don’t want to live without you, Nothing’s gonna change my love for you, You ought to know by now how much I love you, One thing you can be sure of, I’ll never ask for more than your love. . . .”.

Ngay sau đó Tiêu Mộc hợp ca: “Nothing’s gonna change my love for you. You ought to know by now how much I love you. The world change my whole life through. But nothing’s gonna change my love for you....”.

Âm nhạc tắt dần, sau khi Đinh Phong chuyển âm kết thúc, cả bài hát cũng kết thúc.

Đinh Phong thấp thỏm nhìn mọi người, sao không có ai phản ứng gì vậy, có phải là do cô hát quá dở không?

Bàn tay được nắm chặt như được vỗ yên, cô nhìn về phía Tiêu Mộc.

Ánh sáng trắng của ánh đèn chiếu vào tóc anh giống như là dát vàng, anh lẳng lặng nhìn về phía trước, khóe miệng hơi mím lại như bình thường.

Đột nhiên, giọng nói của Diêu Bội Chi và Lý Gia Nhạc vang lên từ trong đám đông. “Hay quá, Đinh Phong”.

Ngay sau đó, tiếng vỗ tay huýt sáo nhiệt liệt vang lên từ trong đám đông.

“Hát hay thật!”.

“Trời ơi, chẳng thua gì ca sĩ, quá chuyên nghiệp”

“Tiêu Mộc thì vẫn tốt như trước nhưng mà bạn nữ bên cạnh cậu ta nhìn không được đẹp lắm nhưng hát rất hay!”.

... ..

Tất cả tiếng ca ngợi đều rơi vào tai của Đinh Phong.

Ánh mắt của bọn họ như là khẳng định cố gắng của mình, khẳng định sự tồn tại của mình vậy.

Nụ cười trên mặt Đinh Phong càng tươi, tiếng huyền não bên tai cô cũng nghe thành tiếng nhạc hay nhất.

“Em làm tốt lắm”. Khi vào cánh gà, Tiêu Mộc buông tay cô ra, thản nhiên nói.

Đỉnh Phong nhìn Tiêu Mộc không nói gì. Cô sợ một khi cô mở miệng sẽ không ngừng được mà đem tâm ý của mình nói cho anh biết. Bởi vì anh, hoàn toàn là vì anh, nên em mới đứng trên sân khấu này, chỉ bởi vì anh mà thôi.

Em nhìn thấy anh như thấy niềm tin của chính mình.

MY BELIEF.

... ..

Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi thừa lúc thầy giáo không để ý chạy vào sau cánh gà, vừa vào đến nơi, hai người ôm chầm lấy Đỉnh Phong, hưng phấn nói: “Quá tuyệt vời, Đỉnh Phong, cậu không thể tưởng tượng được tâm tình của bọn tớ lúc này đâu, lúc cậu đứng trên sân khấu trông cậu quá tuyệt vời, chúng tớ có cảm giác cậu chính là một ca sĩ chuyên nghiệp, dường như chúng tớ không biết cậu là ai vậy”.

Đỉnh Phong sờ sờ đầu nói: “Các cậu nói quá lên thế, tớ hát đâu có tốt như các cậu nói đâu”.

“Đừng có khiêm tốn, lúc ở dưới mấy lần tớ thấy thầy giáo dạy nhạc kích động phát phát tay, giống như là fan hâm mộ cuồng nhiệt vậy”. Trên mặt Lý Gia Nhạc tỏ rõ sự sùng bái với Đỉnh Phong.

Diêu Bội Chi đề nghị: “Đỉnh Phong, tớ đoán giải đặc biệt của hội diễn lần này nhất định thuộc về các cậu rồi. Chút nữa cầm tiền thưởng các cậu phải mời bọn tớ ăn cơm đấy!”.

Đỉnh Phong gật đầu một cái: “Được!”.

26. Chương 26: Ai Dám Động Đến Cúc Hoa Của Tôi!!!

Một lần nữa phải lên sân khấu để nhận giải thưởng, Đỉnh Phong hoàn toàn không có một chút xiu cảm giác khẩn trương nào.

Khi phát biểu cảm nghĩ, Tiêu Mộc rất bình tĩnh đưa micro cho Đỉnh Phong.

Đỉnh Phong chần chờ một giây mới nhận lấy micro, cô mấp máy khóe môi, nhìn mọi người phía dưới sân khấu rồi mở miệng. “Em không nghĩ rằng tiết mục này sẽ nhận được giải nhất, rất cảm ơn mọi người. Có thể nhận được thành tích này, em xin cảm ơn những người bạn của em, họ đã luôn luôn giúp đỡ cho em, đây là tài sản quý giá nhất của em. Em cũng cảm ơn thầy giáo dạy nhạc đã bố trí một sân khấu vô cùng đẹp và âm thanh rất hay. Cuối cùng, em muốn cảm ơn Tiêu Mộc, nếu như không phải anh ấy luôn luyện tập cùng em, có lẽ em cũng không thể nào đứng trên sân khấu này hát ọi người nghe”.

Đỉnh Phong hơi giương mắt nhìn Tiêu Mộc rồi đưa micro cho thầy giáo đứng bên cạnh.

Thầy giáo dạy nhạc rất kích động, nói rất nhiều, khoe khoang Đỉnh Phong và Tiêu Mộc giống như ngôi sao ca nhạc.

Cuối cùng, Đỉnh Phong nhìn hai tấm giấy khen trong tay, cô không thể nói được gì.

Chuyện là thế này, bởi vì gần đây trường học phải xây dựng khu giáo viên mới cho nên tiền bạc khan hiếm nên sẽ không có tiền thưởng mà sẽ phát hai tấm giấy khen, để Đỉnh Phong và Tiêu Mộc giữ gìn cả đời.

Đỉnh Phong chầm chọc trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười nhận lấy giấy khen từ tay hiệu trưởng.

Khi cô đưa giấy khen cho Tiêu Mộc, Tiêu Mộc lạnh nhạt nói. “Ném nó đi giúp anh”.

Đỉnh Phong yên lặng rơi lệ, mặc dù nó rất đáng sợ nhưng dù gì nó cũng tượng trưng cho sự kết hợp của anh với em hôm nay, anh không thể đối xử với nó như vậy được.

Khi vào trong cánh gà, tất cả mọi người đều xông đến, chuẩn bị chụp ảnh tập thể.

Khi Đinh Phong và Tiêu Mộc chuẩn bị chụp chung thì đột nhiên cô kêu dừng lại: “Đợi một chút, các bạn nhảy phụ họa cũng có công lao rất lớn, chúng ta không thể quên họ được”. Đinh Phong vươn tay kéo Trương Mẫn đứng ở một chỗ gần đó, nhét cô ấy đứng ở bên phải Tiêu Mộc còn mình thì đứng bên trái Tiêu Mộc.

Cô nháy mắt với Trương Giai Mẫn, chuẩn bị chụp ảnh.

“Đợi chút, Đinh Phong đáng chết, chụp ảnh mà không gọi chúng tớ!”. Diêu Bội Chi và Lý Gia Nhạc chen lẫn đi vào, hai người cùng đứng bên trái Đinh Phong. Không biết là hai người cố ý hay không may, chèn ép Đinh Phong.

Dường như cả người Đinh Phong đều tựa vào người Tiêu Mộc.

Tiêu Mộc lạnh nhạt nhìn ba người một cái, không nói gì.

Lúc này thầy giáo hô một tiếng: “Mọi người cười lên”.

“Tách”. Hình ảnh dừng lại ở phút này.

Đám người từ từ tản ra, Đinh Phong đi thay y phục, Tiêu Mộc thì đi trước rồi. Diêu Bội Chi, Lý Gia Nhạc và Đinh Phong định đi ăn mừng.

“Đinh Phong, đợi chút”. Trương Giai Mẫn gọi.

Đinh Phong ngạc nhiên, quay đầu lại. “Trương Giai Mẫn, có chuyện gì sao?”.

Trương Giai Mẫn cúi sâu người chào Đinh Phong, mái tóc đuôi ngựa buộc cao tản ra hai bên vai, cô ấy nói. “Tớ đã từng muốn thổ lộ với anh ấy, muốn được đứng bên cạnh anh ấy nhưng tớ không có dũng khí làm việc đó. Khi giọng của tớ có vấn đề tớ đã nghĩ là không có khả năng, không một ai đứng lên giúp tớ, tớ nghĩ có lẽ là vô duyên vô phận rồi. Tớ cảm thấy thất vọng, tớ cứ nghĩ cả đời này tớ sẽ ôm sự tiếc nuối này. Nhưng thật may là có cậu giúp tớ. Tuần sau tớ sẽ sang Mĩ, tuổi thanh xuân của tớ có thể tốt đẹp như vậy. Cảm ơn cậu!”.

Đinh Phong đến bên cạnh Trương Giai Mẫn, vỗ vỗ vai cô ấy và nói. “Cậu không cần phải cảm ơn tớ, tất cả chính là kết quả của sự nỗ lực của cậu”.

Trương Giai Mẫn ôm cổ Đinh Phong, cô ấy nói. “Cảm ơn cậu, nếu như nói tớ thua cậu thì tớ nghĩ là tớ cũng cam tâm tình nguyện, nếu như là cậu thì tớ sẽ thật lòng chúc phúc cho cậu. Có lẽ nhiều năm về sau, tớ sẽ quên những bạn nam mà tớ đã từng thích nhưng tớ nghĩ tớ sẽ không bao giờ quên cậu!”.

Đinh Phong ôm lấy Trương Giai Mẫn. “Cậu đến Mĩ thì tự chăm sóc mình thật tốt nhé”.

Trương Giai Mẫn gật đầu một cái: “Ừ”.

Hai người buông nhau ra, nhẹ nhàng cười một tiếng.

Tấm ảnh này coi như là quà tặng tốt nhất đi.

Cảm ơn cậu.

.....

Thành phố A cũng coi như là một thành phố cổ, cũng đã từng có một thời huy hoàng trong lịch sử, mặc dù bây giờ phát triển không tệ nhưng vẫn lạc hậu hơn một vài thành phố lớn.

Đinh Phong đến đây đã hai năm rồi, rông rã hai năm rồi.

Cô gần như đã mò mẫm tìm tòi thành phố này gần hết rồi. Lúc cô vừa mới đến, thường thường nói ra những lời nói làm người ta cười sặc sụa.

Ví dụ như ——

“Tại sao các cậu lại ghét dì cả như vậy? Mỗi lần nhắc đến dì cả thì mặt các cậu đều rất khổ sở?”.

Hoặc là ——

“Đây là cái gì vậy?”.

“Nestlé”. (1)

“Phụt, cậu có thể dùng buồng trứng của chim sẻ à?” (2). Mặt Đỉnh Phong tỏ vẻ khó tin.

Ánh mắt của bạn học đó cũng không thể tin được nhìn Đỉnh Phong.

.....

Thời gian hai năm không dài cũng không ngắn, Đỉnh Phong ngồi cùng bàn với Lý Gia Nhạc, trở thành bạn bè với Diêu Bội Chi, cũng thích thiếu niên lạnh nhạt lớp 5 Tiêu Mộc.

Bởi vì bận rộn tập luyện tiết mục nghệ thuật nửa tháng, ngay sau đó, kỳ thi Olympic toán học làm người ta nhức đầu cũng đến rồi.

Đỉnh Phong chỉ muốn mắng ông trời thật to: Fuck you mother day by day!!!

Cô với Tiêu Mộc ngày càng gần gũi hơn, giống như là hai người đã trở thành bạn bè, thỉnh thoảng có thể cười nhau hoặc đùa giỡn một chút.

Dĩ nhiên là Đỉnh Phong cũng biết được một chuyện rất rõ ràng, Tiêu Mộc rất đáng sợ.

“Làm xong một trăm bài này, ngày mai đưa cho anh xem”. Anh nói chuyện vẫn giống bình thường, lạnh nhạt, khóe miệng hơi mím lại, mắt phương nhìn cô, giống như Đỉnh Phong giải một trăm bài này dễ dàng như ăn một bát cơm vậy.

Bởi vì Đỉnh Phong đã rút lui khỏi đội hình học tập nên bây giờ chỉ có mình Đỉnh Phong chịu khổ.

Thường thường, Diêu Bội Chi sẽ ngồi bên cạnh bưng một ly Latte, vừa nhìn Đỉnh Phong làm bài vừa thở dài nói: “Uống ngon quá”.

Mỗi lần như vậy, Đỉnh Phong có cảm giác đau không bằng chết.

“Bội Chi, vào lúc này tớ rất muốn nói cho cậu ba chữ”. Đỉnh Phong vừa làm bài vừa nói.

Tiêu Mộc bình tĩnh ngồi nghe thời sự ở bên cạnh.

Diêu Bội Chi hỏi. “Ba chữ gì? Tớ yêu cậu, ôi chao, quá kích thích, chị biết là em yêu chị lâu rồi, chị chấp nhận tình yêu cảm kỳ của em”.

Đỉnh Phong lắc đầu một cái, nghiêm mặt nói với Bội Chi: “Không, ba chữ này là —— Em gái cậu”. (là cách nói giảm của con mẹ người)

Bội Chi cười nói. “Em gái tớ không phải là cậu à? Tớ thấy tự mình chửi mình chỉ có Đỉnh Phong cậu làm được mà thôi”.

Đỉnh Phong run rẩy nói. “Cậu cứ đắc chí đi, đợi đến khi Trương Cường Quân cầm Lang Nha bổng (3) đến bạo hoa cúc của cậu thì cậu đừng khóc lóc kể lể với chúng tớ”.

Bội Chi ngửa mặt lên trời cười to: “Trương Cường Quân dám động đến hoa cúc của tớ, ha ha, Đỉnh Phong, nếu như cậu không làm bài thì tớ nghĩ người đầu tiên mà Trương Cường Quân muốn bạo hoa cúc là cậu đấy”.

Đỉnh Phong ghen ngào bảo vệ hoa cúc của mình, cô lại chôn đầu trong đề bài.

Tiêu Mộc cầm điều khiển ti vi, không hề bị ngôn ngữ bỉ ổi của hai người này dọa, dường như anh đã nghe quen cách đùa giỡn này rồi.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay, đứng dậy đến bên cạnh Đỉnh Phong hỏi. “Em làm được bao nhiêu bài rồi?”.

Đỉnh Phong nhú mày: “Được hai mươi bài rồi”.

“Đưa những bài đã làm xong cho anh xem”. Tiêu Mộc cầm những bộ đó, kiểm tra.

Đỉnh Phong mong chờ nhìn anh.

Một lát sau, Tiêu Mộc nhăn mày. “Hai mươi bài, sai bốn bài”.

Đĩnh Phong hỏi lại: “Bốn bài?”.

Diêu Bội Chi ngồi bên cạnh trêu nói. “Đĩnh Phong, xem ra cơ hội cậu bị bạo hoa cúc là rất lớn rồi”.

“Cút đi”. Đĩnh Phong quay đầu lại, hung hăng nói.

“Những bài còn lại để về nhà làm”. Tiêu Mộc đưa sách cho Đĩnh Phong. “Thời gian không còn sớm nữa, để anh đưa em về”.

Đĩnh Phong gật đầu như đưa đám.

Dọc theo đường đi cô không tìm đề tài nói chuyện như thường ngày.

Cuộc thi số học như một khối đá lớn đè trên người cô làm cho cô không thể nào thở được.

Trước khi đi cô cũng không nói lời tạm biệt với Tiêu Mộc.

“Em..... có thể làm được”. Giọng nói của Tiêu Mộc nhẹ nhàng bay vào trong tai cô.

.....

“Đĩnh Phong, đã hai giờ rồi, đi ngủ đi con”. Dương Đán đứng trước cửa phòng Đĩnh Phong, đốc thúc cô đi ngủ.

Đĩnh Phong vẫn múa bút nói: “Cha, cha cứ đi ngủ trước đi, con muốn ôn bài để chuẩn bị thi”.

Dương Đán nhìn bóng lưng của Đĩnh Phong, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Con đừng ngủ muộn quá, cẩn thận sau không bằng những gái Tây đâu”.

Đĩnh Phong không trả lời ông, bút trong tay không ngừng viết lên giấy.

.....

Ngày thi.

Một mình Đĩnh Phong đến trường thi, nguyên nhân bởi vì cô sợ khi thấy người quen thì cô sẽ khấn trương.

Sau hai giờ thi, Đĩnh Phong tinh thần sảng khoái ra khỏi phòng thi, nguyên nhân là vì đề thi lần này cũng rất dễ, còn dễ hơn những đề thi về Tiêu Mộc cho cô luyện mỗi ngày.

Trên đường về nhà cô nhận được điện thoại của Dương Đán.

“Đĩnh Phong, con thi thế nào?”. Dương Đán hưng phấn hỏi.

“Cha, cũng không tệ lắm”. Đĩnh Phong hơi mím môi, tâm tình rất tốt.

“Vậy thì tốt rồi, sau này con không cần thức đêm nữa rồi, về sau còn có thể xem ‘Anh hùng xạ điêu’ với ba nữa”. Dương Đán vui mừng nói.

Đầu Đĩnh Phong đầy vạch đen. “Cha, nếu không thức đêm thì con cũng sẽ không xem cùng cha”.

Dương Đán làm bộ đáng thương nói. “Tại sao? Chẳng lẽ con ghét cha? Con không muốn cha nữa à? Con không thương cha nữa à?”.

Đĩnh Phong bất đắc dĩ nói. “Cha, được rồi, nếu như cha xem một bộ phim mười mấy lần thì cha có thấy chán không?”.

Dương Đán lẩm bẩm nói. “Nhưng cha đã xem mười mấy lần vẫn thấy rất hay”.

Đĩnh Phong thỏa hiệp nói: “Cha, nếu như cha thích thì con sẽ xem ‘Thần điêu đại hiệp’ với cha”.

Dương Đán vui vẻ nói: “Được”.

Đĩnh Phong nói: “Cha, nếu không có việc gì thì con cúp máy đây, con muốn đi tìm bạn”.

Dương Đán nói: “Đi đi, đi rồi về sớm, cha sẽ làm măn hán toàn tịch cho con”.

Đĩnh Phong: “Được ạ, cha, con cúp máy đây”.

“(^_^)/~~ báibai~”.

Đỉnh Phong cúp điện thoại, nhìn màn hình điện thoại di động, bất đắc dĩ cười cười.

Lão ngoan đồng (4) Dương Đán này, thiệt là.

---

(1) Nestlé: trong tiếng trung là tước sào. Đỉnh Phong tự suy ra (2) = “ma tước noãn sào” là “buồng trứng của chim sẻ”.

(3) Lang Nha bổng: gậy răng sói

(4) Lão ngoan đồng: Lớn mà tính cách như trẻ con

27. Chương 27: Đồ Phá Hoại Phải Bị Đánh.

Thời tiết bắt đầu ấm dần lên, ánh mặt trời rơi trên thân người mặc dù không cảm được hoàn toàn sự lạnh lẽo nhưng cũng làm người ta cảm thấy thoải mái hơn.

Đỉnh Phong ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Đã hai năm rồi, rỗng rã hai năm.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh đã bị cặp mắt xinh đẹp đó hấp dẫn. Lần thứ hai nhìn thấy anh, anh là học sinh đại diện lên phát biểu trước toàn trường, sự tỏa sáng như là bạn đồng hành với anh làm cho anh trở thành một người gần như hoàn mỹ. Người đứng bên cạnh khen ngợi anh giống như một vị thần, vừa mới bắt đầu có lẽ cô chỉ đơn thuần là sùng bái nhưng bất tri bất giác phần tình cảm này giống như là độc được ăn vào sâu tận xương tủy, ăn mòn cả người cô.

Từ từ, cô đến gần anh, hiểu rõ về anh.

Anh lạnh lùng như chính vẻ ngoài của anh nhưng không vì thế mà cô cảm thấy thất vọng mà cô càng muốn lại gần anh hơn.

Thật ra thì từ trong nội tâm cô vẫn cảm thấy mình không xứng với anh, cho dù Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi luôn nói là phải bắt lấy anh nhưng cô chưa hề làm chuyện như vậy. Chỉ bởi vì cô cảm thấy không xứng với anh.

Cô vừa đi vừa nghĩ.

“Này, trái dưa hấu”. Trước mặt đột nhiên có một giọng nữ giễu cợt chanh chua, công thêm với gương mặt xinh đẹp, đúng là châm chọc.

Ánh mắt Đỉnh Phong nhìn vào mấy nữ sinh đứng trước mặt mình, cau mày định tránh qua họ.

Trương Hân chặn Đỉnh Phong lại, nhướn mày hỏi. “Sao thế? Cô sợ muốn chạy à?”.

Đỉnh Phong nhếch môi, bình tĩnh nói. “Không phải, bởi vì tớ nhìn thấy một đàn COW, tớ cảm thấy mình phải có lòng yêu mến động vật nên phải nhường đường cho đàn COW đó”.

Lần này Trương Hân lại không hề nổi giận, ngược lại nở nụ cười. “Vậy sao? Đỉnh Phong, đúng không? Cậu phải biết rằng cậu chọc vào tớ thì chuyện không thể kết thúc dễ dàng như vậy đâu”.

Đỉnh Phong nhướn mày. “Cho nên? Cậu muốn đánh nhau sao?”.

Trương Hân duỗi tay ra khẽ vỗ vỗ gương mặt Đỉnh Phong: “Cậu đúng là đồ ngu xuẩn, cậu cảm thấy người như cậu có thể đứng bên cạnh Tiêu Mộc sao? Người như cậu đi trong đám đông thì rất dễ lẫn vào trong đó. Có phải xem tiểu thuyết nhiều nên tư tưởng không, cảm thấy rằng Tiêu Mộc sẽ thích thứ người như cậu?”.

Đỉnh Phong cười cười. “Đúng là tôi đây có lẽ không phải là loại người xứng với Tiêu Mộc, nhưng nếu như chúng ta bàn về vấn đề hợp hay không thì tôi nghĩ rằng bạn COW càng không có khả năng.....”. Cô nhướn mày, gương mặt tròn trịa không hề có sự ngượng ngùng hàng ngày. “Bạn học COW, bạn nghĩ thế nào?”.

Có lẽ trong mỗi con người đều có hai hoặc nhiều hơn hai nhân cách. Đỉnh Phong ngượng ngùng, nụ cười của Đỉnh Phong hay sự mềm yếu của cô đều được biểu hiện trước những người mà cô yêu quý. Cũng là như vậy, sự tự ái của cô, kiêu ngạo của cô, cốt khí của cô, cho dù ở loại tình huống như thế này không cho phép cô lộ một chút sợ hãi nào.

Trương Hân cười ha hả. “Có lẽ cậu vẫn không hiểu tình trạng của cậu bây giờ, từ đầu tôi đã muốn cho cậu biết tay rồi, cậu nghĩ rằng cậu sẽ bình an mà trở về à?”. Đôi mắt cô ta hung ác, tát một cái thật mạnh vào mặt Đỉnh Phong.

Mặc dù Đỉnh Phong phản ứng kịp thời nhưng vẫn bị tát vào mặt.

“Các cậu còn đứng đó nhìn làm gì, giúp tôi trừng trị cậu ta”. Trương Hân giận dữ nói với mấy nữ sinh đứng đằng sau.

Mấy nữ sinh kia vừa nghe thì đi lên, cùng Trương Hân kéo Đỉnh Phong vào trong một góc.

Đỉnh Phong cũng không phải là nữ sinh cường hãn mạnh mẽ như trong tiểu thuyết, cũng không có khả năng lấy một địch mười. Trong toàn bộ quá trình cô đều ôm chặt đầu để bảo vệ đầu.

Cô bị đánh khoảng hơn mười phút.

Trừ Trương Hân ra tay nặng nhất, cô ta đánh như muốn đập gãy xương cô, thì những nữ sinh khác cũng chỉ bầu cô hoặc giật tóc cô mà thôi.

Đây cũng không phải là phim thần tượng nên sẽ không có ai trùng hợp đi qua nơi này, đúng lúc cứu giúp Đỉnh Phong.

Lúc Trương Hân bỏ đi còn nói một câu. “Cậu cũng biết ba tôi là ai chứ? Với gia đình cậu thì có thể làm gì tôi, căn bản là không thể làm gì cả. Nếu như lần sau không muốn bị tôi đánh thì nhìn thấy tôi cụp đuôi mà chạy nhé”.

Bước chân xa dần.

Đỉnh Phong dựa tường đứng lên, cầm điện thoại lên bấm 120.

Ánh mắt bắt đầu mơ hồ, cô nhếch miệng.

Không ngờ lần này Trương Hân lại quyết tâm như vậy, đánh cô mạnh như vậy.

Trong lúc ngã xuống, cô đã nghĩ như vậy.

.....

Khi tỉnh lại thì đầu cô đã bị bó thạch cao, toàn thân đều là vết bầm xanh tím, cô chỉ động nhẹ một cái là cả người đều đau.

Dương Đán ngủ bên cạnh giường bệnh, tay còn cầm tay cô, tóc tai loạn hết cả lên, bên dưới hốc mắt cũng có vết thâm đen trũng sâu.

Đỉnh Phong không muốn khóc, cho đến bây giờ cho dù bị Trương Hân đánh như thế nào cô cũng không thấy hối hận nhưng mà..... Khi Đỉnh Phong nhìn thấy Dương Đán lo lắng như vậy, cô lại không nhịn được muốn rơi lệ.

Trên cánh tay của đeo băng, Đỉnh Phong dùng một góc chăn lau sạch nước mắt.

Có thể do động tác của cô hơi lớn, lông mi của Dương Đán giật giật, rất nhanh ông đã mở mắt ra.

Nhìn thấy Đỉnh Phong đã tỉnh thì phản ứng đầu tiên của Dương Đán chính là ôm cô và gào khóc. “Đỉnh Phong, rốt cuộc con cũng tỉnh rồi, con hôn mê đã hai ngày nay rồi, ba rất lo lắng cho con”.

Đỉnh Phong bắt đắc dĩ vỗ vỗ bờ vai Dương Đán nói. “Ba, con không sao, đợt vừa rồi con thức đêm nhiều, nhân cơ hội này con phải nghỉ ngơi đủ”.

Dương Đán lau khôe mắt, thật sự tin tưởng. “Thật sao? Ba còn nghĩ rằng con sẽ trở thành người thực vật”.

Trên đầu Đỉnh Phong đầy vạch đen. “Ba, ba tin con, con không yếu như vậy đâu”.

Dương Đán nhìn gương mặt Đỉnh Phong, một người đàn ông lớn như vậy mà lại khóc òa lên. “Con rất đau đúng không? Nói cho ba biết, là ai làm? Ba nhất định phải tìm cảnh sát đến bắt kẻ đó lại. Đỉnh Phong của ba, rất đau đúng không? Ba nhìn cũng cảm thấy thật là đau”.

Đỉnh Phong ôm chặt Dương Đán, vui mặt trong cổ Dương Đán, khóc nức nở. “Ba, ba đừng như vậy nữa, con muốn giả bộ kiên cường một chút mà cũng không được rồi”.

“Đỉnh Phong.... Hu hu.....”.

.....

Vì vậy khi Diêu Bội Chi, Lý Gia Nhạc và cả Tiêu Mộc đi vào thì nhìn thấy Dương Đán và Đỉnh Phong ôm nhau khóc.

“Đỉnh Phong, cậu không sao chứ?”. Lý Gia Nhạc để giỏ trái cây trên tủ, khi nhìn thấy Đỉnh Phong như vậy thì hốc mắt cô đỏ ửng lên.

Đỉnh Phong sụt sịt mũi, “Không có việc gì, mình làm mọi người lo lắng rồi”.

Bội Chi vọt tới, đôi mắt đầy lửa giận, cô hỏi. “Có phải là do Trương Hân làm không? Cậu ta còn đánh cậu thành như thế này? Cậu ta đúng là không muốn sống nữa mà!”. Nhìn những vết thương của Đỉnh Phong, hốc mắt cô cũng đỏ lên. “Tớ biết ngay mà, tớ nhất định không để yên cho Trương Hân đâu!”.

Dương Đán lau nước mắt nước mũi hỏi. “Là Trương Hân đánh Đỉnh Phong nhà chúng ta thành như vậy sao?”.

Bội Chi nhìn Đỉnh Phong, thấy cô không phản bác lại thì nói. “Nhất định là cậu ta”.

Dương Đán nước mắt ròng ròng nói. “Tại sao cô bé ấy lại đánh Đỉnh Phong nhà chúng ta? Trước giờ Đỉnh Phong vẫn rất biết điều mà”.

Bội Chi nói với Dương Đán. “Chú, chú đừng lo lắng, Trương Hân nghĩ rằng cậu ta có người ba làm bộ trưởng quân khu thì ngon lắm à, có thật là như vậy không?”. Đôi mắt hơi dầy sọng, “Cứ chờ xem”.

Sau khi Đỉnh Phong dỗ dành Dương Đán và Lý Gia Nhạc đang khóc thì mới nhìn thấy Tiêu Mộc đứng ở bên.

Anh mặc một bộ áo khoác đen, khuôn mặt trắng nõn như dát một lớp băng, ánh mắt như tranh thủy mặc nhìn vào vết thương của Đỉnh Phong, khôe miệng vẫn mím chặt.

Đỉnh Phong nhìn anh, đột nhiên cô muốn nhìn xem bộ dạng bây giờ của mình thế nào, nhất định là rất xấu, gương mặt vốn đã không tốt giờ còn sưng lên như thế.

Bội Chi thấy vậy thì nháy mắt với Lý Gia Nhạc, rồi nói với Dương Đán. “Chú à, chú ra ngoài với bọn cháu, cháu sẽ nói cho chú biết một số chuyện về Trương Hân”.

Dương Đán xoa khôe mắt, dặn dò Đỉnh Phong. “Ba đi ra ngoài một chút, con cẩn thận nhé”.

Ba người vừa đi khỏi, căn phòng yên tĩnh hơn rất nhiều.

Đỉnh Phong cảm thấy ánh mắt Tiêu Mộc vẫn rơi trên người mình, giống như bị kim đâm, làm cô đứng ngồi không yên. Cô nở nụ cười, nói. “Tiêu Mộc....”.

Tiêu Mộc đi từ từ đến bên cạnh, để bình giữ ấm vẫn cầm trong tay xuống, lấy cái bát ra, đổ canh bên trong bình ra bát.

Mùi thơm lan khắp phòng bệnh.

Tiêu Mộc vẫn không nói câu nào, đưa chén đến tay Đỉnh Phong.

Đỉnh Phong sững sờ vội vàng giữ lấy. “Cảm ơn!”. Cô cầm bát canh uống hết.

“Ăn rất ngon, đây là canh chú Tiêu làm sao?”. Đỉnh Phong uống xong mới hỏi.

Tiêu Mộc lắc đầu nói. “Là mẹ anh nấu, mẹ nghe nói em phải vào viện nên nấu bảo anh đưa đến”.

Trong mắt Đỉnh Phong lóe ánh sao. “Dì không chỉ xinh đẹp mà còn nấu ăn rất ngon”.

Tiêu Mộc không nói gì.

Không khí lại đông cứng lại.

“Em.....”. Giọng nói Tiêu Mộc vang lên, “Lần này em thi rất tốt, tổng kết thành tích thì thành phố A có mười giải, có năm người giải nhì, em được giải nhì”.

Đỉnh Phong giật mình. “Thật sao? Vậy thì Trương Cường Quân có nói gì không?”.

Tiêu Mộc lắc đầu. “Em hỏi Bội Chi đi, lần này cô ấy được giải ba.....”. Anh dừng lại một chút. “Lần này Trương Cường Quân sẽ không bạo hoa cúc của hai người rồi”.

“.....”. Về mặt Đỉnh Phong lúc này như bị táo bón, cô chưa bao giờ nghĩ đến Tiêu Mộc có thể nói những lời này.

“Đây là bài học mấy hôm nay..... Em ôn tập cho tốt”. Tiêu Mộc cũng không nói tiếp.

“Được”. Đỉnh Phong lên tinh thần, hưng phấn nói.

“Vậy thì anh đi trước”. Tiêu Mộc nói.

Thật ra Đỉnh Phong không muốn anh đi nhưng vẫn nói. “Đi đi, bye bye, em sẽ mau khỏe thôi”.

“Ừ.....”.

Tiếng bước chân càng ngày càng xa.

Đỉnh Phong chui vào chăn, đau đớn trên người càng lúc càng đau.

Nhưng mà tại sao lúc Tiêu Mộc ở đây, cô lại không hề cảm thấy đau đớn chút nào?

Cupid, người đứng là tiểu yêu tinh dày vò người.

28. Chương 28: Ôm Hôn Nhiệt Tình

Trong lúc nghỉ ngơi chờ vết thương lành hẳn, Đỉnh Phong lại phải tiếp đón một người mà cô đặc biệt không muốn gặp mặt nhất — Từ Sinh.

Từ Sinh mặc một bộ âu phục công sở, nhưng nhãn hiệu của nó vẫn như cũ để lộ ra cái bản chất ‘Phú nhị đại’ của anh ta, đôi mắt hoa đào cực kỳ mê người, chớp chớp nhìn Đỉnh Phong: “Thật không ngờ cô lại xảy ra chuyện như vậy.”

Đỉnh Phong cũng không thèm cho anh ta sắc mặt tốt, cô đáp lời: “Tôi cũng không ngờ, quý ngài lại rảnh rỗi mà đến đây thăm tôi.”

Từ Sinh đặt bó hoa trong tay xuống, hơi nghiêng mặt về phía cô, nhú mày nói: “Thầy giáo đến thăm học sinh của mình chẳng lẽ không được sao?”

Đỉnh Phong hừ lạnh: “Chồn cáo đến chúc tết gà!” [1]

Từ Sinh nheo nheo đôi mắt hoa đào, môi mỏng khẽ giương lên: “Phải không?”

Đỉnh Phong quay đầu đi chỗ khác, không thèm để ý đến anh ta nữa.

“Cô cho rằng tôi sẽ bỏ cuộc sao?” Đôi mắt xinh đẹp của Từ Sinh khẽ cong lên, trên khuôn mặt nho nhỏ tuần tú lại mang theo chút ánh sáng tà mị.

Đĩnh Phong sửng sốt: “Anh có ý gì?”

Từ Sinh cười nói: “Cô thông minh như vậy, chắc cũng hiểu được ý của tôi!”

“Đĩnh Phong!!!” Dương Đán cầm hộp cơm tức tốc chạy vào, hưng phấn kêu lên, trên khuôn mặt thanh tú hé ra một nụ cười: “SUN, em cũng tới đây sao?”

Trong nháy mắt, Từ Sinh khôi phục lại nụ cười khiêm tốn: “Đúng vậy, giáo sư, nghe nói Đĩnh Phong nhập viện cho nên em tới thăm cô ấy một chút.”

Dương Đán nhìn Đĩnh Phong, nói: “Cám ơn em, bây giờ Đĩnh Phong cũng đã hồi phục rất tốt, sắp có thể xuất viện rồi!”

Đôi mắt hoa đào của Từ Sinh nhìn chằm chằm Dương Đán, có chút gợn sóng: “Nghe nói Đĩnh Phong bị một nữ sinh cùng trường đánh, giáo sư, xin hãy yên tâm, em sẽ lấy lại công bằng cho Đĩnh Phong.”

Dương Đán nghe xong, cười nói: “SUN, cám ơn em!”

Từ Sinh đi đến bên cạnh Dương Đán, khoác tay lên vai ông, trả lời: “Không có gì đâu, giáo sư, em cũng coi Đĩnh Phong giống như em gái mình mà thôi!”

Đĩnh Phong nhìn thấy Từ Sinh khoác tay lên vai Dương Đán, cô trợn mắt nhe răng.

Đôi mắt hoa đào của Từ Sinh khẽ híp lại: “Giáo sư, em còn có chút việc, em đi trước nhé!”

Dương Đán gật đầu: “SUN, hẹn gặp lại!”

“Đĩnh Phong, tôi đi đây, hy vọng em sẽ sớm bình phục!” Từ Sinh cười cười nhìn Đĩnh Phong, đôi mắt hoa đào khẽ nheo lại, một tia tà mị len lỏi nơi đáy mắt.

Đĩnh Phong cũng không đáp lời.

Dương Đán không rõ nguyên nhân, lại tò mò hỏi: “Đĩnh Phong, con muốn ăn cơm rồi sao? Hôm nay cơm ngon lắm, thật ra thì. . . baba đã ăn ở ngoài trước rồi.”

Đĩnh Phong cũng không giống như lúc trước, cứ bắt Dương Đán cái gì cũng phải rập theo khuôn phép nữa, cô chỉ nhàn nhạt nói: “Ba, ba cứ để ở đó rồi mau chuẩn bị đi dạy đi, không cần lo cho con đâu!”

Tính tình chậm chạp của Dương Đán không phải ngày một ngày hai mà thành, ông đặt hộp cơm lên bàn rồi dặn dò Đĩnh Phong: “Tranh thủ lúc còn nóng thì hãy mau ăn đi, baba đi dạy đây, nếu vẫn còn đói thì con hãy nhờ chị y tá mua thêm nhé.”

Đĩnh Phong uể oải nói: “Vâng!”

Mấy tháng nay, bởi vì lo lắng chuyện thi cử và chuyện lễ hội văn nghệ khiến cho cô quên mất mối tai họa ‘Từ Sinh’ này, nhìn Dương Đán vẫn cứ mờ mịt ngây ngô, nhiều lúc cô thật sự rất muốn hỏi một câu ‘Ba, ba có biết rằng, ở trong mắt Từ Sinh, ba chính là một miếng thịt béo hay không?’

Cảm giác giống như là một món bảo vật mà cô luôn nâng niu quý trọng, đột nhiên một ngày, có người phát hiện rồi cũng đem lòng yêu thích nó vậy.

Đĩnh Phong vẫn luôn cho rằng, Dương Đán là món bảo vật lớn nhất đời cô, cho dù cô không có mẹ, nhưng cũng đã có thể khỏe mạnh mà lớn đến tận bây giờ.

Dương Đán là món bảo vật tốt nhất mà trời cao đã ban tặng cho cô, nhưng bây giờ Từ Sinh lại xuất hiện, muốn cướp đi món bảo vật hiếm có này.

Đột nhiên cô không biết phải nói gì.

. . . . .

Sau khi vết thương đã lành, Đĩnh Phong quay trở về trường học, cô nghe được rất nhiều lời đồn đãi về Trương Hân, nghe nói hình như nhà trường muốn đuổi học cô ta. Bởi vì muốn con gái mình được ở lại

trường, mà cha cô ta đã nhờ người đem bản khai trừ đỏi thành bản kiểm điểm, nhưng lại có người báo lên trên Bộ giáo dục, mặc dù cuối cùng Trương Hân không bị đuổi học, thế nhưng cha của cô ta lại bị giáng chức. Lại có tin đồn, phía trên, có người tạo áp lực, muốn lật đổ hết toàn bộ chức vị của ông ta.

Đĩnh Phong không biết là ai đang giúp mình, nhưng dù sao cô cũng chẳng phải là Bạch liên hoa, nghe thấy những tin đồn như vậy, trong lòng cô cảm thấy vô cùng cao hứng.

Ít ra thì mình cũng không cần phải ra tay mà cũng có thể giải quyết được rồi.

Trương Hân vẫn luôn tự hào về bối cảnh của gia đình mình, giờ đã không còn được như vậy nữa, xem cô ta còn có thể kiêu ngạo thế nào?

Đĩnh Phong vừa bước tới phòng học, đột nhiên có mấy người bỗng dưng vọt tới, suýt chút nữa thì nhào lên cả người cô.

Đôi mắt phượng của Lý Gia Nhạc lóe lên tia mừng rỡ: “Đĩnh Phong, rốt cuộc thì cậu cũng đã đến trường rồi, chị đây nhớ cậu muốn chết, không ai ngồi chung bàn với tớ, thật là cô đơn quá!”

Bội Chi bẹo má Đĩnh Phong, nói: “Xuất viện cũng không báo trước một tiếng, thiệt là, hôm nay tớ sẽ nhéo đỏ mặt cậu luôn!”

Còn có mấy nữ sinh bình thường vẫn luôn có quan hệ tốt với cô nữa.

Đĩnh Phong nhìn mọi người, nở nụ cười nói: “Chẳng phải là tớ vẫn còn rất tốt đó sao?”

“Đúng vậy, rất tốt, rất tốt nha, mặt vẫn tròn như vậy!” Lý Gia Nhạc cười hắc hắc.

“Trời ạ, Đĩnh Phong, tớ cảm thấy hình như cậu lên cân rồi!” Bội Chi nhún mày, buông lời đả kích.

Đĩnh Phong đứng im tại chỗ, quay một vòng, rồi lại cúi xuống nhìn eo của mình, buồn bã nói: “Cậu không nói thì tớ cũng không phát hiện, cậu nói một cái thì tớ lại phát hiện, hình như là eo đã to thêm một vòng rồi.”

Bội Chi ghé sát vào tai Đĩnh Phong nói: “Nếu cậu cứ tiếp tục béo lên như vậy, tớ tin rằng Tiêu Mộc sẽ không chấp nhận cậu đâu!”

“. . . .Được rồi, tớ sẽ giảm cân mà.” Đĩnh Phong bắt đầu dĩ nhiên.

“Trương Cường Quân đang tới, tất cả về chỗ ngồi mau lên!” Cán bộ lớp lên tiếng nhắc nhở.

Đĩnh Phong nhìn Bội Chi, khẽ nói: “Bội Chi, cảm ơn cậu!”

Điều Bội Chi đương nhiên là hiểu được ý tứ của Đĩnh Phong, trước khi trở về chỗ ngồi, cô nhẹ nhàng nói một câu với Đĩnh Phong: “Chuyện này, cũng có công lao của giáo sư Từ và Tiêu Mộc ~”

Đĩnh Phong sững sốt, xách cặp trở về chỗ ngồi của mình.

Cô không nghĩ tới Tiêu Mộc vẫn luôn nhìn mình bằng ánh mắt hờ hững như vậy, đối với bất cứ chuyện gì anh cũng không để trong lòng, vậy mà lại làm như thế, bởi vì cô.

Đĩnh Phong cười khúc khích.

Chẳng qua là, Từ Sinh. . . . .

Thì ra là anh ta không chỉ nói cho vui mà thôi.

Tâm tình của Đĩnh Phong lại trở nên rối bời.

. . . . .

Để có thể tiếp tục ở gần Tiêu Mộc, Đĩnh Phong cũng không vì cuộc thi đã kết thúc mà bỏ buổi học thêm ngày chủ nhật.

Hôm nay vẫn như mọi khi, sau khi kết thúc buổi học, Tiêu Mộc nói muốn tiễn cô trở về.

Đĩnh Phong không chút do dự liền đồng ý.

Dọc theo đường đi, bọn họ vẫn tìm đề tài để nói chuyện, cũng không có cảm giác tẻ nhạt, nhìn Tiêu Mộc và mình dần dần trở nên thân thiết, Đỉnh Phong đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, liền quay sang hỏi: “Tiêu Mộc, bây giờ chúng ta có thể coi là bạn bè đúng không?”

Vốn cho rằng có thể nhận được một câu trả lời khẳng định, lại không ngờ Tiêu Mộc hình như là đã bỏ quên mất cô, không hề lên tiếng.

Đỉnh Phong có chút thất vọng, cười cười tự giễu.

Cô cười mình ngây thơ, cho là chỉ cần nói chuyện với người ta mấy câu là đã có thể trở thành bạn bè, cho là người ta mới giúp mình một việc đã có thể coi như bạn bè, suy cho cùng, cũng chỉ là xuất phát từ phía cô mà thôi.

Cô cảm thấy bầu không khí xung quanh mình có chút buồn tẻ, xe vẫn còn chưa chạy tới cổng của tiểu khu thì cô đã bảo tài xế dừng lại.

Đỉnh Phong cũng không hề nói lời tạm biệt với Tiêu Mộc đã trực tiếp rời đi.

Cô hận cái tính cách này của mình.

Bước đi trên con đường vắng vẻ, những tán cây đã che kín hơn nửa bầu trời, đột nhiên có tiếng động truyền đến bên tai, Đỉnh Phong quay đầu về phía phát ra âm thanh này.

Vậy nên, cô đã trông thấy cảnh tượng hai người đàn ông đang ôm hôn nhau ở dưới bóng râm.

Một người thân thể cao lớn, đè một người vóc dáng thấp bé ở trên tường, cả hai đều mặc âu phục màu đen, không nhìn rõ mặt mũi thế nào.

Hai người hôn nhau say đắm, ngay cả Đỉnh Phong bước vào cũng không khiến cho bọn họ phân tâm.

Đỉnh Phong chỉ cảm thấy đầu óc mình như nổ tung, không rõ là loại cảm giác gì.

Chỉ thấy cái người vóc dáng cao lớn này, tại sao lại quên mất như vậy?

Đỉnh Phong vừa đi vừa nghĩ.

“SUN, tôi muốn đi về, Đỉnh Phong sắp trở về rồi. . . .” Giọng nói yếu ớt của tiểu thụ truyền đến, âm thanh còn mang theo một chút hương vị thích thú, lại có chút cảm giác cấm dục.

“Giáo sư, thầy không ghét loại cảm giác này đúng không?” Tiểu công hôn nhẹ rồi ngậm vành tai của tiểu thụ, đôi mắt hoa đào mang theo một chút trêu đùa: “Thật ra thì thầy cũng thích em đúng không?”

Tiểu thụ không lên tiếng, nhưng tiếng thở dốc đã tiết lộ câu trả lời của trái tim hần.

“SUN, tôi thật sự muốn đi.”

Từ Sinh tà mị cười một tiếng: “Vậy, thầy hãy hôn em một cái, em sẽ để thầy đi.”

Tiểu thụ đỏ mặt, lại nhón chân lên, nhẹ nhàng hôn.

“Sáng sớm mai, thầy hãy ở nơi này chờ em.” Từ Sinh không nhịn được, đưa đầu lưỡi ra hôn sâu thêm một chút.

Tiểu thụ đỏ mặt khẽ gật đầu.

“Vậy để em tiễn thầy một đoạn đường.” Từ Sinh vòng tay ôm eo tiểu thụ, nhẹ nhàng thổi hơi vào tai hần.

“SUN. . . em đừng như vậy. . . .” Ánh mắt của tiểu thụ đột nhiên trông thấy một người đang đứng cách đó không xa, đôi mắt dần dần trợn to: “Đỉnh. . . Đỉnh Phong. . . .”

Đôi mắt hoa đào của Từ Sinh hơi lóe lên, nhưng lúc nhìn thấy Đỉnh Phong, lại giống như không hề có một chút kinh ngạc nào, khẽ cong lên khóe môi đỏ thắm, phảng phất như đang nói: “Tôi đã lấy được những gì tôi muốn!”

Đỉnh Phong nhìn hai người bọn họ, rất xứng đôi, ngay cả ôm hôn mà cũng tự nhiên như vậy.

Gào thét, có phải từ mấy tháng trước đã như vậy rồi hay không?

Thì ra là cô đã bỏ lỡ lâu như vậy, ha ha.

Dương Đán, ngài được lắm.

Đỉnh Phong từ từ xoay người lại, cô muốn rời khỏi nơi này, cô không muốn ở lại nơi này dù chỉ là một phút, nhìn hai người bọn họ, cô có cảm giác như mình đang bị châm chọc.

“Đỉnh Phong. . . Đỉnh Phong. . .” Dương Đán vội vã đuổi theo, kích động muốn nói lời giải thích.

Đỉnh Phong nhìn tay mình đang bị Dương Đán lôi kéo, cô gạt phăng tay ông, nhìn ông nói từng câu từng chữ: “Thật buồn nôn, ba cũng quá ghê tởm rồi.”

Bàn tay của Dương Đán từ từ rũ xuống, đôi mắt đỏ lên giống như là sắp khóc đến nơi.

Đỉnh Phong không tài nào chịu nổi, bắt đầu điên cuồng bỏ chạy.

Không nên để cho cô nhìn thấy cảnh tượng này.

Đây rõ ràng không phải là ý muốn của cô, sao lại biến thành như vậy?

Khoảnh khắc nhìn thấy Tiêu Mộc, tuyến lệ của cô đột nhiên bộc phát, cô bắt đầu khóc rống lên, nhớ lại cuộc sống từ trước đến nay, cô nghĩ, hình như cũng chỉ có lần này mình mới khóc nhiều như vậy.

Tiêu Mộc không hỏi cô vì sao.

Bờ vai của anh đã trở nên ướt đầm.

Nỗi đau này của Đỉnh Phong, có lẽ, ai đó phải trải qua mới có thể hiểu được.

Giống như là bị người thân yêu nhất của mình phản bội.

Không phải đã từng nói, chỉ yêu thương mình cô, không phải đã từng nói, chỉ thích nhất một mình cô hay sao?

Tại sao có thể như vậy?

Tại sao?

Cô nâng tay che đi đôi mắt, nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

Chú thích

[1] Chồn cáo đến chúc tết gà (Hoàng thử lang cấp kê báỉ niên), nguyên văn: “Hoàng thử lang cấp kê báỉ niên, một an hảo tâm” - Tạm dịch nghĩa: Chồn cáo đến chúc tết gà, giả vờ thân thiện để rắp tâm ăn gỏi.

29. Chương 29: Đánh Cuộc Quả Dưa Chuột

“Cha.... ..” Đỉnh Phong kêu lên.

Ánh mắt Dương Đán trợn to, lúc ông quay đầu lại thấy Đỉnh Phong, thì ông còn cảm thấy không tin được, nhào tới chỗ Đỉnh Phong nói. “Đỉnh Phong, con đã trở lại rồi?”

Đỉnh Phong gạt mạnh đầu, ôm lấy Dương Đán nói. “Ba, con đã về!”

Trong mắt Dương Đán vẫn còn nước mắt. “Trở lại là tốt rồi, ba sẽ không ở cùng một chỗ với SUN, con đừng lo lắng”.

Đỉnh Phong lắc đầu một cái, nói với Dương Đán. “Ba, không cần, con hiểu, ba không cần phải uất ức bản thân vì con”.

Dương Đán nói. “Không uất ức, Đỉnh Phong, con vẫn luôn là niềm hi vọng của ba, đây là việc mà ba phải làm, đáng ra chuyện này ba phải hỏi ý của con nhưng bây giờ mọi chuyện lại thành ra như thế này, tất cả đều là lỗi của ba”.

Đỉnh Phong sờ sờ mái tóc Dương Đán, nói với ông. “Ba, ba đừng nói nữa, con cũng không hy vọng vì con mà ba và Từ Sinh chia tay. Con muốn nói chuyện với Từ Sinh một chút”.

Dương Đán lắc đầu. “Đỉnh Phong, không quan trọng, ba đã quyết định phải chia tay với SUN”.

Đỉnh Phong trấn an ông. “Ba, con muốn nói chuyện với Từ Sinh một chút, chuyện này không thể một mình ba quyết định được”.

Từ Sinh đi tới, trong đôi mắt anh ta có một tia rối loạn khó thấy, trên người cũng không hề chỉnh tề sạch sẽ như trước kia. Tất cả những điều này đều là vì Dương Đán.

Đỉnh Phong và Từ Sinh đi vào trong phòng sách.

Từ Sinh nói. “Đỉnh Phong, toàn bộ những chuyện này đều là do tôi ép thầy Dương, tôi cũng không hy vọng vì chuyện này mà em và thầy Dương sẽ đoạn tuyệt. Tất nhiên, tôi cũng sẽ không thỏa hiệp với em, tôi thích Dương Đán, cho nên vĩnh viễn tôi sẽ không buông tha cho thầy ấy”.

Đỉnh Phong nhìn Từ Sinh, trong đáy mắt anh ta có một sự tự tin làm cho cô đột nhiên hiểu ra, có lẽ người này thích nhất là Dương Đán.

Vì Dương Đán, người này có thể đoạn tuyệt quan hệ với cha. Vì Dương Đán, một mình mở công ty, vì Dương Đán đi từ Mỹ sang Trung Quốc.

Tất cả những điều này đều chỉ vì người đó.

Đỉnh Phong nghĩ, Dương Đán nếu như ba ở cùng một chỗ với người này chắc sẽ hạnh phúc thôi.

Cô cúi đầu, khom nửa người bái Từ Sinh, nói. “Từ nhỏ đến lớn, ba tôi vẫn luôn chăm sóc cho tôi, cho dù là việc gì đi nữa ông ấy vẫn luôn thỏa mãn tôi, chỉ cần là tôi nói, cho dù là hái sao trên trời ông ấy cũng sẽ liều mạng thực hiện cho bằng được nguyện vọng của tôi. Tôi ích kỷ hưởng thụ tất cả những gì ông ấy làm cho tôi, cảm thấy rằng đó là chuyện mà ông ấy phải làm”.

“Khi anh nói với tôi là anh yêu thích ba tôi thì phản ứng đầu tiên của tôi là mọi thứ của tôi sẽ bị anh cướp đi. Anh là một người hoàn toàn khác với tôi, anh tự tin vào bản thân mình, đáng vẻ như có thể chinh phục tất cả làm cho tôi cảm thấy ngay cả tình thân của tôi cũng không thể nắm giữ được, Tôi lợi dụng sự yêu thương của ba tôi, mệnh cho ông phải làm cái này, bắt ông phải làm cái đó. Ngay cả một lời cự tuyệt ông ấy cũng chưa nói một lần nào chỉ vì ông ấy nghĩ ông ấy thiếu tôi rất nhiều. Nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút thì ông ấy cũng chỉ là người bị hại mà thôi. Một thiếu niên mười mấy tuổi một thân một mình nuôi dưỡng một đứa bé, nhất định là nội tâm của ông ấy cũng rất khổ, mồ côi mẹ cũng không phải là một từ nghe lọt tai cho lắm”.

“Cho đến bây giờ tôi chưa bao giờ hỏi ông ấy xem ông ấy muốn gì, cần gì. Tôi chỉ một mực nghĩ rằng ông ấy phải làm gì cho tôi. Ngày hôm qua tôi đã nghĩ thông suốt, cái mà ba tôi cần có lẽ chính là anh. Tôi tin rằng anh như ánh mặt trời tiến vào trong cuộc sống của ông. Tôi nhìn thấy lúc ông nói chuyện với anh, bộ dạng ngọt ngào như được ăn rất nhiều đường”.

“Tôi nghĩ rằng có lẽ đúng như Tiêu Mộc đã nói, sự ích kỷ của tôi đã làm tổn thương người quan trọng nhất của tôi. Mà tôi không muốn như vậy chút nào, tôi chỉ hy vọng ông ấy có thể vui vẻ mà tiếp tục sống. Anh có thể cho ông ấy được hưởng cảm giác được yêu, là thứ mà ông ấy cần nhất”.

“Cho nên.... ....”. Cô dừng một chút, nước mắt rơi trên mặt đất. “Hãy thay tôi yêu thương ông ấy thật tốt, để cho ông ấy cảm nhận được cái gì là tình yêu, một người tốt như ông ấy, giao cho anh”.

Từ Sinh từ từ lại gần cô, đỡ Đỉnh Phong dậy, nhìn khuôn mặt giàn giụa nước mắt của cô.

“Em yên tâm, cho dù em không nói thì tôi vẫn sẽ yêu thương thầy Dương”.

Đỉnh Phong dùng ống tay áo lau nước mắt, cô ghen ngào nói. “Không cho phép làm cho cha tôi đau lòng, không cho phép bắt cha tôi làm việc mà ông ấy không muốn, không cho phép để ông ấy tổn thương vì chuyện trong nhà các anh.... ... Cuối cùng, tôi cho phép hai người ở cùng một chỗ”.

Đôi mắt hoa đào của Từ Sinh lóe lên, vòng tay ôm lấy Đỉnh Phong, cái ôm này giống như là cái ôm của một trưởng bối đối với một người dưới mà mình yêu mến, anh ta nói. “Yên tâm đi”.

Hai mắt Đỉnh Phong đầm lệ nhìn nóc phòng.

... ..

Qua sự việc lần này, tình yêu của Từ Sinh và Dương Đán cũng không che giấu nữa.

Từ Sinh đường hoàng vào ở trong nhà bọn họ.

Đỉnh Phong khôi phục lại dáng vẻ trước kia, mặc dù thỉnh thoảng cô nhìn Từ Sinh và Dương Đán ở chung cũng cảm thấy kỳ cục nhưng cô vẫn thật tâm chúc phúc cho bọn họ.

Tất nhiên, bí mật, cô và Lý Gia Nhạc, Diêu Bội Chi đã từng thảo luận qua xem ba cô và Từ Sinh rốt cuộc ai sẽ là công và ai sẽ là thụ?

Ngoài ý muốn của cô, Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi đều đánh cuộc mười quả dưa chuột, nói rằng Từ Sinh là công còn Dương Đán là thụ.

Đỉnh Phong run rẩy lông mày nói. “Lý Gia Nhạc, rõ ràng hồi trước, khi Từ Sinh vừa đến, không phải cậu và mình đã thống nhất Từ Sinh trời sinh là thụ sao? Đời này chỉ có thể nằm dưới thân của đàn ông nói ngừng lại đi, ngừng lại đi sao?”.

Lý Gia Nhạc đáp lại. “Nhưng mà nhìn xem ba cậu là ai, người bình thường nhìn vào đều sẽ cảm thấy ba cậu là thụ có được không!”.

Đỉnh Phong tiếp tục run rẩy lông mày nói. “Cậu đang coi thường năng lực của ba tớ sao? Ngày trước ba tớ chỉ dùng một phát pháo đã sinh ra tớ, cậu nghĩ rằng ba tớ yếu sao?”.

Lý Gia Nhạc sờ cằm. “Cậu nói cũng đúng, ba cậu quả thật rất cường hãn”.

Diêu Bội Chi nháy mắt, nghi ngờ nói. “Đỉnh Phong, tớ nghe cậu miêu tả thì thầy Từ là một người có lòng chiếm giữ rất cao, là một người tràn đầy tự tin, một người cuồng mị, làm sao lại có thể là thụ được?”.

Đỉnh Phong hỏi ngược lại. “Chẳng lẽ cậu không cảm thấy gương mặt đỏ của Từ Sinh rất có bộ dạng của tiểu thụ sao?”.

Diêu Bội Chi nói như chém đinh chặt sắt. “Nếu như so sánh như thế thì ba cậu lại càng giống hơn”.

Vì vậy, Đỉnh Phong đặt Dương Đán là công, còn Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi đặt Từ Sinh là công, người thua thì phải đi thổ lộ với người trong lòng.

Đỉnh Phong hỏi. “Tại sao tớ lại có cảm giác hình phạt này đưa ra nhằm vào tớ thế?”.

Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi trầm miệng một lời nói. “Cậu cũng không ngốc lắm nhỉ, mỗi ngày bọn tớ nhìn cậu mà gấp muốn chết, cậu nói Tiêu Mộc là cọc gỗ, cậu thì không chủ động, nếu còn tiếp tục như vậy thì lúc nào mới bắt đầu được hả?”.

Cuối cùng, trưa hôm sau, Đỉnh Phong hỏi Dương Đán về vấn đề công và thụ.

Mới đầu Dương Đán còn không hiểu rõ thế nào là công, thụ nhưng dưới sự giảng giải dạt dào của Đỉnh Phong, cuối cùng ông đỏ mặt nói. “SUN vẫn luôn dụ dỗ”.

Đỉnh Phong bị sét đánh ngoài khét trong sống, đây là gián tiếp thừa nhận mình là thụ sao?

“Ba, ý của ba là ba bị áp.....”.

Dương Đán đỏ mặt gật đầu.

Đỉnh Phong bị trắng noi. “Ba, ba không thể như thế được, ba có muốn nghiệm chứng một chút xem rốt cuộc thầy Từ có yêu ba không, hay là yêu sâu đậm không?”.

Dương Đán mong đợi nhìn Đinh Phong hỏi. “Con có biện pháp gì sao?”.

Đinh Phong thần thần bí bí nói nhỏ bên tai Dương Đán. “Ba nói với thầy Từ, là để ba chọt anh ta một cái nếu như anh ta không muốn vậy thì anh ta yêu ba không đủ sâu”.

Dương Đán đỏ cả lỗ tai gật đầu.

Đêm đó, nhiều lần, tiếng kêu thảm thiết từ trong phòng truyền ra, sau khi Từ Sinh bị làm thụ, cắn rằn nghiền lợi gọi tên một người.

“Dương! Đinh! Phong!”.

Đinh Phong tự an ủi nói, cho dù cô thua thì cũng không thể để Từ Sinh lớn lối ép Dương Đán suốt được.

... ..

Bây giờ đã là cuối tháng sáu, đã đến thời gian nghỉ hè.

Mà Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi yêu cầu Đinh Phong nhất định phải thổ lộ với Tiêu Mộc trong hè nay, nếu không ——

Đừng trách họ cho toàn trường biết, có một nữ sinh mặt tròn như trái dưa hấu thích Tiêu Mộc.

Sau khi nghe được quyết định của các cô, Đinh Phong cực kỳ bi thương, giơ ngón tay cái lên. “Các cậu giỏi lắm, các cậu đúng là bạn bè tốt”.

Hai người họ cùng nói. “Bạn bè hay không thì trước khi chết cũng phải bắt cậu làm bia đỡ đạn”.

Đinh Phong tức hộc máu.

Diêu Bội Chi vẫy một tấm vé, đưa cho Đinh Phong, nói. “Đừng nói là chị đây không giúp cậu, kỳ nghỉ hè này Tiêu Mộc định tham gia một trại hè, sẽ đi trải nghiệm cuộc sống trong núi sâu, tớ đã báo danh cho cậu, cậu cầm cái này là có thể tham gia”.

Ánh mắt Đinh Phong sáng lên, hôn Diêu Bội Chi một cái nói. “Tớ biết ngay mà, các cậu đúng là bạn bè tốt nhất”.

Lý Gia Nhạc, Diêu Bội Chi. “... ..”. Vừa rồi ai còn nói là các cô giỏi lắm!

... ..

Từ Sinh muốn cùng đi du lịch hè cùng Dương Đán nhưng Dương Đán lại nói phải chăm sóc cho Đinh Phong cho nên vẫn cự tuyệt Từ Sinh làm Từ Sinh tức giận nghiền răng.

Bây giờ Đinh Phong muốn tham gia trại hè làm Từ Sinh sướng phát rồ.

Lần này rốt cuộc có thể cùng Dương Đán song túc song phi rồi. [ha ha ha?]

... ..

Một ngày trước khi tham gia trại hè, Đinh Phong trải qua cảm giác 2 giờ đêm mới ngủ, cô đem quần áo, đồ dùng, cái gì nên mang thì mang hết đi, vừa nghĩ đến Tiêu Mộc thì cô lại hưng phấn đến nỗi không ngủ được.

Không biết ngày mai khi Tiêu Mộc nhìn thấy cô thì sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Cô cứ vậy ôm mơ ước đến từ hai giờ đến tận sáu giờ sáng.

Đinh Phong không đợi chuông báo thức kêu lên, cô đã thay quần áo thể thao màu xanh dương nhạt, ghim tóc đuôi ngựa, ăn bữa sáng sau đó tạm biệt Dương Đán, công ba lô bước lên cuộc hành trình trại hè “Lấy tổ tình làm mục tiêu”.

Lúc cô đến địa điểm tập hợp thì còn rất ít người.

Dẫn đội trại hè lần này là một giáo viên trong trường. Trước đó hình như người này đã từng nghe qua Đinh Phong và Tiêu Mộc ở tiết mục biểu diễn nghệ thuật, cho nên chỉ vào Đinh Phong hỏi. “Đây không phải là em gái mặt tròn đạt được giải nhất trong cuộc thi biểu diễn nghệ thuật vừa rồi sao?”.

30. Chương 30

Đỉnh Phong khiêm tốn nói: “Còn rất kém, lúc đó chẳng qua là do hiệu quả âm thanh tốt mà thôi, thầy không cần phải khích lệ em như vậy”.

Thầy Lưu nói: “Em cũng đến tham gia trại hè này sao?”.

Đỉnh Phong gật đầu một cái nói: “Em còn cần thầy dạy dỗ nhiều, em chưa tham gia trại hè lần nào, không biết phải làm thế nào”.

Thầy Lưu cười ha ha: “Không có việc gì, không có việc gì”.

“Em thưa thầy, ...”. Đỉnh Phong nhìn xung quanh một chút, hỏi, “Lần này tham gia trại hè có bao nhiêu người?”.

Thầy Lưu sờ cằm nói, “Nếu thầy nhớ không lầm thì phải có mười ba người”.

Con số “13” ở nước ngoài là biểu tượng cho điềm xấu, Đỉnh Phong lại hỏi, “Chúng ta sẽ đi đến đâu vậy?”.

Thầy Lưu trả lời, “Là một ngọn núi lớn không xa thành phố C”.

Đỉnh Phong mở to mắt hỏi, “Núi lớn?”.

Thầy Lưu cúi người, thần thần bí bí nói: “Không gạt em, từ xưa có nói rằng trên ngọn núi đó thường xuyên có quỷ quái ẩn hiện”.

Cả người Đỉnh Phong run lên, “Thầy, thật sao?”.

Thầy Lưu lại gần, nói, “Nghe nói, ở đó có mấy trăm thi thể không đầu, không cần đến ban đêm cũng sẽ có.....”.

Đỉnh Phong ghé sát tai vào.

“A ——”. Thầy Lưu đột nhiên hét lớn một tiếng.

Đỉnh Phong bị dọa sợ, nhảy đứng tại chỗ.

Thầy Lưu ôm bụng cười ha hả.

Đến lúc đó Đỉnh Phong mới hiểu được là mình bị đùa, bất đắc dĩ nói, “Thầy, thầy làm như vậy làm em sợ, rõ là.....”.

Thầy Lưu vội vàng giải thích: “Đừng để ý, đột nhiên thầy muốn đùa chút thôi, nhưng mà thầy cũng không gạt em, ngày trước ở đó đúng là đào được rất nhiều thi thể không đầu”.

Đỉnh Phong run run: “Vậy tại sao chúng ta còn đến đó?”.

Thầy Lưu vuốt cằm nói, “Thật ra tuyến đường đi đều do thầy đặt ra, từ nhỏ đến lớn thầy đều có ý muốn đi thăm thú ngọn núi lớn đó, bây giờ có em đi cùng, thì làm sao lại không đi”.

Đỉnh Phong: “.....”. Một cho thầy còn làm gương sáng cho người khác!!!!

Thầy Lưu tiếp tục vuốt cằm nói, “Thầy nhớ lúc đăng ký, hình như còn có hoa khôi của trường khác thì phải”.

Đỉnh Phong: “Vậy thì làm sao?”.

Thầy Lưu rất nghiêm túc nói: “Chẳng lẽ em chưa từng xem qua tiểu thuyết tình yêu thầy trò à? Thầy cảm thấy, nhìn thầy như thế này nhất định sẽ mê đảo được hoa khôi của trường khác”.

Đỉnh Phong vỗ vai thầy: “Thầy nghĩ nhiều rồi”.

Thầy Lưu không hề để ý lời của cô, “Em tên là Đinh Phong đúng không? Thầy nghĩ thật ra em cũng bị thầy quyến rũ, bây giờ em khuyên thầy như thế vì hy vọng thầy không bị hoa khôi trường khác cướp đi đúng không? Nhưng mà em không hợp khẩu vị với thầy, thầy thích khuôn mặt trái xoan”.

Đinh Phong: “.....”. Thầy có phải giáo viên thể dục không? Thầy là đến ném bom đúng không?

“Lần này tham gia trại hè hình như còn có một học sinh giỏi của lớp 5, hình như tên là Tiêu Mộc?”. Thầy Lưu sờ cằm nói.

“Đúng, chính là bạn học sinh biểu diễn tiết mục nghệ thuật cùng em”. Đinh Phong nói.

“Nói như vậy, thầy cảm thấy cậu ấy rất có phong phạm của thầy năm xưa nhưng mà khí chất thì kém xa”. Thầy Lưu trịnh trọng nói.

Đinh Phong: “.....”. Thầy, thầy đủ rồi đó!

Rốt cuộc những vị cứu tinh cũng xuất hiện, các bạn học cũng tham gia trại hè lần lượt tới.

Đinh Phong không phải một mình chịu đựng ông thầy.

Nhưng mà tại sao Tiêu Mộc chưa tới?

Nếu như theo đúng khái niệm đúng giờ của anh thì anh phải đến sớm hơn cô nhiều chứ?

Hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây sao?

Đinh Phong nhìn đồng hồ đeo tay, ngồi chồm hổm trên mặt đất chờ Tiêu Mộc.

Thầy Lưu tốt bụng nhắc nhở, “Đinh Phong, ở đây không cho phép đại tiểu tiện lung tung, nếu như em muốn đi toilet thì em có thể đi 100m rồi quẹo trái, lúc đó em có thể thấy một bụi hoa. Trước kia thầy cũng giải quyết như vậy”.

Đinh Phong: “.....”. Em gái nhà thầy, con mắt nào của thầy thấy em muốn đi toilet hả?

Cô cúi thấp đầu, tâm trạng như đưa đám, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ Tiêu Mộc không đến?

Cô xoa xoa khuôn mặt tròn của mình, nhắm mắt lại, cầu khẩn trong lòng: “Nhất định phải đến, nhất định phải đến, nhất định phải đến.....”.

Lúc cô mở mắt ra đã nhìn thấy một đôi giày đá bóng màu lam kiểu mới nhất.

Đinh Phong ngẩng đầu lên, ánh mặt trời rơi trên mặt, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp lạnh nhạt của Tiêu Mộc.

Anh nói: “Đang suy nghĩ gì thế?”.

Đinh Phong nhảy lên, giả bộ ngạc nhiên nói với anh: “Tiêu Mộc, anh cũng tham gia trại hè sao?”.

Tiêu Mộc gật đầu một cái.

Hôm nay anh mặc bộ quần áo thể thao Adidas Clover, cả người nhìn rất nhẹ nhàng khoan khoái.

“Hi hi, ba em và Từ Sinh đi du lịch, một mình em bị ném ở nhà cho nên em rảnh rồi không có việc gì làm, báo danh tham gia trại hè”. Đinh Phong nói.

[Dương Đán nước mắt rùng rùng: Đinh Phong, con nói dối, rõ ràng là con phải tham gia trại hè cho nên ba mới đồng ý đi du lịch với Từ Sinh].

[Từ Sinh: nằm cũng trúng đạn sao?]

Tiêu Mộc đeo ba lô lên lưng, nói với Đinh Phong: “Phải tập hợp rồi”.

Hai người đi vào trong đoàn người, xếp thành hàng cùng những người khác.

Thầy Lưu đếm nhân số, tự nhủ: “Không phải là có 13 người sao? Tại sao chỉ có 12 người đến?”.

Tiêu Mộc mở miệng nói: “Có một người không thể tới”.

Thầy Lưu gật đầu một cái: “Vậy thì trước tiên các em hãy kiểm tra hành lý của mình, không bỏ sót thứ gì, lều và các đồ vật khác không thể quên”.

Đĩnh Phong xoay lại balo trên vai, cái gì nên cầm cũng đã cầm, cô còn mang theo nhiều bánh biscuit và chocolate.

Thầy Lưu đợi vài phút rồi nói: “Nếu mọi người không quên thứ gì quan trọng thì lên xe thôi”.

Đĩnh Phong nói với Tiêu Mộc: “Chúng ta ngồi cùng nhau đi”.

Tiêu Mộc gật đầu một cái, không nói gì.

Hai người không hẹn mà cùng chọn ngồi ở vị trí ở phía sau một chút, Đĩnh Phong ngồi trong, Tiêu Mộc ngồi ngoài.

Lúc xe còn chưa khởi hành, hai nữ sinh ngồi trước mặt bọn họ nghiêng đầu nói, “Chào các bạn ~”.

Đĩnh Phong nheo mắt nói: “Xin chào”.

Tiêu Mộc vốn không phải là người tự thân, mắt nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ, hoàn toàn không để ý xem vừa rồi có người đang nói chuyện hay không.

Hai nữ sinh cũng không nói gì.

Một người trong đó có cái cằm nhọn, bộ dạng giống những mỹ nữ cổ điển, cô bạn tự giới thiệu: “Mình là Triệu Đồng, mười mấy ngày trại hè xin chỉ giáo nhiều hơn”.

Một cô bạn khác có mái tóc dài đến eo, ánh mắt trong veo, giống như đôi mắt thỏ khả ái, cô bạn nói: “Mình là Hứa Kha”.

Khi hai người tự giới thiệu, ánh mắt đều nhìn vào Tiêu Mộc.

Đĩnh Phong trả lời: “Mình là Dương Đĩnh Phong...”. Lại nhìn Tiêu Mộc, giúp anh giới thiệu: “Anh ấy là Tiêu Mộc”.

Hứa Kha mở to hai mắt, nói to: “Oa, làm sao ba cậu lại có thể đặt được cái tên này, thật độc đáo”.

Triệu Đồng vỗ tay Hứa Kha, nói: “Hứa Kha không biết nói, cậu đứng để ý”.

Đĩnh Phong khoát tay nói: “Không sao, thật ra tên của mình rất đơn giản, ba mình là Dương Đán, là một người Mỹ gốc Hoa, nhưng ông ấy là một người mê tiểu thuyết kiếm hiệp, ông vẫn có giấc mộng võ hiệp nhưng bất đắc dĩ, điểm thể dục của ông chưa bao giờ đạt đủ tiêu chuẩn. Vì vậy ông đặt toàn bộ hy vọng vào mình, đặt tên mình là Đĩnh Phong, hy vọng mình có thể trở thành một người mà có thể leo lên đỉnh núi. Nhưng ông ấy quên mất một chuyện, một là mình là con gái, hai là ông ấy họ Dương”.

Triệu Đồng và Hứa Kha cười một tiếng: “Ba cậu thật vui tính”.

Đĩnh Phong nói: “Đúng vậy, đã hơn 30 tuổi rồi mà còn như đứa trẻ”.

Triệu Đồng nói: “Chả bù ba mình, ba mình nghiêm túc muốn chết, nếu như nói bậy hay làm sai việc gì đều mắng mình một trận”.

Hứa Kha lắc đầu một cái, ánh mắt trong suốt vương chút bi thương, “Mỗi lần ba mình uống say đều đánh người”.

Không khí lạnh xuống, Hứa Kha nhìn hai người, khẽ mỉm cười, “Đó là chuyện trước kia rồi”.

Triệu Đồng nhìn Đĩnh Phong và Tiêu Mộc, liếc nhìn Hứa Kha một cái, rồi nói: “Hai người các cậu là người yêu sao?”.

Đĩnh Phong liếc mắt nhìn Tiêu Mộc, thấy anh vẫn là bộ dạng lười nói chuyện, mặc dù không cam tâm nhưng cô vẫn thành thực trả lời: “Chúng mình là bạn bè”.

“Thật sao?”. Hai người đối diện nhìn nhau, trong đáy mắt hiện rõ sự vui vẻ.

Đĩnh Phong mấp má môi, không nói gì.

Dọc đường đi, ba người nói rất nhiều chuyện, lúc bắt đầu Tiêu Mộc còn nhìn phong cảnh phía ngoài, một lát sau anh lấy đồ bịt mắt, nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc xuống xe, Đỉnh Phong định đánh thức Tiêu Mộc thì Triệu Đồng lại làm trước cô, đẩy Tiêu Mộc nói, “Bạn học, nên xuống xe rồi”.

Tiêu Mộc vừa tỉnh ngủ, đôi mắt phượng mê mang, xinh đẹp như trong bức tranh thủy mặc, khóe miệng không mím lại như bình thường mà hơi mở, giống như đang dụ dỗ người khác.

Đỉnh Phong nhìn bức tranh mỹ nhân mới tỉnh ngủ, lại nhìn sáng Triệu Đồng và Hứa Kha cũng đang nhìn Tiêu Mộc, đột nhiên cô cảm thấy không vui.

Tiêu Mộc phục hồi lại tinh thần, lịch sự nói với Triệu Đồng: “Cảm ơn”.

Đột nhiên Hứa Kha nói, “A, Triệu Đồng, tớ cảm thấy hình như mang hơi nhiều đồ, hơi nặng”.

Triệu Đồng cau mày nói: “Tớ cũng thế”.

Tiêu Mộc đem theo cũng không nhiều đồ, anh lạnh nhạt nhìn hai người họ nói, “Đưa đây tôi cầm giúp các cậu”.

Hứa Kha mở to đôi mắt trong veo nói: “Có thật không? Cảm ơn cậu, cậu đúng là người tốt”.

Triệu Đồng khen: “Trai đẹp đúng là trai đẹp!”.

Tiêu Mộc không nói gì, cầm balo của mình lên, sau đó cầm hai balo của hai người kia.

Đỉnh Phong khoác balo của mình, đứng bên cạnh Tiêu Mộc, thầm mắng mình, tại sao lại mạnh mẽ như vậy? Nếu bàn về độ nặng thì làm sao balo của hai người họ nặng bằng balo của cô, nhưng tại sao cô lại cảm thấy mình vẫn có thể cầm được? Chẳng lẽ đây là mệnh M yếu đuối trời sinh?

Ngon núi ở thành phố C nhìn hết sức hoang vu, e là ở nơi này ngoài bọn họ ra cũng sẽ không có những người khác.

Thầy Lưu cho bọn họ hạ trại ở một khu vực đất trống trong rừng.

31. Chương 31

Đỉnh Phong khiêm tốn nói: “Còn rất kém, lúc đó chẳng qua là do hiệu quả âm thanh tốt mà thôi, thầy không cần phải khích lệ em như vậy”.

Thầy Lưu nói: “Em cũng đến tham gia trại hè này sao?”.

Đỉnh Phong gật đầu một cái nói: “Em còn cần thầy dạy dỗ nhiều, em chưa tham gia trại hè lần nào, không biết phải làm thế nào”.

Thầy Lưu cười ha ha: “Không có việc gì, không có việc gì”.

“Em thưa thầy, ...”. Đỉnh Phong nhìn xung quanh một chút, hỏi, “Lần này tham gia trại hè có bao nhiêu người?”.

Thầy Lưu sờ cằm nói, “Nếu thầy nhớ không lầm thì phải có mười ba người”.

Con số “13” ở nước ngoài là biểu tượng cho điềm xấu, Đỉnh Phong lại hỏi, “Chúng ta sẽ đi đến đâu vậy?”.

Thầy Lưu trả lời, “Là một ngọn núi lớn không xa thành phố C”.

Đỉnh Phong mở to mắt hỏi, “Núi lớn?”.

Thầy Lưu cúi người, thần thần bí bí nói: “Không gạt em, từ xưa có nói rằng trên ngọn núi đó thường xuyên có quỷ quái ẩn hiện”.

Cả người Đinh Phong run lên, “Thầy, thật sao?”.

Thầy Lưu lại gần, nói, “Nghe nói, ở đó có mấy trăm thi thể không đầu, không cần đến ban đêm cũng sẽ có.....”.

Đinh Phong ghé sát tai vào.

“A ——”. Thầy Lưu đột nhiên hét lớn một tiếng.

Đinh Phong bị dọa sợ, nhảy đứng tại chỗ.

Thầy Lưu ôm bụng cười ha hả.

Đến lúc đó Đinh Phong mới hiểu được là mình bị đùa, bất đắc dĩ nói, “Thầy, thầy làm như vậy làm em sợ, rõ là.....”.

Thầy Lưu vội vàng giải thích: “Đừng để ý, đột nhiên thầy muốn đùa chút thôi, nhưng mà thầy cũng không gạt em, ngày trước ở đó đúng là đào được rất nhiều thi thể không đầu”.

Đinh Phong run run: “Vậy tại sao chúng ta còn đến đó?”.

Thầy Lưu vuốt cằm nói, “Thật ra tuyến đường đi đều do thầy đặt ra, từ nhỏ đến lớn thầy đều có ý muốn đi thăm thú ngọn núi lớn đó, bây giờ có em đi cùng, thì làm sao lại không đi”.

Đinh Phong: “.....”. Mệt cho thầy còn làm gương sáng cho người khác!!!!

Thầy Lưu tiếp tục vuốt cằm nói, “Thầy nhớ lúc đăng ký, hình như còn có hoa khô của trường khác thì phải”.

Đinh Phong: “Vậy thì làm sao?”.

Thầy Lưu rất nghiêm túc nói: “Chẳng lẽ em chưa từng xem qua tiểu thuyết tình yêu thầy trò à? Thầy cảm thấy, nhìn thầy như thế này nhất định sẽ mê đảo được hoa khô của trường khác”.

Đinh Phong vỗ vai thầy: “Thầy nghĩ nhiều rồi”.

Thầy Lưu không hề để ý lời của cô, “Em tên là Đinh Phong đúng không? Thầy nghĩ thật ra em cũng bị thầy quyến rũ, bây giờ em khuyên thầy như thế vì hy vọng thầy không bị hoa khô trường khác cướp đi đúng không? Nhưng mà em không hợp khẩu vị với thầy, thầy thích khuôn mặt trái xoan”.

Đinh Phong: “.....”. Thầy có phải giáo viên thể dục không? Thầy là đến ném bom đúng không?

“Lần này tham gia trại hè hình như còn có một học sinh giỏi của lớp 5, hình như tên là Tiêu Mộc?”. Thầy Lưu sờ cằm nói.

“Đúng, chính là bạn học sinh biểu diễn tiết mục nghệ thuật cùng em”. Đinh Phong nói.

“Nói như vậy, thầy cảm thấy cậu ấy rất có phong phạm của thầy năm xưa nhưng mà khí chất thì kém xa”. Thầy Lưu trịnh trọng nói.

Đinh Phong: “.....”. Thầy, thầy đủ rồi đó!

Rốt cuộc những vị cứu tinh cũng xuất hiện, các bạn học cũng tham gia trại hè lần lượt tới.

Đinh Phong không phải một mình chịu đựng ông thầy.

Nhưng mà tại sao Tiêu Mộc chưa tới?

Nếu như theo đúng khái niệm đúng giờ của anh thì anh phải đến sớm hơn cô nhiều chứ?

Hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây sao?

Đinh Phong nhìn đồng hồ đeo tay, ngồi chồm hổm trên mặt đất chờ Tiêu Mộc.

Thầy Lưu tốt bụng nhắc nhở, “Đinh Phong, ở đây không cho phép đại tiểu tiện lung tung, nếu như em muốn đi toilet thì em có thể đi 100m rồi quẹo trái, lúc đó em có thể thấy một bụi hoa. Trước kia thầy cũng giải quyết như vậy”.

Đỉnh Phong: “.....”. Em gái nhà thầy, con mắt nào của thầy thấy em muốn đi toilet hả?

Cô cúi thấp đầu, tâm trạng như đưa đám, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ Tiêu Mộc không đến?

Cô xoa xoa khuôn mặt tròn của mình, nhắm mắt lại, cầu khẩn trong lòng: “Nhất định phải đến, nhất định phải đến, nhất định phải đến.....”.

Lúc cô mở mắt ra đã nhìn thấy một đôi giày đá bóng màu lam kiểu mới nhất.

Đỉnh Phong ngẩng đầu lên, ánh mắt trời rơi trên mặt, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp lạnh nhạt của Tiêu Mộc.

Anh nói: “Đang suy nghĩ gì thế?”.

Đỉnh Phong nhảy lên, giả bộ ngạc nhiên nói với anh: “Tiêu Mộc, anh cũng tham gia trại hè sao?”.

Tiêu Mộc gật đầu một cái.

Hôm nay anh mặc bộ quần áo thể thao Adidas Clover, cả người nhìn rất nhẹ nhàng khoan khoái.

“Hi hi, ba em và Từ Sinh đi du lịch, một mình em bị ném ở nhà cho nên em rảnh rồi không có việc gì làm, báo danh tham gia trại hè”. Đỉnh Phong nói.

[Dương Đán nước mắt rùng rùng: Đỉnh Phong, con nói dối, rõ ràng là con phải tham gia trại hè cho nên ba mới đồng ý đi du lịch với Từ Sinh].

[Từ Sinh: nằm cũng trúng đạn sao?]

Tiêu Mộc đeo ba lô lên lưng, nói với Đỉnh Phong: “Phải tập hợp rồi”.

Hai người đi vào trong đoàn người, xếp thành hàng cùng những người khác.

Thầy Lưu đếm nhân số, tự nhủ: “Không phải là có 13 người sao? Tại sao chỉ có 12 người đến?”.

Tiêu Mộc mở miệng nói: “Có một người không thể tới”.

Thầy Lưu gật đầu một cái: “Vậy thì trước tiên các em hãy kiểm tra hành lý của mình, không bỏ sót thứ gì, lều và các đồ vật khác không thể quên”.

Đỉnh Phong xoát lại balo trên vai, cái gì nên cầm cũng đã cầm, cô còn mang theo nhiều bánh biscuit và chocolate.

Thầy Lưu đợi vài phút rồi nói: “Nếu mọi người không quên thứ gì quan trọng thì lên xe thôi”.

Đỉnh Phong nói với Tiêu Mộc: “Chúng ta ngồi cùng nhau đi”.

Tiêu Mộc gật đầu một cái, không nói gì.

Hai người không hẹn mà cùng chọn ngồi ở vị trí ở phía sau một chút, Đỉnh Phong ngồi trong, Tiêu Mộc ngồi ngoài.

Lúc xe còn chưa khởi hành, hai nữ sinh ngồi trước mặt bọn họ nghiêng đầu nói, “Chào các bạn ~”.

Đỉnh Phong nheo mắt nói: “Xin chào”.

Tiêu Mộc vốn không phải là người tự thân, mắt nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ, hoàn toàn không để ý xem vừa rồi có người đang nói chuyện hay không.

Hai nữ sinh cũng không nói gì.

Một người trong đó có cái cằm nhọn, bộ dạng giống những mỹ nữ cổ điển, cô bạn tự giới thiệu: “Mình là Triệu Đồng, mười mấy ngày trại hè xin chỉ giáo nhiều hơn”.

Một cô bạn khác có mái tóc dài đến eo, ánh mắt trong veo, giống như đôi mắt thổ khả ái, cô bạn nói: “Mình là Hứa Kha”.

Khi hai người tự giới thiệu, ánh mắt đều nhìn vào Tiêu Mộc.

Đỉnh Phong trả lời: “Mình là Dương Đỉnh Phong...”. Lại nhìn Tiêu Mộc, giúp anh giới thiệu: “Anh ấy là Tiêu Mộc”.

Hứa Kha mở to hai mắt, nói to: “Oa, làm sao ba cậu lại có thể đặt được cái tên này, thật độc đáo”.

Triệu Đồng vỗ tay Hứa Kha, nói: “Hứa Kha không biết nói, cậu đứng để ý”.

Đỉnh Phong khoát tay nói: “Không sao, thật ra tên của mình rất đơn giản, ba mình là Dương Đán, là một người Mỹ gốc Hoa, nhưng ông ấy là một người mê tiểu thuyết kiếm hiệp, ông vẫn có giấc mộng võ hiệp nhưng bất đắc dĩ, điểm thể dục của ông chưa bao giờ đạt đủ tiêu chuẩn. Vì vậy ông đặt toàn bộ hy vọng vào mình, đặt tên mình là Đỉnh Phong, hy vọng mình có thể trở thành một người mà có thể leo lên đỉnh núi. Nhưng ông ấy quên mất một chuyện, một là mình là con gái, hai là ông ấy họ Dương”.

Triệu Đồng và Hứa Kha cười một tiếng: “Ba cậu thật vui tính”.

Đỉnh Phong nói: “Đúng vậy, đã hơn 30 tuổi rồi mà còn như đứa trẻ”.

Triệu Đồng nói: “Chả bù ba mình, ba mình nghiêm túc muốn chết, nếu như nói bậy hay làm sai việc gì đều mắng mình một trận”.

Hứa Kha lắc đầu một cái, ánh mắt trong suốt vương chút bi thương, “Mỗi lần ba mình uống say đều đánh người”.

Không khí lạnh xuống, Hứa Kha nhìn hai người, khẽ mỉm cười, “Đó là chuyện trước kia rồi”.

Triệu Đồng nhìn Đỉnh Phong và Tiêu Mộc, liếc nhìn Hứa Kha một cái, rồi nói: “Hai người các cậu là người yêu sao?”.

Đỉnh Phong liếc mắt nhìn Tiêu Mộc, thấy anh vẫn là bộ dạng lười nói chuyện, mặc dù không cam tâm nhưng cô vẫn thành thực trả lời: “Chúng mình là bạn bè”.

“Thật sao?”. Hai người đối diện nhìn nhau, trong đáy mắt hiện rõ sự vui vẻ.

Đỉnh Phong mấp máy môi, không nói gì.

Dọc đường đi, ba người nói rất nhiều chuyện, lúc bắt đầu Tiêu Mộc còn nhìn phong cảnh phía ngoài, một lát sau anh lấy đồ bịt mắt, nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc xuống xe, Đỉnh Phong định đánh thức Tiêu Mộc thì Triệu Đồng lại làm trước cô, đẩy Tiêu Mộc nói, “Bạn học, nên xuống xe rồi”.

Tiêu Mộc vừa tỉnh ngủ, đôi mắt phượng mê mang, xinh đẹp như trong bức tranh thủy mặc, khóe miệng không mỉm lại như bình thường mà hơi mở, giống như đang dự dỗ người khác.

Đỉnh Phong nhìn bức tranh mỹ nhân mới tỉnh ngủ, lại nhìn sáng Triệu Đồng và Hứa Kha cũng đang nhìn Tiêu Mộc, đột nhiên cô cảm thấy không vui.

Tiêu Mộc phục hồi lại tinh thần, lịch sự nói với Triệu Đồng: “Cảm ơn”.

Đột nhiên Hứa Kha nói, “A, Triệu Đồng, tớ cảm thấy hình như mang hơi nhiều đồ, hơi nặng”.

Triệu Đồng cau mày nói: “Tớ cũng thế”.

Tiêu Mộc đem theo cũng không nhiều đồ, anh lạnh nhạt nhìn hai người họ nói, “Đưa đây tôi cầm giúp các cậu”.

Hứa Kha mở to đôi mắt trong veo nói: “Có thật không? Cảm ơn cậu, cậu đúng là người tốt”.

Triệu Đồng khen: “Trai đẹp đúng là trai đẹp!”.

Tiêu Mộc không nói gì, cầm balo của mình lên, sau đó cầm hai balo của hai người kia.

Đỉnh Phong khoác balo của mình, đứng bên cạnh Tiêu Mộc, thầm mắng mình, tại sao lại mạnh mẽ như vậy? Nếu bàn về độ nặng thì làm sao balo của hai người họ nặng bằng balo của cô, nhưng tại sao cô lại cảm thấy mình vẫn có thể cầm được? Chẳng lẽ đây là mệnh M yếu đuổi trời sinh?

Ngọn núi ở thành phố C nhìn hết sức hoang vu, e là ở nơi này ngoài bọn họ ra cũng sẽ không có những người khác.

Thầy Lưu cho bọn họ hạ trại ở một khu vực đất trống trong rừng.

32. Chương 32

Đỉnh Phong đã tính toán đầu ra đây, nhất định cô phải ghim lều của mình bên cạnh lều của Tiêu Mộc.

Đáng tiếc ——

Triệu Đồng nói với Tiêu Mộc: “Trời ạ, tớ không dựng lều được, Tiêu Mộc, cậu có thể giúp tớ một chút được không?”

Tiêu Mộc: “... Được.”

Tiêu Mộc vừa ghim lều cho Triệu Đồng xong thì Hứa Kha lại đột nhiên hét lên một tiếng.

Mọi người bu lại thì mới nhìn rõ, lúc Hứa Kha đang ghim lều thì ngón tay đập vào thanh sắt, miệng vết thương cũng không quá lớn nhưng chảy máu rất nhiều.

Một vài nam sinh xung phong dựng lều giúp Hứa Kha.

Hứa Kha lại mở to đôi mắt trong veo xinh đẹp nhìn Tiêu Mộc, nói: “Tiêu Mộc, cậu có thể giúp tớ một chút được không?”

Tiêu Mộc: “... Được.”

Đỉnh Phong nhìn Tiêu Mộc bận rộn, cô cũng đem mấy cái ý nghĩ muốn giúp Tiêu Mộc dựng lều ném ra sau đầu, cô xắn cổ tay áo, bắt đầu nghiên cứu cách dựng lều.

Qua mười phút, cô nhìn chiếc lều mình đã dựng thành công, chỉ hận không thể ngửa mặt lên trời cười to.

Tiêu Mộc nhanh hơn cô vài phút, vẫn nhìn cô dựng lều.

Đỉnh Phong nhướn mày, hỏi: “Thế nào?”

Tiêu Mộc bình tĩnh trả lời: “Không tệ.”

Đỉnh Phong lập tức cười toe toét: “Haha.”

Tiêu Mộc tiếp tục bình tĩnh nói: “Nếu vậy thì em có thể giúp anh dựng lều được không?”

Đỉnh Phong: “???”

Tiêu Mộc xem như là hiểu ý cô, khẽ gật đầu.

Đỉnh Phong hai mắt đăm lẹ vừa dựng lều vừa nghĩ, em gái anh, chẳng lẽ trông cô mạnh mẽ như vậy sao? Bình thường không phải là nam sinh giúp nữ sinh sao? Sao đến lượt Tiêu Mộc lại nhờ cô giúp đỡ?

Tiêu Mộc nhìn vẻ mặt đau khổ của Đỉnh Phong, khóe môi nhẹ nhàng cong lên.

...

Mấy ngày nay cũng không phát sinh tình huống gì đặc biệt, thức ăn đều do thầy Lưu dẫn mọi người đi tìm về.

Nếu hỏi Đỉnh Phong nơi này và thành phố, chỗ nào tốt hơn!

Đỉnh Phong nhất định sẽ nói cho bạn biết, ở đây tốt hơn.

Bởi vì những truyền thuyết ma quái nên hầu như nơi này không có ai đến nghỉ chân, vậy nên nước sông trong vắt, có thể sánh ngang với nước suối. Nấm rừng, gà rừng, còn cả những con cá to béo ở dưới nước, tắm thêm gia vị mà mình mang theo rồi đem nướng lên, khỏi phải nói là hấp dẫn cỡ nào!

Quan hệ giữa Đỉnh Phong, Tiêu Mộc, Triệu Đồng và cả Hứa Kha cũng dần dần trở nên thân thiết hơn.

Chỉ là, hai người kia thường kiếm cỏ để vây quanh Tiêu Mộc, khiến Đỉnh Phong tức đến nghiến răng.

Cách ngày kết thúc trại hè càng gần, có vài người chỉ ước gì được về sớm một chút, nhưng có những người lại đang hết sức rầu rĩ, ví như Đỉnh Phong.

Nguyên nhân không phải bởi vì điều gì khác, mà chính là cô đã đáp ứng với Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi là sẽ thổ lộ với Tiêu Mộc trong đợt trại hè này.

Bây giờ bên cạnh Tiêu Mộc luôn có hai cái đuôi, mỗi lần cô định thổ lộ, nếu không phải Triệu Đồng gọi anh đến trợ giúp thì cũng là Hứa Kha lại bị thương ở đâu đó, cần phải băng bó.

Mẹ nó, sao mấy người không bám thầy Lưu đi!

Thầy Lưu cũng lặng lẽ âm ỨC trong lòng: Rõ ràng thằng nhóc này so với tôi năm xưa kém xa như vậy mà sao mấy cô nữ sinh này lại không nhìn thấy một vị soái ca đang đứng thù lù trước mặt bọn họ chứ?

Mấy người con trai tham gia trại hè khác cũng vô cùng căm hận Tiêu Mộc.

Khó khăn lắm mới tham gia trại hè lần đầu tiên, cũng bởi vì muốn làm quen với mấy người đẹp.

Giờ thì hay rồi, hiện tại người đẹp chỉ vây quanh cậu ta, bảo bọn họ phải ra tay thế nào đây?

...

Đỉnh Phong hỏi: “Tiêu Mộc, anh có phát hiện ánh mắt của đám nam sinh kia rất không bình thường hay không?”

Tiêu Mộc nhàn nhạt nhìn thoáng qua đám nam sinh.

Đỉnh Phong ghé sát vào tai Tiêu Mộc, nói: “Sắp tới anh phải chú ý cục hoa đấy, em sợ rằng trình tiết của anh khó có thể bảo vệ được rồi.”

Lúc đám nam sinh lén lút nghe thấy Đỉnh Phong nói những lời này thì cũng giống như Tiêu Mộc, dùng ánh mắt khó có thể tin để nhìn Đỉnh Phong.

Đỉnh Phong: “???”

Chẳng lẽ ngu ngốc cũng di truyền được sao?

Dù sao thì từ hôm đó về sau, cũng không còn nam sinh nào dùng ánh mắt căm hận để nhìn Tiêu Mộc nữa, mà hình như ngoại trừ Tiêu Mộc thì cũng chẳng có nam sinh nào dám nói chuyện cùng với Đỉnh Phong nữa rồi.

...

Ngày cuối cùng của trại hè.

Lúc Đỉnh Phong thức dậy thì phát hiện hình như mình đã bị muộn, thầy Lưu đã dẫn mọi người vào rừng tìm thức ăn để tối nay tổ chức bữa tiệc chúc mừng rồi.

Nếu đã vậy thì ngủ thêm chút nữa thôi.

“Hứa Kha . . . như vậy có sao không?”

“Không sao đâu, cậu đừng lo.”

Hai giọng nữ từ ngoài lều truyền đến, Đỉnh Phong lập tức ngồi dậy, buồn bực nói, không phải lúc này Hứa Kha và Triệu Đồng đáng ra cũng nên đi theo đoàn rồi sao?

Xuyên qua khe hở của lều, Đỉnh Phong nhìn thấy hai người đang lén lút lút lút.

“Hứa Kha, hay là thôi đi, làm vậy không ổn đâu.” Triệu Đồng khuyên nhủ.

Hứa Kha mở to đôi mắt trong veo xinh đẹp, trả lời: “Bày đặt, vừa rồi là ai còn đồng ý với tớ, bây giờ lại nói không làm, rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

Triệu Đồng lo lắng nhìn xung quanh một chút rồi nói: “Hứa Kha, chúng ta bỏ thuốc xổ vào thức ăn của Đinh Phong như vậy rất thất đức.”

Hứa Kha nhíu mày nói: “Nhưng cậu đừng quên, ngày hôm qua hai chúng ta trước sau thổ lộ đều bị Tiêu Mộc từ chối vì lý do đã có người trong lòng đấy.”

Triệu Đồng hỏi: “Ý cậu là, người trong lòng Tiêu Mộc là Đinh Phong?”

Hứa Kha hừ lạnh, nói: “Không chắc lắm, nhưng nhìn ánh mắt cô ta thì cũng biết cô ta thích Tiêu Mộc rồi, ai cũng có thể dễ dàng nhận ra được.”

Triệu Đồng gật gật đầu.

“Nhưng mà Hứa Kha, cậu có đem theo thuốc xổ không?”

Hứa Kha trả lời: “May mà lúc trước tớ bị táo bón, mẹ tớ bảo tớ phải đem theo.”

Triệu Đồng gật đầu như đã hiểu rõ.

Hứa Kha có chút tức giận nói: “Dáng vẻ cô ta xấu xí như vậy, nhìn thế nào thì hai người chúng ta cũng đẹp hơn, thật không biết Tiêu Mộc mắt mù hay sao, hình như cậu ấy cũng nhận ra được là Đinh Phong thích mình, vậy mà cũng không tỏ vẻ khó chịu gì, đâu như đêm qua, chúng ta vừa bắt chuyện một chút là cậu ấy lại tỏ vẻ không kiên nhẫn rồi.”

Triệu Đồng nghĩ lại cũng có chút tức giận: “Quả thực dáng dấp của Đinh Phong không đẹp lắm, tạm thời chưa nói đến tớ, nhưng Hứa Kha cậu cũng là một người rất được yêu thích trong trường học, vậy mà Tiêu Mộc lại không biết tốt xấu.”

Hứa Kha siết chặt nắm đấm: “Đừng nói nữa, càng nói càng tức, ngày mai trại hè kết thúc rồi, nói thế nào cũng không thể nuốt trôi cục tức này. Xung quanh đây không có toilet, cơm nước xong, lúc cô ta tiêu chảy thì nhất định sẽ đi rất xa, đến lúc đó, ban đêm thường có cú mèo xuất hiện, cô ta tuyệt đối sẽ bị dọa thối.”

Triệu Đồng tán thành, nói: “Được đấy, tớ sẽ giúp cậu một tay.”

Hai người nói xong thì lên la lén lút chạy tới nơi mà bình thường bọn họ hay để đồ ăn, lần trước thầy Lưu đã thống nhất là phải để một chỗ, vậy nên bây giờ mới gây ra mầm tai họa.

Đinh Phong ngồi trong lều, gặt gao cắn môi.

Thật không nhìn ra, hình tượng của Hứa Kha trước giờ vẫn luôn nhu nhược yếu ớt, đôi mắt trong veo khiến cho người ta yêu thích không thôi, vậy mà ——

Sau lưng lại là một người như vậy.

Đinh Phong thở phào nhẹ nhõm, cũng coi như mình ở hiền gặp lành.

Sau khi Triệu Đồng và Hứa Kha làm xong chuyện này thì cũng lập tức chạy đi đâu mất.

Đinh Phong đợi đến lúc bọn họ rời đi thì mới ra khỏi lều.

Tìm tới nơi mình để đồ ăn.

Đinh Phong thích ăn khoai tây chiên, vậy nên giả vờ bỏ mấy hộp khoai tây chiên ở đó, cuối cùng là một hộp khoai tây chiên ngày hôm qua đang ăn dở, vẫn còn lại một ít nhưng lại không nỡ bỏ đi, định giữ lại để tối ăn.

Hiện giờ khoai tây chiên vẫn còn ở nguyên tại chỗ, Đinh Phong mở hộp ra, phát hiện trên nắp hộp có một ít bột trắng li ti, nếu là bình thường, với bản tính lơ đãng của cô thì nhất định sẽ không hề phát hiện ra có điều gì khác thường mà sẽ giải quyết hết toàn bộ số khoai tây chiên này.

Cô tự hỏi phải làm cách nào để có thể đảo ngược ván cờ, chơi khăm Triệu Đồng và Hứa Kha một vỏ.

Đỉnh Phong nhớ ra, hình như Hứa Kha và Triệu Đồng cũng đem theo khoai tây chiên.

...

Lúc mọi người trở lại thì Đỉnh Phong đã nhóm lửa xong rồi.

Hứa Kha vẫn giống như bình thường, mắt to trong veo xinh đẹp nhìn Đỉnh Phong, nói: “Đỉnh Phong, cậu đã đi đâu vậy?”

Đỉnh Phong cười, đáp: “Sáng nay mình dậy muộn, thật ngại quá.”

Hứa Kha cười dịu dàng, nói: “Không sao đâu, không sao đâu, cậu xem, tớ đã hái rất nhiều nấm mà cậu thích ăn đấy.”

Đỉnh Phong mím môi, lễ phép trả lời: “Thật đúng là nên cảm ơn cậu.”

Hứa Kha cười ngọt ngào: “Không cần cảm ơn, chúng ta là bạn bè mà.”

Đỉnh Phong suýt chút nữa thì muốn nhào lên, hung hăng nhổ một ngụm nước bọt vào mặt Hứa Kha, nhưng rốt cuộc cô vẫn nhịn được, chỉ nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hứa Kha rồi nở một nụ cười nhàn nhạt.

Tiêu Mộc nhìn Đỉnh Phong, dường như cũng đã phát giác ra được điều gì, cất giọng lạnh nhạt, hỏi: “Tâm trạng không tốt sao?”

Đỉnh Phong lắc đầu: “Không có.”

Tiêu Mộc cũng không hỏi thêm nữa, vì anh biết cho dù có hỏi thì Đỉnh Phong cũng sẽ không trả lời mình.

Buổi tối, đồng lửa sáng rực, trên lửa còn có vài xâu nấm rừng, gà rừng và mấy con cá béo, tất cả mọi người vây lại một chỗ, rôm rả nói về cuộc sống mấy ngày qua vui vẻ thế nào.

Đỉnh Phong lấy khoai tây chiên của mình ra rồi bắt đầu ăn.

Hứa Kha và Triệu Đồng liếc mắt nhìn nhau nhưng cũng không nói gì.

Hứa Kha lấy hộp khoai tây chiên từ trong balo của mình ra, cũng chia cho Triệu Đồng rồi bắt đầu ăn.

Trong lúc ăn còn ân cần hỏi Đỉnh Phong: “Cậu có muốn nếm thử vị này hay không?”

Đỉnh Phong ngoài cười nhưng trong không cười, đáp: “Không cần đâu, mình cũng có rồi.”

Hai người vốn nghĩ Đỉnh Phong rất nhanh rồi sẽ bị đau bụng thôi, nhưng không ngờ, đợi hết một tiếng đồng hồ cũng không thấy Đỉnh Phong có dấu hiệu gì.

Chưa được một tiếng, Đỉnh Phong còn chưa đau bụng, thế nhưng Hứa Kha và Triệu Đồng lại đau bụng quằn quại.

Hai người nói với thầy Lưu một tiếng rồi cùng nhau chạy đến toilet nằm cách đó rất xa.

Cả hai kết bạn với mùi hôi.

Hứa Kha nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhất định là Đỉnh Phong.”

Triệu Đồng nói: “Thật là, trộm gà không thành mà lại còn mất một nắm thóc.”

Đôi mắt trong veo của Hứa Kha khẽ giật giật, nói với Triệu Đồng: “Lát nữa quay về, cậu và mình hãy nói thế này, chúng ta không thể ăn phải thuốc xổ công cốc như thế được.”

Triệu Đồng vỗ tai: “Nói thế nào?”

...

“Tiêu Mộc, anh đi đâu thế?” Đỉnh Phong nhìn Tiêu Mộc đột nhiên đứng dậy, cũng không biết là đi đâu, cô lên tiếng hỏi.

Tiêu Mộc đáp lại một câu: “Đi toilet.”

Đỉnh Phong lúng túng nói: “Vậy anh mau đi đi, sùỵ sùỵ.”

Tiêu Mộc: “...”

Một lát sau, Hứa Kha và Triệu Đồng dìu nhau trở về.

33. Chương 33

Thầy Lưu quan tâm, hỏi: “Có phải hai em ăn trứng thứ gì không sạch sẽ không? Sao lại bị như vậy?”

Vừa dứt lời, nước mắt của Hứa Kha đã tuôn ào ào như mưa, cô ta nhìn Đỉnh Phong rồi nói với thầy Lưu: “Thầy đừng hỏi nữa, cũng là do bọn em tự chuốc lấy mà thôi.”

Hứa Kha còn chưa nói xong thì thầy Lưu lại hỏi.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Triệu Đồng, em nói đi!”

Triệu Đồng lo lắng nhìn Hứa Kha một chút rồi nói với thầy Lưu: “Là Đỉnh Phong ạ, cô ấy vờ như thân thiết với bọn em, thật ra bởi vì quan hệ của bọn em với Tiêu Mộc không tệ, vậy nên cô ấy vẫn luôn không thích bọn em. Hôm nay em và Hứa Kha chỉ ăn có một ít nấm và khoai tây chiên, mà nấm thì mọi người cũng ăn, không có vấn đề gì, nhưng khoai tây chiên lại ... Sáng nay Đỉnh Phong không ra ngoài, nhất định là do cô ấy làm.”

Nước mắt của Hứa Kha càng chảy nhiều hơn.

Thầy Lưu sững sờ: “Các em có chắc không?”

Hứa Kha gật gật đầu: “Thầy, thầy thử nghĩ một chút xem, vừa rồi bọn em ăn khoai tây chiên, vẻ mặt của Đỉnh Phong rất kỳ lạ, hơn nữa, lúc em mời cô ấy ăn khoai tây chiên thì cô ấy lại không ăn, nhất định là vì cô ấy biết rõ bên trong có thứ gì đó.”

Thầy Lưu có chút chần chừ: “Việc này...”

Có vài nam sinh chưa biết sự tình thế nào mà đã chỉ tay vào Đỉnh Phong rồi nói: “Sao cô lại ác độc như vậy? Tốt xấu gì cũng từng có thời gian làm bạn với nhau, sao cô lại có thể làm chuyện như vậy?”

“Thật đáng sợ.”

“Dáng dấp đã không đẹp đẽ gì mà lòng dạ lại còn xấu xa như vậy.”

...

Đỉnh Phong mím môi, trừng mắt nhìn Hứa Kha, nói: “Hứa Kha, giả vờ y như thật ấy nhỉ, nếu không phải sáng nay tôi dậy muộn thì cũng không bắt gặp hai người bọn họ chuẩn bị bỏ thuốc vào trong khoai tây chiên của tôi rồi, tôi chỉ là ăn miếng trả miếng mà thôi.”

Hứa Kha nước mắt lưng tròng: “Đỉnh Phong, chuyện tới nước này, sao cậu còn có thể nói như vậy, người bị tiêu chảy cũng không phải cậu.”

Triệu Đồng cũng nói: “Đỉnh Phong, cậu đừng nói như vậy, bọn mình còn chưa trách cậu mà cậu lại vu oan ngược lại cho bọn mình rồi.”

Đám nam sinh ồn ào nói: “Mau xin lỗi hai cô ấy đi, nếu không thì hôm nay cô cũng đừng mong được đi ngủ.”

“Đúng vậy, mau xin lỗi đi!”

...

Thầy Lưu đi đến bên cạnh Đỉnh Phong, khuyên nhủ: “Đỉnh Phong, em mau nói xin lỗi đi, dù sao cũng là do em không đứng trước, ngày mai mọi người đã rời đi rồi.”

Đỉnh Phong nhìn thầy Lưu, quật cường nói: “Thưa thầy, không phải lỗi của em, em không xin lỗi.”

“Thật đúng là không biết xấu hổ!”

“Cái người này rốt cuộc đã được dạy dỗ như thế nào? Rõ ràng cũng đã bị vạch trần mà còn cãi chày cãi cối!”

Hứa Kha vươn tay ra, nói: “Mọi người đừng trách Đỉnh Phong, đều tại mình, mình không nên khiến Đỉnh Phong tức giận.”

“Không, không liên quan đến cậu.”

“Này, Dương Đỉnh Phong, rốt cuộc là cô có lương tâm hay không? Hứa Kha cũng đã nói đến vậy rồi mà cô vẫn không nhận sai, rốt cuộc cô có da mặt hay không vậy?”

“Phụt, cái gì mà Dương Đỉnh Phong chứ, đúng là người cũng như tên mà.”

“Đúng vậy, thật không biết xấu hổ.”

Đỉnh Phong siết chặt hai tay, đối với lời nói của bọn họ, cô hét lên: “Ngay cả nguyên nhân hậu quả thế nào mấy người còn không biết mà cứ tự cho là đúng, đi tin lời nói của Hứa Kha ... cho là tôi làm những chuyện này, các người thì biết cái gì?”

“Thôi đi ... lại bắt đầu ngụy biện rồi.”

Hứa Kha càng lên tiếng nói đỡ cho Đỉnh Phong thì lại càng khiến ọi người thêm tức giận.

Đỉnh Phong nhân lúc mọi người không chú ý, chạy tới bên cạnh Hứa Kha, vươn tay, hung hăng tát cho Hứa Kha một cái.

Nước mắt của Hứa Kha lại dâng lên: “Đỉnh Phong, mình không trách cậu, vậy mà bây giờ cậu lại đánh mình, mình thật sự là đã nhìn lầm cậu rồi.”

Đỉnh Phong cười lạnh: “Rốt cuộc thì tôi đã hiểu rõ cái gì gọi là ‘nhìn người không thể nhìn bề ngoài’ rồi.”

Bên cạnh có một nam sinh thích Hứa Kha chạy đến trước mặt Đỉnh Phong, dùng sức đẩy cô một cái, khinh bỉ nói: “Thẹn quá hóa giận nên ra tay đánh người à? Cô có biết xấu hổ hay không vậy?”

Đỉnh Phong sững sờ, nhìn về phía thầy Lưu.

Thầy Lưu tỏ vẻ nghiêm túc, nói với Đỉnh Phong: “Dương Đỉnh Phong, em mau xin lỗi Hứa Kha đi.”

Đỉnh Phong cắn môi, xoay người, cũng không quay đầu lại mà chạy thẳng vào trong rừng.

...

“Thưa thầy, chúng ta có nên đi tìm Đỉnh Phong không ạ?” Một nữ sinh nhỏ giọng hỏi.

Triệu Đồng còn chưa đợi thầy Lưu mở miệng thì đã lên tiếng trước: “Cô ấy nhất định là chạy không được bao xa đâu, chuyện này quả thực là cô ấy không đúng, cô ấy như vậy chẳng qua là vì không chịu được bề mặt mà thôi.”

“Thầy Lưu, hay là chúng ta đừng tìm cô ấy nữa, dù sao nơi này cũng không có dã thú, sẽ không sao đâu.”

Thầy Lưu gật đầu, xem như đồng ý.

Một đám người coi như không có việc gì, tiếp tục vây quanh đồng lửa.

Hứa Kha nháy mắt với Triệu Đồng, đôi mắt trong veo xinh đẹp tràn ngập đắc ý.

Lúc Tiêu Mộc trở lại, mắt phượng đen láy, đẹp như tranh thủy mặc, nhìn một vòng xung quanh đám người, lại nhàn nhạt hỏi: “Đỉnh Phong đi đâu rồi?”

Đám người tôi nhìn anh, anh nhìn tôi.

Hứa Kha đứng dậy, nước mắt lưng tròng nói với Tiêu Mộc: “Tiêu Mộc, thật xin lỗi, cũng tại mình, không biết sáng nay Đỉnh Phong bỏ gì vào trong đồ ăn của mình, vậy nên mình và Triệu Đồng mới bị tiêu chảy, chẳng qua bọn mình chỉ nói với cô ấy mấy câu, vậy mà cô ấy lại bỏ vào trong rừng...”

Tiêu Mộc nhíu mày, hỏi: “Cô ấy chạy về hướng nào?”

Hứa Kha sững sờ: “Hướng này...”

Mắt phượng của Tiêu Mộc đầy chán ghét liếc nhìn Hứa Kha, sau đó chạy về hướng Đỉnh Phong bỏ đi.

...

Lúc này, Đỉnh Phong thật sự rất muốn tự sát mình một cái, trách mình chỉ biết hành động theo cảm tính, bây giờ xung quanh nơi này đều tối đen như mực, ngay cả bầu không khí cũng trở nên khác thường.

Đột nhiên cô lại nhớ tới lời thầy Lưu từng kể.

“Đừng để ý, đột nhiên thầy muốn đùa chút thôi, nhưng thầy cũng không gạt em, nơi này lúc trước quả thật là đã đào được rất nhiều thi thể không đầu.”

Nghĩ vậy, Đỉnh Phong đột nhiên cảm thấy xung quanh nổi lên từng đợt gió lạnh khiến cho người ta phải run mình.

“Két két ——”

Đỉnh Phong lập tức bị dọa cho nhảy dựng, nghe thấy âm thanh ở gần mình, lại trông thấy một đôi mắt sáng rực.

“Quý không đầu a a a a!” Đỉnh Phong hét lên thảm thiết.

Lúc đang chuẩn bị chạy thì đột nhiên có một con chim cú mèo từ trên cây bay xuống.

Đỉnh Phong sợ hãi vỗ vỗ ngực.

Hả ——

Sao cô cảm thấy con cú mèo này đang nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ vậy?

Được rồi, Đỉnh Phong ngộ ra, lúc này mới nhớ tới thầy Lưu nói là quý không đầu, mà đã không đầu thì làm sao lại có mắt được?

“Sột —— soạt ——” Phía sau bụi cỏ lại đột nhiên truyền tới tiếng bước chân.

Đỉnh Phong ôm chân, kinh hãi nhìn về phía đó.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, bên tai cô cũng xuất hiện rất nhiều âm thanh kỳ quái, toàn thân cô run rẩy, nhắm mắt lại, hô lớn: “Lập tức tuân lệnh, Lucifer, Michael, Thượng Đế tồn tại cùng chúng ta, yêu ma quỷ quái hãy mau chóng lui bước.”

Cô vừa nói xong thì tiếng bước chân lại càng trở nên vội vã.

Đỉnh Phong sợ hãi chui vào trong bụi cỏ, cái mông vểnh lên, tự nhủ: “Người không nhìn thấy ta, người không nhìn thấy ta, người là quỷ không đầu, người không có mắt, không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta.”

Tiêu Mộc vốn dĩ còn đang rất lo lắng cho Đỉnh Phong, nhưng bây giờ anh lại phát hiện sự lo lắng của mình chỉ là dư thừa, nhìn dáng vẻ của kẻ dở hơi nào đó, trông thế nào cũng không giống như đang gặp nguy hiểm.

Anh đuổi chân, đạp một phát vào mông của Đỉnh Phong.

Đỉnh Phong kinh hãi, nhào vào trong ngực của Tiêu Mộc.

“A a a a ! ! ! Có quỷ ! ! ! !” Đỉnh Phong gào lên thảm thiết.

Tiếng hét này kéo dài đến tận một phút đồng hồ, Đỉnh Phong cảm thấy cổ họng của mình sắp nghẹn đến nơi, thế nhưng con quỷ này lại hoàn toàn không có phản ứng.

Cô từ từ mở mắt ra, nhìn nhìn.

“Tiêu Mộc!” Đỉnh Phong vui vẻ gọi tên anh, hoàn toàn không hề rụt rè mà ôm chặt lấy Tiêu Mộc, hưng phấn nói: “Sao anh lại không lên tiếng, làm em sợ muốn chết!”

Tiêu Mộc để mặc cho cô ôm, giọng nói nhàn nhạt: “Anh thấy tinh thần em tốt như vậy, làm sao có thể sợ được.”

“Anh...” Lúc này Đỉnh Phong mới ý thức được là mình đang ôm Tiêu Mộc.

Nhiệt độ cơ thể anh vẫn không cao, cho dù bây giờ đang là mùa hè thì ông vẫn không cảm thấy quá nóng. Cô có thể cảm nhận được vóc người săn chắc của anh. Trên quần áo còn phảng phất một mùi hương thơm ngát khiến cho người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Đỉnh Phong cảm thấy thân thể mình có chút nóng lên, cô vội xin lỗi rồi tách ra khỏi anh.

Nương theo ánh trăng, cô nhìn Tiêu Mộc, dáng vẻ của anh vẫn không nóng không lạnh, tựa như không hề để ý tới cái ôm vừa rồi.

Đỉnh Phong mím môi nhìn anh.

Tiêu Mộc nhẹ nhàng nâng mắt phượng, nhàn nhạt nói: “Trở về được không?”

Đỉnh Phong lắc lắc đầu: “Không muốn về.”

Tiêu Mộc không nói gì thêm, vươn tay nắm lấy tay Đỉnh Phong, cũng không biết là muốn dẫn cô đi đâu.

Đỉnh Phong đi theo sau lưng Tiêu Mộc, nhìn mười ngón tay giao nhau, lại ngây ngốc nở nụ cười.

Đi khoảng chừng hơn 10 phút.

Tiêu Mộc lại dẫn Đỉnh Phong tới một vách núi, nhìn xuống dưới có thể trông thấy cây cỏ um tùm, ngay cả nơi mà bọn họ dựng trại, dưới đêm đen cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tiêu Mộc ngồi xuống đất, nói với Đỉnh Phong: “Nếu không muốn trở về thì cứ ngồi gốc ở đây đi.”

Đỉnh Phong đặt mông ngồi xuống cạnh anh, hỏi: “Có phải ngồi đây thì có thể nhìn thấy mặt trời mọc đúng không?”

Tiêu Mộc khẽ gật đầu.

Đỉnh Phong hưng phấn nói: “Lúc trước xem cảnh mặt trời mọc ở trong phim, ba em cũng nói lần này nhất định phải rủ Từ Sinh đi ngắm mặt trời mọc, không ngờ em cũng có thể được nhìn thấy.”

Tiêu Mộc khẽ cười một tiếng.

Đỉnh Phong vui vẻ nhìn gò má của anh, hơi mím môi, mừng thầm.

“Em và Hứa Kha có chuyện gì vậy?”

Đỉnh Phong mím môi, nói: “Sáng nay lúc mọi người ra ngoài, em thức dậy, trông thấy Hứa Kha và Triệu Đồng lén lén lút lút, lại nghe thấy bọn họ tính toán để chơi khăm em, sau khi bọn họ rời đi, em lập tức tráo lại đồ ăn vặt đó, không ngờ bọn họ lại cắn ngược lại em.”

Tiêu Mộc gật gật đầu.

Đỉnh Phong mở to mắt tròn, hỏi: “Anh có tin em không?”

Tiêu Mộc không mặn không nhạt nói: “Chẳng phải bạn bè thì nên tin tưởng lẫn nhau sao?”

Đỉnh Phong kích động.

Nhưng rồi đợi nửa ngày, Đỉnh Phong phát hiện mình càng lúc càng gật gù.

Tiêu Mộc nói: “Em ngủ chút đi, khi nào mặt trời mọc thì anh gọi.”

Đỉnh Phong ngáp một cái, đồng ý, nói: “Vậy em ngủ chút xíu.”

Cô lấy áo khoác lót ở bên dưới, đầu vừa chạm đất thì đã không tim không phổi mà ngủ say như chết rồi.

Tiêu Mộc bất đắc dĩ nhìn Đỉnh Phong ngáy o o, anh cởi áo khoác của mình đắp lên trên người cô.

34. Chương 34

Đỉnh Phong có một giấc mơ, trong mơ, Tiêu Mộc dịu dàng nhìn cô, thâm tình bày tỏ với cô: “Đỉnh Phong, anh thích em!”

Đỉnh Phong mừng rỡ đứng tại chỗ cười ngây ngô.

“Tiêu Mộc, em cũng thích anh.”

Khuôn mặt của Tiêu Mộc càng lúc càng gần, Đỉnh Phong cũng thuận theo mà nhắm mắt lại.

Gò má chợt đau nhói, Đỉnh Phong mở mắt ra, nhìn Tiêu Mộc đang cắn lên má mình, cô hỏi: “Tiêu Mộc, anh đang làm gì vậy?”

Tiêu Mộc vừa cắn vừa nói: “Anh đang ăn dưa hấu.”

Đỉnh Phong choàng tỉnh giấc.

Bầu trời đã le lói chút ánh sáng, Đỉnh Phong nhìn Tiêu Mộc đang ngủ say bên cạnh mình, anh chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay, nằm trên mặt đất, hàng mi khẽ nhú lại trên gương mặt tuấn tú, mà ngay cả lúc ngủ, bờ môi mỏng cũng mím lại, giống như đang đề phòng cái gì.

Đỉnh Phong không tự giác vươn tay ra, cách một tầng không khí, cô nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Tiêu Mộc.

Không biết từ lúc nào, tay cô đã chạm vào mặt anh.

Đôi mắt anh khép chặt, lông mi dài cong vút lại run nhẹ nhẹ, sống mũi thẳng tắp, cánh mũi theo mỗi lần hô hấp của anh mà khẽ phập phồng, làn da trắng nõn nằm trên nền đất lại càng trở nên xinh đẹp rực rỡ.

Dáng vẻ như vậy, cho dù anh có là con gái thì cũng rất nổi bật.

Đỉnh Phong đột nhiên cười rộ lên, tới bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ là mình sẽ bị một người con trai mê hoặc như vậy.

Điên cuồng làm mọi chuyện, cho dù có bị đánh hay bị trêu chọc thì cô cũng chẳng hề hối hận, mỗi lần trông thấy anh thì dường như mọi thứ xung quanh đều chẳng là gì nữa.

Trên thế giới này nhiều người như vậy, sao em lại gặp được anh?

Nhưng, em rất vui, rất vui vì đã gặp được anh.

Ánh mặt trời rơi vào khuôn mặt anh, soi rõ mỗi một đường nét hoàn hảo trên khuôn mặt xinh đẹp, hàng mi dài bị nhiễm lên một tầng đỏ rực, ngay cả bờ môi mỏng cũng giống như được tô thêm sắc thái mỹ lệ.

Đỉnh Phong nhìn chân trời đỏ rực, đột nhiên cô rất muốn khóc.

Quay đầu nhìn chăm chú vào người bên cạnh, cô đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi.

Đời người luôn có hợp tan, mặt trời mọc rồi lại lặn, ban ngày rồi sẽ trôi qua, mà cô và Tiêu Mộc tựa như hai đường thẳng giao nhau, khoảnh khắc này, nhìn thì tưởng chừng như đang giao nhau, nhưng một giây sau rồi cũng sẽ ly biệt.

Nghe Hứa Kha nói, nguyên nhân Tiêu Mộc từ chối bọn họ là vì anh đã có người trong lòng.

Cô không dám tự kỷ mà cho rằng Tiêu Mộc thích mình, người như anh, nếu thích ai đó thì phải giống như trong tiểu thuyết ... Cho dù không xinh đẹp nhưng cũng phải là một cô gái khiến mọi người yêu mến.

Mà người như cô, cuối cùng cũng chỉ là một người đi ngang qua cuộc đời anh, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Cô cúi người, nằm xuống cạnh Tiêu Mộc.

Khuôn mặt anh chỉ cách cô vài centimet, toàn bộ hơi thở của anh đều phả lên trên mặt cô.

Cô lại giống như bị ma xui quỷ khiến, hôn lên người bên cạnh.

Cô vẫn luôn cho rằng môi của anh cũng lạnh như con người anh, lại không ngờ, ngay khoảnh khắc chạm vào, cô lại cảm thấy như mình đang chạm vào một món đồ bằng bông mềm mại.

Cứ như vậy đi, coi như là cô đã từng để lại dấu chân trên đường đời của anh, mà nụ hôn này, hãy cứ coi như là món quà của anh dành tặng cô đi.

Đỉnh Phong từ từ rời khỏi anh, cô nâng tay che đi đôi mắt của mình, nước mắt bắt đầu lặng lẽ rơi xuống. Cô không biết vì sao mình lại khóc, giống như đã hiểu mình và Tiêu Mộc sẽ vĩnh viễn là hai người không cùng một thế giới, ngay khoảnh khắc mà mặt trời vừa ló dạng, cô cũng đã hiểu rõ rồi.

Thế nhưng, cô không cam lòng, không cam lòng.

Nước mắt trào ra khỏi khóe mi, ướt hết lòng bàn tay của cô, giống như là đang cười nhạo sự tự ti của cô vậy.

“Sao em lại khóc?” Một giọng nói rõ ràng chợt vang lên bên tai.

Đỉnh Phong sững sờ, mở ra đôi bàn tay đang che trước mắt, nhìn thấy đôi mắt phượng xinh đẹp của Tiêu Mộc đang nhìn thẳng vào mình.

Một luồng nhiệt nóng rực từ bàn chân xông thẳng tới đỉnh đầu cô.

Anh ... đã tỉnh rồi?

Anh ... vừa mới tỉnh sao?

Lúc này, mình vừa hôn anh ấy ...

Tiêu Mộc đứng dậy, nhìn bên vách núi, ngắm mặt trời đỏ rực như nung ...

Anh thản nhiên nói: “Rất đẹp.”

Đỉnh Phong đứng sau nhìn bóng lưng của anh.

Như vậy là thế nào?

Anh không hỏi vì sao cô lại hôn anh?

Không hề kinh ngạc, cũng không có kỳ quái, thậm chí ngay cả một câu chất vấn cũng không.

Cô cảm thấy mình thật tệ, một cái hôn môi thì có thể coi như chẳng có gì xảy ra sao? Ngay cả một câu ‘thật xin lỗi’ cũng không thể nói ra.

Đỉnh Phong nhìn bóng lưng của anh, đột nhiên cảm thấy rất tủi thân.

Cô chạy lên ôm lấy Tiêu Mộc, tất cả mọi rụt rè đã không còn quan trọng nữa, cô nói: “Lần đầu tiên nhìn thấy anh, em cảm thấy tại sao trên thế giới này lại có người vừa xuất hiện mà đã khiến em cảm thấy như có gì đó cứ mãnh liệt muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Lần thứ hai, anh là học sinh đại diện lên phát biểu trước toàn trường, em đã nghĩ anh đúng là thiên tài. Lần thứ ba, trong tiết mục văn nghệ, anh đánh đàn ghita hát bài ‘Quạt cuồng’, em lại nghĩ, sao trên đời này lại có người hoàn mỹ như vậy ... Em nghĩ mình thật ngốc, phải mất một năm mới xác định được rằng mình thích anh, lại mất một năm để đến gần anh ... Em nghĩ thời gian đã không cho phép em được lãng phí nữa rồi ... Anh có hiểu không? Anh có hiểu không? Nếu anh muốn từ chối em thì hãy nhanh lên một chút, em thật sự sợ hãi một ngày nào đó phải nhìn thấy anh ở bên người khác, trái tim em sẽ rất đau, anh có hiểu được không?”

Tất cả, tất cả, đã không còn quan trọng nữa.

Đơn giản là anh, vì anh, em sẽ buông xuống tất cả mọi rụt rè, tất cả sự tự ti, tất cả lòng tự trọng ...

Đỉnh Phong đứng sau lưng Tiêu Mộc, nước mắt đã thấm ướt áo anh.

Ngay khoảnh khắc cô quyết định buông tay.

Tiêu Mộc lại nói: “Hãy ở bên nhau.”

Ồ, bên, nhau.

Đỉnh Phong trợn to mắt, trong phút chốc, nước mắt nước mũi đã không thể ngăn lại được nữa, cứ thế chảy xuống.

Tiêu Mộc xoay người, bắt đắ dĩ nhìn Đỉnh Phong khóc đến rồi tỉnh rồi mù, mắt phượng mang theo sự cứng chều, hỏi: “Sao em lại khóc nữa?”

Đỉnh Phong hít hít mũi, nức nở nói: “Ai biết anh sẽ đáp ứng em, em đã chuẩn bị tinh thần là sẽ bị anh từ chối rồi.”

Tiêu Mộc không nói gì, chỉ vươn tay xoa đầu cô.

Đỉnh Phong lập tức nín khóc, mỉm cười nói: “Tiêu Mộc, biểu hiện của anh lúc này trông thật giống Dương Đán.”

Tiêu Mộc mím môi: “Vây được rồi, nếu đã thế, anh cảm thấy hay là nên nhận em làm con gái nuôi thì có vẻ tốt hơn.”

Đỉnh Phong lập tức ôm lấy cánh tay của Tiêu Mộc, tròn to mắt tròn: “Anh dám, nếu anh nhận em làm con gái nuôi, em đây sẽ cho anh **!”

Tiêu Mộc sững sờ: “Em thật đúng là, cái gì cũng nói ra được.”

Đỉnh Phong dùng ống tay áo lau nước mắt, đáp lời: “Còn không phải là vì lúc trước sợ để lại ấn tượng xấu với anh, vậy nên nói năng cũng phải kìm chế một chút, giờ thì ... Hí hí, anh cũng đã là người của em rồi, em cũng nên để cho anh nhìn thấy con người thật của mình! Ha ha ha ha ha ha ha!”

Tiêu Mộc nhàn nhạt trả lời: “Có phải anh cũng nên ôm ngực van xin ‘Quan nhân, đừng tới đây’ hay không?”

Đỉnh Phong cười nói: “Anh biết giác ngộ như vậy là tốt, chỉ cần nói thầm trong lòng là được rồi.”

Tiêu Mộc lắc đầu, không biết phải nói gì.

“Đúng rồi, vừa nãy lúc em hôn anh, anh lại không có phản ứng gì, có phải lúc đó anh đang nghĩ làm thế nào để cự tuyệt em đúng không?” Đỉnh Phong chưa dứt lời.

Mắt phượng của Tiêu Mộc liếc Đỉnh Phong một cái, thản nhiên nói: “Em đoán đúng rồi đấy.”

“A a a a, anh nghĩ cũng đừng nghĩ, lúc nãy chính miệng anh nói, chúng ta hãy ở bên nhau, bây giờ anh dám đổi ý à ! ! ! !” Đỉnh Phong gào thét.

Tiêu Mộc mỉm cười, lúm đồng tiền nở rộ bên khóe môi, cứ như được phủ lên một tầng ánh sáng rực rỡ ấm áp.

“Lúc đó anh nghĩ, sao cô nhóc này chưa thổ lộ mà đã hôn trước rồi.”

Hàng mi của Đỉnh Phong khẽ run lên, say mê nói: “Lúc nãy em đã thổ lộ rồi, anh cho em hôn lại một chút đi.”

Mắt phượng của Tiêu Mộc khẽ giật giật, nhàn nhạt đáp: “Vừa nãy lúc em hôn anh, chúng ta đều chưa đánh răng, em xác định là vẫn muốn sao?”

Đỉnh Phong nuốt một ngụm nước bọt, nhìn bờ môi mỏng của Tiêu Mộc, nói: “Vẫn muốn!!!”

Từ đôi mắt đến hàng mi của Tiêu Mộc đều cong cong thành hình vòm cung, anh nói: “Đừng đùa nữa, chúng ta trở về trước đi.”

“Tuân mệnh!” Đỉnh Phong nắm chặt tay Tiêu Mộc, nói: “A a a, bây giờ đã có thể yêu đương công khai rồi, vui quá!”

...

Lúc này Hứa Kha thật sự rất muốn đánh người.

Cô ta thật không ngờ, một đêm trôi qua, quan hệ của Tiêu Mộc và em gái đưa hấu lại càng tốt hơn rồi.

Cái này có tính là do mình tạo phúc không?

Phi!

Đỉnh Phong cũng không quan tâm rốt cuộc người khác có tin mình hay không nữa, dù sao thì có Tiêu Mộc tin cô là được rồi.

Hứa Kha lập tức đi tới, muốn xác định quan hệ của Đỉnh Phong và Tiêu Mộc, cô ta nũng nịu nói: “Đỉnh Phong, chuyện ngày hôm qua, thật xin lỗi, cậu đừng đau lòng, mình sẽ không trách cậu.”

Đỉnh Phong mở to mắt, cũng chẳng thèm liếc nhìn cô ta một cái.

Khóe mắt của Hứa Kha lại đỏ lên, nhìn Tiêu Mộc nói: “Tiêu Mộc, cậu khuyên Đỉnh Phong giúp mình với, cứ mãi để bụng như vậy, bọn mình cũng không nói gì oan ức cho cô ấy mà.”

Tiêu Mộc khẽ đảo đôi mắt phượng, hồ hững nhìn Hứa Kha, nói: “Cô ... một nữ sinh như cô ... cảm thấy có tư cách để nói người khác nữa sao?”

Hứa Kha lùi về sau một bước, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Đỉnh Phong lập tức cảm thấy tinh thần cực kỳ sảng khoái, cô huých vào người Tiêu Mộc một cái, tặng cho anh một ánh mắt ‘làm rất tốt, trở về sẽ thưởng cho anh một nụ hôn’.

Tiêu Mộc trực tiếp xem như không thấy.

Đỉnh Phong buồn bực nói: “Chẳng lẽ đây là đạo lý ‘đã có được nên không biết quý trọng’ trong truyền thuyết sao?”

Tiêu Mộc: “...”

Lập luận như thần!

Trại hè kết thúc, Đỉnh Phong quyết định từ nay về sau sẽ coi đám người này như người tàng hình.

Lúc rời đi, Đỉnh Phong cũng có thể nói là bước đi mà không hề quay đầu nhìn lại.

Từ nay về sau, Hứa Kha hay Triệu Đồng gì gì đó cũng chỉ là người qua đường.

...

Mấy ngày nay, Đỉnh Phong thường mỉm cười tỉnh dậy từ trong mơ, sau đó lại hung hăng véo mình một cái rồi tự hỏi, mình thật sự đã ở bên Tiêu Mộc sao?

Mỗi lần cảm giác được đau đớn, cô đều cảm thấy hạnh phúc muốn chết!

Đóa hoa Tiêu Mộc này rốt cuộc cũng đã bị cô hái rồi!

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha !

Dương Đán không biết từ đâu đột nhiên xông ra, lo lắng nhìn Đỉnh Phong: “Đỉnh Phong, con chắc là gần đây mình không ăn phải vật lạ gì chứ?”

Đỉnh Phong: “...”

Từ Sinh tựa vào cánh cửa, nói: “Có thể nhận thấy, cô ấy đã ăn phải cỏ tình yêu rồi.”

Dương Đán hỏi: “Hả? Cái gì gọi là cỏ tình yêu?”

Từ Sinh khoác tay lên vai Dương Đán, đôi mắt hoa đào tà mị chớp chớp: “Chúng ta vào phòng, em sẽ từ từ nói cho thầy biết cái gì gọi là cỏ tình yêu.”

Dương Đán ngơ ngác nói: “Được.”

Đỉnh Phong không đành lòng bịt mắt lại.

Ba, thượng lộ bình an!

35. Chương 35

“Cái gì!” Giọng nói của Lý Gia Nhạc thông qua điện thoại, truyền vào trong tai Đỉnh Phong, vốn là giọng nữ tông thấp, sau một giây lại biến thành tông cao: “Trời ạ, không ngờ Tiêu Mộc lại bị cậu bắt được, chỉ đây còn tưởng là cậu sẽ khóc lóc trở về cầu xin chị đây yêu thương đấy!”

Đỉnh Phong hứ một tiếng, nói: “Cậu dạt sang một bên đi, bây giờ tớ là hoa đã có chủ rồi.”

Lý Gia Nhạc bỏ một câu: “Đây là kiểu ‘có trai quên bạn’ điển hình.”

Đỉnh Phong khịt mũi: “Sao tớ lại quên cậu được? Chẳng phải tớ đang gọi điện thoại báo cáo với cậu đấy sao?”

Lý Gia Nhạc cười hí hửng, nói: “Đi, coi như bọn chị đây mừng cho cậu, tớ đang suy nghĩ, nếu Trương Hân và cái đám nữ sinh mê luyến Tiêu Mộc biết được thì cậu sẽ có kết cục thể nào?”

Đỉnh Phong cười ha ha, nói: “Vì Tiêu Mộc, lão nương liều mạng!”

Lý Gia Nhạc lắc đầu: “Sức mạnh của tình yêu thật là vĩ đại.”

Đỉnh Phong gật gật đầu: “Thần cupid dùng tên mưu sát tớ.”

Lý Gia Nhạc nói: “Thôi đi, không có bọn chị đây giúp thì làm sao cậu có thể gần gũi với Tiêu Mộc, nắm tay Tiêu Mộc, hôn miệng nhỏ của Tiêu Mộc, sờ đùi Tiêu Mộc, xoa ... của Tiêu Mộc”

Đỉnh Phong lập tức cắt ngang lời nói của cô: “Cậu mau im miệng cho tớ, cậu nói sao nghe cứ như tớ là một phú bà đang nuông chiều nam sủng vậy? Lại còn xoa cái gì của Tiêu Mộc...”

Lý Gia Nhạc cười ha ha, nói: “Ày, đừng nói với tớ là đến bây giờ cậu vẫn chưa hôn được miệng nhỏ của Tiêu Mộc nhé, uống công cậu sống ở đất nước chủ nghĩa tư bản, không được giáo dục lễ tiết từ nhỏ đấy!”

Đỉnh Phong đỏ mặt nói: “Tớ hôn được rồi.”

Lý Gia Nhạc hiểu kỳ: “Nói mau nói mau.”

Đỉnh Phong nói: “Nói trước là lúc đó Tiêu Mộc đang ngủ, sau đó tớ chạy tới, hôn lên môi anh ấy.”

Lý Gia Nhạc bắt đắc dĩ nói: “Chị hai à, đây mà gọi là hôn sao?”

Đỉnh Phong mím môi: “Sao lại không? Tớ cảm thấy môi của Tiêu Mộc còn ẩm hơn so với những người khác, cảm giác như đang ăn kẹo vậy.”

Lý Gia Nhạc chu mỏ huýt sáo một tiếng: “Chị đây dạy cậu, phải tìm cơ hội để ra tay, nhan sắc của Tiêu Mộc tốt như vậy, đặt ở chỗ nào cũng bị dòm ngó, cậu không cẩn thận thì có ngày đấy.”

Đỉnh Phong nghiêm túc gật đầu, nói: “Cậu nói đi, tớ đang nghe đây!”

Lý Gia Nhạc híp đôi mắt hẹp dài, nhỏ giọng truyền đạt: “Cậu cứ làm thế này...”

...

Sau khi bàn bạc xong với Lý Gia Nhạc, Đỉnh Phong lập tức gọi cho Diêu Bội Chi.

“Đỉnh Phong, tớ biết là cậu đang định nói cho tớ biết, quan hệ của cậu và Tiêu Mộc đã tốt hơn rồi.” Diêu Bội Chi bình tĩnh nói.

Đỉnh Phong buồn bực hỏi: “Sao cậu biết?”

Chẳng lẽ Tiêu Mộc nói cho Diêu Bội Chi? Nhìn con người Tiêu Mộc lạnh lùng như vậy mà lại ...

Giọng nói của Diêu Bội Chi trở nên cao vút, hoàn toàn mang theo khí thế nữ vương: “Tớ đoán!”

Đỉnh Phong bắt đắc dĩ nói: “Cậu thắng rồi, thật không hổ là nữ hoàng Bội Chi.”

Bội Chi cũng không khiêm tốn, nói: “Lúc trước tớ đã bảo nhất định là cậu sẽ thành công mà.”

“Là sao?”

Bội Chi nói: “Người như Tiêu Mộc, thoát nhìn thì lạnh lùng, rất khó đến gần, nhưng một khi cậu đã bước chân vào trong cuộc sống của cậu ta, cậu ta sẽ đối với cậu rất nghiêm túc. Cái này nói thế nào nhỉ, chính là một cực phẩm khó chịu. Tuy tớ không biết rõ cậu ta thích cậu ở điểm nào nhất, nhưng người được cậu ta đối xử như vậy, ít lại càng thêm ít.”

Đỉnh Phong hưng phấn nói: “Bội Chi, hiện giờ tâm tình của tớ đang rất tốt, cậu chính là nữ vương!”

“Điều này không cần cậu nói tớ cũng biết rồi!” Bội Chi cũng không khiêm tốn.

Đỉnh Phong hỏi: “Bội Chi, tớ và Tiêu Mộc kết giao cũng được một tuần rồi, nhưng ngoại trừ nắm tay thì cũng chả đột phá thêm gì cả.”

Bội Chi nói: “Tớ cho rằng với cá tính của cậu thì ngay trong ngày đầu tiên kết giao đã ‘hạ gục’ được Tiêu Mộc rồi ấy chứ.”

Đỉnh Phong xấu hổ mắng: “Đáng ghét, tớ làm gì mà dễ dãi như vậy.”

Trên đầu Bội Chi đầy vạch đen: “Đừng giả bộ nữa, kỳ thực trong lòng cậu muốn nhào vào người Tiêu Mộc cỡ nào chứ?”

Đỉnh Phong nghiêm mặt nói: “Cậu hiểu tớ mà, Bội Chi.”

Bội Chi nói: “Không cần phải gọi tên tớ buồn nôn như vậy, cậu và Tiêu Mộc mới kết giao một tuần, thế là được rồi, mới trung học mà mang thai cũng không phải là chuyện tốt.”

Đỉnh Phong cười mở nói: “Cái này thì có là gì, bạn của tớ bên Mỹ, ngày nào cũng nói, hôm nay cô ấy gặp phải loại đàn ông nào, ở trên giường thoải mái cỡ nào.”

Bội Chi nói: “Nhưng đó là bên Mỹ!”

Đỉnh Phong rầu rĩ nói: “Vậy ... làm sao bây giờ?”

Bội Chi nói: “Cố chịu một năm đi, chỉ cần cậu có thể giữ được Tiêu Mộc đến lúc tốt nghiệp, khi đó cậu có thể tận hưởng cậu ta.”

Đỉnh Phong xấu hổ mắng: “Cậu nói chuyện đen tối quá.”

Bội Chi hét lên: “Giả bộ thanh cao, bạo cúc hoa của cậu bây giờ.”

Đỉnh Phong đột nhiên bật cười ha hả.

Bội Chi hỏi: “Làm sao vậy? Chạm dây thần kinh à?”

Đỉnh Phong trả lời: “Vừa nghĩ tới chuyện có thể ‘ăn sạch’ Tiêu Mộc, tớ lại không nhịn được cười.”

Bội Chi nói: “Chờ đến lúc đó, cậu nhất định phải chà đạp cậu ta, tinh tấn nhân vong! Lão nương đã muốn chinh chết cậu ta từ lâu, cậu dùng cách này cũng không tồi.”

Đỉnh Phong giong giọng đáp: “Được thôi!”

Tiêu Mộc đáng thương giờ này vẫn đang bình tĩnh ngồi trong phòng mình uống trà xanh, không hề biết mình đã bị một cô gái ‘thèm thịt’ lâu năm tính toán đầu vào đấy.

...

Nghỉ hè kết thúc.

Có lẽ Đỉnh Phong là người vui nhất, bởi vì mỗi ngày đều có thể gặp mặt Tiêu Mộc, cô giống như một đứa trẻ ngốc nghếch chạy qua chạy lại trong phòng.

Dương Đán nhìn qua khe cửa, lo lắng hỏi Từ Sinh đang đứng bên cạnh: “SUN, em có cảm thấy thời gian gần đây Đỉnh Phong có chút không được bình thường hay không?”

Từ Sinh bình tĩnh trả lời: “Tình yêu chính là như vậy.”

Dương Đán kinh ngạc: “Tình yêu?”

Từ Sinh hé ra một nụ cười tà mị đầy hấp dẫn: “Thầy muốn biết sao?”

Dương Đán gật gật đầu.

Từ Sinh ghé vào lỗ tai ông, nhẹ nhàng cắn một cái rồi nói: “Vây đêm nay thầy phải phục vụ em thật tốt đây ~ ”

Dương Đán đỏ mặt, tiếp tục gật đầu.

Vì vậy, Từ Sinh rất vô trách nhiệm mà kể hết mọi chuyện của Đỉnh Phong và Tiêu Mộc cho Dương Đán.

“Cái gì ! ! ! !” Tiếng hét kinh thiên động địa của Dương Đán vang vọng khắp căn phòng.

“Ý của em là, cái thằng nhóc Tiêu Mộc kia đã cướp mất bảo bối Đỉnh Phong của tôi rồi sao! ! !” Dương Đán kích động nắm lấy bả vai Từ Sinh, hỏi.

Từ Sinh bình tĩnh trả lời: “Đúng là như vậy.”

Nếu như Đỉnh Phong nghe được thì nhất định sẽ đâm cho Từ Sinh một cái.

Cái này gọi là cổ tình gây mâu thuẫn nội bộ gia đình đấy!

Đôi mắt của Dương Đán đột nhiên đầm lệ: “Đỉnh Phong đáng yêu của tôi, cứ như vậy mà bị người ta bắt cóc rồi.”

Từ Sinh lại tiếp tục thêm mắm dặm muối: “Ừ.”

Dương Đán tiếp tục nói: “Tôi vẫn luôn yêu thương Đỉnh Phong suốt 17 năm trời, vậy mà cuối cùng nó lại bỏ tôi để dán thân vào trong ngực của một thằng con trai khác.”

Từ Sinh: “...” Cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng.

Dương Đán lệ rơi đầy mặt: “Tôi muốn đi gặp thằng nhóc kia, tôi phải hỏi cậu ta có quyết tâm chăm sóc cho Đỉnh Phong của chúng ta cả đời hay không?”

Từ Sinh: “Thầy à, bọn họ chỉ là đang yêu nhau thôi mà, có phải là sắp kết hôn đâu.”

Dương Đán lại như đang chìm đắm trong thế giới của riêng mình, không có cách nào kìm chế: “Tôi thật sự không thể nào tưởng tượng được, nếu không có tôi, Đỉnh Phong phải sống thế nào, ôi, Đỉnh Phong bé bỏng của tôi!”

Từ Sinh: “Thầy à, đây không phải là phim ‘Trái tim mùa thu’ đâu!”

Lúc Dương Đán chuẩn bị tiếp tục mở miệng thì Từ Sinh đã dùng hành động để chặn lại miệng của ông.

“Thầy à, quả nhiên, đôi lúc Đỉnh Phong nói cũng đúng, thầy thật sự là cần được yên tĩnh một chút.”

***

Ngày khai giảng hôm ấy, Đỉnh Phong đã hẹn với Tiêu Mộc sẽ cùng nhau đến trường.

Đỉnh Phong đứng ở trước gương nhìn khuôn mặt sáng sủa, đôi mắt to tròn long lanh như hai quả anh đào, khuôn mặt tròn trĩnh, khóe môi khê cong lên, tuy nhìn vào cũng không khiến cho người ta kinh ngạc nhưng ít ra cũng không gọi là xấu.

Hôm nay cô cố ý mặc bộ đồ mới mua đợt trước, chiếc áo hoa văn màu cam làm nổi bật lên vẻ hoạt bát, tràn ngập hơi thở thanh xuân.

Cô đeo cặp sách, nói với Dương Đán và Từ Sinh: “Con đi đây.”

Dương Đán híp mắt lại, vẫy vẫy tay với Đỉnh Phong: “Đỉnh Phong, buổi chiều học xong thì nhớ về sớm một chút, hôm nay baba hầm canh gà cho con đấy.”

Từ Sinh ở bên cạnh kháng nghị, nói: “Thầy, em còn chưa được uống canh gà hầm của thầy đấy!”

Dương Đán nói lời son sắt: “Trời đất bao la, con gái là lớn nhất.”

Từ Sinh híp đôi mắt hoa đào, nhìn theo bóng lưng của Đỉnh Phong, đáy mắt phóng ra một tia laser ‘Xem ra đã đến lúc cần phải tiêu diệt người’.

Đỉnh Phong vừa đi vừa hất xì một cái, buồn bực nói: “Chẳng lẽ là Tiêu Mộc đang nhớ đến mình sao?”

Liếc nhìn đồng hồ trên tay, Tiêu Mộc là người không thích trễ giờ, xem ra hiện tại anh cũng đã đến rồi, chắc là còn đang đợi mình đây.

Nghĩ vậy, bước chân của Đỉnh Phong cũng trở nên nhanh hơn.

Lúc này, ánh mắt trời đã sớm bao trùm lên thành phố A, có nhiều người mỗi khi đông đến thì lại mong au tới mùa hè, đến khi hè về thì lại cảm thấy sao mùa đông còn chưa đến nữa.

Lúc đi gần tới ngã tư đường, bước chân của Đinh Phong càng ngày càng chậm, cô đã nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Mộc.

Anh mặc một chiếc áo Nike ngắn tay màu xanh nhạt, chiếc quần thể thao màu đen, mái tóc không dài không ngắn rơi xuống vành tai, khuôn mặt trắng nõn, vẻ mặt lúc nào cũng hồ hững thản nhiên, mắt phượng đen láy, đẹp như tranh thủy mặc, hàng mi dài cong vút, môi mỏng mím chặt càng tăng thêm vẻ lạnh lùng của anh.

Đinh Phong từ từ tới gần, cô nghĩ, một năm trước, mình còn núp sau bức tường, lén lút đi theo anh, giống như thiếu nữ mơ mộng tình yêu.

Một năm trôi qua, bây giờ cô đã có thể đứng bên cạnh anh rồi.

Cảm giác này, cô không biết phải hình dung thế nào.

Này, Tiêu Mộc, anh, cái người này, có biết là em đã đi theo anh hai năm rồi không.

Giống như là nghe thấy trong lòng cô đang độc thoại, Tiêu Mộc quay đầu lại, mắt phượng đen láy đã không còn sương mù, nơi đáy mắt đã không còn ý lạnh xa cách, bờ môi mỏng khẽ cong lên, cười như có như không, thế nhưng lại đẹp đến chói lóa.

Đinh Phong chạy đến bên cạnh Tiêu Mộc, cười hỏi: “Sao anh tới sớm thế?”

Tiêu Mộc nhướn mày, mắt phượng xinh đẹp mang theo ý cười, anh không trả lời mà chỉ hỏi lại: “Thế sao em không nói là tại mình tới muộn?”

36. Chương 36

Đinh Phong hừ hừ nói: “Em tới muộn lúc nào, anh xem, em đã đến trước mười phút rồi, ai bảo lần nào anh cũng đến sớm hơn chứ.”

Tiêu Mộc nhàn nhạt trả lời: “Sợ em đợi.”

Đinh Phong sững sờ, mắt tròn không chớp mà nhìn chăm chăm vào Tiêu Mộc.

Tiêu Mộc có chút mất tự nhiên, hỏi: “Em nhìn cái gì vậy?”

Đinh Phong lập tức nhào tới, ôm chặt lấy Tiêu Mộc, cười khúc khích: “Vui quá, bây giờ anh đã là của em rồi, nếu em nghe anh nói những lời này với người con gái khác, em nhất định sẽ tức chết mất.”

Tiêu Mộc bất đắc dĩ nhìn Đinh Phong đang cọ tới cọ lui trong ngực mình, anh kéo tay cô, thản nhiên nói: “Chúng ta đến trường thôi.”

Đinh Phong nắm chặt lấy tay Tiêu Mộc, gật gật đầu.

...

Khi Đinh Phong 23 tuổi, mỗi lần nhớ về những lúc này thì cô lại cảm thán, nếu mình không chủ động tiến thêm một bước, có lẽ sẽ vĩnh viễn không bao giờ có thể chạm vào người con trai này.

Cũng chính vì cô đã tiến thêm một bước, vậy nên mới hiểu được, có rất ít người chịu dùng hết mọi dũng khí để tiếp cận, để cảm nhận, để chạm tới, tất cả những điều này đối với bọn họ mà nói, chỉ là bề ngoài.

Trong lòng mỗi người đều có một tín ngưỡng.

Đinh Phong nói: “Tín ngưỡng của tôi chính là Tiêu Mộc.”

Mà tín ngưỡng của Tiêu Mộc ...

...

Năm nay đã là năm thứ ba rồi.

Trương Cường Quân đứng trên bục giảng, nói: “Bắt đầu từ năm học này, các em không thể thành thoi giống như năm lớp 11 nữa, các em học suốt mười mấy năm qua, chính là để đánh cược một lần trong tháng 6 tới, mà trận chiến này, các em không được phép thua.”

Cô ta vừa nói xong thì mọi người cũng cảm nhận được sự áp lực, chỉ còn lại một năm, hết năm nay rồi mỗi người mỗi ngã.

Tâm tình của Đinh Phong vốn còn đang vui sướng vì được ở bên Tiêu Mộc thì lại đột nhiên giống như bị người ta giội ột gáo nước lạnh.

Thế giới này thật quá phũ phàng, cô và Tiêu Mộc không thể nào vĩnh viễn làm học sinh cấp ba.

Chính nhờ bản thân mình cố gắng nên rốt cuộc đã có thể bước bên cạnh Tiêu Mộc, nhưng bây giờ lại được thông báo, một năm sau có lẽ phải xa nhau.

“Năm ngoái, những anh chị học lớp chúng ta, cũng có một vài người thi đậu vào những trường đại học trọng điểm, nhưng các em nên hiểu, muốn được như vậy thì phải nỗ lực rất nhiều.” Khuôn mặt co quắp của Trương Cường Quân hoàn toàn không có chút biểu cảm.

“Còn một năm cuối này, tôi tin tưởng các em.”

Đinh Phong nhìn Trương Cường Quân, đột nhiên cảm thấy khuôn mặt bị lõm của cô ta xem ra cũng không đáng ghét như vậy, trước giờ cô ấy luôn nghiêm khắc cũng chỉ vì bọn họ mà thôi.

“Trường đã đặt ra chỉ tiêu ôi lớp, lớp chúng ta nhất định phải có một nửa vào được hệ chính quy, nửa còn lại nhất định phải thi đậu đại học.”

Đinh Phong mím môi.

Dựa vào trình độ của cô bây giờ, thật sự chỉ có thể vào được trường đại học hạng hai hoặc hạng ba mà thôi.

Lớp bọn họ cũng không bị đặt chỉ tiêu phải vào được trường đại học hạng nhất, bởi mấy năm qua, những lớp khác cũng không có người nào đạt đủ điểm chuẩn để vào đại học hạng nhất, huống chi vừa rồi lớp 5 cũng mới đặt ra mục tiêu hơn 30 người phải vào được trường đại học hạng nhất.

Đinh Phong cầm bút, bắt đầu quẹt quẹt trên giấy.

Nếu như môn tiếng Anh của cô không có vấn đề gì thì có thể được 140 điểm.

Môn số học trung bình có thể được 100 điểm.

Ngữ văn 120 điểm.

Vật lý thì khoảng 100 điểm.

Cộng lại cũng tầm tầm 460 điểm.

Kỳ thi cuối năm 2, Tiêu Mộc đạt được 720 điểm.

Vậy là kém anh tới gần 300 điểm.

Đinh Phong vo viên tờ giấy rồi ném vào trong thùng rác.

Lý Gia Nhạc nhìn dáng vẻ ủ rũ của Đinh Phong, huých nhẹ vào người cô: “Sao vậy? Vừa kết giao với Tiêu Mộc mà sao bây giờ lại mặt mày ủ rũ thế kia? Nói cho chị nghe xem, có phải Tiêu Mộc vừa nhỏ vừa ngắn, lại còn không mảnh, không thể thỏa mãn được cậu đúng không?”

Đinh Phong nhú mày, trả lời: “Gia Nhạc, tớ thấy mệt mỏi quá, vì sao Tiêu Mộc lại lợi hại như vậy chứ? Tớ muốn đuổi theo anh ấy, rõ ràng đã chạm được vào cánh tay của anh ấy nhưng tớ lại cảm thấy khoảng cách giữa bọn tớ càng ngày càng xa.”

Lý Gia Nhạc nhìn Đinh Phong, trầm mặc vài giây.

Cô lại đột nhiên vươn tay gõ vào đầu Đinh Phong một cái, nói: “Đinh Phong, lúc trước cậu thích anh ấy thì cậu cũng biết anh ấy và cậu là người của hai thế giới, nhưng cậu vẫn phần đầu quên mình, muốn đứng bên cạnh anh ấy. Bây giờ cậu đã đứng ở bên cạnh anh ấy rồi thì cậu lại sợ. Đinh Phong, cậu sợ cái gì, không

phải là tớ không hiểu. Nhưng tớ biết rõ, với sự hiểu biết của tớ về cậu, chỉ cần mục tiêu là Tiêu Mộc thì cho dù trên đường có nhiều chướng ngại như thế nào, cậu cũng sẽ không bao giờ bỏ cuộc. Đây mới đúng là cậu, mới đúng là Dương Đình Phong!”

Đình Phong ôm đầu nhìn Lý Gia Nhạc.

Một lúc sau, cô mới khẽ gạt đầu, đôi mắt to tròn đã có chút vui vẻ: “Gia Nhạc, tớ biết rồi.”

Lý Gia Nhạc lại gõ vào đầu cô một cái: “Đồ ngốc.”

Đình Phong cầm bút, nói: “Gia Nhạc, chúng ta cùng phấn đấu nhé!”

Lý Gia Nhạc khoát khoát tay, nói: “Thôi đi, chị đây không muốn bỏ nhào vào con quái vật đại học để tìm chết, chị đã có đầu ra rồi, ai như cậu, vì Tiêu Mộc thì cái gì cũng có thể làm.”

Đình Phong bắt đầu lúi cùi ghi chép.

Lý Gia Nhạc lẩm bẩm nói: “Nếu cứ tiếp tục thế này, tớ nghĩ cậu có thể đuổi kịp Tiêu Mộc thôi.”

Đình Phong không nghe được, cô cầm bút, bắt đầu loay hoay chép bài.

...

Mặc dù ngoài miệng Đình Phong nói không cần Tiêu Mộc đưa mình về nhà, thế nhưng trong lòng cô vẫn rất chờ mong.

Mà Tiêu Mộc cũng không để cho cô thất vọng.

Đi cùng Tiêu Mộc, nếu như không nói lời nào ... nhất định sẽ rất tẻ nhạt.

Kỳ thực, nếu hỏi so với trước kia, Đình Phong và Tiêu Mộc có sự thay đổi gì lớn, Đình Phong sẽ nói, rốt cuộc đã có thể nắm tay Tiêu Mộc, hôn môi Tiêu Mộc.

Trừ lần đó ra, còn lại chẳng khác lúc trước là bao.

“Em vào trước đi.” Tới trước cửa nhà của Đình Phong, Tiêu Mộc nói.

Đình Phong lại gọi anh: “Tiêu Mộc...”

Tiêu Mộc nhìn cô, mắt phượng đen láy tràn ngập sương mù, ánh mắt thâm thúy, môi mỏng khẽ mím lại, hỏi: “Từ nãy đến giờ trông em có vẻ không ổn, có chuyện gì à?”

Anh cũng không biết cảm giác này là gì, anh nghĩ, có lẽ là mình đang lo lắng cho cô chăng?

Không muốn thấy vẻ đau lòng khổ sở hiện lên trên khuôn mặt cô.

Không biết từ lúc nào, cô đã chậm chậm hòa nhập vào cuộc sống của anh.

...

Đình Phong ngược khuôn mặt tròn lên nhìn Tiêu Mộc, hỏi: “Tiêu Mộc, anh định thi vào trường nào?”

Tiêu Mộc nhìn cô, trả lời: “Đại học XX thành phố C.”

Đình Phong thở dài một tiếng: “Quả nhiên là hạng nhất, một trong 10 trường đại học danh tiếng hàng đầu đấy.”

Tiêu Mộc sững sờ, nhìn dáng vẻ chán nản của Đình Phong, đột nhiên hiểu ra vì sao cô lại ủ rũ như vậy.

Mắt phượng ánh lên một chút ý cười, anh vươn tay, nhẹ nhàng ôm Đình Phong vào trong ngực, tựa cằm lên đầu cô, giọng nói dịu dàng: “Còn một năm nữa, anh muốn em có thể đi cùng anh, nếu đến lúc đó không còn cách nào khác ... cùng lắm thì anh ghi danh vào trường của em là được ...”

Đình Phong ngẩng đầu, kích động nói: “Không cần đâu, em sẽ cố gắng, còn một năm nữa, em sẽ cố gắng.”

Nhìn Đình Phong kích động như vậy, Tiêu Mộc nở nụ cười.

Đỉnh Phong nhìn bờ môi mỏng của Tiêu Mộc, lại không nhận được mà nhón chân lên, chạm nhẹ vào bờ môi mềm mại.

Tiêu Mộc sững sờ, mắt phượng đen lầy như bị sương mù che phủ.

Đỉnh Phong ngượng ngùng, lén lút liếc nhìn Tiêu Mộc một cái.

Hai lần hôn môi, đều do cô chủ động, Tiêu Mộc sẽ không mất hứng chứ?

“Thật hết cách với em...” Tiêu Mộc cúi đầu.

Đỉnh Phong cảm giác trên môi mình lạnh lạnh, cô không ngờ Tiêu Mộc lại chủ động hôn mình.

Thu lại sự kinh ngạc, cô nhớ đến lời Lý Gia Nhạc từng chỉ mình...

Bờ môi khẽ mở ra, cô vươn đầu lưỡi, khẽ liếm lên môi Tiêu Mộc, cảm giác được hô hấp của Tiêu Mộc hơi ngừng lại, rồi lập tức trở nên mãnh liệt, môi của hai người gắt gao dán chặt vào nhau.

Nụ hôn này kéo dài mấy chục giây.

Lúc kết thúc, sắc mặt của Đỉnh Phong đã đỏ bừng như bị lửa thiêu.

Vậy mà Tiêu Mộc lại chẳng có gì thay đổi, chỉ nói với Đỉnh Phong: “Mau vào nhà đi, ngày mai còn đi học.”

Đỉnh Phong gật gật đầu, nhanh như chớp đã bỏ chạy lên lầu.

Dưới ánh đèn đường, bóng dáng của Tiêu Mộc bị kéo ra một khoảng thật dài, anh nhìn Đỉnh Phong bối rối bỏ chạy, khóe môi khẽ cong lên, sau đó xoay người rời đi.

...

Mà Dương Đán vẫn luôn núp sau tấm rèm cửa đã chứng kiến từ đầu tới cuối, ông kích động chỉ vào Tiêu Mộc, nói: “Là thằng nhóc này sao? Là nó muốn cướp mất Đỉnh Phong yêu dấu của tôi sao?”

Từ Sinh vỗ vỗ vào vai Dương Đán: “Đó là cháu của em.”

Dương Đán lại tiếp tục nói: “Nó hôn Đỉnh Phong yêu dấu của tôi, SUN, cho dù đó là cháu của cậu thì cũng không thể tha thứ.”

Từ Sinh bất đắc dĩ nói: “Thầy à, sớm muộn gì Đỉnh Phong cũng ở bên người khác, mà em rất có lòng tin với cháu của mình, nếu như Đỉnh Phong có thể ở bên cạnh nó, em nghĩ cũng không tồi.”

Dương Đán cúi thấp đầu, nói: “Cậu cũng đã nói như vậy rồi, tôi còn có thể nói cái gì nữa?”

Từ Sinh nói: “Thầy đừng lo lắng quá.”

Dương Đán gật đầu.

...

Rất nhiều người cảm thấy Đỉnh Phong thay đổi, lúc nào cũng vậy, chỉ cần có thời gian thì cô sẽ lôi sách ra để học.

Mà trong giờ học cũng không ngủ gật nữa.

Điều này đối với mọi người mà nói, quả thực chính là chuyện lạ

Có người còn lén lút hỏi Đỉnh Phong, làm cách nào để ngồi nghe giảng liên tục mấy tiếng đồng hồ mà không ngủ gật, làm thế nào có thể thay đổi lớn như vậy?

Đỉnh Phong trả lời rất cởi mở: “Lúc nào sắp ngủ gật thì lấy dầu bôi vào mắt là được.”

Rốt cuộc là cần phải có bao nhiêu dũng khí mới có thể làm được chuyện này?

Kỳ thi đầu tiên, Đỉnh Phong đứng thứ tư trong lớp, đứng thứ 223 toàn trường, tổng số điểm là 495.

Số điểm này đã có thể vào được trường đại học hạng hai của thành phố A.

Lúc trước, thành tích của Đinh Phong vẫn chỉ quanh quẩn ở hạng 9 hạng 10, bây giờ mặc dù tiến bộ không quá vượt trội nhưng sĩ khí càng ngày càng tăng vọt.

Ngày hôm sau, Trương Cường Quân gọi năm người xếp hạng đầu tiên tới văn phòng, vừa vào đã hỏi: “Trong các em, có ai xài ‘phao’ không?”

37. Chương 37

Người đầu tiên trả lời là Đinh Phong: “Thưa cô, em không có.”

Bốn người còn lại, trong đó có hai người cũng nói mình không xài ‘phao’, hai người còn lại thì ập a ập ứng mãi, cuối cùng cũng thành thật nói: “Em có dùng điện thoại.”

Trương Cường Quân nghiêm mặt hỏi: “Nếu dùng thực lực của các em để làm bài, các em nhắm mình có thể đạt được bao nhiêu điểm?”

Hai người trầm mặc một lúc.

Một người nói hơn 400 điểm một chút.

Một người nói khoảng hơn 300 điểm.

Trương Cường Quân vỗ vỗ bàn, nói: “Các em biết rõ bây giờ trường đã đề ra chỉ tiêu ỗi lớp, lớp chúng ta phải vào được trường đại học hạng hai, những lớp khác, số người đạt được chỉ tiêu còn nhiều hơn chúng ta. Đại học hạng hai, hơn một năm, những lớp khác tối đa cũng mới có một người đạt được điểm chuẩn để vào được trường đại học hạng hai. Hiện tại, trong năm người các em thì có hai người gian lận để đạt được thành tích, tôi cũng không thể nào nói với nhà trường vì lý do hai em gian lận mà giảm bớt chỉ tiêu.”

Hai người cúi đầu, nói với Trương Cường Quân: “Thưa cô, em xin lỗi.”

Giọng nói của Trương Cường Quân dịu đi một chút: “Không phải tôi lo lắng về tiền thưởng của mình, những giáo viên chủ nhiệm của tất cả các lớp cũng đang âm thầm tranh đua cao thấp. Các lớp khác đặt chỉ tiêu thấp thì có thể dễ dàng thực hiện được. Giáo viên chủ nhiệm cố gắng như vậy cũng vì cảm giác vinh dự và tự hào khi bồi dưỡng ra được những người học trò vĩ đại, cho dù bên trong cũng có gian lận, vậy nên tôi cũng sẽ nắm vững năm người các em.”

Năm người đồng thời gật đầu.

Trương Cường Quân nói: “Đinh Phong ở lại, bốn người các em trở về lớp trước đi.”

“Vâng thưa cô.”

Trương Cường Quân nhìn Đinh Phong, nói: “Đinh Phong, tôi biết trước năm cấp ba, em ở bên Mỹ, vậy nên tiếng Anh của em có thể nói là một vài học sinh lớp 5 cũng không có cách nào theo kịp, đối với thành tích môn tiếng Anh của phần lớn học sinh ban tự nhiên mà nói, năng lực của em quả thực rất cao. Thời gian trước, em tham gia cuộc thi Olympic toán học cũng đạt được giải nhì. Lần này, với sự tiến bộ của em, tôi nghĩ em cũng biết hiện tại mình nên phải làm gì rồi đúng không? Đinh Phong, cố gắng lên!”

Đinh Phong gật gật đầu, trong lòng như có một dòng nước ấm đang chảy qua.

Có lẽ, phía sau vẻ ngoài nghiêm khắc của mỗi giáo viên đều mang theo niềm hy vọng đối với học trò của mình.

Có sự ủng hộ của cô giáo, nếu Đinh Phong không cố gắng thêm một chút thì cô nghĩ mình đúng là não tàn thật rồi.

...

Ba tháng tiếp theo, thành phố A lại bị mưa tuyết bao trùm, mùa đông lạnh lẽo đã đến rồi.

Thành tích cả năm của Đinh Phong đứng trong khoảng từ 300 – 100 người, kỳ thi cuối cùng cũng được 560 điểm, đối với những lớp khác mà nói, đây quả thực là thần thoại.

Chỉ là, những người quen với Đỉnh Phong đều biết, tất cả điều này đều gắn liền với mồ hôi và công sức của cô.

Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi nhìn Đỉnh Phong từng bước thay đổi, mặc dù thành tích của bọn họ vẫn là cả một vấn đề, nhưng từ trong ra ngoài, bọn họ vẫn cảm thấy vui mừng vì Đỉnh Phong.

“Đỉnh Phong, mai là 21 tháng 12 rồi, ngày tận thế đấy ~ ~ ~” Lý Gia Nhạc huých huých cách tay của Đỉnh Phong, chỉ vào ngày hiển thị trên điện thoại di động, nói.

Đỉnh Phong liếc mắt nhìn Lý Gia Nhạc, trả lời: “Gia Nhạc, lời đồn như vậy mà cậu cũng tin sao?”

Lý Gia Nhạc cất điện thoại vào trong túi áo rồi nói: “Không biết, có vài người tiên tri vô cùng kỳ diệu, tớ cũng cảm thấy dường như ngày mai thật sự là ngày tận thế rồi.”

Đỉnh Phong nhấp nháy môi, nói: “Lời đồn tận thế chẳng qua chỉ là do một phần văn hóa của người Maya, thật ra bên Mỹ đã có người nói rõ, ý của người Maya là hôm đó sẽ chấm dứt kỷ nguyên thứ năm của mặt trời, Maya sẽ bước sang một kỷ nguyên mới, đó cũng không phải là ngày tận thế.”

Lý Gia Nhạc chột chột vào trán Đỉnh Phong, cười nói: “Nói cứ như là cậu rành lắm ấy, tớ cũng đâu có nói là tớ tin, chỉ là không quá chắc chắn thôi mà.”

Đỉnh Phong trả lời: “Vậy cậu mau về đọc sách lại đi.”

Lý Gia Nhạc hét lên: “Tớ còn chưa nói hết, cậu không biết ngày mai trường chúng ta sẽ có buổi diễn tập cho ngày tận thế sao?”

Đỉnh Phong buông quyển sách trên tay xuống, khẽ nhíu mày, hỏi: “Diễn tập cho ngày tận thế? Trường chúng ta sợ thiên hạ không loạn sao?”

Lý Gia Nhạc hưng phấn nói: “Không biết nữa, chắc hiệu trưởng đột nhiên bị văng đầu chẳng?” Lại chột hỏi: “Đỉnh Phong, nếu thật sự có ngày tận thế, cậu muốn ở bên cạnh ai vào giây phút cuối cùng?”

Đỉnh Phong ngẫm nghĩ: “Ba tớ, cậu, Bội Chi, Tiêu Mộc.”

Lý Gia Nhạc cười hí hí nói: “Tớ cũng vậy, tớ muốn ở cạnh ba mẹ, cả cậu và Bội Chi nữa.”

Đỉnh Phong day day huyết thái dương, nói: “Mà nghĩ đến chuyện này làm gì?”

Lý Gia Nhạc đột nhiên ghé sát vào tai Đỉnh Phong, nói: “Nói xem, cậu có muốn biết đáp án của Tiêu Mộc, xem rốt cuộc anh ấy có muốn ở bên cậu hay không, thế nào?”

Đôi mắt của Đỉnh Phong bỗng sáng lên.

Người ta thường nói, những người đang yêu thì chỉ số IQ sẽ giảm xuống.

Vì vậy, xế chiều hôm đó Đỉnh Phong liền hấp tấp chạy đi tìm Tiêu Mộc để hỏi anh về vấn đề này.

Có lẽ toàn bộ học sinh lớp 5 đã biết Tiêu Mộc và Đỉnh Phong đang quen nhau, vậy nên sau này, mỗi lần Đỉnh Phong tới tìm thì sẽ có vài nam sinh đi ra trêu chọc, có khi lại có vài nữ sinh ngồi một góc chỉ trỏ.

“Tiêu Mộc, em gái mặt tròn của cậu lại đến nữa kìa!”

“Ô, vợ Tiêu Mộc đến kìa!”

Hai nam sinh rướn người về phía trước, vừa cười vừa gọi tên Tiêu Mộc đang ngồi trong phòng học.

Mấy nữ sinh khác thì nhìn Đỉnh Phong, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

“Buồn cười thật, sao Tiêu Mộc lại có thể để ý đến cô ta chứ? Chẳng lẽ mắt cậu ấy có vấn đề sao?”

“Cậu biết Trương Hân không?”

“Cái cô gái có ô dù sau lưng đấy à? Sao vậy?”

“Nghe nói Trương Hân đã cho Đỉnh Phong một trận, sau đó ba của cô ấy bị giáng chức, nghe nói là do Tiêu Mộc và Diêu Bội Chi làm ...”

“Thật hay đùa vậy?”

“Đương nhiên là thật, dù sao thì bây giờ Tiêu Mộc thương cô ta muốn chết, chúng ta không có cơ hội đâu.”

“Ôi mẹ nó... chẳng lẽ Trương Hân không bị đuổi học sao? Chẳng phải bên ngoài cô ấy quen biết nhiều lắm sao? Cô ấy nhin được cơn tức này à?”

“Cậu cảm thấy thế nào?”

“Haha ... Xem ra có trò hay để coi rồi.”

...

Tiêu Mộc từ từ đi ra, mắt phượng đen như mực nhàn nhật nhìn Đỉnh Phong, hỏi: “Sao vậy?”

Đỉnh Phong mở to mắt: “Chúng ta cùng nhau ăn trưa nhé.”

Tiêu Mộc ôm trán: “Chẳng phải chúng ta vẫn cùng nhau ăn trưa sao?”

Đỉnh Phong gật gật đầu: “Được rồi.”

Tiêu Mộc nói với Đỉnh Phong: “Vậy em chọn quán ăn đi.”

Đỉnh Phong cười hí hửng: “Đã chọn xong rồi, chúng ta mau đi thôi.”

Tiêu Mộc bắt đầu nhìn Đỉnh Phong, hai người sóng vai bước ra khỏi trường học.

Cho dù đi đến nơi nào thì cũng đều có những cặp mắt nhìn về phía bọn họ, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Mộc phần lớn đều mang theo sự yêu thích, ái mộ, còn về Đỉnh Phong thì chỉ toàn là phản cảm và chán ghét.

Đỉnh Phong tập mãi đã thành thói quen, một khi cô đã cho rằng Tiêu Mộc thuộc về mình thì những người khác nhìn cô như thế nào, đối với cô đã không còn quan trọng nữa.

Đi đến bước này, cô chưa bao giờ cảm thấy hối hận vì mình đã chủ động.

“Quán này không tệ, lần trước em và ba đã tới một lần, em vẫn luôn muốn đưa anh tới đây ăn thử.” Đỉnh Phong chỉ vào menu, nói với Tiêu Mộc.

Tiêu Mộc nhìn cô, mắt phượng ánh lên một chút ý cười, hỏi: “Vậy sao?”

“Đó là dĩ nhiên, Tiêu Mộc, anh chính là tất cả của em.” Đỉnh Phong cười ha ha nói.

Tiêu Mộc không phản bác.

“Anh cũng chấp nhận đúng không?” Đỉnh Phong cười đến đôi mắt cũng híp lại.

Tiêu Mộc gõ trán cô: “Ăn đi.”

“Được rồi, em gọi món mì lạnh mà anh thích nhé.” Đỉnh Phong cười tủm tỉm nói.

“Ừ.” Tiêu Mộc gật gật đầu, tuy giọng điệu không nhiệt tình như trước nhưng Đỉnh Phong hiểu rõ, đây là phương thức biểu đạt của anh.

“Tiêu Mộc, em hỏi anh...” Đỉnh Phong đột nhiên nghiêng người, nói.

Bên tai Tiêu Mộc bị hơi thở của Đỉnh Phong phả vào khiến anh cảm thấy hơi ngột, khẽ nghiêng người ra sau một chút.

“Nếu ngày mai là tận thế, anh muốn ở bên cạnh ai?” Cô ngẩng mặt tròn, ánh mắt chờ mong nhìn Tiêu Mộc.

Tiêu Mộc híp đôi mắt phượng, môi mỏng khẽ mở ra: “Không có ngày tận thế.”

Đỉnh Phong cắn răng nói: “Em biết, nhưng em đang nói ví dụ, nếu như có ngày tận thế, anh muốn ở bên cạnh ai vào thời khắc cuối cùng, em muốn ở bên cạnh baba và anh, còn cả Bội Chi và Gia Nhạc nữa.”

Mắt phượng của Tiêu Mộc ánh lên một tia ranh mãnh, như vừa đột nhiên hiểu ra tại sao hôm nay Đỉnh Phong lại khác thường như vậy.

“Anh...” Môi mỏng của anh nhẹ nhàng phát ra một chữ.

Nhìn về mặt mong chờ của Đỉnh Phong.

Tiêu Mộc vốn muốn né tránh, thế nhưng lại trả lời theo bản năng: “Ba mẹ ... còn có ...”

Đỉnh Phong vênh tai, cẩn thận lắng nghe.

“Còn có ông bà của anh.” Tiêu Mộc bình tĩnh nói tiếp.

Đỉnh Phong tiếp tục hỏi: “Còn ... ai nữa?”

Tiêu Mộc nâng mắt, nhẹ nhàng nhìn sang Đỉnh Phong, môi mỏng từ từ cong lên, nói: “Còn có vật cưng của anh, tên là Dương Đỉnh Phong ...”

Đỉnh Phong không nói gì.

Tiêu Mộc tưởng cô tức giận.

Thế nhưng, anh đã quên mất một điều, ở trước mặt anh, Đỉnh Phong vẫn chưa bao giờ tức giận.

Cô ngược khuôn mặt tròn xinh đẹp, đôi mắt to tròn dâng lên một mảnh mông lung, vẻ mặt cứ như bị cảm động mà sắp khóc đến nơi.

Trong ấn tượng của cô, Tiêu Mộc là người lạnh nhạt tới mức không thể hình dung nổi, vậy mà hôm nay lại có thể nghe anh nói một câu như vậy, cô thật sự là được yêu thương mà lo sợ.

Cô cũng không nói gì, thật ra thì cô không hề mạnh mẽ như vẻ ngoài.

Cũng sẽ có lúc cô tự hỏi, Tiêu Mộc thật sự thích mình sao?

Cũng sẽ có lúc cô cảm thấy bất an, chỉ sợ là anh đang thương hại mình.

Tiêu Mộc, anh biết không? Từ lúc anh nói ra những lời này, trong đầu em chỉ có một suy nghĩ duy nhất, người như anh, cả đời này em sẽ không buông tay.

Em nguyện ý dùng hết sức lực của mình, cho dù phải đầu rơi máu chảy, em cũng sẽ theo anh đến cùng.

Đáng tiếc, thực tế luôn rất phủ phàng, cuối cùng cô cũng không làm được.

Tình yêu, không thể nào chỉ xuất phát từ một phía.

“Không sao chứ?” Tiêu Mộc hỏi.

Cô lắc đầu, lại hé môi cười, nói: “Em ổn mà, chúng ta ăn thôi.”

38. Chương 38

Đỉnh Phong có một giấc mơ.

Cô mơ thấy kết quả thi tốt nghiệp của mình kém Tiêu Mộc 134 điểm.

Cô nghe thấy Tiêu Mộc nói: “Đỉnh Phong, anh phải đến thành phố C rồi, anh chỉ đợi em một năm.”

Cô ngậy ngốc đứng tại chỗ, nhìn Tiêu Mộc lên tàu, khắp nơi đều là sương mù dày đặc, dường như đã không còn thấy rõ mọi thứ trước mắt.

Cô thấy Tiêu Mộc ngồi trên tàu, chỉ nhìn thẳng về phía trước mà không hề quay lại nhìn cô.

Còn cô thì vẫn đứng im tại chỗ, muốn đuổi theo nhưng đã không còn kịp nữa.

Kỳ thi tốt nghiệp giống như một khe vực sâu thẳm chia rẽ hai người, mặc cho cô gào khản cả giọng, thế nhưng tất cả đều vô ích.

Đỉnh Phong bừng tỉnh khỏi cơn mộng, nhìn đề cương ôn tập trước mặt mình, bàn tay vẫn đang cầm bút, trên trán ướt đầm mồ hôi, cô khẽ thở ra một hơi, sau đó lấy điện thoại xem giờ.

3h49 phút.

Cô dụi dụi mắt, vào toilet rửa mặt.

Lúc quay ra, đi ngang qua phòng của Từ Sinh và Dương Đán thì lại vô tình nghe thấy một tiếng động rất nhỏ.

“SUN, nhẹ một chút...” Giọng nói của Dương Đán mang theo chút khàn khàn, vô cùng gợi cảm.

“Thầy, rất thoải mái sao?” Giọng nói của Từ Sinh vốn đã tương đối trầm và đầy từ tính, lúc này lại còn mang theo một chút cảm giác lằng lờ tà mị.

Âm thanh ‘ưm a’ từ trong miệng Dương Đán vẫn không ngừng phát ra.

Đỉnh Phong vốn đang mệt mỏi thì lập tức phấn chấn hẳn lên, cô thế mà lại nghe được âm thanh lúc Dương Đán và Từ Sinh ‘làm việc’.

Cô cũng không hiền, cứ thế mà tiếp tục nghe lén.

Một lát sau, trong phòng đã không còn tiếng vang, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, chắc là đang tắm rửa.

Thế nhưng giọng nói của Dương Đán vẫn truyền vào tai Đỉnh Phong.

“SUN, lúc này chắc là Đỉnh Phong vẫn còn đang học bài, đột nhiên tôi cảm thấy rất hối hận.”

Từ Sinh hỏi: “Thầy, thầy hối hận cái gì?”

“Hối hận vì lúc trước đã đưa Đỉnh Phong về Trung Quốc, ở Trung Quốc, từ thi tốt nghiệp đến thi đại học, cái nào cũng mang theo tư tưởng áp bức, bắt học sinh phải giải quyết dứt khoát, mang tới cho bọn nhỏ cảm giác sợ hãi và khủng hoảng, tôi cảm thấy nền giáo dục của Trung Quốc thật đúng là thất bại. Cứ nhìn Đỉnh Phong bây giờ mà xem, tôi cảm thấy rất đau lòng.”

Từ Sinh trầm mặc một chút rồi nói: “Thầy, đứa bé Đỉnh Phong này không yếu ớt như thầy nghĩ đâu, thi tốt nghiệp chỉ là một ngã rẽ trong cuộc đời mà thôi, bây giờ Đỉnh Phong cố gắng như vậy, nhất định là sẽ được báo đáp, chẳng lẽ thầy không tin tưởng Đỉnh Phong sẽ thi đậu vào đại học sao?”

Dương Đán thở dài một hơi: “Tôi vẫn luôn tin tưởng Đỉnh Phong, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là chuyện nó đã nhận định thì nó sẽ cố gắng đến cùng.”

Từ Sinh cười nói: “Thầy, vậy nên thầy đừng lo lắng, đây là sự lựa chọn của Đỉnh Phong.”

Dương Đán không nói gì.

Tiếng nước trong chảo lại truyền vào tai, cô mở to đôi mắt tròn, toàn thân như hóa đá.

Cô không muốn lòng tin của Dương Đán đối với mình hóa thành bọt biển.

Dương Đán cho cô tình thương của một người cha, đến tận bây giờ cô vẫn không quên điều này.

Trở về phòng mình, cô lại cầm sách, bắt đầu học bài.

...

Thời gian thi tốt nghiệp càng lúc càng tới gần, bây giờ thầy cô đều chỉ nói những lời cổ vũ ... bọn họ không muốn tạo áp lực quá lớn cho học sinh.

“Thời gian cuối cùng, mọi người nên kết hợp học tập và nghỉ ngơi hợp lý, đừng để chưa kịp thi tốt nghiệp mà đã suy sụp rồi.” Rốt cuộc thì Trương Cường Quân cũng đã nói được một câu dịu dàng.

Đối với thái độ của Trương Cường Quân, lúc đầu mọi người đều cảm thấy chán ghét, nhưng càng gần tới ngày thi tốt nghiệp, dần dần ai nấy đều cảm kích.

Cuối cùng mới phát hiện, cô ấy nói nhiều như vậy cũng chỉ vì muốn tốt ỉnh.

Cuộc sống của Đỉnh Phong bây giờ cũng đã biến thành ba điểm trên một đường thẳng.

Mỗi ngày cùng Tiêu Mộc đến trường, ngồi học trong trường, tối về đến nhà lại tiếp tục học, mỗi ngày chỉ ngủ có ba bốn tiếng.

Khiến cho lần nào Dương Đán nhìn thấy Đinh Phong thức đêm đều sẽ lặng lẽ đau lòng nhưng không biết phải làm sao.

...

Mấy ngày trước khi thi tốt nghiệp, nhà trường cho nghỉ để thí sinh làm tốt công tác chuẩn bị.

Lúc Đinh Phong, Diêu Bội Chi và Lý Gia Nhạc ra khỏi trường học, ba người không hẹn mà cùng nhau dừng bước, quay đầu nhìn ngôi trường mà mình đã học suốt ba năm.

Bội Chi cảm thán nói: “Trước kia tớ còn nghĩ là mình sẽ không thể học hết ba năm, không ngờ, chỉ vừa chớp mắt mà chúng ta đã sắp thi tốt nghiệp rồi.”

Lý Gia Nhạc nói: “Trước kia tớ nghĩ không biết rốt cuộc mình có thể tốt nghiệp được hay không, bao giờ thì mới thoát khỏi khuôn mặt co quắp của Trương Cường Quân, khi nào thì mới được làm những chuyện mình thích, không nghĩ tới bây giờ, đột nhiên tớ lại cảm thấy không nỡ rồi.”

Đinh Phong nhìn ngôi trường, trên khuôn mặt tròn mang theo một nụ cười nhàn nhạt: “Đây là ngôi trường đầu tiên tớ học kể từ khi đến Trung Quốc, tớ nghĩ về sau chắc là mình sẽ còn trở lại thăm nơi này.”

“Hay là, lúc chúng ta thi tốt nghiệp thì hãy cùng nhau vào cổng rồi nói: Đủ rồi, bố không thi nữa, thi đại học chết giẫm gì chứ, bố thích ra ngoài làm công đấy, thì sao? - Các cậu đoán xem, đến lúc đó, vẻ mặt của đám học sinh kia sẽ như thế nào?” Bội Chi đùa giỡn, nói.

“Haha, vẻ mặt của bọn họ nhất định là sẽ rất thú vị.”

“Thật không muốn cứ như vậy mà rời đi, nếu để cho tớ quay lại một lần nữa ... tớ thật sự sẽ đồng ý.”

“Sau này chúng ta sẽ thường xuyên về thăm trường.”

“Ừ.”

Ba người nhìn nhau, sau đó nắm tay nhau rời khỏi trường học.

“Đinh Phong, cậu không bám theo Tiêu Mộc nữa sao?” Bội Chi trêu ghẹo, nói.

Đinh Phong lắc đầu: “Sắp thi tốt nghiệp rồi, tớ không muốn khiến anh ấy phân tâm, hơn nữa ... Nhìn thấy anh ấy, tớ sẽ cảm thấy áp lực.”

Lý Gia Nhạc nói: “Kỳ thi cuối kỳ cậu được 579 điểm, đối với những lớp khác mà nói thì đã là một kỳ tích rồi, cậu còn áp lực cái gì?”

Đinh Phong mím môi, chân mày khẽ nhíu lại: “Tiêu Mộc được 678 điểm.”

Bội Chi liếc nhìn Lý Gia Nhạc: “Đinh Phong, thành tích trung bình của mấy trường chuyên cũng chỉ ở mức xấp xỉ 600, vậy nên cậu cũng xem như là đạt rồi.”

Lý Gia Nhạc gật gật đầu: “Đinh Phong, thành tích của cậu vẫn luôn tăng đều, tớ nhớ kỳ thi trước đây cậu cũng đã được 603 điểm, thành tích này tuyệt đối có thể vào được trường chuyên.”

Đinh Phong gật gật đầu: “Hy vọng là thế.”

Bội Chi và Lý Gia Nhạc nắm lấy tay cô rồi nói: “Hai người bọn tớ nhất định là không thi được vào trường tốt như Tiêu Mộc rồi, vậy nên cậu phải cố gắng cho cả phần của bọn tớ nữa, bọn tớ tin tưởng cậu.”

Đinh Phong khẽ cong khóe môi, gật đầu thật mạnh.

“Đi thôi, bọn chị mời em đi uống trà sữa.” Bội Chi nói.

“Được.”

Rất nhiều năm về sau, Đinh Phong, Bội Chi và Lý Gia Nhạc đều đã lập gia đình, thế nhưng tình cảm của bọn họ vẫn khăng khít như thời trung học, luôn giúp đỡ và quý trọng lẫn nhau.

Tình bạn thời trung học, nếu chân thành thì nhất định phải biết quý trọng.

Sau này ra xã hội đi làm, sẽ không dễ dàng tìm được một tình bạn chân thành như vậy nữa.

...

Trước kỳ thi tốt nghiệp một ngày, Đỉnh Phong không học bài.

Cô ra ngoài tản bộ, đối với cô mà nói, bây giờ đọc sách cũng chẳng giúp được gì hơn.

Trước khi đi ngủ, cô nhận được điện thoại của Tiêu Mộc.

Anh nói: “Ngày mai, anh đợi em.”

Vén vén chỉ có năm từ, lại giống như là bom cay, khiến cho Đỉnh Phong cảm thấy nghẹn ngào.

Cúp điện thoại, cô đi ngủ sớm.

...

Đỉnh Phong và Tiêu Mộc thi khác trường, lúc cô chuẩn bị bước vào trường thi.

Tiêu Mộc lại gọi cô: “Đỉnh Phong, đợi chút ...”

Đỉnh Phong xoay người, Tiêu Mộc vươn tay kéo cô vào trong ngực, thân thể anh cũng không ảm áp, anh thậm chí cũng không nói lời nào, chỉ lặng lẽ ôm cô.

Hành động này dẫn đến sự chú ý của rất nhiều người.

Giọng nói của Tiêu Mộc nhẹ nhàng vang lên bên tai Đỉnh Phong: “Nếu như chúng ta không thi đậu vào cùng một trường đại học, anh cũng không hy vọng em vì anh mà buông tha cho chí hướng của mình, đồng ý với anh, được không?”

Tiêu Mộc không nói gì nữa, mắt phượng đen láy như có một tầng sương mù bao phủ, nơi đáy mắt còn mang theo một chút thâm trầm.

...

Ngồi trong phòng thi, đột nhiên Đỉnh Phong thở dài một hơi.

Nhìn cô giám thị đứng trên bục giảng, trên mặt không có biểu hiện gì, tay cầm bút ngồi ngay ngắn.

Lúc đề thi được phát xuống, Đỉnh Phong đột nhiên rất muốn cười.

Thì ra thật sự không hề khó như cô nghĩ.

...

Sau hai ngày, kỳ thi chấm dứt, Đỉnh Phong và Tiêu Mộc đã hẹn, cho đến khi có kết quả thì sẽ không gặp nhau.

Cô biết rõ, hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn.

Cô luôn nhớ về giấc mơ của mình, nhớ đến cảnh mình đứng nhìn Tiêu Mộc bước lên tàu, anh chỉ nhìn thẳng về phía trước, không hề quay đầu nhìn cô.

Thời gian chờ đợi kết quả dường như còn khổ sở hơn là thời gian ngồi trong phòng thi.

Ngày công bố kết quả, lúc Đỉnh Phong lên mạng tra số điểm của mình thì có một giây đồng hồ, cô đột nhiên cảm thấy không có dũng khí để tiếp tục nhấn vào.

Dương Đán và Từ Sinh vẫn đứng bên cạnh nhìn cô, không nói gì.

Cô nhấn xuống nút xem kết quả.

...

Bội Chi và Lý Gia Nhạc cùng chạy tới nhà Đỉnh Phong, bọn họ cũng không thông báo hay gọi điện thoại trước một tiếng.

“Cháu chào chú Dương ... chào chú Từ ạ!” Lúc hai người nhìn thấy Dương Đán và Từ Sinh thì không hẹn mà cùng lộ ra vẻ mặt thô bỉ đầy YD. (ý dâm =)))

Trông thấy Đinh Phong thì hai người lập tức nhào tới.

“Đinh Phong, cậu thi thế nào? Tổ được 430 điểm, wow, thật là vượt qua sự tưởng tượng của tớ, có thể vào được trường đại học hạng hai của thành phố A đấy, ha ha ha.” Lý Gia Nhạc hưng phấn nói.

Bội Chi cũng có chút kích động: “Đinh Phong, tớ cũng được hơn 450 điểm, cậu được bao nhiêu?”

Đinh Phong ôm mặt, giọng nói uể oải: “Tớ hỏng hết rồi.”

Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi sững sờ, hai người không biết phải nói gì.

“Đinh Phong, không sao đâu, cùng lắm thì chúng ta cùng ở lại thành phố A, dù sao thì đã có bọn chị đây, Tiêu Mộc không chạy được đâu.” Bội Chi an ủi.

“Đinh Phong, đừng nản lòng, chúng ta có thể thi lại mà.” Lý Gia Nhạc đề nghị.

“Huhu...” Đinh Phong bắt đầu khóc không thành tiếng.

“Đinh Phong ...” Hai người vội vàng xoay quanh cô.

“Huhu ... Hahaha ...” Bả vai của Đinh Phong run lên bần bật.

Hai người vừa nghe thì cảm thấy khác thường.

“Đinh Phong, cậu sao vậy?”

Đinh Phong ngẩng khuôn mặt tròn, ôm bụng cười to, nói: “Hai người các cậu vậy mà tin sái cổ, thật ngu ngốc.”

Bội Chi và Lý Gia Nhạc tức giận, bổ nhào vào người Đinh Phong: “Được lắm, lại dám đùa giỡn bọn mình, ném thử quả dấm của chị đây, dấm hại bọn chị lo lắng như vậy, Dương Đinh Phong, cậu được lắm!”

Đinh Phong thấy tình hình không ổn, vội vàng xin tha thứ: “Hai vị nữ hiệp tha mạng, tiểu nhân biết sai rồi!”

39. Chương 39

Lý Gia Nhạc giữ chặt cánh tay của Đinh Phong, Bội Chi ngồi lên lưng Đinh Phong, hỏi: “Còn không mau khai, rốt cuộc cậu được bao nhiêu điểm?”

Đinh Phong cầu xin tha thứ: “Tớ được 605, vừa đủ điểm.”

Vốn cho là Bội Chi và Lý Gia Nhạc sẽ tiếp tục đùa giỡn, không ngờ hai người bọn họ đột nhiên buông tay, ôm lấy Đinh Phong rồi òa khóc: “Vậy nên cậu phải đi cùng Tiêu Mộc à? Bọn chị đây phải cô đơn rồi sao?”

Nhìn hai người vừa khóc vừa cười, trong lòng Đinh Phong như có một dòng nước ấm đang chảy qua.

“Rốt cuộc hai người các cậu có thi đậu hay không?”

Bội Chi lau nước mắt: “Đương nhiên là đậu rồi, chẳng qua bọn mình không nỡ xa cậu.”

Lý Gia Nhạc thì nước mũi lòng thông: “Đinh Phong chết tiệt, có trai quên bạn.”

Đinh Phong giang tay ôm lấy bọn họ, an ủi: “Ngoan nào, chị đây sẽ thường xuyên trở về thăm các em.”

“Có chứ, chúng tớ mới là chị ...”

Trong chớp mắt, hai người lại quay phắt lại làm địa chủ, dè ép Đinh Phong.

“Dám đùa giỡn bọn mình, hôm nay cậu đừng mơ còn sống mà ra khỏi căn phòng này!”

Tiếng gào thảm thiết của Đinh Phong từ trong phòng không ngừng truyền ra.

Dương Đán cười tủm tỉm chuẩn bị cơm chiều, thỉnh thoảng trong lỗ mũi còn phát ra vài tiếng cười khe khẽ, Từ Sinh đứng bên cạnh nhìn Dương Đán, khóe môi cũng không nhịn được mà cong lên, thật là ấm áp.

...

Cơm nước xong, sau khi tiễn Bội Chi và Lý Gia Nhạc về.

Đĩnh Phong vào phòng, ngồi xuống giường, lấy điện thoại gọi cho Tiêu Mộc.

Chờ mười mấy giây, lúc cô cho rằng không ai nghe máy.

Giọng nói của Tiêu Mộc lại nhẹ nhàng truyền tới, giọng nói của anh vẫn lạnh nhạt giống như ngày thường, anh nói: “Đĩnh Phong...”

Đĩnh Phong vui vẻ cong môi: “Tiêu Mộc, em đậu rồi.”

Hai người im lặng, trong điện thoại lại khẽ vang lên hơi thở của đối phương.

Đĩnh Phong cảm thấy dường như Tiêu Mộc đang ở bên cạnh mình, lẳng lặng nghe từng âm thanh rất nhỏ của nhau, thời gian như ngừng lại.

“Thật tốt.” Giọng nói của Tiêu Mộc dịu dàng vang lên.

Đĩnh Phong cảm thấy sống mũi cay cay, nói: “Ừm, đúng vậy.”

“Tiêu Mộc, em muốn chúng ta đến thành phố D chơi, được không?” Đĩnh Phong nhẹ nhàng hỏi.

Tiêu Mộc khẽ đáp: “Ừ.”

“Vậy khi nào thì đi, em vẫn luôn muốn gặp lại anh.” Đĩnh Phong đã không thể chờ thêm để gặp lại Tiêu Mộc nữa.

“Khi nào em chuẩn bị xong thì gọi cho anh, chúng ta cùng đi.” Tiêu Mộc trả lời.

“Được...” Đĩnh Phong cầm điện thoại, vui vẻ gật đầu.

“Vậy anh cúp điện thoại đây, trong nhà đang có chút chuyện.” Tiêu Mộc nhẹ nhàng nói.

“Ừ, anh đi giúp đi...” Đĩnh Phong cầm điện thoại, nghe âm thanh hô hấp của Tiêu Mộc xa dần, đến khi anh cúp điện thoại, âm báo vang lên, lúc này cô mới cúp điện thoại.

Đĩnh Phong cởi giày, nằm xuống giường, thi thoảng lại bật cười ngây ngô.

Lúc ăn tối, Đĩnh Phong nói kế hoạch của mình cho Dương Đán.

Dương Đán có chút lo lắng: “Đĩnh Phong, chỉ có mình con đến thành phố D sao?”

Đĩnh Phong mở to mắt nói dối: “Không có, con đi cùng Bội Chi và Lý Gia Nhạc.”

Dương Đán yên tâm: “Vậy con đi chơi vui vẻ nhé.”

Từ Sinh nhàn nhạt liếc mắt nhìn Đĩnh Phong, khóe môi lại nở nụ cười đầy thâm ý.

Nụ cười này khiến Đĩnh Phong cảm thấy như vừa nuốt phải một cái chén vào cổ họng.

Ăn tối xong, Đĩnh Phong lại tung tăng chạy về phòng mình chuẩn bị quần áo và đồ dùng các kiểu, vừa sắp xếp vào trong balo, vừa ngâm nga một bài hát.

Tiếng mở cửa truyền đến, giọng nói của Từ Sinh mang theo chút trêu chọc: “Tâm tình có vẻ không tệ nhỉ?”

Hàng mi của Đĩnh Phong run lên, cô trả lời: “Thì ra mẹ kế có sở thích rình coi người khác cơ đấy?”

Lần này đến lượt hàng mi của Từ Sinh run rẩy, anh ta chỉ vào mũi mình, hỏi: “Mẹ kế?”

Đĩnh Phong nhướn mày, giọng điệu quả quyết: “Dương Đán là ba của tôi, bây giờ anh vào nhà tôi, không phải mẹ kế của tôi thì là gì?”

Đôi mắt hoa đào của Từ Sinh mở to: “Đĩnh Phong, không thể nói vậy được, em nên biết lúc tôi và thầy ở trên giường, ai mới là người làm chủ tình thế.”

Đĩnh Phong hỏi lại: “Thì thế nào? Ba của tôi chỉ có một, anh vào đây thì cũng chỉ có thể làm mẹ kế.”

Từ Sinh thở ra một hơi, nói: “Quên đi, không thảo luận chuyện này nữa.”

Đỉnh Phong nhíu mày: “Đi đi, không tiễn.”

Từ Sinh lại nghiêng người dựa vào cửa phòng, tiếp tục nói: “Nếu như đã trở thành mẹ kế của em, vậy tôi cũng nên làm tốt trách nhiệm của mẹ kế mà nhắc nhở em một tiếng, lúc đi chơi thì nhớ mang theo vài hộp jissbon thủ sẵn, tôi và ba em không muốn nhìn thấy em còn trẻ như vậy mà đã mang thai đâu.”

Khuôn mặt của Đỉnh Phong lập tức đỏ lên: “Ba tôi?”

Đôi mắt hoa đào của Từ Sinh khẽ cong lên, tà mị nói: “Em thật sự nghĩ thầy ấy không biết gì sao?”

Đỉnh Phong sững sờ: “Ba tôi cũng biết?”

Từ Sinh cười nói: “Mặc dù thầy ấy không quan tâm nhiều đến những chuyện khác, nhưng chỉ có những chuyện liên quan đến Đỉnh Phong em thì thầy ấy cực kỳ mẫn cảm.”

Đỉnh Phong thấp thỏm nói: “Vậy vì sao vừa rồi ông ấy không vạch trần tôi?”

Đôi mắt hoa đào của Từ Sinh lại cong lên, nói: “Chẳng phải em nên cảm ơn mẹ kế tôi đây một tiếng sao?”

Đỉnh Phong bật cười: “Bây giờ anh mở miệng nói ‘mẹ kế’ thuận miệng như vậy, thật ra anh rất thích cái danh hiệu này đúng không?”

Đôi mắt hoa đào khẽ nheo lại đầy nguy hiểm, Từ Sinh ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Đỉnh Phong, nếu như em không muốn đi thì ... tôi cũng có thể giúp em ở nhà đấy.”

Đỉnh Phong vội vàng khoát tay: “Mẹ kế, ngài hãy đi nghỉ ngơi đi, tôi đi chuẩn bị đồ đạc.”

Lúc Từ Sinh ra đến cửa phòng thì vẫn không quên dặn lại lần nữa: “Jissbon đặt ở ngăn trên cùng trong tủ đồ, nhớ mang theo đấy.”

Đỉnh Phong đỏ mặt, đuổi anh ta ra ngoài.

Vì vậy, cũng trong đêm đó, phòng khách đột nhiên xuất hiện một bóng người lén la lút đi về phía tủ đồ, lục lọi một hồi, cũng chẳng biết đã cầm trúng hộp gì, sau đó vội vàng vàng chạy về phòng mình.

Ngày hôm sau, lúc Từ Sinh nhìn Đỉnh Phong thì lại nở một nụ cười như có như không, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Khiến Đỉnh Phong cảm thấy đau cả trứng.

Cứ như vậy trôi qua ba ngày, Đỉnh Phong hẹn Tiêu Mộc, cùng nhau lên tàu đến thành phố D.

Nhiều năm sau, Đỉnh Phong luôn nhớ lại khoảng thời gian này, có lẽ thật sự là khoảng thời gian cô vui vẻ nhất.

Đời người đẹp nhất là thời thanh xuân, khắp nơi đều là ánh mặt trời rực rỡ, sau này có lẽ sẽ phải đón nhận rất nhiều phong ba bão táp.

...

Ngồi tàu hỏa đến thành phố D đã 3 ngày, bọn họ cũng đã thăm thú tất cả địa điểm du lịch trong thành phố D, nơi đây nổi tiếng nhất là bãi cát ven biển.

Mùa hè, nếu muốn mát mẻ dễ chịu thì bãi biển ven thành phố D là một sự lựa chọn không tồi.

Đỉnh Phong sinh ra ở Mỹ, sống bên Mỹ mười mấy năm, tư tưởng cũng không bảo thủ.

Thật sự mà nói thì ngay từ lần đầu tiên trông thấy Tiêu Mộc, cô đã nghĩ cách làm sao để có thể gạt anh lên giường, tuy trải qua không ít gian nan cực khổ, nhưng bây giờ miếng thịt béo Tiêu Mộc này đã an toàn rơi vào tay cô rồi.

Giống như một năm trước cô đã từng nói với Bội Chi, giờ là lúc thực hiện kế hoạch ‘hạ gục’ Tiêu Mộc.

Đỉnh Phong thay một bộ áo tắm gợi cảm rồi cười ha hả, lúc đi ra thì lại trông thấy mấy cô gái đang đứng trong phòng thay đồ nhìn cô như đang nhìn một kẻ tâm thần.

Tâm tình của Đỉnh Phong đang rất tốt, vậy nên cũng chẳng thèm quan tâm đến bọn họ.

Đến trước gương trong phòng thay đồ, cô ngắm nghía bản thân mình.

Không phải cô tự kỷ nhưng phải công nhận một điều, tuy mặt cô tròn thật, nhưng vóc dáng cũng rất nuột nà.

So với cup A của Lý Gia Nhạc thì cô cũng được xem là núi non hùng vĩ rồi.

Hôm nay Đinh Phong cố tình mặc một bộ đồ tắm mát mẻ, trừ khuôn mặt tròn ra thì cô đều cảm thấy tương đối hài lòng.

Cô ưỡn ngực, bước ra ngoài.

Tiêu Mộc đang đứng cách phòng thay đồ nữ khoảng mười bước để đợi cô.

Ánh nắng mùa hè vô cùng chói mắt, Đinh Phong giơ tay che nắng, toàn bộ tầm mắt đều rơi vào Tiêu Mộc đang đứng cách đó không xa.

Anh mặc một chiếc quần bơi màu xanh nhạt, đi một đôi dép tông màu trắng, đứng im một chỗ.

Cô vốn nghĩ vóc dáng của Tiêu Mộc rất mảnh mai, khuôn mặt xinh đẹp kia thật sự là không có cách nào khiến người ta liên tưởng tới thân thể, đáng tiếc ... Đinh Phong không ngờ, Tiêu Mộc vậy mà lại có cơ bắp.

Một vài khối cơ bắp nhô lên trên cơ thể, có thể nhìn thấy cơ bụng sáu múi, dưới ánh mặt trời, làn da của anh lại càng thêm trắng nõn, cơ thể săn chắc, đôi chân thon dài.

Vì đang đứng gần biển nên có những cơn gió nhẹ lướt qua, mái tóc trước trán của anh bị gió thổi mà trở nên hơi rối, để lộ ra đôi mắt phượng đen láy.

Đinh Phong chậm chậm bước đến bên cạnh Tiêu Mộc.

Tiêu Mộc quay đầu nhìn Đinh Phong, mắt phượng xinh đẹp nhìn cô từ trên xuống dưới, sau đó nhàn nhạt nói một câu: “Thật béo.”

Đinh Phong lập tức xù lông: “Em gái anh, em béo chỗ nào, vóc người của em rõ ràng rất đạt tiêu chuẩn đấy, có biết không?”

Tiêu Mộc không nói gì, chỉ vươn tay kéo Đinh Phong đi về phía bãi biển.

Đinh Phong liếc mắt nhìn cơ bụng của Tiêu Mộc, lại kìm lòng không được mà nhìn xuống phía dưới, đôi mắt to tròn lóe sáng, vừa nhìn đã biết là đang nghĩ đến chuyện không đứng đắn rồi.

Tiêu Mộc khẽ nhìn thoáng qua Đinh Phong, giọng nói có chút bất đắc dĩ: “Em đang nhìn gì vậy?”

Đinh Phong nuốt chút nữa thì huyết sáo một tiếng, Tiêu Mộc nhất định là ‘rất lớn’.

“Em có nhìn gì đâu? Anh đừng tự mình đa tình.” Đinh Phong nói dối không chớp mắt.

Tiêu Mộc bất đắc dĩ bật cười.

Đinh Phong nhìn Tiêu Mộc, thấp giọng dặn dò: “Đợi đã, anh không thể nhìn thấy gái đẹp rồi gạt em sang một bên đâu đấy, anh xem, mấy cô gái kia cứ nhìn chăm chăm vào anh, con mắt cũng sắp lồi ra rồi, em ... thật muốn đem anh giấu đi.”

Tiêu Mộc vươn tay xoa đầu Đinh Phong, bất đắc dĩ cười nói với cô: “Trong cái đầu này, rốt cuộc là chứa thứ gì vậy?”

Đinh Phong mở to mắt, thề son sắt, nói: “Có trời làm chứng, trong đầu em chỉ chứa hình bóng của anh ...” lúc khỏa thân.

40. Chương 40

Tiêu Mộc không nói gì, chỉ là đôi mắt kia khẽ nheo lại, nơi đuôi mắt còn mang theo chút ý cười nhàn nhạt.

“Tiêu Mộc, lát nữa anh phải giúp em bôi kem chống nắng đấy.” Đinh Phong hưng phấn nói.

Cô cũng không tin, một thiếu niên đang trong giai đoạn trưởng thành như Tiêu Mộc đối mặt với một người ... có vóc dáng tốt như cô mà lại không có cảm giác.

Thịt thà trên người cô cũng không phải tự nhiên mà có, đó là nhờ tâm huyết bao nhiêu năm của Dương Đán nha!

Tiêu Mộc, anh hãy chờ đến lúc bị em ăn sạch đi!

...

Nằm trên bờ cát, Đỉnh Phong cảm thụ ánh nắng ấm áp đang rơi lên cơ thể mình, cô không biết bơi, tới đây cũng chỉ vì muốn nhìn dáng người của Tiêu Mộc.

Tiêu Mộc đã xuống biển, anh bơi rất xa, cô có thể nhìn thấy anh đang ngụp lặn trong nước.

Thỉnh thoảng Đỉnh Phong sẽ vẫy tay với anh, khuôn mặt ngập tràn vui vẻ.

Mặc dù Tiêu Mộc không vẫy tay lại với cô, nhưng mỗi lần thấy cô vẫy tay, anh cũng sẽ nhìn về phía cô một lúc lâu.

Cô lấy tuýp kem chống nắng ra, đang chuẩn bị gọi Tiêu Mộc.

Đột nhiên lại trông thấy một cô nàng có bộ ngực cỡ cup D đang đi về phía Tiêu Mộc, nhìn từ xa, cô ta không những có một vóc dáng mê người mà ngay cả khuôn mặt trái xoan kia cũng rất đẹp.

Đỉnh Phong lập tức cảnh giác, ngồi bật dậy quan sát cô nàng.

Không ngờ, cô ta lại bơi đến bên cạnh Tiêu Mộc, bơi một hồi lại không biết chân cẳng thế nào, đột nhiên hét lên: “Cứu!”

Nhưng Đỉnh Phong nhìn mực nước chỗ đó cũng chỉ cao tầm hai mét.

Bởi vì Tiêu Mộc ở gần nhất cho nên thuận tay kéo cô ta từ dưới nước ngoi lên.

Sau khi cô gái kia được ‘cứu’ ra khỏi mặt nước thì lại làm ra vẻ đáng thương, càng nhìn càng khiến người ta cảm thấy yêu mến, cô ta mở miệng, không biết nói gì đó với Tiêu Mộc, chắc là đang cảm ơn anh.

Tiêu Mộc không mẫn không nhạt đáp lại một tiếng, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Chỉ thấy cô nàng đột nhiên vươn tay, giữ chặt lấy cánh tay của Tiêu Mộc, sau đó dựa sát thân thể vào anh.

Bộ ngực cup D cứ thế mà dán chặt vào lưng Tiêu Mộc.

Thân thể Tiêu Mộc cứng đờ, sau đó lập tức gạt tay cô ta ra, sắc mặt anh rất tệ, mắt phượng đen láy so với bình thường lại càng trở nên u ám hơn.

Cô gái kia cũng không tức giận, vẫn tiếp tục áp sát vào anh.

Đỉnh Phong tức điên lên, cô đứng phắt dậy, chạy về phía bọn họ.

Cô vọt tới trước mặt Tiêu Mộc, rồi lại giống như một con gà con, ôm chầm lấy anh, sau đó nghiêng đầu, khuôn mặt tròn có chút căng thẳng, trừng mắt nhìn cô gái kia: “Cô muốn làm gì?”

Cô gái kia sững sờ, nở một nụ cười xinh đẹp, ra vẻ thanh cao hỏi: “Cô là?”

Đỉnh Phong ôm Tiêu Mộc, trừng mắt nói: “Tôi là bạn gái anh ấy.”

Cô nàng kia hiển nhiên là bị đả kích, có chút giật mình nói: “Bạn gái?”

Đỉnh Phong ưỡn ngực: “Thế nào?”

Cô ta chán ghét nhìn Đỉnh Phong, lại cười nói với Tiêu Mộc: “Lần này cảm ơn anh, lần sau có cơ hội em mời anh ăn cơm.” Nói xong, cô ta cao ngạo liếc nhìn Đỉnh Phong một cái rồi xoay người bỏ đi.

Đỉnh Phong sững sờ, dậm chân một cái rồi quay lại nhìn Tiêu Mộc, sau đó kéo tay anh trở về khách sạn.

Tiêu Mộc không nói gì, chỉ đi theo phía sau cô, để mặc cho cô lôi kéo.

Trở về khách sạn, Đinh Phong hờn dỗi đặt mông ngồi xuống giường.

Mắt phượng của Tiêu Mộc khẽ cong lên, ngồi xuống bên cạnh Đinh Phong, trên người bọn họ vẫn mặc đồ tắm, anh chỉ mặc một chiếc quần bơi, hơi thở ấm áp vây quanh Đinh Phong khiến cô cảm thấy hơi nóng nóng.

Đinh Phong quay đầu, trừng mắt hỏi: “Anh và cô ta đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Mộc nhìn vẻ mặt của Đinh Phong, lại nhin không được mà khẽ cong môi: “Lúc này anh đang bơi thì thấy cô ta bị chuột rút nên tiện tay kéo cô ta lên, có vậy thôi.”

Đinh Phong hừ lạnh nói: “Được người đẹp như vậy yêu thương ôm ấp, cảm giác chắc không tệ.”

Mắt phượng của Tiêu Mộc khẽ chớp, môi mỏng mỉm cười: “Không tệ.”

Đinh Phong nổi giận, đẩy Tiêu Mộc ngã xuống giường, bóp cổ anh, nói: “Anh còn dám nói, em ... em ...” Giọng nói của cô có chút uể oải, khẽ nới lỏng tay, chăm chú nhìn Tiêu Mộc, nói: “Em biết rõ vóc dáng của mình không tốt như cô ta, khuôn mặt cũng không đẹp bằng cô ta, nhưng mà, em thật sự thích anh.”

Mắt phượng đen láy của Tiêu Mộc tối sầm lại, anh lật người, đè Đinh Phong ở dưới thân mình.

Mái tóc của anh vẫn còn đọng lại vài giọt nước, rơi tí tách trên mặt cô, mắt phượng xinh đẹp như tranh thủy mặc mang theo sự say mê nhìn chăm chăm vào Đinh Phong, môi mỏng khẽ cong lên, một giọt nước rất nhỏ trượt xuống vòm ngực rắn chắc, anh cúi người, ghé sát vào tai Đinh Phong, nhẹ nhàng nói: “Vì sao anh lại cảm thấy em đẹp hơn cô ta nhỉ?”

Đinh Phong sững sờ, cảm thấy lỗ tai mình nóng lên, nói chuyện cũng bắt đầu lắp ba lắp bắp: “Anh ... anh ... lúc này anh còn nói em béo.”

Tiêu Mộc nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay trông em rất đẹp.”

Lúc này, Đinh Phong cảm thấy không chỉ khuôn mặt mình đang bốc cháy mà ngay cả toàn thân cũng bắt đầu nóng lên.

Tiêu Mộc cúi người, hôn lên má cô, rồi dần dần chạm đến khoe môi.

Bờ môi của hai người quấn quýt lấy nhau.

Lúc này, ý nghĩ duy nhất trong đầu Đinh Phong chính là ‘hạ gục’ Tiêu Mộc, vì vậy, bàn tay cô bắt đầu trượt lên trên thân thể anh.

Khi cô chạm đến vòm ngực của anh thì lại cảm thấy rất thoải mái dễ chịu, không hề có đám lông đáng ghét, thậm chí làn da còn mịn màng hơn cả phụ nữ.

Đinh Phong đang mãnh liệt đá lười cùng Tiêu Mộc, mà tay của cô thì lại tận tình vuốt ve trước ngực anh, vụng về dụi dụi.

Thân thể Tiêu Mộc càng ngày càng nóng.

Đinh Phong gắt gao ôm chặt lấy anh, dùng hai ngón đôi nhỏ nhỏ chậm rãi cọ xát vào anh.

Thân thể Tiêu Mộc cứng đờ, ngay sau đó, động tác càng thêm cuồng nhiệt.

Đinh Phong không ngừng tiếp tục cố gắng, tiếp tục làm mưa làm gió trong ngực anh, xoa xoa hai hạt đậu nhỏ, nhẹ nhàng vờn vờ.

Tiêu Mộc đột nhiên ngừng lại, nâng mắt phượng nhìn Đinh Phong, nói: “Đinh Phong, không được.”

Đinh Phong sững sờ, mở to mắt tròn nhìn chàng trai trước mắt, nói: “Tiêu Mộc, em chẳng qua chỉ là thích anh, muốn gần gũi với anh, nếu như là do em tự mình đa tình thì ... chúng ta ...”

Mắt phượng của Tiêu Mộc tối sầm lại: “Anh cũng muốn gần gũi với em, nhưng chúng ta không có...” Anh dừng lại, không nói tiếp nữa.

Đôi mắt của Đinh Phong chợt sáng lên, cô vội vàng xuống giường, chạy đến chỗ vali của mình, lấy ra một hộp jissbon, sau đó chạy về, nằm xuống giường, đặt hộp jissbon vào trong tay Tiêu Mộc.

Tiêu Mộc nhìn Đinh Phong, đột nhiên nở nụ cười.

“Thì ra là em đã chuẩn bị trước rồi.”

Đinh Phong đỏ mặt, nói: “Cởi quần áo mau lên.” Vừa nói vừa bắt đầu cởi đồ tắm trên người mình ra.

Tiêu Mộc nhìn Đinh Phong gấp gáp như vậy thì có chút dở khóc dở cười.

Đinh Phong rất nhanh đã cởi sạch quần áo, sau đó đè Tiêu Mộc xuống dưới thân mình, giọng điệu hết như nữ vương: “Em muốn ở trên!”

Đôi mắt phượng của Tiêu Mộc đã bắt đầu lặn tẩn gọn sóng, ánh mắt thâm thúy như bầu trời đêm.

Đinh Phong khom người, dùng môi mình hôn lên lồng ngực của Tiêu Mộc.

Đinh Phong vừa dùng môi lướt trên lồng ngực của Tiêu Mộc vừa cảm thán, da thịt của anh giống như khối bạch ngọc, cơ bụng săn chắc làm cho vóc dáng của anh càng thêm hoàn mỹ.

Đinh Phong le lưỡi, bắt đầu liếm vào hai điểm màu hồng sậm, khe vòng một vòng, vô cùng khiêu gợi.

Ánh mắt của Tiêu Mộc càng lúc càng tối sầm, anh đột nhiên xoay người đè cô xuống dưới thân.

Đinh Phong hét lên: “Em muốn ở trên.”

Ánh mắt của Tiêu Mộc mang theo chút mộng lung, anh chậm rãi cúi đầu, dịu dàng hôn lên cổ cô.

Bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve thân thể cô.

Hơi thở trong lành ấm nóng phả vào cổ khiến cho Đinh Phong hồi thần lại, cảm giác cơ thể mình đang không ngừng run rẩy.

Đôi môi mềm mại chạm vào làn da của cô lại giống như mang theo dòng điện, khiến cô tê dại đến khó nhận.

Đầu lưỡi trơn mềm ướt át đang trêu chọc vành tai cô, khe vẽ vài vòng bên trong, loại kích thích mãnh liệt như vậy thật khiến người ta muốn hét lên.

Đinh Phong cắn chặt môi, thế nhưng âm thanh nức nở khó chịu vẫn bật ra khỏi miệng.

Anh cúi đầu, ngậm lấy nụ hồng trước ngực cô, nhẹ nhàng mút vào, rồi lại dùng răng khe cắn một cái.

Đinh Phong cảm thấy trước ngực ướt át, còn có một luồng nhiệt nóng bỏng đang chạy dọc toàn thân cô.

Thân thể của cô không tự chủ được mà bắt đầu run rẩy, bắt đầu co rút nhanh chóng, loại cảm giác này còn mang theo một chút khó chịu, một chút lạ lẫm, nhưng cũng mang theo một chút khao khát.

Bàn tay của cô bắt đầu túm chặt drap giường, cuối cùng lại vòng lên trên cổ anh, như muốn tìm một điểm tựa ỉnh.

Môi của anh lại bắt đầu dạo chơi trên cơ thể cô, nhen nhóm lên ngọn lửa đang bị đè nén ở bên trong cơ thể.

Cảm thụ tư vị tình dục khó nhận khiến ngón tay cô bấm sâu vào lưng anh.

Ánh nắng chói chang giữa trưa hè xuyên qua khe hở của rèm cửa hắt vào trong căn phòng, trên thân thể hai người ánh lên một màu vàng nhạt.

Ánh mặt trời chói lòa, mồ hôi ướt đầm, tiếng thở dốc kịch liệt, đủ loại hình ảnh, tất cả đều ngưng đọng, trở thành một hồi ức vững vàng nhất.

Tư vị của dục vọng bao trùm xung quanh bọn họ, phá vỡ một tầng lý trí mỏng manh cuối cùng còn sót lại.

Đinh Phong gắt gao ôm lấy cơ thể ấm áp của anh, lại hơi ưỡn người, như muốn nhiều hơn thế nữa.

Mà Tiêu Mộc cũng đã ở sát ranh giới ý loạn tình mê, anh dùng toàn bộ sức lực, muốn đem cô khảm sâu vào trong cơ thể mình.

Những khớp xương nổi rõ trên mu bàn tay trắng nõn, anh bắt đầu chậm rãi cởi quần lót của cô.

Đinh Phong cũng nâng người phối hợp với anh, để anh cởi bỏ chương ngại cuối cùng.

Giờ phút này, toàn thân cô đã hoàn toàn trần trụi.

Tiêu Mộc vươn tay với lấy hộp jissbon bên cạnh.

Đỉnh Phong liếc mắt nhìn trộm vật nào đó sắp sửa tiến vào trong cơ thể mình.

Nó, thật sự rất đẹp.

Tiêu Mộc nhìn Đỉnh Phong, môi mỏng khẽ cong lên, sau đó lại tiếp tục lưu luyến trên da thịt của cô, mỗi một nụ hôn đều nhen nhóm lên một chút lửa nóng, cuối cùng lại lan ra toàn thân, thiêu đốt tất cả mọi lý trí.

Trong bóng tối, Đỉnh Phong vẫn vòng tay ôm lấy cổ anh, tựa như đang bám lấy thanh gỗ duy nhất giữa cơn sóng lớn.

Mồ hôi đã thấm ướt hai thân thể, từng tia nắng lười biếng hắt lên một màu vàng nhạt.

Chân tay quăn quýt, ôm hôn lẫn nhau, da thịt nóng hổi cũng áp sát vào nhau.

Rốt cuộc, lúc cảm nhận rõ được sự đau đớn, Đỉnh Phong và Tiêu Mộc đã thuộc về nhau.

Bởi vì đau đớn, bởi vì mừng rỡ, bởi vì đủ mọi loại lý do mà đôi mắt của Đỉnh Phong lại dâng lên một tầng nước mắt.

Mắt phượng của anh tràn ngập sương mù, gò má ửng đỏ, trên trán còn nhỏ xuống vài giọt mồ hôi, hòa cùng động tác bên trong cơ thể mà khẽ thở ra một hơi nhẹ nhàng thoải mái.

Thế giới trước mắt đều trở nên mê loạn.

Mà cơn mê loạn này kéo dài đến tận chiều hôm đó...

41. Chương 41

Hầu hết thời gian còn lại ở thành phố D, Đỉnh Phong và Tiêu Mộc đều trải qua ở trên giường, tuổi trẻ ham vui, mới được nếm thử tư vị tình dục nên không thể thoát ra được.

Rất lâu về sau, có người hỏi Đỉnh Phong.

“Nếu biết trước như vậy, cô có hối hận không?”

Đỉnh Phong luôn trả lời: “Không hối hận, tất cả đều do tôi chủ động, chỉ là tôi đã bước sai một bước, vậy nên tất cả những bước còn lại đều sai, không trách được người khác.”

Vậy nên, cô không thể trách Tiêu Mộc, cũng sẽ không hận anh, chỉ là sẽ không thích anh nữa ...

Những tia nắng mùa hè hắt lên trên giường, soi rõ thân thể của đôi trai gái, tay chân quăn quýt với nhau, tựa như vận mệnh của bọn họ.

Điện thoại của Tiêu Mộc đột nhiên vang lên.

Đỉnh Phong khẽ hé ra đôi mắt mông lung, nhìn Tiêu Mộc nhận điện thoại.

Tuy cô không nghe được giọng nói bên trong điện thoại, nhưng lại cảm giác được thân thể bên cạnh đột nhiên cứng đờ.

Đỉnh Phong mở to mắt, nghi ngờ hỏi: “Sao vậy?”

Tiêu Mộc đặt điện thoại xuống, sắc mặt không tốt lắm, mắt phượng đen như mực dần trầm xuống, anh nói: “Đỉnh Phong, xin lỗi em, chúng ta phải về thành phố A thôi, trong nhà anh xảy ra chút chuyện.”

Đỉnh Phong sững sờ, vội vàng nói: “Vậy mau thu dọn đồ đạc đi, trong nhà anh xảy ra chuyện gì? Có phải cô hay chú bị bệnh không? Em cũng muốn đến xem.”

Tiêu Mộc đã bắt đầu mặc quần áo, anh quay lưng về phía cô, vậy nên cô cũng không thấy được vẻ mặt của anh, chỉ nghe anh nói: “Không có việc gì đâu, em đừng lo lắng.”

Hai người vợ vàng mua vé tàu trở về thành phố A.

Trước khi đi, Tiêu Mộc nói với Đinh Phong: “Chờ điện thoại của anh.”

Đinh Phong nhìn bóng lưng của anh đang dần xa, không hiểu vì sao cô lại cảm thấy như anh đang cách mình càng lúc càng xa.

Trở về nhà, Từ Sinh nhìn cô, vẻ mặt hết như hồ ly, nói: “Trong tủ bị mất một hộp jissbon.”

Đinh Phong không nói gì, chỉ lấy một hộp jissbon trống không trả lại cho Từ Sinh.

Từ Sinh có chút giật mình: “Xài hết rồi?”

Đinh Phong gật gật đầu.

Đôi mắt hoa đào của Từ Sinh lóe sáng, nói: “Xem ra cháu của tôi thật đúng là không tệ.”

Hiếm khi Đinh Phong không thêm đôi co với anh ta, cô cảm thấy toàn thân mình như mất hết khí lực, chỉ muốn leo lên giường nằm.

Lại không ngờ, nằm một phát là nằm luôn ba ngày.

Cô bị cảm nặng, hô hấp cứ như bị chết đuối, ngay cả nhúc nhích một tí thì toàn bộ xương khớp đều đau, cảm giác tê tâm liệt phế.

Dương Đán và Từ Sinh thay phiên nhau chăm sóc cho cô.

Chỉ có cô biết rõ, cô đang đợi một người.

Buổi sáng ngày thứ tư, rốt cuộc điện thoại của cô cũng vang lên, một dãy số lạ chưa bao giờ thấy đập vào mắt cô.

Cô đứng dậy, lúc định nhấn phím nghe thì lại chần chờ một giây.

“Alo?” Cô nói.

“Dương Đinh Phong à?” Giọng nói bên kia điện thoại có chút quen thuộc, là một giọng nữ vẫn luôn mang theo sự kiêu căng ngạo mạn.

“Cô là?” Giọng nói của cô hơi khàn khàn, lúc nói chuyện chỉ phát ra giọng mũi.

“Là tôi, Trương Hân.”

Bàn tay Đinh Phong cứng đờ, cô hỏi: “Sao cô biết số điện thoại của tôi?”

“Không cần phải quan tâm vì sao tôi biết, Đinh Phong, đừng bảo là tôi không nói cho cô biết, Tiêu Mộc có một người bạn thanh mai trúc mã...” Giọng nói của Trương Hân nghe rất chói tai.

Không hiểu sao, Đinh Phong dường như cảm nhận được điều gì, cô cắt ngang lời nói của cô ta: “Tôi biết rõ thanh mai trúc mã của anh ấy là Bội Chi.”

Trương Hân nhẹ nhàng cười một tiếng: “Đừng tự lừa mình dối người, thanh mai trúc mã của Tiêu Mộc không chỉ có mình cô ta, Trình Ngự, chắc là cô đã nghe thấy cái tên này rồi đúng không? Trình Ngự là hoa khôi giảng đường.”

Lúc Đinh Phong nghe đến cái tên này thì trong lòng như có một vật gì đó bỗng chốc sụp đổ, cô nhàn nhạt trả lời: “Vậy thì sao?”

Giọng nói của Trương Hân còn mang theo chút mỉa mai: “Đinh Phong, thì ra cô không biết thật à? Rất lâu trước đây, Tiêu Mộc thích Trình Ngự, hồi cấp 2 bọn họ còn được toàn trường công nhận là đôi tình nhân hoàn mỹ nhất đấy.”

Bàn tay cầm điện thoại có chút run rẩy, cô hỏi: “Vậy thì liên quan gì đến tôi?”

Trương Hân nhẹ nhàng nói: “Cô không muốn biết vì sao bọn họ chia tay à?”

Đinh Phong trả lời: “Không.”

Trương Hân lại cười lạnh một tiếng: “Đĩnh Phong, cô không muốn nghe nhưng tôi cũng xin mạn phép nói, hồi cấp hai Trình Ngự phải chuyển đi nơi khác, vậy nên hai người bọn họ bắt đắ dĩ mới phải chia tay.”

Đĩnh Phong cũng cười lạnh, nói: “Trương Hân, rốt cuộc cô muốn nói gì?”

Trương Hân hưng phấn nói: “Đĩnh Phong đáng thương, bị lừa gạt mà còn không biết, Tiêu Mộc vẫn luôn thích Trình Ngự, còn cô từ đầu đến cuối chỉ là kẻ thế thân mà thôi.”

Đôi chân của Đĩnh Phong run rẩy, bàn tay cầm điện thoại cũng đã run đến không còn khống chế được nữa.

“Cô có biết Tiêu Mộc đồng ý ở bên cạnh cô là vì Trình Ngự vừa mới kết giao với một nam sinh khác ở ngoài không?” Trương Hân hỏi ngược lại.

Đĩnh Phong không nói gì.

“Bây giờ Trình Ngự trở lại rồi, cô cũng nên trả lại vị trí cho chính chủ đi thôi.”

“Cứ phải làm thế thân cho người khác, tôi nhìn cũng thấy đau lòng thay cô đấy.”

“Nếu có nói thì phải nói lẽ ra ngay từ đầu cô không nên dây vào Tiêu Mộc.”

“Cô có đang nghe hay không vậy?”

Đĩnh Phong lặng lẽ nhấn nút kết thúc cuộc gọi, nằm xuống giường, cô cười khúc khích, nói: “Sao lại mơ một giấc mơ kỳ quái như vậy nhỉ? Xem ra phải tiếp tục ngủ một giấc rồi.”

Cô vùi đầu vào trong gối, tự lẩm bẩm nói: “Tiêu Mộc, bao giờ anh mới gọi cho em?”

Khóe mắt đột nhiên trở nên ẩm ướt, một giọt nước mắt rơi lên gối, chậm chậm thấm vào lớp bông mềm mại.

Dần dần, nước mắt như những hạt ngọc nhỏ, rơi tí tách, thấm ướt cả gối.

Lúc sau Dương Đán vào phòng, chuẩn bị gọi Đĩnh Phong dậy ăn cơm thì lại phát hiện gối của cô đã ướt đầm, ông nhỏ giọng nói: “Lớn như vậy rồi mà ngủ còn chảy nước miếng.”

Cúi thấp đầu, lại nghe thấy tiếng khóc nức nở.

“Đĩnh Phong?” Dương Đán sững sờ, vươn tay giặt cái mền cô đang che trên mặt.

Đĩnh Phong nhắm chặt hai mắt, nước mắt lăn xuống gò má.

“Đĩnh Phong, con làm sao vậy?” Dương Đán sững sờ, lo lắng hỏi.

Đĩnh Phong chậm rãi mở mắt, ánh mắt mê mang, giọng nói khàn khàn: “Ba, có phải là con đã ngủ lâu rồi không?”

Dương Đán ôm Đĩnh Phong vào trong ngực, lo lắng hỏi: “Đĩnh Phong, có phải là bị bệnh nên không thoải mái không? Nói cho baba biết, baba gọi bác sĩ.”

Đĩnh Phong tựa vào ngực Dương Đán, thấp giọng nói: “Ba, con nằm mơ, con cho rằng đó là một giấc mơ đẹp, cuối cùng lại bị người khác đâm ột dao, con đau quá, trong lòng đau quá, con nên làm gì bây giờ? Ba!”

Dương Đán ôm Đĩnh Phong, nói: “Không sao rồi, chỉ là mơ mà thôi, bây giờ đã tỉnh mộng rồi.”

Đĩnh Phong lẩm bẩm nói: “Tỉnh mộng rồi.”

Đúng vậy, cô vẫn luôn sống trong mộng đẹp do mình tự tạo ra, thế nhưng bây giờ, đã tỉnh mộng rồi.

Đĩnh Phong đứng dậy, lảo đảo bước xuống giường.

Dương Đán lo lắng hỏi: “Đĩnh Phong, con muốn làm gì?”

Đĩnh Phong nhẹ nhàng nói: “Ba, con muốn đi tìm cái người đã phá vỡ giấc mơ của con, con muốn hỏi vì sao anh ấy lại phải làm vậy?”

Dương Đán sững sờ, nhìn Đĩnh Phong lảo đảo bước ra khỏi tầm mắt của mình, ông cũng không có cách nào ngăn cản.

Đỉnh Phong ra khỏi nhà, tóc tai rũ rượi, quần áo nhăn nhúm, cô bắt một chiếc taxi, sau đó đọc địa chỉ.

Tài xế có chút lo lắng nhìn Đỉnh Phong, hỏi: “Cô bé, sao vậy? Tâm trạng không tốt sao?”

Đỉnh Phong không nói gì, chỉ lấy điện thoại ra gọi cho Bội Chi.

“Đỉnh Phong? Cậu đã về rồi à? Bây giờ tớ đang ở bệnh viện, bạn của tớ có chút việc.” Giọng nói của Bội Chi từ đầu dây bên kia truyền tới.

Đỉnh Phong cố để cho giọng nói của mình nghe bình thường một chút, cô hỏi: “Bội Chi, có phải Tiêu Mộc thích Trình Ngự không?”

Bội Chi rõ ràng trầm mặc vài giây: “Đỉnh Phong, đây cũng là chuyện lúc trước rồi.”

Đỉnh Phong nhẹ nhàng hỏi: “Bội Chi, tớ muốn hỏi cậu một chuyện, tháng 7 năm ngoái, Trình Ngự ở đâu?”

Bội Chi nghe giọng nói của Đỉnh Phong hơi lạ, cô cũng trả lời thật: “Lúc đó Trình Ngự vừa quen với một nam sinh, còn đến thành phố D chơi nữa.”

Đỉnh Phong nhẹ nhàng nói: “Tớ hiểu rồi.”

Bội Chi nói: “Đỉnh Phong, thật ra lúc trước tớ đã định nói với cậu chuyện của Trình Ngự và Tiêu Mộc, nhưng lại chưa có cơ hội. Thật ra bây giờ bọn họ ít liên lạc lắm, có khi cả tuần Trình Ngự mới về được một lần vào trưa chủ nhật.”

Đỉnh Phong bình tĩnh nói: “Không có gì đâu, Bội Chi, tớ không trách cậu, tớ cúp máy đây.”

Bội Chi gọi: “Đỉnh Phong...”

Thế nhưng Đỉnh Phong đã cúp máy.

Ngồi trên taxi, từ từ đi đến nhà Tiêu Mộc.

Cô nhấn chuông cửa nhưng không có ai ra mở.

Cô lại lấy điện thoại, gọi vào di động của Tiêu Mộc.

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

...

Đỉnh Phong gọi liên tục vào một số, cô đứng dựa vào cửa nhà Tiêu Mộc, gọi hết lần này đến lần khác.

Cho đến khi bóng đêm bao phủ, điện thoại chỉ còn một vạch pin.

Cô ôm đầu gối, gục đầu xuống hai chân.

Khẽ ngâm nga một bài hát, suốt cả đêm hôm đó đến buổi sáng ngày hôm sau, chỉ một bài ‘Nothing’s gonna change my love for you’.

Bình minh đã bắt đầu ló dạng, cô nhẹ nhàng hát nốt một câu cuối cùng.

“Nothing’s gonna change my love for you...”

Rồi đột nhiên cô bật khóc.

Mở điện thoại ra, lại bấm số của Tiêu Mộc một lần nữa.

Lần này, rốt cuộc đã có người bắt máy.

Giọng nói của anh vang lên: “Đỉnh Phong?”

Đỉnh Phong nhẹ nhàng hỏi: “Anh đang ở đâu?”

Anh im lặng một chút, lại nói: “Anh đang ở nhà, vừa mới nhìn điện thoại thì thấy em gọi.”

Đỉnh Phong không nghi ngờ, chỉ lẳng lặng cầm điện thoại, cô dường như nghe được âm thanh toàn bộ thế giới đang sụp đổ, mọi thứ trước mắt đã không thể nhìn rõ.

“Tiêu Mộc, anh có biết là em rất thích anh không?” Cô hỏi.

Giọng nói của Tiêu Mộc mang theo sự mệt mỏi, anh đáp: “Anh biết rõ.”

“Nhưng vì sao anh vẫn luôn không nói anh thích em ...”

“Em làm sao vậy?” Tiêu Mộc hỏi.

Đỉnh Phong che đi đôi mắt, nước mắt không ngừng rơi, cô nói: “Chả trách lần nào anh dạy thêm cho em và Bội Chi thì cũng muốn trở về buổi trưa, chả trách anh lại đồng ý ở bên cạnh em, chả trách anh lại vội vàng muốn trở về thành phố A như vậy. Trình Ngư thế nào, cô ấy cũng thích mút đầu tây sao?”

Tiêu Mộc sững sờ: “Đỉnh Phong...”

Đỉnh Phong cúp điện thoại, tắt máy.

42. Chương 42

Năm năm sau.

Bầu trời xanh thẳm, thỉnh thoảng lại có từng đàn hải âu trắng muốt bay lượn nơi chân trời.

Giai điệu hôn lễ vang lên, như đang báo hiệu sắp có một đôi lứa chuẩn bị bước vào cung điện hôn nhân, tiết tấu chậm rãi mà dịu dàng.

Trên mặt ai nấy đều mang theo nụ cười chúc phúc.

Đỉnh Phong sờ khăn voan trắng trên đầu, nhìn chính mình trong gương đang mặc một chiếc váy cúp ngực trắng tinh, viền ren rơi trước ngực, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng, khuôn mặt tròn trịa qua năm tháng càng thêm mặn mà, ngũ quan rõ nét, dáng vẻ cũng không còn non nớt như thời niên thiếu, bây giờ trông cô quả thực là rất xứng với hai từ ‘xinh đẹp’.

“Đỉnh Phong, tới giờ rồi.” Một chàng trai đứng trước cửa, thoát nhìn rất tuấn tú, dáng vẻ ung dung nhẹ nhàng, mái tóc không dài không ngắn, nụ cười trong veo thuần khiết, anh mặc một bộ vest đen, nhìn Đỉnh Phong rồi nở một nụ cười ấm áp.

Đỉnh Phong quay đầu lại, cười nói: “Em tới ngay.”

Tề Tín nắm tay Đỉnh Phong, nhẹ nhàng cúi người hôn lên tay cô, dịu dàng nói: “Hôm nay trông em rất đẹp.”

Đỉnh Phong cười xởi lởi: “Cái miệng của anh đúng là càng ngày càng ngọt.”

Tề Tín cười dịu dàng: “Anh chỉ nói thật thôi mà.”

...

“Hai người ... sắp bắt đầu rồi, còn không mau lên!” MC chạy tới, cầm microphone thúc giục.

“Tới ngay đây!” Hai người đồng thanh nói.

Đỉnh Phong mỉm cười, vịn tay Tề Tín bước vào thảm đỏ của hôn lễ.

“Này, ai không biết còn tưởng là hai người kết hôn đây!” Từ Sinh mặc một bộ vest xanh, mái tóc được chải ngược ra sau đầu, đôi mắt hoa đào mang theo sự trêu chọc nhìn Đỉnh Phong và Tề Tín.

Đỉnh Phong nhìn Dương Đan mặc bộ vest trắng đứng bên cạnh Từ Sinh, cô đi tới, cầm lấy cổ tay của Dương Đan, cười nói: “Ba, hôm nay trông ba đẹp lắm, con cảm thấy ba và ‘mẹ kế’ ở cạnh nhau, ba rõ ràng là nhỏ hơn nhiều...” Nói xong, cô liếc mắt nhìn Từ Sinh, nói: “Mẹ kế, nhìn anh thật không xứng với ba của tôi.”

Đôi mắt hoa đào của Từ Sinh tối sầm lại, giật lấy tay Dương Đán từ trong tay Đỉnh Phong, ôm vai ông rồi nói: “Bây giờ ba của em đã là vợ của tôi, em đừng quên mấy ngày trước tôi và thầy ấy đã đi đăng ký rồi, lúc này xứng hay không đã không còn là vấn đề nữa.”

Đỉnh Phong bắt đắc dĩ khoát tay: “Ba, con sẽ cầu nguyện dùm ba.”

Dương Đán cười haha: “Đỉnh Phong, hôm nay trông con thật xinh đẹp. Tề Tín, cậu cũng đẹp trai như vậy.”

Từ Sinh bắt mẫn nói: “Làm ơn đi, rõ ràng bây giờ là chúng tôi kết hôn, hai người như vậy là đang muốn đảo khách thành chủ sao?”

Tề Tín cúi người, híp mắt khẽ cười: “Chú cứ đùa.”

Đỉnh Phong huých vào tay Tề Tín, nói: “Em vẫn cảm thấy ba em trẻ hơn.”

Tề Tín nheo mắt, ghé vào tai Đỉnh Phong, nói nhỏ: “Kỳ thực anh cũng cảm thấy thế, nhưng dù sao Từ Sinh cũng là chú của anh.”

Đỉnh Phong bắt chước dáng vẻ thần thần bí bí của anh ta, cũng híp mắt, nói: “Tề Tín, càng ngày em càng cảm thấy anh chính là một con hồ ly, thâm tàng bất lộ.”

Tề Tín cười dịu dàng: “Cám ơn em đã quá khen.”

Thấy thời gian đã sắp đến giữa trưa, MC vội vàng nói: “Hôn lễ bắt đầu.”

Đỉnh Phong kéo tay Dương Đán, còn Từ Sinh và Tề Tín thì đứng bên cạnh mục sư.

Một bước, hai bước, ba bước ...

Đỉnh Phong chợt nhìn đàn bồ câu trắng bay ngang bầu trời, cô cảm khái nghĩ, thì ra đã năm năm rồi, thời gian đúng là một con dao mổ lợn, Từ Sinh và Dương Đán cũng kết hôn rồi.

Mà anh, cũng có thể đã ở bên cạnh Trình Ngư.

Cô nắm tay Dương Đán đi đến trước mặt Từ Sinh, đặt tay ông vào trong tay Từ Sinh, mỉm cười nhỏ giọng uy hiếp: “Từ Sinh, tôi giao ba của tôi cho anh, dù thế nào thì từ nay về sau, ở trên giường anh phải nhường ba tôi một chút, lúc nào ông ấy muốn phản công thì anh phải chống mông lên cho ông ấy bạo, nếu để tôi biết anh bắt nạt ông ấy thì ... tin tôi đi, tôi tuyệt đối có khả năng chặt đứt tính phúc của anh.”

Từ Sinh ngoài cười nhưng trong không cười nắm lấy tay Dương Đán, nói từng câu từng chữ: “Em yên tâm, tôi sẽ làm cho thầy tính phúc!”

Đỉnh Phong quay sang ôm Dương Đán, nói: “Ba, con đã trưởng thành, ba cũng nên đi theo hạnh phúc của mình rồi, ba hãy sống hạnh phúc bên cạnh Từ Sinh nhé!”

Khóe mắt của Dương Đán đỏ lên, nước mắt nói: “Đỉnh Phong, con vĩnh viễn là người ba yêu nhất...”

Còn chưa nói xong thì đã bị Từ Sinh kéo tay, đôi mắt hoa đào lúc sáng lúc tối, nhẹ giọng nói: “Tình yêu, bây giờ chúng ta đang kết hôn, không phải là đang đóng phim buồn của cha và con gái.”

Đỉnh Phong và Tề Tín lui sang một bên.

Mục sư hỏi: “Anh Từ, anh có nguyện ý chấp nhận anh Dương, từ nay trở đi, cho dù suôn sẻ hay khó khăn, giàu có hay nghèo khó, khỏe mạnh hay ốm đau, vẫn sẽ mãi mãi yêu thương anh Dương, quý trọng anh Dương đến khi đầu bạc răng long, vĩnh viễn chung thủy với anh Dương?”

Từ Sinh trả lời vô cùng kiên định: “Tôi nguyện ý.”

Mục sư lại quay đầu, tiếp tục hỏi: “Anh Dương, anh có nguyện ý chấp nhận anh Từ, từ nay trở đi, cho dù suôn sẻ hay khó khăn, giàu có hay nghèo khó, khỏe mạnh hay ốm đau...”

Không đợi mục sư nói xong, Từ Sinh đã cắt ngang lời ông ta, tự mở miệng nói: “Thầy ấy nguyện ý.”

Giờ phút này, trông mục sư cứ như kiểu rất muốn đem bản Kinh Thánh đang cầm trên tay đập vào đầu Từ Sinh một cái vậy, nhưng nhờ có nhiều năm tu luyện nên ông cũng nhịn được, lại mở miệng nói: “Vậy, mời hai người trao nhẫn.”

Đỉnh Phong và Tề Tín, mỗi người đưa một chiếc nhẫn cho bọn họ.

Dương Đán và Từ Sinh trao nhẫn.

Mục sư chuẩn bị nói: “Bây giờ, hai người có thể hôn...” Ngay lúc này, Từ Sinh đã lập tức cúi đầu hôn Dương Đán.

Cả lễ đường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Mục sư lệ rơi đầy mặt, nếu đã vậy thì còn mời tôi đến đây làm gì!

Đỉnh Phong nhìn Dương Đán và Từ Sinh đứng cạnh nhau, đột nhiên cô rất muốn khóc.

Người có tình sẽ trở thành thân thuộc.

Kết cục tốt đẹp.

Tề Tín đi đến bên cạnh Đỉnh Phong, hơi híp mắt, cười rộ lên, nói: “Trông em có vẻ không vui?”

Đỉnh Phong liếc nhìn Tề Tín, nói: “Tề Tín, anh có biết không, trông anh rất đáng đánh đòn.”

Tề Tín híp mắt cười như trăng non, anh nói: “Cám ơn em đã quá khen.”

Trong lòng Đỉnh Phong lặng lẽ mắng vô số lần: Fuck your mother!

Từ Sinh là chú của Tề Tín, cũng là đồng nghiệp của cô.

Tề Tín thích nhất là mỉm cười, đừng tưởng anh ta thoát nhìn trông ôn hòa vậy, kỳ thực anh ta chính là một tiểu diện hồ. (hồ mặt cười => ý chỉ sự nham hiểm)

Bản tính phúc hắc không phải chỉ một sớm một chiều mà đã luyện ra được.

Khuôn mặt thanh tú không khác gì tiểu thụ, trước đây lại là một tên đàn ông cặn bã chỉ thích nhào vào bụi hoa, chẳng khác nào một con ngựa đực gieo giống khắp nơi.

‘Yêu nghiệt’ như thế cũng không tới lượt Đỉnh Phong có thể hưởng dụng, bởi vì đã có người thu phục được rồi.

Truyền thuyết kể rằng, cô ấy là bạn học thời cấp ba của Tề Tín, không ngờ đi xem mắt lại bị buộc phải kết hôn với Tề Tín, hai người phối hợp ăn ý, do đó cùng nhau bước vào năm mốt hôn nhân.

Đỉnh Phong đánh giá cuộc hôn nhân của Tề Tín chỉ có hai từ: “Cứt vụn.”

Mỗi lần Đỉnh Phong nói như vậy thì Tề Tín đều híp mắt lại, cười rộ lên nói: “Rất tốt.”

Nhưng Đỉnh Phong nhìn ra được, Tề Tín thật sự thích cô gái kia, nếu không như vậy thì tại sao sau khi kết hôn, anh ta lại cắt đứt liên lạc với tất cả bạn giường trước đó, nếu không thích thì sao mỗi ngày làm xong liền vội vã về nhà, mỗi ngày đều tỉ mỉ chuẩn bị những món quà tặng, nếu không thích thì sao mỗi lần nhắc đến cô ấy, anh ta lại cười tự nhiên như vậy.

Đỉnh Phong không có cảm giác gì với chuyện tình cảm của Tề Tín, chỉ là cảm khái.

Sau lưng mỗi một yêu nghiệt đều sẽ có một con khỉ thu phục nó.

Tề Tín nghe xong câu này thì chỉ cười.

...

Lúc buổi lễ kết thúc, Đỉnh Phong nhận được một cuộc điện thoại gọi đến từ công ty, bảo cô và Tề Tín trở về sớm một chút, công ty có khách hàng mới tới.

Đỉnh Phong làm trong một công ty mỹ phẩm rất nổi tiếng trên toàn thế giới, nước hoa ở đây được mệnh danh là ‘đồ trang sức xa xỉ dành cho vua chúa’.

Đỉnh Phong và Tề Tín chỉ có thể vội vàng chào tạm biệt Từ Sinh và Dương Đán, sau đó trở về công ty.

Tề Tín là là quản lý của bộ phận nghiên cứu và phát triển sản phẩm mới ở trong công ty, còn Đinh Phong là quản lý bộ phận tiêu thụ, văn phòng bọn họ cách nhau rất gần, hai người cũng thường xuyên chạy qua chạy lại, vì vậy cũng trở nên quen thuộc.

Đinh Phong vừa về công ty thì đã đi thẳng đến phòng họp.

Trưởng phòng vừa mới gọi điện nói là có khách hàng đang đợi cô, hơn nữa còn chỉ đích danh là muốn tìm cô.

“Thật ngại quá, vừa rồi tôi có chút việc, vậy nên tới trễ...” Đinh Phong vừa đẩy cửa thì đã đối diện về mặt chuyên nghiệp.

Cô nở nụ cười dịu dàng, đây đã là thói quen.

“Đinh Phong.” Giọng nói quen thuộc khiến Đinh Phong trong khoảnh khắc có chút ngu ngơ.

Khuôn mặt của Lý Gia Nhạc càng thêm nhu hòa, tóc phủ hai bờ vai, tuy trên mặt có chút thịt nhưng cả người lại toát lên một cảm giác ấm áp, nhìn xuống dưới thì bụng của cô ấy đã nhô lên rồi.

Giọng nói của cô ấy có chút kích động, mang theo giọng mũi nồng đậm: “Đinh Phong...”

Long Đào đứng bên cạnh đỡ Lý Gia Nhạc, dặn dò: “Em đang mang thai, đừng quá kích động.”

Trước mắt Đinh Phong dần trở nên nhòe đi, bước chân của cô có chút lảo đảo, thậm chí lúc bước về phía trước, có mấy lần suýt chút nữa thì vấp ngã.

Lý Gia Nhạc cũng bước tới, trên mặt đã sớm đọng đầy nước mắt.

Hai người ôm chầm lấy nhau.

Lý Gia Nhạc khóc đến chết đi sống lại: “Đinh Phong, cậu chạy đi đâu, năm năm rồi cũng chẳng hề liên lạc với bọn tớ, tớ rất nhớ cậu...”

Đinh Phong gật gật đầu, giọng nói nức nở nghẹn ngào: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Lý Gia Nhạc vừa khóc vừa đánh vào bả vai của Đinh Phong: “Không nói một tiếng nào mà rời đi, năm năm trời cũng không liên lạc với tớ và Bội Chi, nếu không phải công ty của Long Đào muốn bàn chuyện làm ăn với công ty cậu, trong lúc vô tình nhìn danh sách nhân viên lại thấy tên của cậu thì chắc là từ nay về sau cũng không còn gặp lại nhau nữa, sao cậu lại không có lương tâm như vậy...”

Đinh Phong hít hít mũi, ôm chặt Lý Gia Nhạc, cũng không nói gì.

Hai người ôm nhau khóc lóc nửa tiếng đồng hồ thì tâm tình mới dần dần bình phục lại.

Đinh Phong xoa lên bụng Lý Gia Nhạc: “Cậu có thai à?”

Lý Gia Nhạc đỏ mặt, liếc nhìn Long Đào: “Đều tại anh ấy, đã nói là sử dụng biện pháp, vậy mà cứ nói không cần nên giờ mới như vậy đấy.”

Đinh Phong mỉm cười nhìn Long Đào: “Không ngờ cuối cùng hai người lại đến với nhau.”

Long Đào đã trở thành một người đàn ông thành thực, anh ta mỉm cười đáp: “Quanh đi quẩn lại, thật ra người bên cạnh mình mới là món quà tốt nhất.”

43. Chương 43

Đinh Phong đầu còn đang vẻ khóc bù lu bù loa như vừa rồi, cô nghiêm mặt nhìn về phía Long Đào, hỏi: “Công ty của cậu dự định tiếp nhận chuỗi dự án DUO then chốt, tuy là bạn bè lâu năm, nhưng mình nghĩ công ty của chúng ta cũng xuất phát từ lợi ích, công ty của cậu nâng giá quá thấp, nếu bên công ty cậu chấp nhận nâng thêm 20% thì ... mình nghĩ bên mình sẽ rất nguyện ý hợp tác cùng với quý công ty.”

Mắt kính của Long Đào lóe lên tia sáng, cười nói: “Đinh Phong, nói thế nào thì cũng từng là bạn học, tuy công ty mình nâng giá thấp, nhưng danh tiếng của công ty cũng không thể khinh thường.”

Đỉnh Phong mím môi, nở nụ cười: “Công ty của cậu quả thực là công ty hàng đầu, điểm này bên mình thừa nhận. Nhưng DUO còn chưa triển khai mà đã gây sốt toàn cầu, mình nghĩ nếu công ty cậu nắm bắt được phương án này thì ... lợi ích so với nguồn vốn đầu tư tuyệt đối sẽ nhiều hơn gấp bội, mình tin cậu cũng biết, nắm bắt dự án này đối với quý công ty mà nói, chỉ có trăm lợi mà không hề thiệt hại, mong cậu hãy suy nghĩ kỹ càng.”

Long Đào sững sờ, anh cho rằng Đỉnh Phong sẽ đáp ứng với mức giá bên mình đưa ra, có thể là niềm tình bạn học cũ hay nể mặt Lý Gia Nhạc, thế nhưng bây giờ xem ra là mình đã tính sai rồi, rốt cuộc thì Đỉnh Phong đã không còn là cô bé của năm năm trước nữa.

Anh gọi điện thoại về tổng công ty, cẩn thận hỏi thăm ý kiến, sau đó nói với Đỉnh Phong: “Công ty bọn mình đã đồng ý với yêu cầu bên cậu rồi, nhưng nâng giá cao nhất chỉ được 15% thôi.”

Đỉnh Phong neho mắt lại, nhìn Long Đào một hồi rồi trả lời: “Chúc công ty hai chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Cô gọi thư ký tới, lấy bản hợp đồng đã được soạn thảo kỹ lưỡng đưa cho Long Đào, Long Đào cầm rồi cẩn thận xem xét tất cả điều khoản, sau đó ký tên, đóng dấu.

Đỉnh Phong đưa hợp đồng cho thư ký, cô thấy đáy mắt của thư ký ánh lên vẻ vui mừng.

Kỳ thực công ty giao nhiệm vụ cho bọn cô, chỉ cần nâng giá hơn mức giá khởi điểm 10% là được.

Thế nhưng cô lại nói hơn 20%, tuy trong lòng cô cảm thấy bồn chồn, không chắc chắn là công ty của Long Đào có đáp ứng hay không, thế nhưng cô vẫn đánh cược một phen.

Rốt cuộc, cô đã thành công, hơn nữa còn lời thêm được 5%.

Nói cô không niệm tình cũ cũng được, mấy năm nay, kể từ khi ra trường, cô đã không còn xử trí bất kỳ chuyện gì theo cảm tính nữa, giống như năm đó, cô đã dùng cả thanh xuân của mình để đánh cược, cuối cùng lại thất bại thảm hại.

Đây là bài học, là hình xăm theo cô suốt cả cuộc đời.

Nhắc nhở cô rằng, vĩnh viễn đừng nên mơ tưởng đến những thứ mình không có cách nào chạm vào được.

...

Long Đào và Đỉnh Phong ra phòng tiếp khách, Lý Gia Nhạc ngồi trên ghế sofa, vuốt bụng của mình.

Năm năm, thật sự rất nhanh, cô gái ngày nào còn cùng mình nói cười vui vẻ, nháy mắt đã trở thành người phụ nữ có chồng, trên mặt cô ấy tản ra khí chất hiền lành dịu dàng của một người mẹ, cho dù đã lên ký, nhưng từ trong xương tủy vẫn mang dáng vẻ thướt tha thùy mị, không có cách nào xua tan.

Lý Gia Nhạc nhìn hai người bọn họ đi vào, lại nói với Long Đào: “Anh có bắt nạt chị em tốt của em không thế, cho dù thế nào thì cũng phải giúp cô ấy kiếm lời đấy!”

Long Đào không biết nói gì: “Bà xã, em thấy anh bắt nạt Đỉnh Phong lúc nào, bây giờ Đỉnh Phong không bắt nạt anh cũng đã may lắm rồi, cô ấy vừa mở miệng là hóa thành sư tử hồng đấy.”

Lý Gia Nhạc buồn bực nhìn Đỉnh Phong: “Anh ấy không chèn ép công ty của cậu chứ?”

Đỉnh Phong gật gật đầu, nhìn Long Đào, cười nói: “Xem đi, vợ của cậu không tin tưởng cậu cỡ nào nha.”

Long Đào ra vẻ đau lòng gần chết.

Lý Gia Nhạc nhìn, vui vẻ nói: “Vậy là tốt rồi, Long Đào, anh nên như vậy.”

Long Đào thổ huyết nói: “Bà xã !!! Đúng là không nên đưa em đi cùng mà.”

Lý Gia Nhạc cười hớn hở, nói với Đỉnh Phong: “Đỉnh Phong, bây giờ nhìn lại, cậu đúng là càng ngày càng đẹp, chẳng bù cho tớ, càng ngày càng mập.”

Đỉnh Phong dí vào trán Lý Gia Nhạc, nói: “Cậu cũng đẹp hẳn ra, tớ còn thấy trên người cậu phát ra ánh sáng của người sắp làm mẹ, cảm giác thật kỳ quái, cũng thật vui vẻ.”

Lý Gia Nhạc vuốt bụng mình: “Tớ cũng không nghĩ tới...”

“Đúng rồi, Đỉnh Phong, đọc số điện thoại của cậu cho tớ, tớ không muốn để cậu chạy trốn lần nữa, Bội Chi nói, nếu gặp lại thì nhất định phải đánh cậu một trận mới hả giận.” Lý Gia Nhạc giả vờ huơ huơ nắm đấm.

Đỉnh Phong bắt đầu cười: “Đánh đi, Bội Chi bây giờ thế nào?”

Lý Gia Nhạc vỗ mạnh vào đầu một cái rồi nói: “Đỉnh Phong, Bội Chi sắp kết hôn rồi, nghe nói đối phương là một chàng nhóc ngoại quốc, đáng đáp rất đẹp.”

Đỉnh Phong cười cười: “Xem ra tớ bỏ lỡ rất nhiều.”

Lý Gia Nhạc gật đầu: “Đỉnh Phong, cậu có tới tham dự hôn lễ của Bội Chi không?”

Đỉnh Phong lưỡng lự, cô hiểu, nếu cô đến thì nhất định sẽ gặp phải người kia.

Lý Gia Nhạc dường như là nhìn ra được tâm tư của cô: “Đỉnh Phong, năm năm rồi, cậu trốn đã năm năm, chẳng lẽ cậu còn không muốn xuất hiện sao? Lúc tớ và Long Đào kết hôn, điều nuối tiếc nhất chính là không có cậu, tớ không muốn Bội Chi cũng phải chịu sự tiếc nuối này, dù sao tình bạn của chúng ta tốt như vậy.”

Vành mắt Đỉnh Phong đỏ lên: “Được, tớ nhất định sẽ đến.”

Hai người trò chuyện vui vẻ suốt từ trưa đến 8h tối, cuối cùng bởi vì Lý Gia Nhạc buồn ngủ nên bị Long Đào áp tải về nhà.

Đỉnh Phong đứng xa xa nhìn hai người đang đỡ lấy nhau, bóng dáng thân mật kề sát vào nhau.

Thật ấm áp, thật hạnh phúc.

Cô cũng muốn được ném thử loại cảm giác này, vị trí bị bỏ trống suốt năm năm qua, cô cần phải từ từ bù đắp rồi.

Năm năm, cô thật sự đã bỏ lỡ quá nhiều.

Giống như Lý Gia Nhạc nói, cô đã trốn quá lâu, bây giờ cũng nên xuất hiện trở lại rồi.

Lúc này đây, cô chỉ là vì Lý Gia Nhạc và Bội Chi.

...

Trước hôn Bội Chi kết hôn mấy ngày, Đỉnh Phong nhận được điện thoại của cô ấy.

Cô ấy gọi điện thoại tới, thế nhưng lại không nói gì.

Đỉnh Phong hỏi: “Alo... ai vậy?”

Cô ấy không trả lời, chỉ có thể nghe thấy từng tiếng hít thở lặng lẽ.

Đột nhiên Đỉnh Phong nhớ tới cái gì, nói vào trong điện thoại: “Là Bội Chi sao? Bội Chi, là cậu sao?”

Vẫn không có tiếng trả lời.

Đỉnh Phong bỗng nhiên cảm thấy mắt mình nóng lên, hai ngày nay cứ như muốn đem tất cả nước mắt của cô trong năm năm qua chảy ra hết vậy.

Bên kia đầu dây đã bắt đầu truyền đến từng tiếng nước nức nở trầm thấp.

Hai người cầm điện thoại, bắt đầu lớn tiếng khóc hu hu.

“Cậu ... năm năm nay có khỏe không?” Bội Chi nghẹn ngào hỏi.

Đỉnh Phong trả lời: “Tớ thật sự rất khỏe, rất nhớ cậu và Lý Gia Nhạc.”

Bội Chi vừa khóc vừa nói: “Khốn kiếp, năm năm rồi, cậu cũng không biết liên lạc với chúng tớ sao?”

Đỉnh Phong ngắt đầu, nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Bội Chi trả lời: “Tớ sắp kết hôn, cậu có đến không?”

Đỉnh Phong gật đầu: “Nhất định sẽ đến.”

Bội Chi trầm mặc một chút: “Cậu ấy cũng tới.”

Thân thể Đỉnh Phong cứng đờ, nhưng giọng điệu vẫn bình thản như cũ: “Anh ấy ... tớ chỉ quen các cậu, những người khác tớ không muốn biết.”

Bội Chi ngưng lại một chút: “Đỉnh Phong, cậu biết không? Anh ấy không ở bên cạnh Trình Ngư.”

Đỉnh Phong trầm mặc.

Cô trả lời: “Bội Chi, tớ không muốn nhắc đến anh ta.”

Bội Chi nói: “Được, chúng ta không nhắc đến cậu ta nữa.”

Đỉnh Phong hỏi: “Năm năm nay cậu thế nào? Tớ rất muốn biết.”

Bội Chi khịt mũi: “Từ sau khi cậu đi, vốn dĩ tớ và Lý Gia Nhạc đủ điểm vào được trường đại học loại 2, nhưng sau khi tốt nghiệp, ba của tớ đưa tớ vào một công ty nước ngoài, sau đó quen biết anh ấy, lúc đầu anh ấy không thích tớ, anh ấy nghĩ tớ dựa vào quan hệ mới vào được công ty, thậm chí còn làm khó tớ đủ điều. Nhưng sau khi biết tính cách của tớ, một khi đã làm việc thì sẽ rất nghiêm túc. Từ đó anh ấy mới dần dần thay đổi cách nhìn về tớ, cuối cùng bắt đầu theo đuổi tớ. Tớ cũng không hề khinh địch mà đồng ý ngay lập tức, vẫn tiếp tục mặc kệ anh ấy dây dưa. Dù sao năm năm này, trải qua cuộc sống người truy ta đuổi, cuối cùng thì tớ lại ở bên cạnh anh ấy.”

Đỉnh Phong nhẹ nhàng nói: “Thật tốt, cậu và Lý Gia Nhạc đều tìm được hạnh phúc của mình.”

Bội Chi hừ lạnh, nói: “Cậu khoan hãy nói, cậu chính là người kết hôn cuối cùng trong 3 đứa bọn mình, tớ và Lý Gia Nhạc đã từng nghĩ cậu là người kết hôn đầu tiên đấy...”

Đỉnh Phong không nói gì.

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của một người đàn ông, hình như là gọi Bội Chi xuống ăn cơm.

Bội Chi nói với Đỉnh Phong: “Hôm đó cậu nhất định phải tới, nếu cậu không tới thì tớ nhất định sẽ trốn hôn.”

Bên kia điện thoại lại truyền tới giọng nói bắt đầu dĩ của đàn ông: “Em gái Đỉnh Phong, em nhất định phải tới đây, hạnh phúc của tôi đang nằm trong tay em!”

Đỉnh Phong mỉm cười đồng ý, sau đó cúp điện thoại.

Đúng vậy, theo lời Bội Chi nói.

Cô cũng đã từng cho rằng, mình sẽ là người đầu tiên kết hôn.

Đáng tiếc ...

...

Ngày hôn lễ, 7 giờ tối.

Cô mặc một chiếc váy liền thân màu xanh nhạt, mái tóc phủ ở sau lưng, tôn lên đồ trang sức thanh nhã, khóe môi khẽ cong lên, hé ra nụ cười xinh đẹp không tỳ vết.

Cô lần theo địa chỉ mà Bội Chi đưa, tìm đến nhà thờ tổ chức hôn lễ.

Trong nhà thờ đã chật ních người, bọn họ nói nói cười cười, chúc mừng đôi vợ chồng trẻ.

Cô nhìn Bội Chi đang đứng cách mình không xa, khuôn mặt xinh đẹp đã tăng thêm một chút mỹ cảm thành thực, mắt hạnh long lanh, mê hoặc lòng người, váy cưới màu tím nhạt càng tôn lên vẻ đẹp của cô ấy, mà người đàn ông mặc bộ vest đen đứng bên cạnh, khuôn mặt cũng vô cùng tuấn tú, mỗi cái giờ tay nhắc chân cũng mang theo sự thành thực, đem lại cho người ta cảm giác an tâm.

Cô từ từ đi đến, lại không cẩn thận mà trông thấy một người.

Anh đang đứng ở vị trí phù rể, mái tóc đã được cắt ngắn hơn khiến ngũ quan xuất sắc so với thời niên thiếu lại càng thêm cương nghị, mắt phượng đậm đặc nhìn mọi người trong lễ đường, đôi con ngươi như có một

lớp sương mù che phủ, môi mỏng mím chặt. So với thời niên thiếu thì anh lại càng mang theo vẻ lạnh lùng xa cách hơn nhiều.

Giống như vĩnh viễn không thể nhìn ra được anh đang nghĩ gì.

Tầm mắt của anh từ từ nhìn sang Đỉnh Phong, mắt phượng đậm mạc khẽ lay động, giống như có một cơn gió không tên ulla đến, sương mù trong mắt chậm rãi bị xua tan, hàng mi dài cong vút khẽ rung động.

Cũng vào khoảnh khắc này, Đỉnh Phong đột nhiên phát hiện, cô đã không thể khóc được nữa.

Năm năm, nước mắt đã cạn rồi, vậy nên giờ phút này trông thấy anh, trong lòng cô cũng trở nên phai nhạt.

Thời gian chính là liều thuốc chữa thương hiệu quả nhất.

44. Chương 44

Đỉnh Phong dời mắt khỏi Tiêu Mộc, đi thẳng về phía Bội Chi.

Bội Chi dường như cũng cảm nhận được ánh mắt của cô, vừa quay đầu lại, không biết bởi vì quá kích động hay sao mà hốc mắt lập tức đọng đầy nước mắt.

Lúc Đỉnh Phong chuẩn bị giang tay ôm lấy Bội Chi thì Bội Chi đã nhanh chóng vọt về phía cô.

Một đám ‘bốp’ thẳng vào đầu Đỉnh Phong, mở miệng cũng chẳng hề thực nữ, nói: “Đỉnh Phong, xem chị đây có đánh chết cậu hay không, năm năm trước chị cũng đã nói, nếu để chị gặp lại thì nhất định phải tấn cậu một trận.”

Tay của cô đang đánh lên bả vai của Đỉnh Phong, càng ngày càng nhẹ.

Đỉnh Phong đứng im, để mặc cho cô ấy đánh.

Chú rể sững sờ, vội vàng ngăn Bội Chi lại: “Em yêu, em đang làm gì vậy, hôm nay là ngày kết hôn của chúng ta, anh không muốn gây ra tai nạn chết người đâu.”

Đỉnh Phong cười nói với chú rể: “Anh là chồng của Bội Chi sao? Không có việc gì đâu, cứ để cho cô ấy đánh đi.”

Bội Chi nghe vậy thì duỗi tay ra, chuẩn bị đánh vào bả vai của Đỉnh Phong, thế nhưng giữa chừng lại giảm lực lại, vòng tay ôm lấy cô rồi nói: “Thật tốt quá, trông thấy cậu, rốt cuộc tớ cũng có thể thanh thần kết hôn được rồi, Đỉnh Phong, cậu đã trở về, thật tốt.”

Đỉnh Phong xoa xoa lưng Bội Chi, nói: “Bội Chi, tớ sẽ không đi nữa.”

Chú rể nhìn hai cô gái ôm nhau, ánh mắt mang theo sự cứng chiều và cảm thông.

“Đừng khóc, lát nữa chụp hình sẽ không đẹp đâu, đừng quên hôm nay cậu phải kết hôn với anh chàng đẹp trai này đây.” Đỉnh Phong nháy mắt ra hiệu với chú rể, nghiêm túc nói.

Bội Chi lấy khăn tay lau nước mắt, gất giọng: “Không đẹp thì không đẹp, nếu anh ấy ghét bỏ tớ, cùng lắm thì tớ không lấy chồng nữa.”

Trên khuôn mặt tuấn tú của chú rể như xuất hiện vết nứt, anh ta bất đắc dĩ nói: “Em yêu, em là người đẹp nhất.”

Bội Chi nhẹ nhàng nhìn sang chú rể, bình tĩnh đáp: “Gọi em là nữ vương.”

Xung quanh lập tức vang lên tiếng cười rôm rả.

Tính tình của chú rể cũng rất tốt, lại dụ dỗ Bội Chi: “Vâng vâng, nữ vương đại nhân, nữ vương đại nhân của chúng ta sắp sửa phải lên sân khấu tuyên thệ rồi.”

Bội Chi hừ hừ: “Được rồi, nếu Đỉnh Phong không đến đây thì em sẽ không thèm kết hôn với anh đâu.”

Về mặt của chú rể dở khóc dở cười, ôm lấy Bội Chi, ra vẻ đang nghiêm túc giữ vợ.

Bội Chi cũng đã tìm được hạnh phúc.

Đỉnh Phong nghĩ, như vậy thật tốt.

...

Đỉnh Phong nhìn thấy cách đó không xa, Lý Gia Nhạc đang được Long Đào đỡ vào, cô bước lên nghênh đón.

Lý Gia Nhạc vừa nhìn thấy Đỉnh Phong thì trên mặt tràn ngập nụ cười: “Đỉnh Phong, cậu đã đến rồi.”

Đỉnh Phong cười nói: “Đương nhiên rồi, ba người chúng ta chính là tổ hợp tam giác vàng, sao có thể thiếu tớ được?”

Long Đào nhìn đồng hồ, nói với Đỉnh Phong và Lý Gia Nhạc: “Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, chúng ta tìm chỗ ngồi thôi.”

Ba người ngồi ở vị trí mà Bội Chi đã sắp xếp.

Từ đầu đến cuối Đỉnh Phong cũng không hề quay sang nhìn Tiêu Mộc đang ở cách đó không xa.

Bởi vì cô biết rõ, có nhiều thứ không thể chạm vào, cô giống như là người bị răn cấm, phải mất nhiều năm để xóa đi vết sẹo, bây giờ chỉ cần nhìn đến đây thường cũng sẽ cảm thấy sợ hãi.

Đột nhiên, MC nói: “Thật ngại quá, phù dâu có việc đột xuất, chưa tới ngay được, ở đây có ai đồng ý làm phù dâu không?”

Lúc này Đỉnh Phong đang nghe Lý Gia Nhạc kể năm năm qua cô ấy sống thế nào, thì lại nghe thấy Bội Chi hô to: “Đỉnh Phong, cậu đến làm phù dâu cho tớ.”

Đỉnh Phong giật bắn, trong lòng âm thầm mặc niệm vài giây cho chú rể.

Lấy một người phụ nữ cường hãn, chồng còn cầu gì hơn!

Nói thật thì cô cũng không muốn, nhưng Bội Chi đã lên tiếng, cô đành khoát tay với Lý Gia Nhạc, nói: “Chị đây phải tạm thời lên làm phù dâu rồi, nói thật thì tớ muốn nhìn cậu làm phù dâu hơn, từ trước tới giờ cậu là người đầu tiên làm phù dâu bụng bầu, rất vui đấy, đúng không?”

Lý Gia Nhạc nhe răng, nói: “Đỉnh Phong, những lúc thế này chỉ có cậu là thích hợp nhất.”

Đỉnh Phong cứng đờ, không nói gì, đi về phía trước.

Tiêu Mộc đã đứng ở bên chú rể, lúc đi ngang qua người anh, ánh mắt của cô vẫn luôn nhìn thẳng về phía trước, cứ như đang đi qua chốn không người vậy.

Cô đứng bên cạnh Bội Chi, mỉm cười nói: “Cậu thật đúng là không chịu để cho tớ nhàn rồi.”

Bội Chi bĩu môi nói: “Dù sao thì tớ kết hôn, tớ là lớn nhất.”

“Được rồi, cậu là nữ vương.” Đỉnh Phong bất đắc dĩ nói.

MC nói: “Hôm nay, đứng ở trên sân khấu là chú rể anh Tuấn, cô dâu xinh đẹp, phù dâu phù rể cũng là bạn tốt của bọn họ, mọi người có lời gì muốn nói không?”

Đỉnh Phong nhận mic, cô mỉm cười nhìn mọi người đang ngồi bên dưới, nói: “Nói thế nào nhỉ, tôi và cô dâu đã quen nhau từ thời trung học, mặc dù xa cách vài năm nhưng tình bạn giữa chúng tôi vẫn không hề thay đổi, như mọi người đang thấy, bây giờ cô ấy thật sự rất hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi khiến cho người khác ghen tỵ. Nếu như bảo tôi chúc phúc cho bọn họ, tôi chỉ có thể nói, hãy luôn luôn hạnh phúc như vậy. Một câu cuối cùng, nữ vương Bội Chi, mình yêu cậu!”

Toàn thể khách mời đều bật cười thành tiếng.

Đỉnh Phong xoay người, đưa mic cho Tiêu Mộc, ánh mắt của cô chỉ khẽ lướt qua người anh.

Cô phát hiện bên má phải của anh có một vết sẹo không lớn không nhỏ.

Mắt phượng đen láy của Tiêu Mộc khẽ chớp, giọng nói của anh so với trước kia càng thêm trầm thấp, môi mỏng khẽ mở ra: “Tôi từng cho là mình sẽ kết hôn trước cô dâu, thế nhưng cuối cùng cô dâu của tôi lại đi mất, tất cả đều do tôi không biết quý trọng. Tôi chỉ muốn nói, nếu đã có được thì đừng nên buông tay. Em có nghe thấy không?”

MC bước lên tiếp lời, nói: “Phù dâu nói chuyện đã thú vị, mà lời nói của phù rể lại càng thêm sâu sắc, trông cô dâu chủ rể có vẻ như rất cảm động.”

Chủ rể nhận mic, nói với Bội Chi: “Giống như câu nói cuối cùng của Tiêu Mộc, nếu đã có được thì đừng buông tay. Nữ vương, anh sẽ không buông tay em.”

Bội Chi rõ ràng là cảm động muốn chết, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Ai thèm quan tâm anh có buông tay hay không.”

Chủ rể cười rộ lên, nói: “Bội Chi, anh yêu em.”

Bội Chi khịt mũi, trả lời: “Lão nương biết rồi, những lời này giữ lại để đến cuối rồi nói.”

Khách khứa bên dưới reu re: “Cô dâu đỏ mặt kìa.”

Đỉnh Phong nhìn Bội Chi rúc vào lòng chú rể, cô đột nhiên nở nụ cười.

Nữ vương, cuối cùng cậu đã tìm được trung khuyến rồi.

Mà cô cũng nên bắt đầu suy tính tình thôi.

...

Sau khi Bội Chi và chú rể trao nhẫn xong, cô ấy cầm bó hoa tới trước mặt Đỉnh Phong, ra lệnh: “Hoa này đưa cho cậu, trong vòng ba năm nữa nếu còn chưa kết hôn thì đừng tới gặp chị và Lý Gia Nhạc nữa.” Đỉnh Phong cầm hoa, vẻ mặt đỏ khò khò cười.

Bội Chi đột nhiên ghé sát vào tai cô, nói: “Lời Tiêu Mộc nói ... cậu đã nghe chưa?”

Đỉnh Phong lắc đầu, giống như đang trả lời Bội Chi, cũng giống như đang nói với chính mình.

“Bội Chi, cậu cũng biết mà, tớ không làm được.”

Mắt hạnh của Bội Chi ánh lên một chút bi thương, cô nói: “Tớ không miễn cưỡng cậu, chỉ là tớ cảm thấy rất đáng tiếc, dù sao lúc trước hai người tốt như vậy.”

Đỉnh Phong cười nói: “Cô dâu, hôm nay là ngày vui của cô, chờ tôi đến náo động phòng đi!”

Bội Chi đỏ mặt: “Cậu...”

Đỉnh Phong ngạc nhiên nói: “Ôi, lần đầu tiên được thấy vẻ mặt xấu hổ của cậu đấy, thật quá kinh khủng rồi!”

Bội Chi siết chặt nắm đấm, uy hiếp nói: “Cậu muốn ăn đấm sao?”

Đỉnh Phong vội vàng khoát tay: “Nữ vương đại nhân, tiểu nhân biết sai rồi.”

Bội Chi nói: “Tớ đi thay quần áo trước, lát nữa ra uống rượu với cậu, hôm nay không say không về.”

Đỉnh Phong đáp: “Xin được phụng bồi.”

Chủ rể rưng rưng nước mắt nghĩ: Chẳng lẽ đêm tân hôn của mình phải trải qua trong rượu sao? Không cần đâu.

Ngày hôm nay là lần đầu tiên Đỉnh Phong nhìn thấy cha mẹ của Bội Chi.

Người đàn ông trung niên đang nghe điện thoại, vẻ mặt có chút sốt ruột, người phụ nữ xinh đẹp thì đang không ngừng gọi điện thoại, hỏi bao giờ thì đi shopping, lúc nào thì chơi mạt chược.

Cô thấy Bội Chi chỉ uống một ly rượu với bọn họ, sau đó hai người rời đi.

Cô vẫn luôn biết rõ gia đình của Bội Chi không hề huy hoàng như bên ngoài, giờ phút này cô đột nhiên hiểu được, bản thân mình thật sự rất hạnh phúc vì vẫn luôn có Dương Đán ở bên cạnh.

May mắn, nữ vương cũng đã có trung khuyển rồi.

Trong hôn lễ, cô còn trông thấy không ít người quen, trong đó đương nhiên cũng có mẹ của Tiêu Mộc.

Khoảnh khắc trông thấy mẹ của Tiêu Mộc, Đỉnh Phong cảm thấy rất kinh ngạc, năm năm, lại có thể làm ột người phụ nữ trước kia vẫn luôn xinh đẹp như thiếu nữ hai mươi, bây giờ lại trở nên tiều tụy đến vậy, trên mặt đã phủ đầy nếp nhăn.

Mẹ của Tiêu Mộc hiển nhiên không nhận ra cô, bà cùng Bội Chi uống một ly rượu, lại chợt cảm khái một câu: “Thời gian trôi qua thật nhanh, các con cũng đã trưởng thành.” Sau đó ngồi im, không nói gì thêm nữa.

Cô không biết nguyên nhân nào khiến ột người phụ nữ luôn vui tươi cởi mở lại trở nên như vậy.

Chẳng qua bây giờ, đã không còn liên quan gì đến cô nữa rồi.

...

Đến 8 giờ tối, Lý Gia Nhạc đã được Long Đào đưa về nhà, Bội Chi cũng đã uống say không còn biết trời trăng gì nữa, chú rể ở bên cạnh đỡ cô ấy, đau lòng nói: “Đừng uống nữa.”

Bội Chi đã say bí tỉ, không nghe theo anh, chỉ nói với Đỉnh Phong: “Đỉnh Phong ... ợ ... vài năm không gặp ... tửu lượng của cậu ... tăng ...”

Đỉnh Phong khẽ nhấp nhẹ ly rượu vang, cười nói: “Bội Chi, tớ làm trong bộ tiêu thụ, tửu lượng đương nhiên phải tốt rồi.”

Bội Chi nổi giận: “Hôm nay tớ không bắt cậu uống gục, tớ sẽ không...”

Còn chưa nói xong thì đã nằm bẹp xuống, ngã vào trong ngực chú rể, say mềm.

Chú rể bất đắc dĩ ôm lấy Bội Chi, nói với Đỉnh Phong: “Đã trễ như vậy, trở về không an toàn, em chờ tôi đỡ cô ấy lên phòng rồi đưa em trở về.”

Đỉnh Phong lắc đầu: “Không sao đâu, nhà của em cũng gần đây, đêm nay là tân hôn của hai người, không được bỏ lỡ.”

Chủ rể bất đắc dĩ nhìn Bội Chi đang nằm trong ngực mình: “Nếu vậy thì tôi đưa cô ấy đi trước.”

Bội Chi từ từ nhắm mắt lại, vẫn không cam lòng mà vùng tay: “Đỉnh Phong, tớ muốn quyết đấu một trận sống chết với cậu.”

Hai người dở khóc dở cười.

Đỉnh Phong cầm túi, đi ra khỏi khách sạn.

Cô cảm thấy tối nay không tệ lắm, tự dưng lại nổi hứng muốn đi bộ về nhà.

Sau lưng bỗng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, cô lại chợt nghe thấy một giọng nói trầm thấp quen thuộc.

Anh nói: “Để anh đưa em về.”

45. Chương 45

Thân thể Đỉnh Phong cứng đờ, sau đó lại nhẹ nhàng cười với Tiêu Mộc, nói: “Trời hanh vật khô, gần đây có rất nhiều sắc lang xuất hiện, tôi thấy anh nên đến quán rượu thì tốt hơn.”

Mái tóc của Tiêu Mộc đã được cắt rất ngắn, ngũ quan càng thêm khắc sâu, mắt phượng nhàn nhạt nhìn Đỉnh Phong, bên má phải của anh có một vết sẹo nhàn nhạt, không nhìn kỹ thì sẽ không thấy, anh bình tĩnh trả lời: “Mấy kẻ háo sắc đó đã bị anh bắt vào cục cảnh sát hết rồi.”

Đỉnh Phong lại tiếp tục cười: “Nghe anh nói làm cảnh sát, tôi cũng rất bất ngờ, tôi còn cho rằng với tính cách này thì anh phải đi làm bác sĩ ấy chứ.”

Tiêu Mộc hơi cúi đầu, hàng mi dài cong vút khẽ run rẩy: “Đã xảy ra rất nhiều chuyện, sau đó lại học vào trường cảnh sát.”

Anh cao hơn nhiều so với trước kia, làn da cũng không còn trắng nõn như trước nữa, lại có chút ngăm đen, bây giờ trên người anh tràn ngập hơi thở của đàn ông.

Đỉnh Phong cười nói: “Anh bây giờ nói nhiều hơn rồi.”

Tiêu Mộc nâng mắt, trả lời: “Vì đối phương là em.”

Đỉnh Phong chưa bao giờ nghĩ, lúc gặp lại Tiêu Mộc, mình lại có thể bình thản nói chuyện với anh như bây giờ.

Không hề chất vấn, không hề nổi giận.

Bọn họ cũng đã trưởng thành, không còn giống như năm năm trước, bị tổn thương và làm tổn thương lẫn nhau nữa.

Cô đột nhiên cảm thấy mình đã có thể buông tay, có lẽ vẫn chỉ có mình cô trốn tránh, bây giờ có thể đối mặt nói chuyện như vậy, cũng coi như là đã làm cho quãng thanh xuân của hai người được khai thông rồi.

Lúc đi đến trước cửa nhà mình, cô nói với Tiêu Mộc: “Tới nơi rồi ... còn nữa, từ nay về sau chúng ta vẫn đừng nên gặp lại thì hơn...”

Trong bóng đêm, anh lẳng lặng đứng dưới lầu nhà cô, ánh đèn hắt lên mái tóc ngắn ngắn của anh, rọi vào đôi mắt phượng sâu thẳm, nơi đáy mắt mang theo chút bi thương, anh nói: “Những lời hôm nay anh nói, là nói với em.”

Đỉnh Phong vẫn đi thẳng lên cầu thang, cô tự nói với mình, hãy coi như không nghe thấy gì.

Anh đứng dưới ngọn đèn đường, vẫn không rời đi, ánh đèn kéo dài bóng anh, cái bóng trải dài trên mặt đất mang theo vô vàn cô đơn.

Lúc nửa đêm, Đỉnh Phong nhận được một tin nhắn từ số điện thoại lạ.

Tin nhắn chỉ vắn vện ba chữ: Anh chờ em.

Cô không trả lời, chỉ nhấn nút xóa, tự nói với mình, lúc này nhất định không được mềm lòng.

...

Sáng hôm sau, lúc Đỉnh Phong xuống lầu chuẩn bị đi làm thì lại trông thấy anh.

Anh mặc một bộ cảnh phục, quần đen, áo màu xanh nhạt, trên bả vai có quân hàm.

Trên tay còn cầm sữa đậu nành và bánh quẩy.

Mắt phượng thâm thúy nhìn Đỉnh Phong, đưa đồ trong tay ra.

Đỉnh Phong sững sờ, cô hỏi: “Tiêu Mộc, anh đang làm gì vậy?”

Anh chỉ trả lời vắn vện năm chữ: “Đưa bữa sáng cho em.”

Đỉnh Phong hít một hơi thật sâu rồi nói: “Hôm qua tôi đã nói gì, chẳng lẽ anh không nghe thấy sao? Tôi vốn không muốn dây dưa cùng anh nữa, nếu anh cho rằng năm năm qua không có tôi ở bên cạnh, không còn ai dùng ánh mắt sùng bái để nhìn anh, không còn ai ở bên cạnh anh, không còn ai nguyện ý móc tìm móc phổi ra đối với anh, nếu anh cảm thấy không quen với cuộc sống như vậy ... tôi cảm thấy anh hoàn toàn có thể tìm người khác, trời đất bao la, tôi nghĩ với sức quyến rũ của anh thì căn bản không cần phải quần quýt bám theo tôi.”

Tiêu Mộc không nói gì.

Đỉnh Phong đi lướt qua anh.

“Đỉnh Phong, anh chỉ muốn nhìn thấy em.” Anh nhẹ nhàng nói.

Bước chân của cô khẽ dừng lại một chút, cô mỉm cười, vẫn quay lưng về phía Tiêu Mộc, nói: “Anh cảm thấy đùa một đứa ngốc như chị đây vui lắm đúng không? Tiêu Mộc, đừng quên, chúng ta đã không gặp năm năm rồi, tôi cũng đã không còn là con ngốc luôn coi anh như sinh mệnh nữa. Nếu nói năm năm trước, điều gì ở anh khiến tôi thương thức, đó là anh chẳng bao giờ bám theo người khác, cũng không dễ dàng thay đổi vì người khác. Thế nhưng, anh bây giờ lại khiến tôi cảm thấy rất chán ghét.”

Cô từ từ bước đi.

...

Lúc tan việc, Đỉnh Phong đột nhiên bị bảo vệ của công ty ngăn lại, anh ta đưa cho cô một túi đồ ăn, nói: “Có một anh nhờ tôi đưa cái này cho cô.”

Đỉnh Phong nhận lấy, bên trong toàn là những món ăn mà thời trung học cô thích nhất.

Cô đột nhiên cảm thấy mình không nhìn thấu được Tiêu Mộc.

Năm năm trước, nếu cô nói như vậy, anh nhất định sẽ chẳng đắn đo mà lựa chọn không để ý tới cô nữa.

Đây là niềm kiêu ngạo của anh.

Tâm tình cô lúc này thật sự rất phức tạp.

...

Vài ngày sau đó, Tiêu Mộc cũng không xuất hiện dưới lầu nhà cô nữa, thế nhưng ngày nào bảo vệ ở công ty cũng sẽ đưa đồ cho cô.

Cho đến một ngày, cô cũng không chịu được nữa.

Cô nói với bảo vệ: “Lần sau anh ta đến thì xin hãy nói lại với anh ta giúp tôi, tôi không cần những thứ này, anh cũng không cần phải nhận giúp tôi.”

Về mặt của bảo vệ có chút ngượng nghịu, nói: “Cô Dương à, tôi thật sự cảm thấy anh ấy đối với cô rất tốt, nếu tôi là phụ nữ thì đã sớm đáp ứng rồi, chẳng lẽ cô Dương đây là lòng dạ sắt đá sao?”

Đỉnh Phong lắc đầu: “Anh có biết câu ‘một lần bị rấn cấn thì mười năm sợ dây thừng không?’”

Nói xong, cô đẩy cửa bước ra khỏi công ty.

Về đến nhà, nhìn đồng hồ ăn vặt, cô lại nhớ tới khoảng thời gian trung học.

Cô còn nhớ rõ đợt thi cuối kỳ, cô đã học rất nhiều nhưng kết quả lại vô cùng bết bát, điểm trung bình thấp đến đáng thương.

Hôm đó cô rất uể oải, thậm chí ngay cả lúc ăn cơm với Tiêu Mộc, cô cũng cạn kiệt sức lực.

Đến cuối cùng, Tiêu Mộc lại đột nhiên đưa cho cô một thứ, đó là hộp socola, anh nói: “Lúc tâm trạng không vui thì nên ăn đồ ngọt.”

Lúc ấy Đỉnh Phong lập tức nín khóc, lại mỉm cười, thật ra cô cũng không thích socola lắm, cô cảm thấy nó rất ngọt.

Thế nhưng từ hôm đó về sau, cô lại giống như có bệnh kín, tự nhiên điên cuồng thích socola, thậm chí chỉ thích ăn mỗi hiệu socola đó.

Lúc này, cô thấy trong túi đều là một loại socola giống nhau.

Cô đem tất cả mọi thứ lên lầu, ném vào thùng rác.

Tiêu Mộc, anh không biết, năm năm trôi qua, cô đã không còn ăn socola nữa rồi.

Những điều này, anh cũng không biết.

...

Đỉnh Phong không hề bất ngờ khi giờ tan tầm ngày hôm sau lại trông thấy Tiêu Mộc đang đứng ở trước cửa công ty chờ mình.

Anh mặc cảnh phục, thân thể đứng thẳng tắp.

Đám đồng nghiệp nữ đi ngang qua thì che miệng xì xào bàn tán: “Xem kia, anh cảnh sát kia đẹp trai quá.”

Một cô gái khác lại huých vào cô gái bên cạnh: “Đâu phải là cảnh sát bình thường, nhìn quần áo rõ ràng là cảnh sát hình sự, cấp bậc còn cao hơn cảnh sát nhiều.”

Một cô gái khác lại kích động nói: “Chúng ta có nên tiến lên hay không? Đàn ông như vậy, nếu cứ để anh ta chuồn mất thì thật đáng tiếc.”

“Thôi đi, người ta để ý cậu sao?”

“Hừ, dù gì chị đây cũng là em gái văn phòng, mấy cô xem tôi bắt lấy anh ta thế nào!” Một cô nhân viên mặc bộ đồ hồng phấn hùng hống tiến về phía Tiêu Mộc.

Nhưng vừa nói xong thì đã bộc lộ bản chất.

“Anh cảnh sát đẹp trai, cho em số QQ đi!”

Sau lưng là một đám nhân viên nữ đứng vây xem, trên mặt ai nấy đều tỏ vẻ chúng tôi không quen người này.

Dưới ánh mặt trời, làn da màu lúa mạch của Tiêu Mộc trông càng thêm khỏe khoắn, không còn vẻ đẹp nữ tính như thời niên thiếu, bây giờ trên người anh toát ra khí chất của một người đàn ông thành thực.

Tiêu Mộc hờ hững liếc nhìn cô gái kia, trả lời: “Thật ngại quá, tôi không có.”

Cô gái cũng không buồn không giận, nói: “Vây cho em số điện thoại đi, em vừa thấy anh thì đã yêu rồi.”

Tiêu Mộc khẽ nhếch môi, bình tĩnh trả lời: “Tôi đang đợi vợ, nếu cô muốn biết số điện thoại của tôi thì ... có thể hỏi cô ấy.”

Cô nàng nghe vậy thì chấn động: “Thì ra là trai đẹp đã có vợ, sao anh không nói sớm, sau này ra ngoài đừng có tỏa sáng như vậy nữa, nếu không thì sẽ bị mấy bà cô quái đản như tôi đùa giỡn đấy.” Nói xong thì bỏ chạy nhanh như chớp.

Đỉnh Phong nhìn bóng dáng màu hồng phấn biến mất.

Trong đầu lại có suy nghĩ, người đàn ông nào có thể lấy cô gái này thì nhất định sẽ được hưởng thụ sự ‘rèn luyện’.

Nhưng thật lâu về sau, khi Đỉnh Phong biết được cô gái mặc đồ hồng phấn trêu chọc người đàn ông của mình là vợ của Tề Tín, lúc ấy cô chỉ có thể hét to một câu.

Cút vượn!

Nhưng mà, đến lúc Đỉnh Phong kịp phản ứng với lời nói của Tiêu Mộc thì cô lại đột nhiên cảm thấy hình như mình trúng đạn rồi.

Tiêu Mộc nói anh đang đợi vợ, mà bây giờ hiển nhiên là anh đang đợi cô.

Vậy nên ...

Cô anh dừng đứng đầu sừng.

Lúc này, cô chỉ muốn chuồn ra phía sau.

Thế nhưng sau lưng đã truyền đến từng tiếng thở dài.

“Quả nhiên, đàn ông tốt bây giờ bị cướp hết rồi.”

“Không được, chúng ta phải nhìn thử xem rốt cuộc là ai lợi hại như vậy, có thể giành được một người đàn ông chất lượng tốt như thế.”

“Thật không ngờ một sắc nữ da mặt siêu cấp dày như Hoa Nguyệt Nguyệt mà cũng bị chặn lại ngoài cửa, xem ra trai đẹp này còn là một trung khuyển.”

Hoa Nguyệt Nguyệt nhỏ giọng kháng nghị: “Da mặt mình dày hồi nào hả?”

Sau khi nói xong, mọi người đều dùng vẻ mặt ‘nhân quý hữu tự tri chi minh’* để nhìn cô.

(*) người tự biết mình mới là người đáng trân trọng.

Hoa Nguyệt Nguyệt: “...”

Đỉnh Phong chuẩn bị chuồn bằng cửa sau thì Tiêu Mộc đã nhìn thấy cô.

Anh tự mình bước tới.

Đỉnh Phong đành phải đứng lại, nhỏ giọng nói: “Rốt cuộc vừa rồi anh nói cái gì vậy?”

Tiêu Mộc tỏ vẻ vô tội: “Cái gì cơ?”

Mấy bà tám sau lưng đã bắt đầu xôn xao nghị luận.

“Thì ra là quản lý Dương, quá kinh rồi.”

“Tôi vẫn cho là quản lý Dương sẽ không kết hôn.”

“Làm sao cậu biết được?”

“Không biết nữa, đây là trực giác của phụ nữ.”

“Thôi được rồi.”

...

Đỉnh Phong cắn răng, nói với Tiêu Mộc: “Ở đây nói chuyện không tiện, chúng ta đến chỗ khác đi.”

Tiêu Mộc nhẹ nhàng cười, thậm chí còn có cảm giác như một chàng trai xinh đẹp, quanh người tỏa ra ánh hào quang vậy.

Đỉnh Phong nghĩ thầm, anh cho rằng chỉ cần cười một cái là có thể mê hoặc được cô sao? Cho dù anh có trần truồng nằm trên giường thì cô tuyệt đối cũng sẽ không dao động.

Đương nhiên...

Mấy tháng sau, sự thật đã chứng minh, hành động và suy nghĩ của Đỉnh Phong hoàn toàn bất đồng!!!

46. Chương 46

Bọn họ ngồi trong một quán cà phê cách công ty mấy trăm mét.

Đỉnh Phong vẫn cảm thấy dường như tiệm cà phê này có một loại hấp dẫn trí mạng, tên của nó là ‘Ngư’, tượng trưng cho sự tự do tự tại, không bị cuộc đời trói buộc, mặc dù giá một ly cà phê ở đây đều từ 100 đồng trở lên, thế nhưng Đỉnh Phong vẫn thích đến nơi này, mỗi lần tâm trạng không tốt, cô sẽ đến đây nhắm nháp một ly cà phê, ngồi từ xế chiều cho tới tận lúc quán đóng cửa.

Đây là nơi cô thường xuyên đến nhiều nhất trong năm năm qua.

Ngồi xuống ghế, cô nói với phục vụ: “Cho tôi hai tách cà phê Lam Sơn.”

Cô dựa vào ghế, nhìn người đàn ông trước mặt.

Nếu là năm năm trước, xung quanh người anh luôn mang theo một loại khí chất sắc sảo, đẹp dịu dàng mà thanh tịnh, có thêm một chút thâm trầm, anh giờ đây, toàn thân chỉ mang theo hơi thở thành thực và sự tự tin của một người đàn ông.

Làn da màu lúa mạch, mái tóc cắt ngắn ngắn, để lộ ra khuôn mặt góc cạnh rõ ràng.

Thứ duy nhất làm Đỉnh Phong cảm thấy vẫn như lúc trước đó chính là ánh mắt kia vẫn tràn ngập sự đam mê, giống như bị một tầng sương mù che phủ, không có cách nào nhìn thấu được suy nghĩ của anh.

Trên người mặc một bộ cảnh phục sạch sẽ, nhìn vào cảm thấy anh vô cùng cao lớn.

Cô nghĩ, chẳng trách năm đó mình lại yêu anh say đắm như vậy, nếu lúc trước không gặp anh mà bây giờ mới gặp được anh thì có lẽ cô vẫn như cũ, vẫn không chùn bước mà chạy đến theo đuổi anh, để rồi sau đó nhận lấy thương tích đầy mình.

Trong tình cảm, nhiều người yêu anh, anh yêu cô, mà cô lại thích vở kịch của anh.

Vậy nên lúc này đây, cô chỉ đang sắm vai một nữ diễn viên để diễn cùng anh mà thôi.

Cô không chùn bước mà nhào tới, tựa như thiêu thân lao vào lửa, nhìn thấy một tia sáng thì lại khao khát mình sẽ được chạm tay vào sự ấm áp kia, để rồi cuối cùng lại bị ngọn lửa thiêu cháy.

Mỗi lần trông thấy Tiêu Mộc, cô đều có cảm giác xúc động, nhớ về những ngày tháng trước kia.

Ai đó đã nói, người hay nhớ về quá khứ thì thật sự đã già rồi.

Đỉnh Phong nghĩ, có lẽ cô đã già thật rồi.

Không phải sinh lý, mà là tâm lý.

Phục vụ bưng hai tách cà phê, đặt trước mặt hai người, sau đó để đường và sữa ở giữa bàn.

Tiêu Mộc vươn tay, bỏ rất nhiều đường và sữa vào một tách cà phê, sau đó đưa cho Đỉnh Phong.

Đỉnh Phong không nhận, cô nhìn Tiêu Mộc, ánh mắt có chút cô đơn: “Tiêu Mộc, từ năm năm trước, tôi đã không còn uống cà phê với đường và sữa nữa rồi.”

Bàn tay Tiêu Mộc khựng lại, lại đưa tách cà phê khác cho cô, anh cười cười: “Không sao, để anh uống là được rồi.”

Đỉnh Phong bưng tách cà phê Lam Sơn nguyên chất, nhấp một ngụm.

Vì nguyên chất nên rất đắng, đây cũng là cách tốt nhất mà cô dùng để đè nén sự khổ sở trong suốt năm năm qua.

Ly cà phê đã thấy đáy, cô đặt xuống bàn, đôi mắt tròn khê nâng lên, nói: “Tôi nghĩ khoảng thời gian năm năm này cũng đã đặt xuống một dấu chấm hết cho chúng ta rồi.”

Mắt phượng của Tiêu Mộc hơi giật giật, vết sẹo mờ nơi má phải của anh đập vào mắt Đỉnh Phong.

“Chúng ta nên suy nghĩ một chút, năm năm trước, tất cả đều do tôi bắt đầu thổ lộ, vậy nên, kết quả như vậy cũng là do tôi mà ra thôi. Có lẽ, anh muốn tôi tha thứ, nhớ lại lúc còn trẻ, anh cảm thấy trong lòng tràn ngập áy náy với tôi. Vậy thì tôi nói cho anh biết, tôi đã từng hận đến nỗi muốn giết chết anh, nhưng bây giờ đột nhiên tôi đã nghĩ thông suốt rồi, tôi không trách anh. Đã từng có rất nhiều người bên cạnh tôi nói, người như anh, căn bản là sẽ không thích tôi. Anh là người ở trên cao, mà tôi chỉ là người không đáng một đồng. Thế nhưng tôi vẫn cảm thấy rồi sẽ có một ngày anh bị tôi cảm động. Tôi sẽ cảm thấy mình là vô địch, tôi có thể giúp anh ngăn lại đám ong bướm. Nhưng sự thật đã chứng minh, tôi quá khờ dại. Tất cả đều tại tôi không biết tự lượng sức mình, ngấm lại mà xem, từ đầu đến cuối anh chẳng làm sai gì cả, anh đã cho tôi một tình yêu đẹp nhất trong quãng thời gian tốt nhất. Nhớ lại năm năm trước, cũng không có gì phải đau lòng khổ sở, tôi nghĩ, như vậy cũng đáng giá rồi.”

“Năm năm trước, tôi đã nói, từ đầu đến cuối anh chưa hề nói rằng anh thích tôi. Nhưng bây giờ ngấm lại, những gì anh làm, cách anh đối xử với tôi, làm sao có thể không phải là tình yêu. Tôi nghĩ chúng ta cũng nên buông tha cho nhau rồi, trải qua một lần tổn thương đó, tình yêu trong tôi đã chết, còn anh thì tràn ngập áy náy, đoạn tình cảm này đã quấy nhiễu chúng ta suốt năm năm, dai dẳng như một cơn ác mộng. Tôi không muốn mang sự khổ sở này đi theo mình suốt quãng đời còn lại, tôi cũng không cần anh đem theo sự áy náy để bù đắp lại cho tôi.”

Cô hỏi: “Anh có thể đáp ứng với tôi được không?”

Lâu thật lâu, Tiêu Mộc cũng không nói gì, ánh mắt như đã bị sương mù dày đặc che kín, nhuộm lên cả đôi con ngươi đen lầy.

Giọng nói của anh trầm thấp: “Anh chưa từng áy náy với em, trong tình yêu này, không chỉ mình em bỏ ra 100% tình cảm, mà còn có anh.”

Đỉnh Phong đột nhiên bật cười: “Tiêu Mộc, đủ rồi, có những lời này của anh, tôi nghĩ mình thật sự đã có thể bắt đầu một cuộc sống mới rồi. Thì ra, không chỉ có mình tôi yêu, thì ra anh cũng có tình cảm với tôi. Đoạn tình cảm này của chúng ta ít ra cũng đáng giá, ít ra cũng không phải đơn phương.” Cảm giác có gì đó lạnh lạnh trượt xuống bên khóe môi, là nước mắt. “Cám ơn anh đã cho tôi biết, lúc tôi yêu anh, anh cũng yêu tôi, như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi.”

Sau khi nghe thấy Tiêu Mộc nói những lời này, nghe chính miệng anh thừa nhận lúc ấy anh cũng yêu cô, tất cả mọi thứ đè nén trong lòng suốt năm năm qua, cũng dần dần tan biến.

Lòng cô đã nhẹ hơn rất nhiều.

Sở dĩ cô vẫn nhớ mãi về Tiêu Mộc, không chỉ đơn giản vì anh là mối tình đầu, cũng không đơn giản vì anh là người khó có được, cũng không đơn giản vì anh là sự thất bại của cô.

Mà còn là một khoảng trống yếu ớt.

Chỉ cần hồi tưởng lại những năm tháng ở bên anh, cô chỉ là một tấm bia đỡ đạn, chỉ là một người phối hợp diễn với anh, chỉ làm một nhân vật đơn độc, cô lại có cảm giác trống rỗng và tan vỡ.

Nếu chuyện này là thật thì nó không chỉ hủy hoại cô, mà còn hủy hoại những năm tháng cô và anh bên nhau.

Những năm tháng ấy, chỉ là một miền ảo ảnh.

Đây là điều mà Đỉnh Phong không có cách nào thừa nhận được.

Mà bây giờ, rốt cuộc thì Đỉnh Phong đã bình thường trở lại.

Những năm tháng ấy, tình cảm của bọn họ thật sự tồn tại.

Khi ấy, cô yêu anh, và anh cũng yêu cô.

Cảm giác hạnh phúc và vui vẻ khi ở bên nhau, cũng là chân thật.

Không phải giả tạo, nó thật sự đã từng tồn tại.

Nước mắt, rơi xuống mặt bàn, trong quán cà phê nhộn nhịp, lại khẽ vang lên từng tiếng nức nở trầm thấp.

Tiêu Mộc mở miệng, giọng nói của anh ngập tràn nỗi thê lương: “Đỉnh Phong, chúng ta đã kết thúc ... phải không?”

Cô không nói gì, nhưng lại gật đầu.

Chỉ một động tác, đã cắt đứt sợi dây nối liền giữa bọn họ.

Có lẽ, sợi dây này, đã nên được cắt đứt từ lâu.

Tình cảm giữa cô và Tiêu Mộc, từ lúc khởi đầu đã là một sai lầm, quá trình thì tươi đẹp cùng đau thương, kết thúc chỉ còn sự giải thoát.

Ai đúng ai sai, qua nhiều năm như vậy, đến bây giờ đã không còn quan trọng nữa.

Cô không thể trách anh trầm mặc và lạnh nhạt, bởi vì ngay từ khoảnh khắc anh xuất hiện trong sinh mệnh của cô thì đã là như vậy.

Mà cô yêu anh, cũng bởi vì điều đó.

Cho tới giờ, đều là một mình cô suy đoán tâm tư của anh.

Cứ bỏ bỏ nói mãi không ngừng, còn anh thì chỉ mím môi im lặng lắng nghe.

Đây là cách mà cô và anh ở bên nhau.

Bọn họ tập mãi cũng đã thành thói quen rồi.

Tất cả mọi chuyện xảy ra sau đó, nguyên nhân cũng bởi vì điều này.

Có lẽ, cả hai đều có lỗi.

Cũng có lẽ, chẳng ai có lỗi.

Không phải là yêu không đủ sâu, chỉ là cách yêu không thích hợp với đối phương.

Thì ra là như thế.

Giờ phút này, lòng cô đã hiểu rõ.

Đã không còn gì phải nuối tiếc.

Tiêu Mộc mang lại cho cô đau đớn đến tận cùng, nhưng anh cũng đã cho cô vô vàn hạnh phúc.

Những năm tháng ấy là quãng thời gian quan trọng nhất trong cuộc đời cô, bởi vì anh mà trở nên đặc sắc, vì có anh mà tràn ngập sắc hồng.

Cô không hối hận.

Đời người đều được tạo thành bởi những mẩu chuyện cũ.

Có lẽ một vài chuyện có kết cục không mấy tốt đẹp, thế nhưng lại khiến cuộc đời trở nên phong phú.

Nhờ nó mà trưởng thành, nhờ nó mà hiểu được nhiều hơn.

Một lần cuối cùng.

“Tiêu Mộc, cảm ơn anh.” Sau đó, cô đứng dậy, cũng không nhìn anh nữa.

Cô ngẩng đầu, đi thẳng về phía trước.

Đúng vậy, cảm ơn anh.

Cảm ơn anh đã cho cô những năm tháng hạnh phúc.

Cô nghĩ, lần này, cô thật sự đã có thể buông tay Tiêu Mộc được rồi.

Đây là kết cục tốt nhất ột tình yêu không bệnh mà chết từ năm năm trước.

...

Đỉnh Phong bắt đầu đi xem mắt.

Tuy cô vẫn hay nghe được tin tức về Tiêu Mộc, ví như bây giờ anh vẫn hay ở chỗ cũ đợi cô, ví dụ hôm cô rời đi, anh đã uống rượu say khướt.

Thế nhưng, cô đã quyết định từ biệt quá khứ.

Thế nhưng ...

Con mẹ nó, đối tượng xem mắt có thể tốt hơn một chút được không.

Nói đến lần đầu tiên xem mắt, trước khi xuất phát, Đỉnh Phong đã chọn ình cách ăn mặc có thể nói là thanh xuân dào dạt, mang theo 100% sự nhiệt tình để đến nơi đã hẹn.

Nhưng rồi, mẹ nó, vì sao đối phương lại hoàn toàn không giống với trong ảnh?

Vì sao!

Nếu như nói người đàn ông trong ảnh có thể so với mỹ nam Kim Thành Vũ ... thì ông già trước mắt tuyệt đối có thể sánh ngang với Quách Đức Cường.

Ông già này mặc một bộ quần áo cũ kiểu Tôn Trung Sơn, trong tay cầm một bó hoa hồng, lúc trông thấy Đỉnh Phong thì đôi mắt lập tức sáng lên, chạy tới nghênh đón.

Mới đầu Đỉnh Phong còn không kịp phản ứng, buồn bực nhìn ông già trước mắt: “Ông à, cháu không có nhu cầu mua hoa, nếu ông đang muốn chào hàng thì ... có thể tìm người khác để đẩy mạnh tiêu thụ đấy ạ.”

Ông cụ bình tĩnh trả lời: “Em chính là Đỉnh Phong à?”

Đỉnh Phong hóa đá, nói: “Ngài không phải là Tiểu Phong đấy chứ?”

Ông cụ hào khí nói: “Tôi chính là Tiểu Phong.”

Đỉnh Phong ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Thất kính thất kính.”

Ông cụ đưa hoa cho Đỉnh Phong, Đỉnh Phong mỉm cười nhận lấy.

Hai người hàn huyên.

“Tên của em hay lắm, tôi là Tiểu Phong, em là Đỉnh Phong, rất xứng đôi.” Về mặt hưng phấn của ông cụ cũng giống hệt Quách Đức Cường.

Khóe miệng của Đỉnh Phong khẽ co giật, trả lời: “Quá khen.”

Ông cụ ‘Quách Đức Cường’ lại tiếp tục nói: “Trông dáng vẻ của em cũng tạm được, nếu đứng bên cạnh tôi, tôi cảm thấy ... tôi vẫn nên chịu thiệt thòi một chút.”

Khóe miệng của Đỉnh Phong lại co giật thêm lần nữa: “Tiểu Phong, xin hỏi, vì sao ngài đưa hình cho bên môi giới ... so với dáng vẻ của ngài, lại có chút ... ‘lạ lùng’ như vậy?”

47. Chương 47

Ông cụ hừ hừ nói: “Thật là không có mắt nhìn, đây là tôi mười năm trước đây.”

Đỉnh Phong nghĩ thầm trong lòng, rốt cuộc là phải trải qua bao nhiêu sương gió mới có thể làm cho Kim Thành Vũ lớn lên thành Quách Đức Cường đây?

Ông cụ lại nói tiếp: “Nghe nói em làm quản lý trong công ty nước ngoài.”

Đỉnh Phong cười ha ha nói: “Ngài Tiểu, tôi cũng nhớ trong bản giới thiệu, ngài nói mình là ông chủ tự thân lập nghiệp.”

Ông cụ hểnh mũi lên: “Đó là đương nhiên, chính là hộ chăn nuôi heo chuyên nghiệp lớn nhất trong thôn đấy.”

Đỉnh Phong nhìn cái dáng vẻ kiêu ngạo kia thì chỉ muốn biến thành Bội Chi để đâm một cái vào mặt ông ta, cô cười ha ha, nói: “Thật đúng là ông chủ lớn.”

Ông cụ nói: “Đừng xem thường cái nghề này, lợi nhuận béo bở lắm đấy, nếu em theo tôi thì tuyệt đối có thể ăn ngon uống say.”

Đỉnh Phong: “...” Sao cứ có cảm giác như bị người ta bao nuôi vậy?

“Ngài Tiểu, tôi đâu có xem thường nghề này, nghề nào cũng có trạng nguyên, nghề nghiệp này của ngài Tiểu có thể nuôi sống những người theo chủ nghĩa ăn thịt.” Đỉnh Phong bắt đầu dùng sở trường của mình, vuốt mông ngựa.

Ông cụ vui mừng hơn hở: “Nói không sai, nói tiếp đi.”

Đỉnh Phong: “...” Cô thật sự muốn chạy rồi.

Ông cụ đột nhiên nhìn đồng hồ rồi kinh hãi nói với Đỉnh Phong: “Chết rồi, đến giờ hẹn với đối tượng thứ 5 rồi, tôi phải đi trước đây.”

Đỉnh Phong sững sờ.

Ông cụ lại nói với Đỉnh Phong: “Nhớ kỹ số điện thoại của tôi nhé, tôi có ấn tượng không tệ về em, có thể tiếp tục phát triển, nhớ gọi cho tôi đấy.”

Đỉnh Phong thật sự rất muốn hỏi một câu, là ai đã cho ngài dũng khí lớn như vậy.

Ông cụ lại tiếp tục nói: “Có thể cho tôi xin lại bó hoa trong tay không? Lát nữa tôi phải tặng cho tám cô gái xem mắt còn lại nữa.”

Đỉnh Phong thần thờ trả bó hoa lại cho ông cụ.

Ông cụ xoay người nói với Đỉnh Phong: “Lần sau gặp lại!”

Một giây sau khi ông ta ra khỏi cửa, Đỉnh Phong thần kinh thô mới chậm chạp lấy điện thoại di động ra, cho cái số kia vào black list, trong lòng lại gào lên một câu.

Tốt nhất là đừng gặp lại.

Lần đầu tiên xem mắt đã gặp được cực phẩm như vậy, Đỉnh Phong thật không còn lời nào để nói với cái công ty môi giới này nữa.

Ít ra thì cũng phải đưa thông tin chuẩn xác một chút chứ.

Một ông già hơn 50 tuổi, dáng vẻ như Quách Đức Cường, vậy mà bọn họ lại miêu tả thành thanh niên đẹp trai tuấn tú, cô thật không dám tưởng tượng, cái đám người được bọn họ gọi là thành thực chứng chắc, khí vũ hiên ngang thì dáng vẻ sẽ thế thảm cỡ nào.

Từ nay về sau, đối với đám người trong công ty môi giới này, Đỉnh Phong đều xem như người qua đường.

Có lần đầu tiên, dĩ nhiên sẽ có lần thứ hai.

Lần thứ hai, Đỉnh Phong xem mắt với một đối tượng không tệ, dáng vẻ cũng thật thà chất phác, công việc cũng không tồi, là thầy giáo tiểu học.

Đỉnh Phong quyết định sẽ đối xử tốt một phen.

Nhưng sau đó, cô hiểu được ... bị kịch lại một lần nữa xảy đến với cô.

Lần đầu tiên đi ăn cùng với một người đàn ông thật thà, cô nói mình muốn đi ăn lẩu hải sản, thế nhưng anh ta lại ngây ngây ngô ngô nói: “Hôm nay tôi không mang nhiều tiền, vậy nên ...”

Đỉnh Phong cũng không đành lòng, nói: “Vậy để tôi mời.”

Đôi mắt của người đàn ông thật thà lập tức sáng lên.

Tối hôm đó, Đỉnh Phong nhìn ví tiền của mình xẹp xuống, lại nhìn đến người đàn ông bên cạnh, bụng đã to như sắp nứt ra, cô liệu mạng tự thôi miên chính mình, đây chỉ là ảo giác.

Nhưng sự thật chứng minh, đây căn bản không phải là ảo giác.

Lần thứ hai, Đỉnh Phong đề nghị đến khu vui chơi.

Người đàn ông thật thà đáp ứng, đến lúc mua vé vào cổng.

Người đàn ông thật thà lục hết túi áo đến túi quần, chỉ moi ra được năm xu ba đồng tiền lẻ.

Dưới ánh mắt khinh bỉ của người bán vé, Đỉnh Phong run tay, tự móc 150 đồng trong ví ra đưa cho người bán vé.

Đôi mắt của người đàn ông thật thà lại lập tức sáng lên.

Đỉnh Phong tự nói với mình, có thể là lần này anh ta quên mang theo tiền.

Nhưng ... sự thật lại chứng minh, Đỉnh Phong cũng đã sai rồi.

Lần thứ ba, hôm ấy là sinh nhật của Đỉnh Phong, cô và người đàn ông thật thà hẹn hò.

Người đàn ông thật thà nói là muốn đưa cô đi xem phim.

Lúc ấy tâm tình của Đỉnh Phong giống như đang được ngồi trên trục thẳng, trong lòng âm thầm sung sướng kêu lên.

Rốt cuộc lão nương có thể nhìn thấy anh trả tiền rồi!

Cô mang theo tâm tình phấn chấn, cùng người đàn ông thật thà đi vào rạp chiếu phim.

Không ngờ anh ta lại nói: “Chờ một chút, đợi đến giữa trưa thì giá vé sẽ giảm một nửa.”

Đĩnh Phong thổ huyết, nhưng vì lần đầu tiên được anh ta mời, vậy nên dù chỉ có nửa giá vé cô cũng muốn.

Cố gắng ngồi đợi từ sáng sớm cho đến giữa trưa, Đĩnh Phong phấn khởi, chuẩn bị đi ra chỗ bán vé.

Người đàn ông thật thà lại ngăn cô lại: “Chờ một chút.”

Đĩnh Phong cắn răng nghe theo.

Qua một hồi, đột nhiên có mấy trăm học sinh tiểu học kéo đến, dẫn đầu bọn họ chắc là giáo viên.

Người đàn ông thật thà nói: “Chúng ta đi theo sau bọn họ.”

Hàng mi của Đĩnh Phong khẽ run rẩy, không biết người đàn ông thật thà này lại đang bày trò gì.

Vừa vào rạp thì đã chật kín người.

Đĩnh Phong và người đàn ông thật thà ngồi ở một góc khuất, chỉ có thể nhìn thấy được một nửa màn hình.

Đĩnh Phong nghĩ thầm, tính ra thì cũng có thể được coi là xem phim rạp.

Phim vừa mới bắt đầu chiếu...

Đĩnh Phong lại đau cả trứng.

Cái này là bộ phim hoạt hình mấy năm trước rồi, mẹ nó, đây là cái gì vậy.

Chỉ thấy một thiên thần nhỏ quay vòng một vòng rồi chỉ lên trời, nói: “Phạm vào luật trời, vậy nên mới phải đầu thai làm người.”

Đĩnh Phong nhìn người đàn ông thật thà bên cạnh, chỉ muốn nói: “Đời trước nhất định là phạm phải luật trời, vậy nên mới có thể gặp phải loại người keo kiệt đến mức này.”

Bộ phim kết thúc.

Người đàn ông thật thà và Đĩnh Phong ra khỏi rạp phim.

Đĩnh Phong buồn bực hỏi: “Sao không trả tiền?”

Người đàn ông thật thà nói: “Giáo viên tới xem cùng không phải trả tiền.”

Đĩnh Phong phun một ngụm máu.

Qua nửa ngày, rốt cuộc người đàn ông thật thà này chả bỏ ra một đồng cắc nào.

Đĩnh Phong quyết định chia tay anh ta ngay trong ngày sinh nhật của mình.

Bởi vì cô thật sự không thể tưởng tượng được, người phụ nữ có thể sống chung với anh ta sẽ là một loại mặt hàng cực phẩm như thế nào?

Cô ra ngoài ăn cơm.

Trong lúc ăn thì lại nhận được tin nhắn của Lý Gia Nhạc và Bội Chi.

Bội Chi đang hưởng tuần trăng mật, đăng lên tấm ảnh vợ chồng hạnh phúc, còn bảo là phong cảnh ở đây rất đẹp, khi nào Đĩnh Phong kết hôn thì nhất định phải tới đây, còn nói là khi nào về thì sẽ có quà cho cô.

Lý Gia Nhạc thì sắp đến ngày lâm bồn, bây giờ ngày nào cũng nằm trong bệnh viện, chán muốn chết.

Sau khi Đĩnh Phong nghe hai bọn họ nói thì đột nhiên trong lòng lại có một cảm giác cô đơn.

Cô phải mau chóng tìm một người để kết hôn thôi.

Nhưng tuyệt đối không phải là loại người quá già và quá keo kiệt.

Cô về đến nhà thì đã 11 giờ khuya, lúc đang chuẩn bị vào nhà.

Bà cụ nhà sát bên đột nhiên bước ra, nói với Đỉnh Phong: “Cháu gái, chờ chút.”

Đỉnh Phong quay đầu, nhìn bà cụ mặt mũi hiền lành, hỏi: “Có chuyện gì vậy ạ?”

Bà cụ lấy một cái hộp từ trong nhà bước ra, đưa cho Đỉnh Phong rồi nói: “Có một cậu trai trẻ đứng chờ trước cửa nhà cháu suốt từ chiều, đến tối lại đem cái này đến, bà nói là cháu đã có hẹn với bạn trai, người đó lại bảo là đưa thứ này cho cháu.”

Thân thể Đỉnh Phong cứng đờ, cuối cùng lại nhận lấy món đồ trong tay bà cụ.

Cảm giác rất nặng.

Lúc cô cầm lên thì thân thể lại không tự chủ được mà run rẩy.

Sau khi trở về phòng mình, cô mở cái hộp ra.

Là một bức tranh được vẽ bằng kẹo mạch nha, trong suốt, bên trên là khuôn mặt tròn của cô, giống hệt năm năm trước, thoát nhìn lại quen thuộc đến vậy.

Phía dưới có một dòng chữ được khắc bằng dao nhỏ.

Tặng cho người yêu nhất.

Đỉnh Phong không biết nói gì, cô cầm cái hộp, đột nhiên lại trông thấy trên nắp hộp có một dòng chữ nhỏ nhỏ.

Không phải của Tiêu Mộc.

Xin chào, tôi là chủ tiệm vẽ tranh mạch nha, đầu tiên chúc cô sinh nhật vui vẻ, người con trai này ngày nào cũng đến tiệm của chúng tôi, anh ấy luyện tập cả tháng trời mới vẽ được như vậy. Bức tranh bằng mạch nha này, anh ấy phải mất năm ngày mới vẽ xong, mặc dù không phải là rất đẹp. Nhưng tôi nghĩ đây là tình yêu thật sự của anh ấy.

Đỉnh Phong cầm nắp hộp, nhìn thật lâu.

Cô không biết dùng lời nào để diễn tả tâm trạng của mình lúc này.

Nói không cảm động là nói dối.

Thế nhưng, cô đã từng nói, cô muốn chấm dứt.

Vậy nên...

Cô đem cái hộp bỏ lẫn vào cùng mớ đồ lộn xộn trong nhà kho, nhét nó ở dưới cùng, giống như là muốn trốn tránh, sau đó đóng cửa phòng lại.

Tiêu Mộc, cô nói là đã kết thúc.

Lúc này, cô sẽ không dao động.

...

Thời gian còn lại, Tiêu Mộc cũng không xuất hiện nữa, đôi lúc Đỉnh Phong lại có chút cảm khái, không biết có phải là mình quá độc ác rồi không.

Trải qua mấy lần xem mắt, rốt cuộc ở lần thứ 27, Đỉnh Phong đã gặp được một người mà cô nghĩ rằng không tệ.

Tạm gọi người này là A Quân, tuy tướng mạo của A Quân không xuất sắc như Tiêu Mộc, nhưng khuôn mặt này vẫn đủ để bỏ xa đám người qua đường Ất Giáp tới mấy con phố, đối với một người diện mạo không cân đối như Đỉnh Phong mà nói thì đã là rất tốt rồi.

Lại nói đến công việc, nghe nói là cậu ấm của một công ty nổi tiếng nào đó, lương một năm khoảng 150 vạn.

A Quân phù hợp với tất cả các điều kiện của cô.

Mà ngay cả bối cảnh gia đình cũng vô cùng tốt, cha là giáo sư đại học, mẹ là chủ tịch của một công ty nổi tiếng.

Phụ nữ đại diện, quá tuyệt.

(*) phụ nữ đại: con cháu nhà giàu thế hệ thứ 2, là thuật ngữ dùng để chỉ các cậu ấm, cô chiêu thuộc thế hệ 8X của các chủ công ty, tập đoàn hoặc con cái cán bộ làm to ở Trung Quốc.

Nhưng A Quân lại không hề hư hỏng như đám phụ nữ đại diện khác, thậm chí còn lịch sự tao nhã.

Khiến cho Đinh Phong cảm thấy lần này mình đã tìm đúng công ty môi giới rồi.

A Quân rất biết quan tâm săn sóc, chưa bao giờ để cho phụ nữ trả tiền, mỗi lần đều dùng Lamborghini chở Đinh Phong về nhà.

Đinh Phong có một loại cảm giác được yêu chiều mà lo sợ, người như A Quân, thật sự dễ đến gần như vậy sao?

Thế nhưng, mỗi lần gặp A Quân thì cô đều có cảm giác không thực tế.

Cảm thấy người như vậy hoàn toàn không thể phát triển quan hệ cùng mình.

Hơn nữa, người như vậy, không cần đi xem mắt thì cũng có cả đồng gái đẹp thi nhau bỏ nhào vào lòng anh ta, người trước vừa ngã xuống thì đã có người phía sau tiến lên rồi.

Tuy là thế, nhưng đối với Đinh Phong, A Quân vẫn là một mẫu bạn trai tốt, mỗi ngày đều đưa cô đi làm, buổi chiều đón cô về nhà, ngay cả bữa tối cũng ăn cùng nhau.

Dần dần, Đinh Phong bắt đầu thử mở lòng với A Quân.

48. Chương 48

Dường như A Quân cảm thấy tâm tư của Đinh Phong dần dần thay đổi, vậy nên anh ta bắt đầu xum xoe.

Quen nhau khoảng chừng hai ba tháng, cuối cùng vào một đêm trăng sáng, A Quân cầu hôn với Đinh Phong.

Nhưng lúc này, Đinh Phong lại đột nhiên do dự.

Rõ ràng A Quân đối với cô rất tốt, thậm chí còn là mẫu chồng lý tưởng, nhưng cô lại luôn có cảm giác như mình đang lạc trong đám sương mù.

A Quân thấy Đinh Phong do dự, lại ga lăng nói: “Nếu em cảm thấy quá sớm thì ... chúng ta có thể chờ thêm một chút, nhưng người nhà anh đang giục chúng ta mau kết hôn đây.”

Đinh Phong mấp máy môi, gật gật đầu, nói: “Để em suy nghĩ thêm một chút.”

Tối hôm đó, A Quân và Đinh Phong đứng dưới lều hôn nhau, Đinh Phong cảm thấy nụ hôn này không có cách nào mang lại cho cô cảm giác như lúc trước, cảm giác như thiếu mất một phần tình cảm mãnh liệt.

Dương Đán ở bên Mỹ thường hay gọi điện về cho cô, hỏi dạo này chuyện tình cảm của cô và A Quân thế nào?

Gần đây Dương Đán lại bắt đầu thúc giục cô, muốn cô mau chóng kết hôn.

Ngay cả Từ Sinh cũng khiêu khích nói: “Đinh Phong, đã là gái lỡ thì rồi mà còn không mau gả đi, cứ như vậy thật là không được rồi, hay là tìm cháu của tôi đi, nó vẫn còn đang chờ em đấy ~ thật là một thằng nhóc si tình mà ~”

Đinh Phong gần từng câu từng chữ: “Không cần mẹ kể phải lo lắng!”

Từ Sinh hưng phấn nói: “Thật là, aiz, em phải hiểu được nỗi lòng của người làm cha mẹ.”

Dương Đán phụ họa: “Đúng đúng.”

Đỉnh Phong lại gần từng chữ: “Hai người đủ rồi đấy, không cần phải diễn trò ân ái, con sẽ học máu mà chết mất.”

Dương Đán vội vàng cầm điện thoại nói: “Đỉnh Phong, ba chỉ muốn nói là chuyện đã qua lâu như vậy, con cũng đến tuổi phải kết hôn rồi, nếu cứ tiếp tục kéo dài thế này, ba sợ...”

Đỉnh Phong ngắt lời Dương Đán: “Ba, hôm nay đã có người cầu hôn với con rồi.”

“Cái gì!” Dương Đán kinh ngạc hô lên: “Mau nói cho ba biết, cậu ta tên gì, đáng về thế nào, bối cảnh gia đình thế nào, công việc thế nào, tính cách thế nào...”

Chờ Dương Đán hỏi xong, Đỉnh Phong im lặng.

“Ba, ba muốn điều tra hộ khẩu của người ta sao?”

Dương Đán nói: “Chuyện này không thể tùy tiện, mau nói cho ba biết, mấy tháng nay con và cậu ta quen biết thế nào?”

Đỉnh Phong và Dương Đán hàn huyên thật lâu.

Suốt một tiếng đồng hồ gọi đường dài quốc tế.

Thế nhưng Đỉnh Phong cũng không đau lòng, bởi vì có ông chủ lớn Từ Sinh làm mẹ kế, cô còn sợ cái gì nữa.

Người người đều nói chỉ hận cha cô không mạnh mẽ, nhưng cô lại muốn nói, mạnh mẽ thì làm được gì khi mà Từ Sinh cố chấp như vậy.

Đến cuối cùng, Dương Đán suy nghĩ một hồi rồi nói với Đỉnh Phong: “Ba cảm thấy thằng nhóc này cũng không tệ, đối xử với con cũng rất tốt, con suy nghĩ một chút xem thế nào rồi quyết định, ba cũng không ép buộc, dù sao đó cũng là người sống cùng con cả đời.”

Đỉnh Phong gật gật đầu: “Con nghĩ con đã suy xét kỹ rồi.”

...

Ngày hôm sau, Đỉnh Phong gọi cho A Quân, nói: “Em nghĩ em không có lý do nào để từ chối anh, chúng ta kết hôn thôi.”

A Quân vội vàng nói: “Trong tháng này nhé?”

Đỉnh Phong sững sờ, không ngờ anh ta lại vội vã như vậy.

“Nhất định phải nhanh như vậy sao?”

A Quân nói: “Nhà anh đang giục chúng ta mau kết hôn đấy.”

Đỉnh Phong hít một hơi: “Được rồi, vậy cuối tháng đi.”

Cuối cùng, sau khi cúp điện thoại, Đỉnh Phong đột nhiên có một loại cảm giác bất đắc dĩ.

Cứ như kiểu bị người ta ngáng chân bắt đi vậy.

...

Đêm đó, cô nhận được tin nhắn từ một dãy số quen thuộc.

“Chúc mừng em đã tìm được hạnh phúc.”

Đỉnh Phong biết là ai, vậy nên cô không biết phải trả lời thế nào.

Cô cầm điện thoại nhìn một hồi lâu, cuối cùng chỉ trả lời vắn vắn mười chữ: “Hy vọng anh cũng tìm được hạnh phúc của mình.”

Tiêu Mộc không nhắn lại nữa.

Cô nghĩ, có lẽ anh vẫn luôn chờ cô.

...

Gần cuối tháng, Đinh Phong lại thường xuyên cảm thấy sốt ruột.

Bây giờ mỗi lần cô nhìn thấy A Quân đều sẽ có một loại cảm giác sợ hãi.

Cô sắp kết hôn với người đàn ông này.

Rõ ràng điều kiện của anh ta không tệ, nhưng tại sao cô cứ có cảm giác không an tâm.

Cô thật sự không hiểu nổi chính mình.

Rõ ràng là muốn bắt đầu lại, thế nhưng đến lúc này lại cảm thấy do dự.

Trong lúc vô tình cô lại đọc được một mẩu chuyện trên báo, kể về chuyện xưa của một đôi bạn già trên trăm tuổi đã trải qua hai thế kỷ yêu nhau.

Ông cụ nói: “Bà à, không ngờ chỉ mới chớp mắt mà trông bà đã trở nên xấu xí như vậy rồi.”

Bà cụ trả lời: “Già mà không đứng đắn.”

Cuối cùng, đến hôm bà cụ qua đời, ông cụ cũng không khóc mà chỉ nói: “Sao bà không đợi tôi mà đã đi rồi?”

Sau đó không lâu, ông cụ cũng đi.

Không biết là vì thời gian này Đinh Phong quá mẫn cảm hay sao, cô lại khóc đến lệ rơi đầy mặt.

Một giây sau, cô gọi điện cho A Quân, nói: “Em nghĩ em không thể kết hôn với anh được, thứ em theo đuổi là tình yêu cả đời, mà anh không phải là người em muốn tìm.”

A Quân ga lăng nói: “Không sao.”

Từ nay về sau, bọn họ sẽ không liên lạc nữa, Đinh Phong tiêu sái, mà A Quân cũng tiêu sái.

Nhiều năm sau, Đinh Phong cảm thấy rất vui vì A Quân đã xuất hiện trong cuộc sống của cô, để cho cô biết cái gì gọi là ‘yêu’ và ‘không yêu’.

Người như A Quân, cả đời tuyệt đối sẽ không thể thích một người duy nhất.

Thái độ ga lăng của anh ta, sự dịu dàng ôn hòa của anh ta, rốt cuộc thì cũng chỉ là một loại thói quen.

Người như vậy nhất định là sẽ không thể yêu chỉ một người.

...

Tóm lại, A Quân giống như một tấm bia đỡ đạn xuất hiện trong cuộc sống của Đinh Phong, cuối cùng cũng lặng lẽ rời đi.

Tiến chân một A Quân hoàn mỹ, Đinh Phong lại một lần nữa bước vào cuộc hành trình xem mắt.

Lần này, cô không yêu cầu cao về ngoại hình nữa, dù sao thì chỉ cần đối xử tốt với cô, có thể cùng cô đi hết cả đời thì đó chính là người cô muốn tìm.

Xem mắt đến lần thứ 34, cô gặp một người đàn ông tên là Trần Thực.

Người cũng như tên, thoát nhìn vô cùng trung hậu và thành thật.

Đinh Phong vừa nhìn thấy anh ta thì đã cảm thấy kết hôn với người như vậy, nhất định là sẽ nhạt nhẽo vô vị, nhưng có thể trải qua thật lâu, nước chảy mây trôi hết cả đời.

Vì vậy, cô bắt đầu qua lại với Trần Thực.

Trong lúc kết giao, gần khu nhà cô ở đột nhiên xuất hiện một tên tội phạm hay tập kích phụ nữ, tên này đã hại bốn cô gái, thậm chí có người qua đường trông thấy, muốn báo cảnh sát thì cũng bị hấn tước lại, sau đó dùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, chặt xác cô gái và người qua đường đó, thế nhưng cảnh sát vẫn chưa bắt được hắn.

Xung quanh nơi ở của Đinh Phong cũng rất vắng vẻ, buổi tối chẳng có mấy người đi đến con hẻm tối tăm này, Trần Thực có chút không yên tâm, mỗi ngày đều đưa cô về nhà.

Cho đến khi ——

Một ngày nọ, lúc đó cũng đã sẩm tối, trên đường không có mấy người, Trần Thực đưa Đỉnh Phong về nhà, vừa đến dưới khu nhà, Đỉnh Phong nói tạm biệt với Trần Thực rồi chuẩn bị lên lầu.

Đột nhiên cô phát hiện hành lang trên lầu nhà mình hình như có bóng người.

Đỉnh Phong lập tức cảnh giác, bước chân từ từ lui về phía sau.

Trần Thực vẫn chưa đi xa.

Đỉnh Phong cảm thấy tình huống không ổn, bởi vì bóng người kia đang tiến về phía cô, có thể nhìn thấy thấp thoáng trên tay hắn ta đang cầm vật gì đó.

Cô xoay người, vội vàng bỏ chạy.

Cô quay về phía Trần Thực, hô to: “Cứu mạng!”

Trần Thực vừa thấy bất thường thì lập tức xoay người, trông thấy một gã đàn ông đeo khẩu trang, ăn mặc rách rưới ở sau lưng Đỉnh Phong, trên tay còn cầm dao găm, sắp sửa chạy đến bắt Đỉnh Phong.

Trần Thực nhìn xung quanh, sau đó nhặt lên một thanh gỗ.

Đỉnh Phong sợ hãi núp sau bức tường, run rẩy bắt đầu gọi 110.

Dù sao thì vóc dáng của Trần Thực nhỏ gầy, bị gã đàn ông kia đánh ột hồi thì đã bất tỉnh lăn quay trên mặt đất.

Nhìn thấy gã đàn ông kia sắp đâm dao găm vào bụng Trần Thực, Đỉnh Phong không thể làm ngơ, cô nhặt viên gạch bên cạnh, đập vào đầu hắn ta.

Động tác của hắn ta dừng lại, trên đầu chảy máu, đôi mắt bị vết máu chảy xuống nhìn về phía Đỉnh Phong, hắn ta chậm rãi từ bên cạnh Trần Thực đứng dậy, quơ bàn tay đang cầm dao găm tiến về phía Đỉnh Phong.

Sự chênh lệch giữa đàn ông và phụ nữ, lúc này thật sự là một điểm trí mạng.

Thậm chí Đỉnh Phong đã cảm giác được lưỡi dao đang rạch quần áo của mình, cảm giác được nó chạm vào da.

Cô nghĩ, có lẽ là cô sắp chết rồi.

Cả đời này, nếu còn điều gì khiến cô tiếc nuối ... đó là không thể chăm sóc Dương Đán đến già, còn có...

Nhớ tới khuôn mặt kia.

Khẽ nở một nụ cười cay đắng, tới lúc này mà cô lại nghĩ đến anh.

Aiz ...

Đột nhiên Đỉnh Phong nghe thấy có tiếng bước chân vội vã chạy đến, rất nhanh, rất nhanh.

Gã đàn ông cầm dao găm bị đá sang một bên.

Đỉnh Phong trông thấy một bóng lưng quen thuộc, rất quen thuộc.

Là bóng lưng mà suốt năm năm qua cô yêu nhất, cũng hận nhất.

Động tác của anh quyết đoán và dứt khoát, đập một đập vào hông gã đàn ông kia, khuỷu tay nện vào gáy, tiếp đó lại lấy súng dí vào đầu hắn ta.

Đỉnh Phong nằm trên mặt đất, nhìn khuôn mặt của Tiêu Mộc.

Cô không biết phải nên cười hay nên khóc.

Tiêu Mộc quay đầu, hỏi: “Em có sao không?”

Đỉnh Phong từ từ bò dậy, sờ thử lên lưng, mặc dù hơi đau nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến xương, cô nói: “Chỉ bị thương ngoài da thôi.”

Mắt phượng của Tiêu Mộc khẽ thả lỏng, dưới ánh đèn, làn da màu lúa mạch lại như phát ra một loại hào quang không biết dùng từ nào để miêu tả, anh nói: “Vậy thì tốt rồi.”

Đôi mắt của Đinh Phong đột nhiên trợn to, cô hét lên: “Cẩn thận!”

Gã đàn ông bên dưới Tiêu Mộc đột nhiên dùng dao găm đâm về phía anh.

Âm thanh kim loại cứa vào thịt, bạn đã từng nghe thấy chưa?

Rất hưng phấn, rất chói tai.

Tiêu Mộc bị hấn ta đâm một nhát rất sâu vào bụng.

Anh chịu đựng đau đớn, cầm súng lục nã một phát vào đầu hấn ta, sau đó gục xuống.

“P-Ả-N-G... ——” Âm thanh vang dội, đánh thức người dân xung quanh.

Đinh Phong lao đảo chạy về phía Tiêu Mộc, nước mắt của cô tràn ra khóe mi, ôm Tiêu Mộc đã bất tỉnh, cô khóc đến chết đi sống lại.

“Khụ... Khụ... Đinh Phong, anh chưa chết...” Tiêu Mộc mở to mắt, yếu ớt nói: “Không sao đâu, một chút vết thương này, không chết được.”

Đinh Phong gục mặt, thấp giọng khóc nức nở.

“Vì sao?”

“Vì sao anh lại đến đây?”

Tiêu Mộc nhẹ nhàng nói: “Bởi vì, anh vẫn luôn chờ em.”

Đinh Phong ngồi sụp trên mặt đất, khóc không thành tiếng.

Vì sao quanh đi quẩn lại, vẫn là anh.

49. Chương 49

Tiêu Mộc đã trở thành anh hùng trong thành phố của bọn họ, không chỉ tử hình tên tội phạm giết người ngay tại chỗ, mà cả việc anh xả thân cứu người cũng khiến bao nhiêu cô gái phát cuồng.

Sau đó Trần Thực lại chủ động nói chia tay với Đinh Phong, anh ta nói: “Tôi cho rằng, nhân tài như vậy mới xứng với cô gái ưu tú như em.”

Mối quan hệ này cuối cùng cũng kết thúc.

Bây giờ cả khu này, mọi người đều biết Tiêu Mộc thâm tình với cô cỡ nào rồi.

Vì thế Đinh Phong rất đau đầu, thỉnh thoảng đi trên đường có người nhận ra cô, lại hưng phấn chạy tới hỏi cô và Tiêu Mộc có đến với nhau hay không.

Đàn ông như vậy, không cần phải nói cũng không có khả năng thuộc về mình.

Lần nào Đinh Phong cũng trả lời: “Chúng tôi chỉ là bạn bè.”

Sau đó, dưới ánh mắt vừa hâm mộ vừa ghen ghét của bọn họ, cô xoay người bước đi.

Mấy ngày này, thỉnh thoảng cô sẽ đến bệnh viện thăm Tiêu Mộc, mỗi lần trông thấy cô, anh đều cười rất tươi.

Thỉnh thoảng cô lại gặp mẹ Tiêu Mộc vào bệnh viện chăm sóc cho anh.

Hiển nhiên bà đã biết cô là ai, vậy nên thường hay dùng ánh mắt như đang nhìn con dâu để nhìn cô.

Mỗi lúc thế này, thân thể cô đều run lên.

Không thể phủ nhận, đêm hôm đó, cô đột nhiên đã hiểu rõ trái tim mình, hiểu rõ ai là người cô yêu nhất.

Hình bóng anh vẫn luôn nằm khuất sâu trong lòng, cuối cùng lại hiện ra.

Cô từng cho là mình đã không còn yêu Tiêu Mộc, nhưng khoảnh khắc đó cô đã hiểu được, không phải là không yêu, chỉ là trước giờ cô vẫn giấu anh vào nơi sâu nhất trong lòng, lại không ngờ đã bị người ta phát hiện ra mà thôi.

Nhưng, cô không có cách nào ình một lý do để ở bên anh.

Giống như là ngầm hiểu ý nhau, Tiêu Mộc cũng không nói mấy câu như kiểu muốn cô quay về với anh.

Sau khi xuất viện, anh lại thường xuất hiện dưới nhà cô, đưa một ít đồ ăn vặt, cũng thường đến đón cô những lúc tan tầm, chỉ là anh không đi bên cạnh cô nữa mà chỉ lẳng lặng đi sau lưng cô.

Ngẫm lại thì bây giờ cách mà bọn họ ở cạnh nhau, chẳng phải cũng giống như năm năm trước hay sao?

Chỉ là bây giờ, anh là người đi sau, còn cô là người đi trước.

Một ngày nào đó của mùa hè, Đinh Phong nhận được điện thoại của Lý Gia Nhạc, nói là muốn tổ chức họp lớp, bảo mọi người quay về trường cũ để cùng nhau vui vẻ.

Đinh Phong đồng ý.

Tuần trăng mật của Bội Chi vẫn chưa kết thúc, vậy nên cô ấy không đi được, nghe nói tuần trăng mật vốn định kéo dài ba tháng, thế nhưng cuối cùng nữ vương Bội Chi lại nói với ông xã trung khuyến rằng: “Hay là chúng ta nghỉ việc, chuyển sang sống cuộc sống phiêu bạt đi, dù sao với năng lực của chúng ta thì ở đâu mà chả tìm được việc.” Nữ vương Bội Chi đã nói vậy thì ông xã trung khuyến làm sao có thể không nghe theo.

Vì vậy, tuần trăng mật của bọn họ lại kéo dài nửa năm.

...

Trở về trường cũ, Đinh Phong thật sự có một loại cảm giác không nói nên lời.

Cũng không biết bởi vì bị ảnh hưởng tâm lý hay thế nào, nhưng trở về quê hương một lần nữa, cảm giác thật thoải mái, ngay cả bầu không khí dường như cũng tươi mát hơn rất nhiều.

Trông thấy một đám người đang đứng cách đó không xa, nói cười rôm rả.

Đinh Phong từ từ bước tới.

“Nhìn kia, đây chẳng phải là Đinh Phong sao?” Một người con trai trông rất quen đang chỉ vào Đinh Phong, nói.

Đinh Phong nhớ, đây là lớp trưởng lớp cô.

Đám người cũng tiến lên hỏi han.

“Đinh Phong, trông cậu thật sự là càng ngày càng đẹp, nhớ lúc trước mặt cậu rất tròn, các bạn cũng gọi cậu là dưa hấu, đúng là con gái qua tuổi 18 thì thay đổi mà.”

“Đúng là đã lâu không gặp.”

“Cảm thấy mọi người đều thay đổi, thế nhưng vẫn rất quen thuộc.”

“Được rồi, ngày trước cậu gầy nhất lớp, bây giờ lại mập thế này.”

“Còn cậu ấy, lúc trước mập thế mà bây giờ lại gầy như vậy, mau nói ình bí quyết giảm béo đi.”

Rõ ràng mọi người đã nhiều năm không gặp, thế nhưng lúc này, cảm giác như trở lại thời cấp ba, dường như chẳng có khoảng cách, ai nấy đều nhiệt tình trò chuyện.

Lúc Lý Gia Nhạc và Long Đào tới, em bé được cô ấy bế trên tay đã thu hút sự chú ý của không ít bạn học.

Tất cả mọi người bu lại, nhìn đứa bé đáng yêu.

Đinh Phong hỏi: “Nó tên gì thế?”

Lý Gia Nhạc đáp: “Gọi là Kiều Kiều, Long Kiều.”

Đỉnh Phong vươn tay đùa giỡn với Long Kiều bé nhỏ.

Nhìn Long Kiều bé nhỏ xòe tay mà nhí nasm được một ngón tay của mình, Đỉnh Phong đột nhiên có một loại cảm giác cũng muốn sinh con.

“Thật ngại quá, tôi tới muộn.” Giọng nói của Tiêu Mộc từ phía sau truyền đến.

Hôm nay anh không mặc cảnh phục, chỉ mặc áo sơmi trắng và quần jean bình thường.

Trong khoảnh khắc, Đỉnh Phong giống như nhìn thấy anh của năm năm trước.

Đám bạn học sau lưng trêu chọc nói: “Sao cậu và Đỉnh Phong không đến cùng nhau, bây giờ ai mà không biết chuyện của hai người chứ?”

Đỉnh Phong quay đầu, nói: “Bọn mình chỉ là bạn.”

Có người lại nói: “Vậy thì thật đáng tiếc, đã từng có lúc bọn mình tưởng là hai người sẽ kết hôn đấy, lúc ấy Đỉnh Phong cũng yêu Tiêu Mộc đến chết đi sống lại còn gì.”

Ánh mắt của Đỉnh Phong trầm xuống, cô không nói gì.

Có mấy người đề nghị: “Chúng ta vào thăm trường cũ đi, thật là nhớ quá!”

Mọi người dần tản ra, Lý Gia Nhạc ôm đứa bé, cũng theo Long Đào bước vào.

Chỉ còn lại Đỉnh Phong và Tiêu Mộc đang đứng ngây ngốc tại chỗ.

Đỉnh Phong đi trước, Tiêu Mộc bước theo sau cô.

Không biết từ lúc nào, Đỉnh Phong đã đi tới phía sau bức tượng đá bên trong trường học.

Cô sờ lên đó, cảm nhận được một tầng bụi bao phủ, cô lấy khăn tay, phải đi lớp bụi bám trên bề mặt.

Ở chỗ này, có một dòng chữ rất nhỏ.

Đỉnh Phong biết rõ Tiêu Mộc vẫn luôn đứng sau lưng mình, cô nói: “Năm lớp 10, mỗi lần đến giờ tan học, tôi lại thường đến đây để khắc chữ.”

Tiêu Mộc đi đến bên cạnh cô.

Đỉnh Phong chỉ vào một góc, cười nói: “Ở đây khắc: mình nhất định phải tóm được Tiêu Mộc.”

Tiêu Mộc đặt tay lên nơi đó, khẽ dừng lại, rồi lại dịu dàng vuốt ve.

“Ở đây khắc: hôm nay rốt cuộc cũng đã nói chuyện được với Tiêu Mộc rồi.”

“Ở đây khắc: mình nghĩ mình thật sự đã thích Tiêu Mộc.”

“Còn chỗ này: Thật tốt quá, mình có thể ngồi ăn cơm cùng Tiêu Mộc rồi.”

Trên bức tượng đá chằng chịt những dòng chữ.

“Ngày mai mình sẽ hát cùng Tiêu Mộc, nhất định phải phát huy thật tốt.”

“Tiêu Mộc đã đồng ý kết giao với mình rồi, hahaha.”

“Hôm nay phải rời khỏi trường, thật sự không nỡ, dù gì cũng đã trải qua 3 năm.”

“Hôm nay lén trở về trường, đã lâu không gặp lại tượng đá, bây giờ tôi và Tiêu Mộc rất hạnh phúc...”

Sau đó là một câu cuối cùng.

“Tôi phải đi rồi.”

Đỉnh Phong nhìn những dòng chữ đã có chút phai mờ, cô nói: “Khi đó tôi thấy mình thật ngu ngốc.”

Tiêu Mộc nói: “Không, có một người còn ngu ngốc hơn em.”

Anh nhặt lên một viên đá, sau đó khắc vào bức tượng.

“Tượng đá, tôi là Tiêu Mộc, tôi và Đinh Phong đã trở lại, tôi sẽ chăm sóc cô ấy cả đời.”

...

Đáng tiếc, trên đời này, gương vỡ lại lành vĩnh viễn không đơn giản.

Điện thoại của Tiêu Mộc vang lên, anh nhìn điện thoại, thân thể dần dần cứng đờ, sau đó nhấn phím khóa máy.

Đinh Phong nhẹ nhàng hỏi: “Ai vậy? Sao phải khóa máy?”

Mắt phượng của Tiêu Mộc chợt lóe lên một tia không rõ, anh nói: “Là mấy người tiếp thị linh tinh thôi.”

Vốn đang cảm động, giờ phút này tất cả đều tiêu tan.

Đinh Phong đứng dậy, nói: “Tôi vốn cho là hai người đã không còn liên lạc, vừa rồi tôi còn muốn quay về với anh...”

Đôi mắt của Tiêu Mộc như bị sương mù giăng kín, anh nói: “Anh và cô ấy đã không liên lạc từ rất lâu rồi, anh cũng không biết là cô ấy sẽ gọi cho anh.”

Đinh Phong mỉm cười, khuôn mặt mang theo vẻ châm chọc: “Vậy thì tại sao vừa rồi tôi hỏi, anh lại nói là người tiếp thị?”

Trái tim cô lại bắt đầu tan vỡ.

Cô biết rõ mối quan hệ phức tạp giữa bọn họ, đó là điều vẫn luôn làm cô do dự.

Trình Ngự.

Một người con gái chưa từng xuất hiện, lại có thể khiến cho cô thua thảm hại.

Cuối cùng thì giữa bọn họ vẫn tồn tại một bức tường ngăn cách, không có cách nào phá vỡ.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cô không có cách nào quay trở lại với Tiêu Mộc.

Cho dù bọn họ lại về bên nhau, cô tin rằng, người con gái đó vẫn là một cái gai trong lòng cô, không có cách nào nhổ ra được.

Cô không thể lại trở về một lần nữa.

“Tiêu Mộc, tôi mệt rồi, tôi không muốn chúng ta cứ tiếp tục dây dưa như vậy nữa, tôi sợ một ngày nào đó, trái tim tôi lại đột nhiên vỡ ra, sau đó sẽ thối rữa mà chết.”

Ánh mắt của Tiêu Mộc tràn ngập bi thương, anh nhìn Đinh Phong.

“Tiêu Mộc, tôi chưa từng kể cho anh biết tôi vượt qua năm năm đó thế nào đúng không?”

“Khi đó, sau khi từ nhà anh trở về, tôi phải đến bệnh viện, bác sĩ bảo tôi bị viêm dạ dày cấp tính. Nằm trong bệnh viện nửa tháng, lúc nào tôi cũng tự nói với mình rằng, nếu nửa tháng này anh đến tìm tôi, giải thích tất cả rõ ràng, tôi có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ. Mỗi ngày tôi đều hỏi Dương Đán, Tiêu Mộc có tới không? Cho đến ngày tôi xuất viện, lúc đứng trước cửa ra vào, tôi tự nhủ, chỉ cần anh đến trước 12h, tôi cũng sẽ tha thứ cho anh. Thế nhưng, tôi đã đợi suốt cả đêm.”

“Về sau, tôi và Dương Đán sang Mỹ, đó là khoảng thời gian tôi đau khổ nhất, ngày nào cũng nhớ tới anh, ngay cả việc ra ngoài cũng làm tôi sợ hãi. Không dám liên lạc với bạn bè trước kia, sợ các cô ấy trông thấy dáng vẻ của tôi khi đó. Dương Đán vì tôi mà thường xuyên mất ngủ, ngay cả Từ Sinh cũng phải tìm bác sĩ tâm lý đến để trị liệu cho tôi.”

“Bây giờ nghĩ lại, tôi cảm thấy mình lúc đó thật buồn cười, chỉ muốn cứ như vậy mà chết đi, không nghĩ về anh nữa, không còn đau khổ nữa. Tôi giấu thuốc ngủ dưới gối, chuẩn bị đủ liều lượng thì sẽ tự sát. Thế nhưng lúc ba tôi sắp xếp chăn mền thì lại nhìn thấy, đây cũng là lần đầu tiên ông ấy đánh tôi. Tôi lớn như vậy, lần đầu tiên ông ấy đánh tôi, vậy mà ông ấy còn khóc dữ dội hơn tôi, ông ấy hỏi tôi, chẳng lẽ không có anh thì không sống nổi nữa sao? Nếu như tôi thật sự muốn chết, ông ấy sẽ đi cùng tôi. Rồi ông ấy lấy

dao ra, để ở trước mặt tôi, tôi nhìn con dao, tay khẽ vươn ra một chút, khoảnh khắc đó, tôi đột nhiên nghĩ thông suốt.”

“Năm đó, tôi bị dày vò đến mức nào, anh không thể tưởng tượng được đâu.”

Đỉnh Phong nâng mắt: “Vậy nên, Tiêu Mộc, xin anh hãy bước ra khỏi cuộc sống của tôi.”

“Tôi không muốn yêu anh nữa.”

Giọng nói của Tiêu Mộc trở nên khàn đặc: “Anh không biết ... anh không hề biết những điều này.”

Đỉnh Phong cúi đầu.

Tiêu Mộc cười cay đắng: “Giống như em nói, anh đã không biết quá nhiều, tới bây giờ mà còn vọng tưởng muốn quay lại, thật xin lỗi, anh sẽ không làm phiền em nữa.”

Đỉnh Phong nói: “Tôi đi đây.”

Tiêu Mộc không nói gì.

Đỉnh Phong bước từng bước, giống như chỉ muốn mau chóng thoát khỏi nơi này.

50. Chương 50

Nhiều năm về sau, Đỉnh Phong luôn nghĩ lại, nếu lúc đó cô nguyện ý nghe Tiêu Mộc giải thích, nếu lúc đó cô đừng quá tuyệt tình như vậy, nếu lúc đó...

Cô và Tiêu Mộc luôn đi trên con đường kẻ truy người đuổi.

Vận mệnh nói với bọn họ rằng, chỉ có đầu rơi máu chảy thì bọn họ mới có thể ở bên nhau.

...

Cô chưa từng nghĩ, một người có thể biến mất một cách nhanh chóng và dứt khoát như vậy.

Cô đã có thói quen mỗi ngày đều có Tiêu Mộc quan tâm đến mình, đi trên đường, thỉnh thoảng sẽ quay đầu lại, như muốn trông thấy một bóng hình quen thuộc, lúc đi siêu thị lại theo thói quen mà lấy một lon nước dừa, bởi vì đó là món mà Tiêu Mộc thích.

Cô ép mình phải gạt bóng hình anh ra khỏi cuộc sống.

Chỉ là ——

Cô chưa từng nghĩ rằng, Trình Ngự sẽ đến tìm mình.

Lúc ra khỏi công ty, Đỉnh Phong lại thấy một cô gái, cô ấy rất đẹp, cảm giác như đó là một loại vẻ đẹp không vướng bụi trần, cứ như nhìn thêm một giây là sẽ bị trúng độc, cô ấy mặc một chiếc váy liền thân thanh nhã, mái tóc dài mềm mại buông ở sau lưng.

Đỉnh Phong chớp mắt, trong lòng cảm khái, nếu mình là đàn ông thì nhất định sẽ thích cô gái đẹp như vậy.

Người đẹp từ từ quay đầu lại, lúc nhìn thấy Đỉnh Phong thì đôi mắt trong veo lại lẩn tẩn gợn sóng, bờ môi nhạt màu lại mang tới một loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, cô ấy khẽ gọi tên Đỉnh Phong: “Cô là ... Dương Đỉnh Phong đúng không?”

Đỉnh Phong vốn đang muốn mau chóng về nhà, nghe thấy thế thì bước chân khựng lại, cô hỏi: “Cô là...?”

Người đẹp khẽ cười: “Tôi là Trình Ngự.”

Thân thể Đỉnh Phong cứng đờ, cô hỏi: “Cô tìm tôi có chuyện gì không?”

Trình Ngự chỉ vào chiếc xe cách đó không xa, nói: “Chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Lúc này Đỉnh Phong chỉ muốn chạy trốn, giác quan thứ sáu nói với cô rằng, Trình Ngự tìm cô là để nói chuyện về Tiêu Mộc.

Cô không muốn nghe Trình Ngự nói: Bây giờ tôi và Tiêu Mộc rất tốt, lúc trước cảm ơn cô.

Cô lắc đầu: “Tôi nghĩ chúng ta không có chủ đề gì để nói cả.”

Trình Ngự mỉm cười, tư thái rất tự nhiên, mỗi một động tác đều đẹp đến tận cùng, ở bên người như vậy, trong lòng Đĩnh Phong lại bắt đầu sinh ra cảm giác tự ti rồi.

Trình Ngự nói: “Cô có biết vì cô mà Tiêu Mộc tiếp nhận vụ án của một tay trùm buôn ma túy không?”

Đĩnh Phong sững sờ: “Vì tôi?”

Trình Ngự nheo mắt đẹp, nói: “Những chuyện trước kia, tôi nghĩ cô cũng muốn biết rõ, đến quán cà phê rồi chúng ta nói chuyện một chút, nhé?”

Đĩnh Phong nhìn Trình Ngự, cuối cùng cũng đồng ý.

...

Cô gái ngồi đối diện hoàn mỹ đến vậy, mỗi một động tác, mỗi một nụ cười, ngay cả từng đường nét trên khuôn mặt cũng hoàn mỹ đến tận cùng.

Cuối cùng Đĩnh Phong cũng hiểu được, vì sao Tiêu Mộc đối với cô ấy lại nhớ mãi không quên.

Người như vậy, vô cùng xứng đáng.

Trình Ngự nhẹ nhàng nói: “Tôi và Tiêu Mộc, cả Bội Chi nữa, đều chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, quan hệ của ba người chúng tôi rất tốt. Dần dần tôi cảm thấy hình như mình thích Tiêu Mộc, vậy nên tôi đã nói với anh ấy là hãy ở bên nhau. Tiêu Mộc đồng ý, cũng đối với tôi rất tốt. Dần dần, tôi cảm thấy mệt mỏi, chúng tôi chỉ có thể gặp nhau vào chủ nhật mỗi tuần, khiến tôi có cảm giác bất lực, cộng thêm khoảng thời gian đó, Tiêu Mộc thường hay nhắc tới cô trước mặt tôi. Khi đó cũng có một nam sinh đang theo đuổi tôi, vậy nên tôi cũng đồng ý lời thổ lộ của cậu ta, chia tay với Tiêu Mộc.”

“Tôi và Tiêu Mộc quen biết lâu như vậy, tôi biết rõ anh ấy sẽ đồng ý.”

“Không lâu sau, tôi nghe được tin hai người quen nhau, lúc đó tôi đã nghĩ là Tiêu Mộc muốn chọc tức tôi, chỉ cần tôi quay lại thì anh ấy nhất định sẽ quay lại. Rồi một ngày tôi phát hiện mình mang thai với người bạn trai đó, lúc ấy tôi đã rất sợ hãi, nhưng sau khi tên đó biết được thì chỉ đưa cho tôi mấy trăm đồng rồi bỏ đi. Tôi rất sợ hãi, vậy nên đã đi tìm Tiêu Mộc. Tiêu Mộc mượn tiền giúp tôi, che giấu giúp tôi. Nhưng cuối cùng vẫn bị lộ, ba mẹ tôi biết chuyện, hỏi đứa bé là của ai, tôi nói với bọn họ là của Tiêu Mộc.”

Cô ta ngẩng đầu: “Cô nhất định là rất hận tôi, nếu không có tôi thì có lẽ cô và Tiêu Mộc đã kết hôn rồi.”

“Ba mẹ tôi gọi điện chất vấn Tiêu Mộc, Tiêu Mộc đều nhận hết. Ba mẹ bắt anh ấy đưa tôi đi phá thai. Lúc đó, thật ra tôi biết rõ cô và Tiêu Mộc đang quen nhau, nhưng tôi lại muốn bầu víu lấy anh ấy, khoảng thời gian tôi khó khăn nhất, là anh ấy cho tôi hy vọng sống sót. Tiêu Mộc vừa về thì bố mẹ anh ấy lại đến thăm tôi. Sau đó xảy ra chuyện kia...”

Giọng nói của Trình Ngự có chút ghen ngào: “Chú Tiêu bị bắt.”

Đôi mắt của Đĩnh Phong đột nhiên tròn to: “Bị bắt? Làm sao có thể? Người như chú Tiêu sao có thể phạm pháp?”

Trình Ngự khóc nức nở nói: “Chú Tiêu cũng không thừa nhận, chú ấy vẫn luôn khẳng định nói là mình không hề làm việc có lỗi với chính phủ. Nhưng trừ chúng tôi thì chẳng ai tin chú ấy cả. Có người còn lôi cả sổ sách tham ô mà bọn họ nói là của chú Tiêu, vài ngày sau, tinh thần của chú Tiêu xuất hiện vấn đề, mỗi ngày chú ấy đều nói câu này. Cho đến một buổi tối, có người phát hiện chú Tiêu chết ở trong nhà giam, là đập đầu vào tường mà chết, trên đầu có rất nhiều vết thương chí mạng. Khoảng thời gian đó, mẹ anh ấy cũng thay đổi rất nhiều, tính tình hoạt bát trước kia, giờ lại trở thành người u uất. Họ hàng thân thích cũng không tới nhà bọn họ nữa, tất cả đều dồn hết lên vai Tiêu Mộc. Đây cũng là nguyên nhân vì sao thời gian đó anh ấy không tới tìm cô.”

Đĩnh Phong ngơ ngẩn, cô chưa bao giờ biết được điều này.

“Sau này điều tra lại mới phát hiện chú Tiêu bị oan, chỉ có điều ... Người cũng đã chết rồi, nói những lời này còn có tác dụng gì nữa. Cảnh sát đã tố cáo đơn vị công tác của chú Tiêu và lập biên bản những người nói chú Tiêu tham ô. Sau này Tiêu Mộc cũng đăng ký vào trường cảnh sát. Khi đó, tôi nghĩ anh ấy không muốn nhìn thấy người khác phải chết oan như cha mình nữa.”

“Về sau, anh ấy tới tìm cô thì cô đã rời đi. Mấy năm qua, anh ấy liệu mạng tiếp nhận nhiệm vụ, cũng đã trở thành cảnh sát hình sự trẻ tuổi nhất.”

“Tất cả mọi thứ, tôi đều nhìn thấy được, anh ấy thật sự thích cô.”

“Tôi đã từng muốn quay lại với anh ấy, thế nhưng anh ấy lại nói, anh ấy đang đợi cô. Tôi hỏi, dù có phải cô đơn cả đời cũng không sao ư? Anh ấy nói, cho dù có phải đợi đến lúc đầu bạc răng long, đợi đến khi chết già cũng không sao cả.”

Cô ta ngẩng đầu, nói: “Bây giờ tôi đã kết hôn rồi, cũng đã có chồng con của riêng mình. Còn anh ấy thì vẫn ở chỗ cũ đợi cô, người như anh ấy, vĩnh viễn sẽ không nói cho cô biết điều này, thật đúng là một người cố chấp.”

“Người như vậy, thật khiến người khác đau lòng.”

“Đỉnh Phong, hãy giữ chặt anh ấy, đừng để mình phải hối hận.”

Rồi cô ấy đứng dậy rời đi, cũng như lúc cô ấy xuất hiện.

Trong tình yêu này, cô ấy chỉ là vai phụ.

...

Đỉnh Phong chạy ra khỏi quán cà phê, cô muốn gặp Tiêu Mộc, muốn nói cho anh biết, rằng cô yêu anh, vẫn luôn yêu anh.

Cô muốn hỏi anh, vì sao không nói tất cả mọi chuyện với cô?

Cô muốn nói với anh: “Chúng ta hãy kết hôn đi.”

Người đàn ông như vậy, nếu cô không cần ... cô nhất định là nào tàn rồi.

Cô biết rõ Tiêu Mộc đang ở cục cảnh sát, vậy nên lập tức vội vàng chạy tới.

“Ầm ——” Cửa bị đẩy ra.

Đám cảnh sát đang nói nói cười cười lập tức đứng thẳng người, nghiêm mặt nói với Đỉnh Phong: “Thưa cô, cô có biết trước khi vào thì cần phải gõ cửa hay không?”

Đỉnh Phong thở hồng hộc, nói: “Tiêu Mộc ... Cảnh sát Tiêu có ở đây không?”

Một anh chàng đầu húi cua đột nhiên đứng dậy: “Em biết chị, chị là người trong tấm hình mà anh Tiêu vẫn luôn để trong ví, chị là vợ của anh Tiêu phải không, anh Tiêu không nói với chị sao? Anh ấy đang nhận nhiệm vụ truy nã một tên trùm ma túy rất nguy hiểm, không biết khi nào mới có thể trở về.”

Đỉnh Phong sững sờ, hỏi: “Anh ấy mới bình phục không lâu, sao có thể nhận loại nhiệm vụ này?”

Đầu húi cua trả lời: “Em cũng không rõ, mấy ngày trước anh Tiêu cứ rầu rĩ không vui, bọn em cũng cho là anh ấy đang cãi nhau với chị dâu, vụ án này vốn là do em tiếp nhận, anh Tiêu chỉ cần ôm cây đợi thỏ là được.”

Cậu ta có chút lo lắng, nói: “Em nghe nói tên trùm ma túy này rất tàn nhẫn, từng có tiền án đánh chết đàn em của mình, sau khi ra tù vẫn tiếp tục phạm tội.”

Đỉnh Phong lập tức ngồi sụp xuống đất, cô nhìn chăm chăm về phía trước.

Cô nhớ lúc ở trường học, trước khi rời đi, cô đã nghe thấy anh nói: “Anh sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của em, sẽ không bao giờ để em phải đau lòng khổ sở nữa.”

Bây giờ, anh đã đi thật rồi.

Đi về một nơi mà có lẽ vĩnh viễn sẽ không thể quay về.

...

Mấy ngày nay.

Đĩnh Phong vẫn mỉm cười với đồng nghiệp trong công ty, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy cô có gì đó khác lạ.

Đứng bên cạnh cô cứ có cảm giác giống như bị khổ sở hành hạ đến không thở nổi.

Ngày nào Lý Gia Nhạc và Diêu Bội Chi cũng tới thăm cô, ngay cả Dương Đán cứ đến đúng giờ là sẽ gọi điện cho cô.

Đĩnh Phong hiểu, bọn họ không muốn cô đau lòng.

Nhưng mà, Tiêu Mộc đã đi hơn 4 tháng rồi.

Cũng không có một chút tin tức.

Hầu như ngày nào cô cũng chạy đến cục cảnh sát để hỏi tin tức mới nhất của Tiêu Mộc.

Thế nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Dần dần đầu húi cua và cô cũng trở nên quen thuộc, thỉnh thoảng lại nghe cô kể chuyện của mình và Tiêu Mộc.

Đĩnh Phong nói: “Hồi trung học, là tôi theo đuổi anh ấy.”

Đầu húi cua nói: “Em cũng nghĩ thế.”

Đĩnh Phong tiếp tục nói: “Anh ấy và tôi ở bên nhau, lại bởi vì hiểu lầm mà chia tay, thế nhưng, sau vài năm, chúng tôi lại gặp lại nhau.”

Đầu húi cua nói: “Sao anh Tiêu lại trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của chị nhỉ?”

Đĩnh Phong nói: “Đúng vậy, sao anh ấy lại ngốc thế chứ?”

“Mấy ngày trước, tôi đều làm tổn thương anh ấy, vậy mà anh ấy vẫn như cũ, vẫn đứng ở nơi đó đợi tôi.”

Đầu húi cua bình luận: “Quả nhiên, em cảm thấy thị lực của anh Tiêu nhất định là có vấn đề.”

Rốt cuộc Đĩnh Phong cũng không nhịn được nữa, hóa thân thành nữ vương Bội Chi, đập một phát vào đầu của đầu húi cua, nói: “Cậu đủ rồi đấy, lúc tôi đang kể một câu chuyện bi thương như vậy, cậu không cần phải đột nhiên chen vào một câu phá hỏng bầu không khí.”

Đầu húi cua rưng rưng nước mắt: “Không hổ là chị dâu.”

Đĩnh Phong: “...” Cậu đúng là thiếu đòn mà.

51. Chương 51

Một ngày đầu tháng năm, Đĩnh Phong đang đọc báo.

Đột nhiên cô đọc được một tin tức, lập tức ngăn người.

Tin tức trên báo viết: “Cảnh sát vừa phá được một vụ án lớn liên quan đến tên trùm buôn ma túy, đường dây có liên quan đến các nhân viên công chức, thậm chí cả lãnh đạo trung ương, trong đó có 17 đồng chí cảnh sát trong lúc truy bắt tội phạm thì bị chúng bắn tử vong, và một đồng chí cảnh sát mất tích, đến nay vẫn chưa biết đi đâu.”

Đĩnh Phong vội vàng đi giày, chạy thẳng tới cục cảnh sát.

Bầu không khí trong cục cảnh sát không tốt lắm, đầu húi cua đang khóc đến chết đi sống lại.

Cậu ta vừa nhìn thấy Đinh Phong thì lập tức nhào tới, nói: “Chị dâu, anh Tiêu mất tích rồi, bây giờ cũng không tìm thấy người, chị nói anh ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Đinh Phong cắn môi, lắc đầu: “Không đâu, anh ấy sẽ không có chuyện gì đâu.”

Đầu húi cua càng khóc to hơn: “Mấy năm trước cũng vậy, trong lúc vật lộn với tên bắt cóc, anh ấy bị hấn dùng dao găm rạch một đường bên má phải, trên người cũng chảy rất nhiều máu ... Với tính cách của anh Tiêu thì nhất định sẽ bị thương, em không dám nghĩ nữa, địa điểm mất tích vắng vẻ như vậy, có thể xảy ra chuyện gì đây?”

Đinh Phong hít hít mũi: “Đầu húi cua, chúng ta phải chờ Tiêu Mộc trở về.”

Đầu húi cua gật gật đầu.

Đinh Phong đã từng đọc một cuốn sách có tên là ‘Em sẽ chờ anh đến 35 tuổi’, tác giả là đàn ông, cũng thích đàn ông, cuối cùng người yêu của anh ta kết hôn, khi đó anh ta đã nói: “Em sẽ chờ anh đến 35 tuổi, nếu đến lúc đó anh chưa quay lại, em sẽ tìm người khác.”

Tuy nhiên, cuối cùng, lúc tác giả này hơn 20 tuổi thì đã tự sát.

Nhưng Đinh Phong nghĩ, Tiêu Mộc, nếu như em đợi đến 30 tuổi mà anh vẫn chưa trở lại.

Em thật sự sẽ đi tìm người khác.

Vậy nên, anh hãy mau trở về đi.

Lúc này, em đang đợi anh.

...

Đáng tiếc, Dương Đán lại không nghĩ như vậy, ông gọi điện cho Đinh Phong, nói: “Đinh Phong, Từ Sinh đã sắp xếp một người cho con xem mắt, con phải đến gặp cậu ta đây!”

Đinh Phong bất đắc dĩ nói: “Ba, ba biết rõ là con đang đợi Tiêu Mộc mà.”

Dương Đán nói: “Phải đi, ba cũng vì muốn tốt cho con thôi.”

Vì thế, đến chủ nhật, Đinh Phong ôm theo suy nghĩ ‘cho dù bà đây có kết hôn thì trong lòng cũng chỉ có mình anh ấy’, cô mặc một bộ quần áo đơn giản, mái tóc cũng tùy tiện cột thành đuôi ngựa phía sau đầu.

Cô ngồi ở nhà hàng đã hẹn, thấy thời gian cũng đã trôi qua nửa ngày.

Cô nhìn đồng hồ một chút rồi gọi điện thoại cho Từ Sinh.

Cô cúi đầu, nói vào trong điện thoại: “Mẹ kế, không phải anh nói là sẽ rất tuyệt sao? Người đâu? Sao bây giờ chẳng thấy ma nào thế này?”

Từ Sinh nói: “Cậu ấy nói là đang đến, em chờ một chút.”

Đinh Phong lại trông thấy một đôi giày xuất hiện nơi khóe mắt, đó là một đôi giày da thoát nhìn có vẻ rất đắt tiền.

Đinh Phong ngẩng đầu, tức giận nói: “Cái người này thiệt là, đi xem mắt thì cũng không cần phải chuẩn ... chuẩn ... chuẩn ...” Giọng nói của Đinh Phong dần dần trở nên rất nhẹ.

Người đối diện nói: “Thật ngại quá, để em phải chờ lâu như vậy.”

Đinh Phong ngồi trên ghế, nước mắt tí tách từ trên mặt rơi xuống.

Cô bước từng bước về người đối diện.

Đánh một cái thật mạnh vào đầu anh, nói: “Tại sao anh lại mất tích lâu như vậy! Khốn kiếp!”

Tiêu Mộc ôm lấy Đinh Phong, giọng nói trầm thấp phảng phất vang lên bên tai cô, anh nói: “Thật xin lỗi, vì anh gặp phải rất nhiều chuyện, may mà cuối cùng cũng có thể trở về.”

Đĩnh Phong ôm Tiêu Mộc: “Em đã nói là sẽ chờ anh đến 30 tuổi, không tệ lắm, anh không để em phải chờ quá lâu.”

“Nghe nói em bảo với Lý Bình, em là vợ anh à?” Tiêu Mộc cười tủm tỉm nhìn Đĩnh Phong, để lộ ra cả hàm răng trắng.

Đĩnh Phong đỏ mặt: “Vốn là như vậy, ngoài em ra, làm gì còn ai khác muốn anh chứ?”

Mắt phượng của Tiêu Mộc khẽ nhướn lên: “Bà xã đại nhân, nếu đã vậy thì chúng ta đi đăng ký kết hôn thôi.”

Đĩnh Phong sửng sốt: “Nhanh vậy?”

Tiêu Mộc nắm tay Đĩnh Phong, nói: “Không nhanh đâu, em vốn đã là người của anh rồi.”

Khuôn mặt của Đĩnh Phong lại đỏ bừng: “Sao da mặt của anh lại trở nên dày như vậy?”

Mắt phượng của Tiêu Mộc tràn ngập vui vẻ: “Bởi vì anh muốn sống cùng em cả đời.”

Đĩnh Phong cảm động: “Anh có mang theo chứng minh thư và hộ khẩu không?”

Tiêu Mộc lấy giấy tờ tùy thân từ trong túi ra, nói: “Chỉ còn chờ em đồng ý nữa thôi.”

Đĩnh Phong nhíu mày, ra vẻ suy tư nói: “Được rồi, anh đã có thành ý như vậy, em quyết định gả cho anh, bây giờ theo em về nhà lấy chứng minh thư và hộ khẩu của em đã.”

“Đợi chút ——” Đĩnh Phong đột nhiên gọi Tiêu Mộc lại.

“Sao vậy?” Tiêu Mộc hỏi.

“Anh bế em đi, thế nào?” Đĩnh Phong nhìn Tiêu Mộc, nói.

Tiêu Mộc cười, nói: “Tuân lệnh, bà xã đại nhân.”

Nhìn hai người vội vàng chạy đi, tất cả thực khách trong nhà hàng đều ngẩn ngơ.

“Bọn họ vừa nói là sắp kết hôn sao?”

“Vừa rồi là chàng trai kia cầu hôn sao?”

“Vừa rồi là cô gái kia đồng ý kết hôn sao?”

“Đây là kết hôn chớp nhoáng trong truyền thuyết sao?”

“Cái này là vì sao?”

“Chắc là vì yêu đấy.”

Trên mặt mọi người đều sáng tỏ.

Đời người chỉ như mới vừa gặp gỡ.

Quanh đi quẩn lại, người đó vẫn là anh.

***

Sau khi đăng ký kết hôn, Đĩnh Phong và Tiêu Mộc chính thức sống chung.

Cô cũng đã biết khoảng thời gian mất tích, Tiêu Mộc đã làm những gì.

Lúc đầu anh bị thương rất nặng, được người dân trong thôn nhỏ cách đó không xa cứu về, sau đó anh ở lại dưỡng thương mấy tháng.

Sau khi khỏi hẳn, lại sợ trở về sẽ làm Đĩnh Phong khó chịu, vậy nên anh sang Mỹ.

Tìm Từ Sinh và Dương Đán.

Thế nên mọi chuyện mới trở nên như vậy.

Bây giờ Đĩnh Phong đã là bà Tiêu, cô nói: “Nếu anh không gặp được Từ Sinh thì sẽ trốn em cả đời sao?”

Tiêu Mộc nói: “Không đâu, anh nghĩ cho dù không gặp được bọn họ thì anh vẫn trở về, bởi vì trong lòng anh vẫn luôn có một người, cô ấy vẫn luôn khiến anh phải lo lắng.”

Đỉnh Phong mắng: “Đáng ghét!”

Tiêu Mộc nói: “Bà xã, anh rất nhớ em.”

Hai người dây dưa một chỗ, bầu không khí cũng dần dần trở nên ám muội.

Nói thật ra thì, đã rất lâu rồi cô không ăn thịt.

Cô và Tiêu Mộc đều là người đầu tiên của nhau, cũng là người duy nhất trong đời nhau.

Anh mặc đồ ngủ, đáng vẻ lại mang theo một loại lưỡi biếng đầy hấp dẫn.

Cô đột nhiên nổi thú tính, mạnh mẽ nhào tới, vòng tay ôm lấy cổ anh, đón nhận nụ hôn mãnh liệt.

Cô hôn rất mạnh, không hề có chút gì gọi là dịu dàng.

Lưỡi của cô vẽ một vòng trên bờ môi mỏng hoàn hảo của anh, vẽ từng vòng, tựa như đang nhuốm chút sắc hồng lên môi người đẹp.

Anh đón nhận đầu lưỡi phấn hồng đang trêu đùa hàm răng trắng bóng của mình, từng chút từng chút, liếm rồi lại mút.

Hô hấp càng lúc càng trở nên dồn dập, cô vươn lưỡi vào trong miệng anh, mút mãnh liệt, điên cuồng khơi lên ngọn lửa tình dục.

Cô cuốn lấy lưỡi anh, điên cuồng quán quýt, như thể không có ngày mai.

Anh chỉ sững sờ trong chốc lát, sau khi hồi thần thì lập tức đáp lại cô.

Bọn họ ôm chặt lấy nhau.

Đỉnh Phong hung hăng đè Tiêu Mộc lên trên cánh cửa.

Sau đó, cô vươn tay, mở toang áo ngủ của anh.

‘Roẹt’ một tiếng, lồng ngực trắng nõn tuyệt đẹp của anh cứ như vậy mà lộ ra trước mắt.

Hai tay cô bắt đầu trượt lên, đến hai điểm hồng nhô ra thì lại xoay quanh một vòng.

Cô vừa chơi đùa, vừa quan sát vẻ mặt của anh, muốn trông thấy đáng vẻ lúc anh mất đi khống chế.

Nhưng công lực của cô vẫn chưa đủ, Tiêu Mộc vẫn ung dung đón nhận ánh mắt của Đỉnh Phong.

Nếu đã vậy thì cứ tiếp tục trò chơi này đi.

Môi của cô trượt lên cổ anh, vừa liếm nhẹ rồi lại gầy gầy như muốn trêu đùa.

Đầu lưỡi mềm mại chậm rãi trượt xuống dưới, linh hoạt liếm lên hai điểm hồng nhạt, từng chút từng chút một, khơi lên tình dục trong anh.

Chiếc lưỡi không ngoan ngoãn, tiếp tục trượt xuống dưới, đến cơ bụng của anh, bắt đầu liếm mút.

Đầu lưỡi mềm mại, cơ bụng rắn chắc, giao hòa lẫn nhau.

Tay của cô bắt đầu kéo quần dài của anh xuống, mà lưỡi của cô cũng không biết là vô tình hay cố ý mà liếm tới những nơi đang dần dần lộ ra.

Hô hấp của Tiêu Mộc bắt đầu trở nên dồn dập, mà cơ thể của anh cũng bắt đầu cứng lại.

Quan trọng nhất là, vật gì đó bên dưới bụng cũng bắt đầu tỉnh giấc, dần dần ngóc đầu dậy.

Cô mỉm cười, cười rồi lại cười, cứ cười mãi như thế.

Ai bảo anh giả bộ bình tĩnh.

Quần ngủ của Tiêu Mộc đã bị cởi ra, chỉ còn lại một chiếc quần lót tứ giác màu đen.

Cô đứng dậy, nhìn thẳng vào khuôn mặt đang nhuốm đầy khát vọng của anh, khuôn mặt trắng nõn lại vì niềm tình dục mà trở nên ửng hồng.

Đôi mắt phượng đen láy lại tăng thêm vài phần xinh đẹp.

Cô hôn lên má anh, rồi lại khẽ cúi đầu, cười xấu xa, nói: “Cầu xin em đi, cầu xin em muốn anh.”

Trong tiểu thuyết ngôn tình, nam chính đều bình tĩnh đặt nữ chính ở dưới người mình, sau đó tiến hành những chuyện dày vò ân ái, ép nữ chính phải lựa chọn giữa tôn nghiêm và dục vọng.

Hôm nay, cô cũng muốn xem Tiêu Mộc sẽ lựa chọn thế nào.

Ai ngờ, cô đã quên mất người mình đang đối mặt là ai.

Chỉ thấy mắt phượng của Tiêu Mộc lóe lên, sau đó lật ngược tình thế của hai người.

Anh bắt đầu cởi quần áo trên người cô.

Một lúc sau, quần áo đã rơi xuống đất, cô hoàn toàn trần truồng.

Mà ngón tay của Tiêu Mộc lại như có ma lực, lướt dọc theo đùi cô đi lên, tiến vào nơi riêng tư của phái nữ.

Sau đó, anh lại thành thạo xoa nắn vuốt ve.

Một dòng điện theo ngón tay anh, bắt đầu tiến vào trong cơ thể cô, khiến thân thể cô bắt đầu trở nên tê dại, run rẩy.

Hai tay gắt gao bám lên lưng anh, vùi đầu vào hõm vai của anh, khẽ phát ra tiếng rên khe khẽ.

Lúc này, giọng nói của Tiêu Mộc lại vang lên: “Bà xã, rốt cuộc là ai phải cầu xin ai đây?”

Cô ngẩn người: “Được rồi, chúng ta làm thôi.”

Ánh mắt của Tiêu Mộc tối sầm lại, không biết có phải là cô nhìn lầm hay không, hàm răng của anh hơi nghiêng lại, giống như là muốn cắn một ngụm lên cổ cô vậy.

Anh đỡ lấy chân cô, vòng lên trên hông mình.

Rồi bất chợt, anh đẩy thắt lưng, tiến vào trong người cô.

Cảm giác căng đầy khiến toàn thân cô run lên.

Đỉnh Phong ôm chặt lấy anh, anh cũng ôm chặt lấy cô, ra ra vào vào trong cơ thể cô, dây dưa quấn quýt.

Bờ môi anh lướt trên khuôn mặt cô, bàn tay anh lại vuốt ve xoa nắn nụ hồng trước ngực cô, đầu lưỡi khẽ liếm lên vành tai nhạy cảm.

Da thịt kề nhau, mồ hôi hòa quyện, nhiệt độ lan tỏa, quấn quýt lấy nhau giữa mớ quần áo hỗn độn.

Cuối cùng thì bọn họ vẫn về bên nhau.

52. Chương 52

Mọi người thường nói hôn nhân là nắm mồ, Đỉnh Phong nghĩ, nếu như đối phương là Tiêu Mộc, vậy thì cô cũng nguyện ý.

Cô và Tiêu Mộc bắt đầu chuẩn bị hôn lễ.

Cả đời này, phụ nữ đẹp nhất có lẽ là lúc kết hôn.

Bây giờ Tiêu Mộc chỉ làm bên dân sự, cũng coi như là không muốn để cho Đỉnh Phong phải lo lắng sợ hãi vì mình, dù sao anh cũng đã là người có gia đình, không thể liều mạng như vậy.

Hai người hẹn cùng nhau đi chụp ảnh cưới.

Lúc Đỉnh Phong bước vào, tâm tình vốn đang rất tốt, vậy nên cũng cảm thấy cửa hàng này thoát nhìn không tồi, có thể chụp cho cô và Tiêu Mộc rất đẹp.

Chỉ là, bà chủ khoảng hơn 30 tuổi nhưng trông vẫn còn khá trẻ, vừa nhìn thấy Tiêu Mộc thì đã bước ra chào đón.

“Anh Tiêu, rốt cuộc anh đã tới, tôi chờ anh lâu rồi.”

Bây giờ Tiêu Mộc cắt tóc ngắn, cả người toát lên vẻ cương nghị, chàng thiếu niên xinh đẹp thời trung học đã không còn nữa, bây giờ anh mặc một bộ âu phục sạch sẽ, nhìn vào có cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, lại rất đàn ông.

Anh lễ phép trả lời: “Tôi và vợ đến để chụp hình cưới như lần trước đã nói với bên chị.”

Bà chủ khẽ nhìn lướt qua Đinh Phong, ánh mắt đầy thâm thúy.

“Haha, thì ra đây là bà xã của anh Tiêu sao, đáng vẻ trông rất hiền lành phúc hậu.”

Hàng mi của Đinh Phong khẽ run lên.

Phía sau từng tiếng cười ha hả đều mang theo vô số câu ‘[bad word] your mother’.

Huống hồ, cô còn nhớ ở trên mạng có nói, nếu không tìm được một điểm nào trên người để khen thì hãy khen đáng vẻ người ta hiền lành phúc hậu.

Em gái nhà cô.

Đinh Phong nhin xuống cơn kích động muốn chửi con mẹ nó, cô mỉm cười trả lời: “Tiêu Mộc, thì ra đây chính là bà chủ mà anh nói đó sao, bà ấy thật thân thiện và hiếu khách.” Mấy chữ cuối cùng, cô cố ý gần giọng nói.

Cô quay đầu nhìn Tiêu Mộc.

Tiêu Mộc gật gật đầu, trả lời: “Đúng rồi, bà xã.”

Trên trán của bà chủ lập tức nổi lên hai đường gân xanh.

Tâm tình của Đinh Phong lập tức tốt hẳn lên, vui vẻ nhìn Tiêu Mộc.

Chẳng qua, sau khi chụp hình xong, đến lúc xem ảnh.

Tiêu Mộc trong mọi tư thế đều vô cùng đẹp trai, khôi ngô tuấn tú.

Nhưng giờ phút này, trong lòng Đinh Phong lại âm thầm mắng vô số câu ‘con mẹ nó’, cô chỉ vào người đứng cạnh Tiêu Mộc trong hình, hỏi: “Cô ta là ai vậy?”

Bà chủ bình tĩnh trả lời: “Thưa cô, là cô đấy!”

Đinh Phong nổi giận: “Mẹ nó, xấu như vậy, có phải là cố tình chọn góc độ chụp để làm tôi xấu đi đúng không?”

Bà chủ có chút hoảng hốt, nhưng vẫn giả bộ điềm tĩnh, nói: “Làm gì có!”

Tiêu Mộc ngồi bên cạnh kéo Đinh Phong lại, khuyên nhủ: “Đinh Phong, chuyện này không thể trách tại góc độ chụp được.”

Đinh Phong trợn mắt, hỏi: “Anh đang nói gì vậy?”

Bà chủ vừa nghe thì nở nụ cười: “Quả nhiên vẫn là anh Tiêu hiểu chuyện.”

Tiêu Mộc bình tĩnh quay đầu, mắt phượng xinh đẹp mở to, nói với bà chủ: “Tôi cảm thấy trình độ chụp ảnh của cửa tiệm này có vấn đề, như vậy, tôi nghĩ chúng tôi không cần phải tiếp tục chụp ở đây nữa.”

Bà chủ sững sờ.

Đinh Phong hùng hổ, nói: “Hoàn tiền, loại cửa hàng như vậy, bà đây thềm vào.”

Lúc này bà chủ mới chịu nhận lỗi, nói là sẽ tặng thêm ưu đãi cho hai người, mong hai người hãy cho bọn họ thêm một cơ hội, lần này nhất định sẽ chụp đẹp.

Đinh Phong hài lòng: “Được.”

Sau khi ra khỏi tiệm áo cưới, tâm tình của Đỉnh Phong vô cùng sảng khoái, nói với Tiêu Mộc: “Người phụ nữ kia trông thật đáng ghét, cái gì chứ, lại dám xem thường em.”

Tiêu Mộc mỉm cười trả lời: “Có anh ở đây, làm sao có thể để cho người khác bắt nạt em được.”

Đỉnh Phong nheo mắt: “Ý là chỉ có một mình anh mới có thể bắt nạt em sao?”

Tiêu Mộc chỉ cười mà không nói.

Đỉnh Phong: “...” Chẳng lẽ cô đoán trúng rồi sao?

Đỉnh Phong độc thoại trong lòng: Ở bên kia núi, bên kia sông, có một bầy thảo nê mã*, chúng nó vừa hoạt bát vừa thông minh...

(*) Thảo nê mã: Từ hài âm trên mạng của Fuck your mother (thao nhĩ mụ), cũng là tên con alpaca, một loại động vật thuộc họ lạc đà sống ở Nam Mỹ.

...

Ngày kết hôn, Dương Đán và Từ Sinh từ Mỹ trở về, Bội Chi cũng vội vàng kết thúc kế hoạch đi vòng quanh thế giới với ông xã trung khuyến, một nhà ba người của Lý Gia Nhạc cũng đã sớm ngồi ở vị trí khách mời.

Đỉnh Phong muốn tạo sự bất ngờ cho hôn lễ của mình.

Vì vậy, bọn họ thương lượng, thuê một chiếc trực thăng, sau đó hai người từ trên trời hạ xuống, khiến ọi người vừa vui vừa kinh ngạc.

Kết quả ...

Buổi hôn lễ hôm đó, nghe nói cuối cùng mục sư phải vào bệnh viện.

Tiêu Mộc ôm trán: Đã nói là không báo trước một tiếng mà từ trên hạ xuống, nhất định là sẽ có vấn đề mà.

Đỉnh Phong: Quạ đen.

Tiêu Mộc: ... [cái đó và quạ đen thì liên quan gì]

Tóm lại, nhớ đến buổi hôn lễ hôm đó.

Nữ vương Bội Chi tổng kết, nói: “Gà bay chó chạy, đây là hôn lễ kiểu gì vậy?”

Trung khuyến tổng kết, nói: “May mà lúc trước chúng ta không làm vậy.”

Lý Gia Nhạc nói với Long Kiều: “Kiều Kiều, sau này con không được học chị ấy, không được, không được nhé.”

Dương Đán hưng phấn nói: “Thật náo nhiệt.”

Từ Sinh cười tủm tỉm nói: “Không tệ.”

Vì vậy, đêm tân hôn kích động nhất, hưng phấn nhất, cuối cùng đã tới.

Đây là khoảng thời gian để thịt thà tung hoành nha nha nha, tuy bọn họ đã sớm ở chung, nhưng dù sao hôm nay cũng có chút đặc biệt.

Tiêu Mộc đã cởi sạch sẽ.

Nhìn mỹ nhân phủ đầy hoa đào, adrenaline* trong người Đỉnh Phong tăng vọt.

(*) hormone có tác dụng trên thần kinh giao cảm.

Nhìn da thịt trơn bóng trước mắt, Đỉnh Phong không nhịn được mà nghĩ lại mấy tháng trước, cô còn thề son sắt nói là cho dù Tiêu Mộc có trần truồng thì cô tuyệt đối cũng không bị mê hoặc, nhưng hiện tại ... Con mẹ nó, hiện tại nếu không nhào lên thì cô cũng không phải là Dương Đỉnh Phong nữa rồi.

Không bao lâu sau, trên ngực của Tiêu Mộc xuất hiện đầy những dấu hôn mờ ám, còn dính một chút nước bọt óng ánh của Đỉnh Phong.

Không biết tại sao, mỗi lần Tiêu Mộc cởi quần áo, để lộ ra vóc dáng vô cùng gợi cảm, thú tính trong người Đinh Phong đều bị kích thích mà bộc phát.

Giống như bây giờ, Đinh Phong đang nhẹ nhàng hôn lên bụng Tiêu Mộc.

Tiêu Mộc nhìn cô, khuôn mặt xinh đẹp mang theo sự mê hoặc.

Đinh Phong nói: “Em ở trên, em ở trên.”

Tiêu Mộc chẳng nói gì, chỉ xoay người, đè Đinh Phong nằm lên trên bàn.

“Nặng quá.” Đinh Phong đẩy anh, nhíu mày nói: “Mau giảm béo đi!”

“Thật đúng dịp!” Tiêu Mộc nói: “Anh đang chuẩn bị tiến hành vận động giảm béo.”

Nói xong, Tiêu Mộc cúi đầu hôn Đinh Phong.

Dù sao thì đã quen thuộc như vậy rồi, thế nên cũng chẳng cần khách khí nữa, Tiêu Mộc trực tiếp đưa lưỡi vào trong miệng Đinh Phong, bá đạo quán quýt, dường như muốn chinh phục tất cả thuộc về cô.

Lưỡi của anh lưu luyến trong miệng cô, không ngừng mút hết nước mật thơm ngát, cuốn đi tất cả đường khí của cô.

Cả người anh nặng nề đè xuống người cô.

Hơi thở của anh bủa vây xung quanh cô.

Nhiệt độ cơ thể của anh như muốn thiêu đốt cô.

Cảm giác nóng rực này khiến cô run rẩy, làm cô không có cách nào thở nổi.

Tiêu Mộc hôn cô, thế nhưng tay anh lại không an phận.

Bàn tay đang cởi nút áo của cô, từng nút từng nút, âm thầm lặng lẽ.

Cô cúi đầu, nhìn chiếc áo lót lụa màu đen đang bao phủ bầu ngực trắng nõn mềm mại, đôi mắt ánh lên sự thỏa mãn.

Mấy năm nay thịt nhiều lên không ít.

Cánh tay thon dài của Tiêu Mộc vòng ra sau lưng cô, chỉ một động tác đã cởi được móc cài áo ngực. Lốp vải cuối cùng trên người cô đã mất đi công dụng che đậy.

Sau đó, Tiêu Mộc đẩy áo ngực lên, nhìn hai núm hồng nho nhỏ xinh xắn đang ưỡn lên ngạo nghễ, cứ như vậy lộ ra trước mắt anh.

Anh cúi xuống, dùng lưỡi liếm núm hồng đỏ thắm, rồi lại dùng đầu lưỡi ma sát, có chút vướng víu nhưng lại mang đến sự kích thích tột độ.

Núm hồng nhỏ bé mềm mại dần trở nên cứng ngắc, tiết lộ cảm giác thân thể của cô.

Tiêu Mộc hé môi, ngậm lấy một bên. Anh vừa mút, vừa gặm, tựa như muốn để lại dấu ấn của mình ở nơi riêng tư của cô.

Bầu không khí tràn ngập hơi thở ẩm ướt.

Một loạt động tác của Tiêu Mộc lại khơi lên ngọn lửa đang chực bùng cháy trong cơ thể cô.

Da thịt của cô hấp thụ nhiệt độ của anh, từng chút từng chút, rót vào mỗi một tế bào, đi qua tất cả mạch máu, tích tụ thành một ngọn lửa lớn, cháy hừng hực trong cơ thể cô.

Nụ hoa đỏ thắm bị anh hành hạ đã không tự chủ được mà nở rộ, giống như đang đáp ứng, cũng lặng lẽ mang theo chút kháng cự.

Núm hồng săn cứng đỏ thắm bị lưỡi của anh cạo xát, mang đến một hương vị nguyên thủy.

Tiếp đó, ngón tay của Tiêu Mộc trượt vào nơi riêng tư của cô.

Cô giống như bị điện giật, thế nhưng cảm giác này lại chưa bao giờ tốt đẹp đến vậy, vì thế, cô chỉ có thể cắn môi, thân thể căng cứng, cố nén cơn sóng dục vọng đang trào dâng trong cơ thể.

Điều này đối với cô mà nói là một loại tra tấn, cô khó khăn chịu đựng động tác vô cùng kích thích này, cô cắn môi, gò má đã nhuốm đầy sắc đỏ.

Trong lòng cô đang âm thầm mong đợi Tiêu Mộc đem dục vọng tiến vào trong cơ thể mình.

Khuôn mặt của Tiêu Mộc đang vui trước ngực cô lại khẽ ngẩng lên, anh ghé vào sát tai cô, giọng nói khàn khàn không ngừng khiến vành tai cô rung động: “Còn muốn ở trên nữa không?”

Giờ phút này cô đã không thở nổi nữa rồi: “Mau lên.”

Bạn học Tiêu Mộc quả nhiên là phái mạnh, Đinh Phong vừa dứt lời thì anh đã đẩy phái nam của mình tiến vào trong cơ thể cô.

Đột nhiên được lấp đầy khiến trong lòng cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn, những cảm giác hư vô trống rỗng trước đó đều bị quét sạch.

...

Mấy tháng sau, Đinh Phong cầm que thử thai, buồn bực nói với Tiêu Mộc: “Đã nói cho dù là đêm tân hôn cũng không thể không mang bao mà.”

Tiêu Mộc mỉm cười: “Vậy thì sinh thôi, dù sao anh cũng muốn có một đứa con của chúng ta rồi.”

Đinh Phong: “...” Sao cứ có cảm giác như bị gài bẫy vậy.

Lại mấy tháng sau ...

Trong bệnh viện, đám người Tiêu Mộc đang lo lắng chờ đợi.

Sau khi đau đến chết đi sống lại, Đinh Phong gào lên khàn cả giọng: “Mẹ nó, khốn kiếp, lần đầu tiên mà tới hai đứa, muốn làm loạn à!”

Thai long phượng rất hiếm, Đinh Phong và Tiêu Mộc phải biết quý trọng nha.

Lý Gia Nhạc nói: “Con trai thì cho đính hôn với Kiều Kiều.”

Bội Chi nói: “Để con gái lại cho tớ, con trai của tớ còn phải kết hôn.”

Đinh Phong: “...”

Tiêu Mộc: “...”

Hai cái người này, đủ rồi đấy, rốt cuộc ai mới là cha mẹ của bọn nó chứ!

Dương Đán: “Đinh Phong, con nhất định phải thường xuyên qua Mỹ nhé, nhớ phải đặc biệt đem theo hai cháu.”

Từ Sinh: “Thầy à, không cần đâu, hai người chúng ta tương thân tương ái là được rồi.”

Đinh Phong: “...”

Sao chẳng ai quan tâm đến sản phụ vừa mới sinh xong thế này.

Tiêu Mộc: “Bà xã.”

Đinh Phong: “Hả?”

Tiêu Mộc cười nói: “Anh thấy em bé thật đáng yêu, chúng ta lại sinh thêm một đôi nữa nhé.”

Đinh Phong: “...” Đừng có mơ.

...

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-no-duong-dien-phong>